

BURCU BÜYÜKYILDIZ -
ARHAVİ

ARHAVİLİ

Burcu Büyükyıldız

Published: 2024

GİRİŞ

Bölüm yayın tarihi: 22 Aralık 2023

Buraya hikâyeye başlama tarihimizi bırakalım mı? □

ARHAVİLİ

GİRİŞ

♪♪ **Bölüm Şarkısı:**

Gülay Sezer ~ Geri Dönülmez Bir Yoldayım

□

Bilinmeyen bir zamanda...

Geride kalan zamanın birinde, başımda henüz kavak yelleri esiyorken, kara kaplı bir kitabın buruşup sararmış yapraklarından okumuştum. Zihnimde belli kalıplar vardı ve bu okuduklarım ne bildiklerime ne de düşlediklerime benziyordu. Bir süre inkâr ettim o eski püskü sayfadaki cümlelerin anlamını. Fakat sonra... Ansızın bir şey oldu, her şey değişti, aşkla ilgili o ana dek yazılmış baharı andıran cümlelerin benim için üzerleri ufacık bir izi bile kalmayacak şekilde karalandı.

*"Onun sandığına göre aşk, şimşek parıltıları ve gök gürültüleri ile kendini birdenbire gösterir; göklerden düşüp hayatı altüst eden, iradelerimizi birer yaprak gibi söken, bütün kalbi uçuruma sürükleyen bir kasırgaya benzerdi," ** diyordu Flaubert, okuduğum o romanda.

Doğruydı bu.

Bazı aşkların nahif olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Şanslı bir azınlığın dışındaki aşklar acıdan,

gözyaşından, ayrılıklardan ve ihanetlerden mutlaka nasibini alıyordu.

O şanslı azınlıktan değildim. Olabileceğime dair en ufak bir ümidim varsa da sanırım Ankara'nın soğuk, onun kollarında ısındığım gecelerinden birinde yitirmiştim. Ya da belki de üzerimize kurşunlar yağarken, bir mermi kovanının içine gizlemiştim.

Pişman da değildim üstelik.

Aşk bana şimşek parıltıları ve gök gürültüleriyle gelmişti. Bir yapraktım, düşmek üzereydin, sığındığım kasırganın ise kalbimi uçuruma sürüklediğini öngörememişim.

Dondurucu kış gecesindeki bir fırtına gibiydi hissettiklerim. Fakat o yanımdaydı, kavurucu bir ateşten farksızdı, zerre kadar üşümemişim.

Şimdiyse... Mevsimlerden yazdı. İstanbul'un gecesi ısıltılı, yıldızlı göğü pasparlaktı. Vücudum sıtmaya tutulmuş gibi titrerken, karşımda belki de hayatım boyunca hafızamdan silemeyeceğimi düşündüğüm bir manzara vardı. Her şey ne kadar da farklıydı!

Zaman bir nehir gibi aktı. Birileri koşturdu, bir şeyler söyledi; o ise etrafa emirler yağdırırken bile öfkenin tutuşturduğu kor bakışlarını benden ayırmadı.

Sonra bir gürültü koptu apansız. Bir silah sıkıldı işaret fişegi gibi ve bağırışlar etrafı sararken üzerimize yeniden kurşunlar yağmaya başladı. İşte bu kargaşa tanıdık.

Sahiden doğruydı... Bazı aşklar acıyla yoğruluyordu. Gözyaşları zaman zaman sırdaş, zaman zaman düşman oluyor, ihanetler daima inkâr ediliyor, vedası yapılamamış ayrılıklar ise küllenmemiş bir yangın gibi için için yanmaya devam ediyordu.

Öldüm! dediğin anda ne yazık ki ölemediğini gösteriyordu insana.

Adına ise aşk değil, sevda deniyordu...

□

*** Gustave Flaubert'in Madame Bovary isimli romanından alıntıdır.**

□

Herkese merhaba □

Öyle uzun zaman oldu ki buraya gelmeyeli, aktif olarak herhangi bir kurgumu paylaşmayalı... Biraz gergin ama daha çok heyecan doluyum açıkçası. □

Eskilerden kalanlarla özlemimizi gidereceğimiz bir kavuşma, yeni gelenlerle ise hep mutlulukla hatırlayacağımız bir tanışma olmasını umuyorum.

Beni tanımayanlar için ismim Burcu Büyükyıldız. Ephesus Yayınları'ndan basılmış kitaplarım bulunuyor. Çok eskiden (2011-2016 arası) hikâye forumlarında, Facebook'ta ve Wattpad'de aktif olarak hikâye paylaşıyordum. Eskiler o günleri hatırlayacaktır. □

Sağlık sorunlarım sebebiyle uzun bir ara vermek zorunda kalmıştım. Panomda sebeplerimden bahsetmeye çalıştım, burada da tekrarlayıp sizleri sıkamak istemiyorum ve hızla kurguyla ilgili bilgi vermeye geçiyorum. □

ARHAVİLİ, çok eski bir zamanda aklıma düşen bir hikâye. Yıl 2015... 2. Kitabım BİR GÜNAH GİBİ basılmış. Kitapta bir yan karakter var. Lakabı Arhavili... □ Biraz karanlık, tekinsiz... Ara ara giriyor kitaba ama o bile delice bir merak uyandırmaya yetiyor. □ Okurlarım o kadar çok merak ettiler ki o karakteri... Yıllardır onun hikayesini okumayı bekliyorlar. (Eskiler ses verebilir mi? □) Bu başlık da taaa o zamandan kalma. 2016'da açmışım. Ben de bu bölümün yorumlarından fark ettim.

Ben daha Arhavili'ye duyulan bu merak oluşmadan önce, ona apayrı bir kitap yazacağımı biliyordum. Yıllar önce de kaleme almaya başlamıştım. Daha fazla elimde durmasına gönlüm el vermeyip, buradaki aktif yorumlaşma hâlini, sizlerle bir şeyler paylaşabilmeyi çok özleyince bir süre önce burada yayınlamaya karar verdim. Kismet de bugüneymiş. □

Arhavili uzun bir yolculuk... Karadeniz'de, adından da anlaşılacağı üzere Artvin'in Arhavi ilçesinde başlıyoruz. □ Fakat bir Karadeniz hikayesi okumayacağız asla. Ankara'da devam eden, mafyanın ortasında şekillenen, ülkemizin içinde bulunduğu durumlardan ilham aldığım aksiyon ve tutku dolu bir yolculuk bu... Bu yolculukta çok güleceğiz, çok ağlayacağız, çok şaşıracağız. Ama hepsinin de ötesinde karanlığın ortasına bir şimşek gibi çakan, muhteşem bir sevdaya şahit olacağız.

Kadın karakterimiz Hazel'in (o da yine basılı kitaplarımda yan karakterlerdendi) bakış açısından okuyacağımız bu kitap, şimdiki planlamalarım göre 4 kitap kadar olacak. Bölümlerim stoklu. Başlangıçta da sık sık bölüm paylaşacağım. Ve hikâyenin finalini de burada mutlaka göreceğiz. □

Ve elbette tüm kitaplarımda olduğu gibi, ARHAVİLİ de yetişkin içerikli bir kitap... Şimdiden bunu da belirtiyim. □

Hani diyor ya Tolstoy: "Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar. Ya bir insan bir yolculuğa çıkar, ya da şehre bir yabancı gelir..."

Bizde ikisi de var. □

Kemerleriniz bağlıysa ve fırtınalara hazırsanız başlayalım o zaman... □

Şimdiden bu aksiyon ve tutku dolu hikâyeye hoş geldiniz...

Yıldızlarınız ve yorumlarınız için çok sabırsızım, eksik etmeyin. □ Ben de yorumlarda olacağım. □

Bölüm duyuruları, geri sayımlar için:

Instagram: @burcubuyukyildizz

Twitter: @burcubykyldz

Arhavili Instagram: @arhaviliofficial

Tiktok: @burcubuyukyildiz

Hepinizi çok seviyor, kocaman öpüyor ve hep birlikte muhteşem vakit geçirebilmeyi diliyorum. 😊

1. BÖLÜM

Bölüm yayın tarihi: 22 Aralık 2023

Buraya okuduğumuz tarihi bırakalım mı? □

Keyifle okuyun. □

Yıldıza basmayı ve yorumlarınızı satırlara bırakmayı unutmayın, olur mu? □

1. BÖLÜM

♪♪ **Bölüm şarkısı: Levent Yüksel ~ Medcezir**

□

Bilinmeyene yolculuk... Başlangıç...

□ **12 Ekim 2020**

□ **Arhavi, Artvin**

Odanın içine dolan müzik sesine telefonumun melodisi karışıyordu. Gözlerimin üzerinde sanki tuğlalar vardı; başım deli gibi zonkluyor, kulaklarım ise dün geceki müziğin etkisiyle hâlâ uğulduyordu.

"Ölene kadar peşindeyim, bırakmam!" diyordu radyodaki şarkıcı içli sesiyle. Sevdiğim bir şarkıydı aslında ama dünden sonra ufacık bir sese dahi tahammülüm yoktu. Sırtımdaki batma hissine bakılırsa halının üzerinde bir yerlerde sızmışım, birazcık gayret edip kalksam iyi olurdu.

Gözlerimi güçbela aralayıp etrafıma bakındım. Telefon bir tur daha çalmaya başlamıştı. Hava henüz alacakaranlıktı, beklediğim telefona daha vardı, bu saatte Hazar'dan başkası beni aramazdı. O da kesin bir yerlerde beni sinir edecek bir şey hatırlamıştı da o yüzden arıyordu. Çalar çalar susardı.

Ve aynen öyle oldu. Telefon saniyeler sonra sustu. Kendimi uyanmak üzere ikna etmeye çalışırken, birkaç saniyeliğine

yumduğum gözlerimi açtığımda gün iyiden iyiye doğmuştu.

Yattığım yerden zorlukla ayaklandım. Üzerimdeki elbiseden bile kurtulamadığımı düşünürsem, dün gece odaya ulaşabilmem mucize sayılırdı. Haftalardır kendimi kaçınıcı kaybedişimdi, hatırlamıyordum ama bir yerde durmam gerektiği aklımın kuytu köşesinde saklıydı.

"Durul artık!" diyordu içimdeki bir ses. *"Neyin öfkesi bu?"*

Bir yanıtlım yoktu. Geceleri kâbus görmemek için kendimce kurduğum bir savunma sistemiydi bu.

Her şeyi unutacağın bir eğlenceye dahil ol. ✓

Sızana kadar iç. ✓

Bir kalkan gibi sarılmıştım ikisine. Onlar sayesinde gecelerim rahat geçiyordu. Sular çekilmişti, gözlerim açıktı, denizin ortasında değildim, etrafımda yabancı yüzler yoktu. Boğulma hissiyse neyse ki bir süredir uzaklardaydı, herhâlde unutmuştu beni, uğramıyordu. Fakat her şeye inat genzime dolan tuzlu suyun o yakıcı tadı hâlâ oradaydı, bir türlü gitmiyordu. Sırf bu yüzden bile duramazdım, yoksa yeniden o karabasanın içine düşmemem imkânsız olurdu.

Süit odanın salonunda konumlanmış ses sistemine doğru yürüyüp kapattım. Önce bir duş alıp sonra kahve yapacaktım. İki gündür bu otelde tıklıp kaldığımı, Ankara'dan uzakta olduğumu, kaçırdığım dersleri, gidemediğim stajımı hatırlamamayı denedim ama nafileydi, daha fazla kaçamazdım. Üstelik beklediğim haber de hâlâ gelmemişti, kafamı biraz olsun dağıtmak zorundaydım.

Dakikalar sonra daha iyi hissederek duştan çıktım. Önce kahvemi yaptım, ardından hızlıca hazırlandım. Fakat telefonun yeniden çalmasıyla anladım ki bugün seslerden kurtulamayacaktım.

Dün gece kullandığım küçük siyah çantanın içindeki telefonumu çıkardım. Hazar'ın inatla yeniden aradığını sanmıştım ama ekranda bilmediğim bir numara vardı. Kaşlarım çatıldı, kalbim göğsümü deler gibi atmaya başladı. Önce Hazar'a bir şey olabileceğini düşünerek telaşlandım fakat sonra aklımda beliren ihtimal içimi korkunun

bambaşka bir şekliyle doldurdu. "Alo?" diye yanıtladım, hızlanan nefesimi saklayamadan.

"Ooooo Hazel Hanım! Ses iyice gitmiş. Akşam hareketli geçti belli ki. Kusura bakma ya, yorduk seni de."

Kulağıma dolan mekanik sesle midem tiksintiyle çalkalandı. Üstelik günlerdir sürdürdüğü tehditleri de bana nefes alacak yer bırakmamıştı.

"Ne istiyorsun?" dedim titreyen ellerimle az önce giydiğim pantolonun kumaşını sıkarken.

"E biraz hızlı olmanı istiyorum, Hazel," dedi pis pis gülererek. "Nerelerdesin sen hem? Ankara'dan ayrılmışsın. Hiçbir iz de bırakmamışsın. Birilerinden yardım almaya çalışıyorsan uyarayım. Vakit kaybediyorsun. Vallahi senin iyiliğini düşünüyorum."

"Çok iyisin. Eksik olma," dedim tek solukta. "Nerede olduğum seni hiç ilgilendirmez. Şimdi sadede gel. Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun." Boğazından gelen tükürme sesini duyduğumda midem ağzıma geldi. Bu hareketi daha önce de yaptığını hatırlamak ise beni yeniden haftalar öncesine sürükledi. "Ama baktım sen işi iyice ağırdan alıyorsun. Teşvik edici bir şeyler yapayım dedim."

"Ne saçmalıyorsun ya?"

"Televizyonu aç, televizyonu! Bak son dakika geçiyor."

Vakit kaybetmeden televizyonu açtım. Tüm kanallarda son dakika haberleri vardı. Ekranın bir köşesine takım elbiseli, ellili yaşlarında, sarışın bir adamın fotoğrafını koymuşlardı. Spiker duvar gibi bir yüzle olup biteni anlatıyordu.

*"Olayda yedi kişinin daha ağır yaralandığını belirten İç İşleri Bakanı Kozak, saldırının Türkiye - Rusya ilişkilerini hedef aldığını belirtti. Rusya'nın Ankara Büyükelçisi Sergei Petrov, yaklaşık üç yıldır bu görevini sürdürmekteydi. Ulus'taki Etnografya Müzesi'ndeki bir davette bulunan Petrov, konuşması sırasında uğradığı silahlı saldırıda hayatını kaybetti." **

"Bunun benimle ne alakası var?" diye sordum konuşmanın gerisini dinleyemeden. Kulağımdaki telefon hâlâ açıktı. Kendimi rahatlatmaya çalışıyordum ama uğursuz bir his tüm vücudumu sarmıştı.

"Söyleyeyim alakasını tabii," dedi o sinir bozucu sesiyle. "Zanlının kullandığı silah... Silahın geldiği yer falan filan. Anladın işte. Daha açık konuşup üzmem istemiyorum seni."

"Saçmalık! Hayal görüyorsun sen!" diye yanıtladım güçlü durmaya çalışarak.

"Çok az zamanın kaldı, Hazel. Silah balistik için alındı bile. Elini çabuk tutsan iyi edersin."

"Daha fazla dinlemiyorum seni. Bir daha sakın beni arama!"

Kısacık bir an daha beklemeden telefonu kapattım. Ellerim titrese de umursamayıp mesaj ekranını açtım.

"Daha ne kadar bekleyeceğim?" yazdım en son dün gece mesajlaştığım kişiye.

Günlerdir haber bekliyordum. Kurtuluşuma giden yolun adresi ondaydı, kurtuluşum ise günler önce âdeta bir hiçliğin içinden çıkmıştı. Üstelik alabildiğine tekinsiz, alabildiğine karanlıktı. Ancak bazen aydınlığa ulaşabilmek için karanlığın içinden geçmeniz gerekirdi, kendimi buna inandırırsam eminim her şey kolaylaşacaktı.

Dakikalar sonra telefonumdan bir mesaj sesi geldi. Hızlıca açtım ve okur okumaz heyecanla gülümsedim.

"Hazırlan, assolist! Bugün sahneden var."

Çabucak yazışmaya başladım.

"Nihayet ya! Nihayet. Yemin ediyorum ruhumu teslim edecektim artık."

"Bazı şeyler için sabır gerekir, kızım. İşini halledeceğiz diye götümüzden kan aldıracaktık neredeyse. Dua edeceğine..."

"Dualarım hep seninle olacak, canım arkadaşım. Şu gece bir bitsin. Dile benden ne dilersen."

"Sana verdiğim talimatları harfiyen yerine getir, Hazel. Beni ikizinle papaz etme. Orada başına bir şey gelirse, Hazar benim ebemi siker!"

"Endişelenmeeee! Söz veriyorum, her şey tereyağından kıl çeker gibi kolay olacak."

Kendime güvenimin boşa çıkabileceğini düşünmemeye çalışarak telefonu kapatıp planı en baştan gözden geçirdim. "Bu gece bu sorun bitecek," diye mırıldandım. "Görüşeceğim onunla. O da bana istediğimi verecek. Vermek zorunda."

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü ve zaman âdeta uçtu. Ellerim titriyor, kalbim gerginlikle atıyordu ama kararlı bakışlarım aynadaki aksimin üzerinde durmuştu.

Üzerimdeki kırmızı, uzun kollu, omuzlarımı tamamen açıkta bırakan mini elbise bana yakışmıştı. Fakat başımdaki peruk için aynı şeyi söylemek imkânsızdı. Kopkoyu saç rengimden fazlasıyla uzak bir kumraldı. Tamamen özel yapımdı. Ama ne yazık ki yapaydı. Tıpkı bir elimde tuttuğum sahte kimliğim, o kimliğin üzerinde yazan sahte ismime benziyordu. Neyse ki Arhavi'de kimse beni tanıımıyordu da bu buram buram sahteliği anlamayacaklardı.

Bu geceyi kimseye yakalanmadan, hiçbir yerde görüntü vermeden bitirmem şarttı. Aksi hâlde İçişleri'ndeki stajım yanardı, gelecekte diplomat olma hayallerim ise muhtemelen yalnızca hayal olarak kalırdı. "Bunların önemi yok," diye fısıldadım kendi kendime. Nasıl bir ortamın içine gireceğimi bilmiyordum ama ailemi batmak üzere oldukları çamurdan kurtarmak tek amacımdı. İnsan bazen hedefleri için şeytanla bile pazarlığa oturmayı göze alıyordu. Ve bu pazarlıkta ödenecek bedel de anlaşmanın bir parçasıydı.

□

Taksi Arhavi merkezdeki gizemli otelin önünde durdu. Ücretini ödeyip hızlıca indim ve etrafa bakındım. Hava kararmıştı, otelin önü kalabalıktı. Kendimi güvende hissettirecek bir topluluk görmeyi bekledim ama yalnızca takım elbiseli, birbirinden kriminal duran adamlar vardı.

Dolduruşa gelmemeye çalışıp ilerledim. Ömer çoktan gelmişti, kapıda beni bekliyordu. Beni görünce içeri girmeme bile izin vermeden yanıma geldi.

"Hazel sen bizi nereye getirdin?" diye sordu. Telaşlıydı.

"N'olmuş?" dedim bozuntuya vermeden.

"Bir adamın bekarlığa vedası olacakmış bu gece burada. Türk sanat müziği, arabesk falan söylememizi istiyorlar."

"E tamam. Söyleriz."

"Hazel, bizim çocuklar ne anlar arabeskten falan ya?"

"Halledersin sen," dedim. "Deli gibi para alacaksın ayrıca. İsterlerse opera bile söyleriz yani."

"Senin paraya ihtiyacın mı var?" dedi kaşlarını çatarak.

"Hayır. Ama senin için iyi olur." Çevreyi hızlıca taradım. Takım elbiseli kriminaller kuşkuyla bizi süzmeye başlamışlardı. "Senden kırk yılda bir, bir şey istiyorum, Ömer," dedim gülümsememi bozmadan. "Lütfen, sorgulama."

"Bir şeyin peşindesin sen," dedi. Şüpheyile bana baktı. "Saçını neden boyattın ayrıca?"

Ömer iyi çocuktuk ama fena bir kusuru vardı. Bana âşıktı ve bu, içinde bulunduğumuz o anda kendisi için bir zaaftı. Tek bir lafımla Ankara'dan buraya kadar tüm ekibiyle gelişi de bunu kanıtlamıştı. Daha önce hiç kullanmamıştım bu zaafı. Arkadaşlarımla duygularımla sırf çıkarlarım için oynamazdım. Fakat ailem öyle bir pisliğin içine girmek üzereydi ki bunu engellemek için her şeyi yapardım.

"Rica ediyorum," dedim, saçımı hafifçe savurup etrafıma şuh bakışlar atarken. "İlk ve son kez bir şey rica ediyorum. Lütfen beni kırma."

Sıkıntılı bir nefes aldı. Onun bakışları benim üzerimdeydi, benimkilerse etrafımızda sanki bizimle ilgilenmiyormuş gibi yapan adamlara odaklıydı. "Tamam. Allah kahretsin, tamam!" dedi. Kabul edeceğini bilsem de rahatlardım. Ve birlikte sahnenin olduğu yere doğru yürürken, kalp atışlarım dışarıdan duyulmadığı için şanslıydım.

□

Akortlar tamamlandığında mekân da dolmaya başlamıştı. Yalnızca bir buçuk saat kadar sahne alacaktık, söylediklerine göre sonrası için başka planları vardı.

Ömer ve ekibi yıllar önce tesadüfen tanıştığım arkadaşlarımdı. O zaman konservatuardaydılar ve bir barda sahne alıyorlardı. Bir gece yalnızca eğlenmeye gittiğim o barda onlarla birlikte şarkı söylemem, arkadaşlığımızı da başlatan şey olmuştu. Ara ara hâlâ görüşmeye devam ediyorduk. Bu gece beni kırmayıp, günler önceki tek bir ricamla buraya kadar gelmelerinin tek sebebi de buydu.

Dakikalar geçti, masalar doldu ve müzik başladı. Orkestra ufak bir şaşkınlık içerisindeydi ama neyse ki ben vardım. Hepsi seneler boyu *Paganini* çalmaya alışmışlardı tabii, Türk Sanat Müziği repertuarına oldukça uzaklardı. O yüzden onları fazla zorlamayacak şeyler söylemek lazımdı.

Terk etmedi sevdan beni

Aç kaldım, susuz kaldım

Geceler, gecelerce

Geceler, geceler

Yastığımda, düşümde, içimdesin

Bir hain bıçak gibi kalbimdesin

Dermanı yoktur bilirim

Ben kırk yıllık profesyonel şarkıcı gibi söyledikçe, masaları dolduran adamların dikkati üzerime çevrilmeye başladı. İstedğim de buydu. Bana bakmaları iyiydi, benden şüphelenmelerinin önüne geçerdi. Üzerime giydiğim minicik elbiseyle de bunu amaçlamıştım aslında. İstisnaları saymazsak, erkekler basit yaratıklardı. Hadleri dışında her şeyi bildiklerini sanıyorlardı. Dişiliğinizle dikkatlerini azıcık dağıttığınızda sizi yalnızca savunmasız, küçük, zararsız bir kadın olarak görüyorlardı. Bu da sizden kuşkulananmalarını imkânsız kılıyordu.

Aşkın alevse hasretin bir kor

Senin yokluğunu kalbime sor

Dünyaya seninle gelmiş gibiyim

Sensiz yaşamayı düşünmek çok zor ♪♪

Gece ilerledi, saatler akıp gitti. Artık neredeyse onuncu şarkımı söylerken iyice sıkılmıştım. Başkaları için şarkı söylemek o kadar karakterime aykırıydı ki dakikaları

saymaya başlamıştım. Ancak beklediğim kişi gelmemiști henüz. Adamların kendi aralarında *"Yoldaymış,"* dediklerine kulak misafiri olmuştum ama ne yazık ki hâlâ tık yoktu. Belki de bir mola vermeli ve otelin içinde ufak bir araştırma turuna çıkmalıydım.

Bu fikir aklıma yatınca tam Ömer'e dönecektim ki masaları dolduran kalabalık ayaklandı. Korumalardan biri, daha bir lider gibi duran diğzerinin yanına geldi. Olay tam önümde cereyan ettiğinden her şeyi duyuyordum. Ama hem şarkıyı devam ettirmek hem de konuşulanlara kulak kesilmek güçleşmişti.

"Adamlarıyla süitine çıkmış. 1607 numara," dedi koruma.

"Peki diğzer misafirlerimiz?" diye sordu liderden bozma duran.

"Onlar da geldiler."

"Güzel. Gönderelim hediyelerimizi. Eğlensinler önden."

"Emredersin, abi."

Şarkıyı hızla bitirdim. Etrafa cilveli bir gülücük atıp, "Küçük bir ara verelim," dedim. Gerçek bir assolisttim. Ömer'in kulağına eğildim. "Bir lavaboya gitmem lazım."

"Geç kalma," diye uyardı. İşte bundan emin değildim ama yine de onun içini rahatlatmak istedim.

"Merak etme. Hemen geleceğim."

Köşedeki küçük çantamı aldım ve davet salonundan çıkıp önce lavaboya girdim. Hızlıca aynada kendime bakıp duruşumu kontrol ettim. Söyleyeceklerimi aklımda evirip çevirirken, bir yandan da çantamı açtım. Amacım telefonumu kontrol etmektir ama gözüme çarpan şey bambaşkaydı.

Kısa bir anlığına varlığını unuttuğum o minik silaha, bu gece ihtiyacım olmayacağına inanıyordum. Ama kendimi korumak için kullanmaktan çekinmeyeceğimi de biliyordum.

"Daha önce de yaptın ya..." diye fısıldadı iç sesim. Gözlerimi yumdum. Başımı sağa eğerek istemsizce kulağımı omzuma bastırdım. Zihnimin duvarlarına ansızın o hırçın dalgalar çarptı, kulağıma sağır edici bir uğultu doldu.

Günlerce unutmak için çabalamıştım ama görünen o ki bazı hatıralar daima pusuda bekliyordu.

Sahip olduğum tüm kontrol kırıntılarını kullanarak toparlanmayı denedim fakat asıl telefonumun sesi, beni o geçmişten hızla çekip çıkardı. Derin bir nefes aldım. Telefonumun varlığına şükretmem gerekirdi ama hiç istemediğim bir isim WhatsApp'tan yazmıştı. Onunla nazikçe konuşup anlaştığımızı sanıyordum, oysa görüyordum ki o bambaşka bir kafadaydı.

Aklımı bulandırıp odağımı kaybetmeyi reddederek, tıpkı benim gibi kırmızı elbiseli bir kadın lavaboya girerken ben çıkıp lobiye doğru ilerledim. Yine takım elbiseli tayfayı görmeyi beklemiştim ama manzara değişmişti. Lobide beş kadın, etraflarında ise adamlar vardı. Ben daha neler olduğuna anlam veremedim adamlardan biri koşar adım yanıma geldi, kolumdan tuttu ve diğer kadınların yanına çekti.

"Kızlardan biri 1607 numaralı süite gidecek," dedi diğer adamlara. Süitin numarasını duyar duymaz gözlerim açıldı. Neler döndüğüne dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama ne yapıp edip o süite adım atmalıyım.

Kızların hepsi bir ağızdan, "Bizim için fark etmez," dediler. *Bitse de gitsek* der gibi bir hâlleri vardı. Benimse beklediğim fırsat ayağıma gelmişti, kaçırıamazdım, o yüzden hemen atıldım.

"Ben giderim."

"Güzel," dedi az önce koluma yapışan koruma. "Bayanı süite çıkarın."

Bayan mı? diye düşünüp kaşlarımı çattım ama şimdi sırası değildi, hedefime odaklanmalıyım. Yalnızca dakikalar sonra, günlerdir peşinde olduğum adama ulaşacaktım.

İki adam benimle asansöre bindiler, hep birlikte on altıncı kata çıktık. Bu kat belli ki sütlerin bulunduğu kattı. Koridor boştu. 1607 numaralı odanın önüne doğru yaklaştığımız sırada, adamlardan biri diğerine hitaben konuştu.

"İçeride bizden kimse var mı?"

"Hayır. Yalnızca kendi adamları. Onlar da çıkarlar zaten birazdan."

"İyi iyi." Bana döndü. "Göster bakalım marifetlerini," dedi pis pis sırıtarak. Beynim kendi planımla öyle doluydu ki ne kastettiğini bile soramadan kapıyı tıklattı ve kapı saniyeler sonra açılınca beni hafifçe içeri itti.

"Küçük bir hediye," dedi kapıyı açan adama. Ve yanıt vermesini beklemeden asansöre doğru döndüler.

Nihayet koridor boşaldığında, beni içeri almamak için ısrar edecek gibi görünen adam konuştu. "Mustafa mı gönderdi seni buraya?" diye sordu. Mustafa'nın kim olduğunu bilmiyordum ve daha fazla bu bilinmezliğe katlanmaya da niyetim yoktu.

"Patronun kim?" diye sordum. Şaşkınlıkla duraksadı. "Patronunla görüşmem gerek."

"Ne yapacaksın sen benim patronumu?" dedi alay eder gibi. "Böyle mi tembihlediler seni aşağıda?"

Arkasından bir adam daha yaklaştı kapıya. "Ne oluyor lan?" Beni görünce şaşırdı. "Bu kim?"

"Kim olacak?" dedi diğeri, yüzünde tiksinti ifadesiyle. "Mustafa dalyarağı, eskort yollamış utanmadan."

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. Hissettiğim şokla beslenen öfke, dakikalar boyu damarlarımda akan sükuneti ansızın bastırdı. "Eskort senin babandır! Ne biçim konuşuyorsun sen benimle?"

"Kızım bak!" Elini hafifçe kaldırıp işaret parmağını burnumun ucunda salladı. "Tıpış tıpış in aşağıya. Buradan sana ekmek çıkmaz."

Nereden geldiğini asla anlayamadığım bir güçle ikisini de itip aralarından içeriye daldım. "Ehh! Yeter be! Patronunuzla görüşeceğim diyorum!"

Süite daldığım anda kocaman bir salon karşıladı beni. Tabii yarattığım gürültüyle korumaların tamamı ayaklanmış, ateşe hazır hâle getirdikleri silahları ise üzerime çevirmişlerdi. Ürkmem gerekirdi aslında ama geçtiğimiz haftalarda silahlara karşı kazandığım bağışıklık bir siper gibiydi.

Tam o sırada, süitin salona açılan geniş kapılı odasından biri çıktı. Üzerinde siyah bir gömlekle siyah bir pantolon vardı. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı, ellerinin biri cebindeydi, diğerindeyse telefonu vardı. Teni esmer, saçları dışarıdaki gece kadar siyahtı. Hiç de küçük sayılamayacak salonu, devasa bedeni ve vahşi görüntüsüyle âdeta doldurmuştu. Üstelik silahsızdı... ama odadaki, namluyu yüzüme doğrultmuş onlarca adamdan daha karanlıktı. "Ne oluyor?" diye sordu, henüz yüzüme bile bakmamıştı. "İndirin şunları."

"Mustafa eskort yollamış, abi! Onu göndermeye çalışıyorduk ama daldı içeri. Tutamadık."

Korumanın beni sinirlendiren sözleriyle yeniden nefes alabildim. Oysa o âna kadar, nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim. "Ağzını topla! Ben eskort falan değilim!" diye bağırdım. Etrafımı saran korumalardan birini hafifçe ittim, işte şimdi görüşebilmek için her şeyi göze aldığım adamın tam karşısındaydım.

Yüzüme baktığı anda kaşları ansızın çatıldı. Bakışları yüzümde, saçlarımda, daha doğrusu peruğumda, kıyafetimde, aynen bu sırayla gezindi. Eskort olup olmadığımı karar vermeye çalışıyor desem... değildi. Yüz ifadesindeki o rahatlık hızla silinmişti. Birer kor parçasını andıran gözlerineyse karşısındakini savunmasız bırakan esrarengiz bir ışıltı yerleşmişti.

Geri adım atacak değildim elbette. "Tekin Bozboran sen misin?" dedim sessizliği bozarak. Cevap vermesine olanak tanımadan öne doğru bir adım attım. Ona yaklaştığım an, adamlar sanki pozisyon alır gibi oldular ama o tek bir bakışıyla hepsini durdurdu. Elimi uzatacakken vazgeçtim. "Ben Hazel Poyrazoğlu. Hazar'ın kardeşiyim," dedim ifademi korumaya çalışarak. "Seninle hemen konuşmam lazım. Çok önemli."

Başını hafifçe sağa çevirdi. Odanın köşesinde bir monitör vardı. Önce monitördeki görüntüye, sonra ekranın yanında

duran adama baktı. Sessiz bir emir gibiydi, hiçbir şey anlamamıştım.

Ekranda asansöre binen adamları görür görmez, "Çıkın dışarı!" diye buyurdu. Sesi buzdan bir rüzgâr gibi odanın içinde esti ve beni de olduğum yerde öylece dondurdu. Gözlerimin tam içine bakarak, "Tüm giriş çıkışları da tutun," dediği anda gökte çakan şimşegin gürültüsü içeriye doldu. Saatlerdir beni ayakta tutan pervasız cesaretim çoktan kuş olup uçmuş, etrafıma ördüğümü sandığım siper ise neredeyse tersyüz olmuştu.

□

*** Gerçek bir haberden isim ve mekanlar değiştirilerek alıntılanmıştır.**

□

Bana ulaşmak için;

Instagram: @ burcubuyukyildizz

Twitter: @burcubykyldz

Arhavili Instagram: @ arhaviliofficial

2. BÖLÜM

Bölüm yayın tarihi: 22 Aralık 2023

Buraya okuduğumuz tarihi bırakalım mı?

Keyifle okuyun. □

Yıldıza basmayı ve yorumlarınızı satırlara bırakmayı unutmayın, olur mu? □

2. BÖLÜM

♪♪ **Bölüm şarkısı:**

Ceylan Ertem & Can Güngör ~ Farketmeden

□

Adamlar emri alır almaz odadan hızla çıktılar. İçlerinden biri, "Ben kapıdayım, abi," dedi. İlginç bir şekilde nasıl organize olacaklarını sormaya bile gerek görmemişlerdi.

Oda nihayet boşaldığında durduğum yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Bakışlarını üzerimden tek bir an bile çekmemişti, özellikle de saçıma bakarken kaşlarını çatıyordu. *Yok, canım.* Beni tanıımıyordu bile. Peruk olduğunu anlamış olamazdı.

"Nasıl geldin buraya?" diye sordu.

Sesi öyle tehditkârdı ki bir an ne diyeceğimi şaşırsam da çarçabuk toparladım.

"Uçakla."

Tek kaşı hafifçe kalktı. "Uçakla?" diye tekrarladı. "Sence ben onu mu soruyorum, Hazel?" Sinirlenmeye başladığı kasılan çenesinden belli oluyordu. Bakışları ise birer ok gibiydi, hedefi on ikiden vuruyordu. Bir çeşit gözdağı mıydı bu? Korkmam mı gerekiyordu? "Buraya nasıl geldin? Bu otele... Nereden buldun ya da duydun burada olduğumu? Daha da önemlisi benim varlığımdan nasıl haberin oldu?"

"Var benim de kendimce bağlantılarım," dedim. Buraya gelmeden önce yürek yemiştim herhâlde. Bu temelsiz cesaretimin başka açıklaması yoktu.

"İkizin mi anlattı?" diye sordu. Hazar'la olan gizemli tanışıklıklarından bahsediyordu.

"Hayır. Onun burada olduğumdan haberi yok."

"Ha bir de habersiz!" Öfkesine bir miktar şaşkınlık karışmıştı şimdi. "Madem ismimi cismimi öğrendin, buraya kadar geleceğine aramayı deneseydin keşke," dedi laf sokar gibi.

"İsmiini öğrendim, cismini değil." *Ne diyorsun?* der gibi baktı. "Yani maşallah, kendini sır gibi saklamışsın. İnternette tek bir fotoğrafını bulamadım."

"Beni google'layacağını bilsem birkaç poz ayarlardım, Hazel." Alay ederken bile sinirliydi. Ne biçim bir adamdı bu?

"Zevkimizden google'lamadık herhâlde. Günlerce telefonla ulaşmaya çalıştım şirketine. Her seferinde asistanın meşgul deyip geçiştirdi beni. Başka çarem kalmamıştı, ne yapsaydım?"

Telefonundan çıkan mesaj sesi konuşmamı böldü. Ekranına baktı. Gördüğü şeyden hoşlanmamış olmalıydı ki kordan gözleri öfkeyle tutuşmuştu. "Gidiyoruz buradan," dedi.

"Neden?" diye sordum. Burada olmaktan ben de çok hoşnut sayılmazdım ama asıl derdim bir an önce bana yardım edeceğinin teyidini almaktı.

"Bu otel konuşmak için uygun değil," dedi ifadesiz bir sesle.

"Nereye gideceğiz?" Cevap vermeyip kapıya doğru ilerleyince uzak bir yere gideceğimizden endişelendim. "Bak, benim kaybedecek zamanım yok. Çok vakit alacaksa burada konuşmayı tercih ederim."

Eli kapı kolunda öylece durdu, boynunu hafifçe oynattı ve başını çevirip bana baktı. Odadaki hava ansızın kurşun kadar ağırlaşmıştı. Bakışları inanılmaz bir yavaşlıkla tepeden tırnağa üzerimde dolaştı. Gözlerinde, hissettiğim rahatsızlığı

silecek bir ifade yakalamayı denedim ama neredeyse imkânsızdı.

"Nasıl bir durumun içine girdiğinin farkında değilsin, değil mi?" diye sordu. Ses tonu azarlayıcı ve küçümseyiciydi, insanın içine suçluluk tohumları ekiyordu. Bıkkın bir şekilde elini sakallarına götürdü, nefesini alevden bir rüzgâr gibi dişlerinin arasından bıraktı.

Kolay ağlayan, sulu göz biri değildim ama soluğumun boğazımda düğümlenmesine engel olamadım. Sahi ne yapıyordum burada, bu kılıkta? Hiç bilmediğim bu şehirde ne işim vardı? Tanımadığım bir adamdan yardım isteme fikri de nereden çıkmıştı? Nasıl filizlendiğini bilmediğim saçma sapan bir hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırır gibi oldu ama bu hissi acımasızca bastırdım. Karşımdaki adam bana hayal kırıklığı yaşatacak güçte biri değildi, yalnızca bir yabancıydı.

"Vazgeçtim," dedim sesimi nihayet bulabildiğimde. "Kusura bakma, sorun çıkardım sana. Amacım rahatsızlık vermek değildi." Kapıya doğru yürüdüm. Elimi kapının kulpuna atıp açacaktım ama onun eli orada duruyordu. "Buraya geldiğimi unut lütfen. Hazar'a da söylemezsen sevinirim." Elini kapıdan çekmesini bekledim ama yapmadı. Bakışlarını üzerimde hissediyordum ve bu içimdeki rahatsızlığı bir çiğ gibi büyütüyordu. "Çıkayım ben," dedim.

"Çık," dedi. Sesinde anlayamadığım bir tını vardı ama buna kafa yoracak değildim.

"Elini kapıdan çekersen... Açacağım."

"Açabilirsin," dedi alaycı bir tonda. Elini kapıdan ayırmamıştı. "Böyle imkânsızlıklar durdurur mu hiç seni? Arhavi'ye kadar yol gelmişsin. Türlü türlü kılıklara girmişsin."

Son cümlesinin şaşkınlığıyla yüzüne baktım. Ciddi görünüyordu ama tehlikeli bir ışık kısacık bir an gözlerinde yanıp aynı hızda kayboldu.

Bir kuşku kapladı içimi. "Sen..."

"Ben ne?"

"Anladın mı?"

"Neyi?" Yanıtlamamı bile beklemeden devam etti. "Peruğunu mu?"

"Nasıl fark ettin? Beni tanıımıyorsun bile. Hem kimse anlamadı peruk olduğunu."

"Seni tanı mıyorum, öyle mi?" Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Boştaki elini kirli sakallarına sürttü. "Seninle ilgili sandığından çok daha fazla şey biliyorum, Hazel."

Yüzlerce sorum vardı, hepsini sıralayacaktım ama çantamın içinde çalan telefonum beni durdurdu. Kimin aradığını bilmiyorum, açmak istemiyordum ama karşımdaki adam çatık kaşlarının altındaki gözlerini üzerime dikmişken bundan nasıl kaçacağımı da kestiremiyordum.

"Telefonuna bakmayacak mısın?" diye sordu.

Bazı adamların sesinin hipnotize edici bir etkisi vardı. Ben de bunu ilk kez o anda tecrübe ediyordum. Bir silkelensem kendime gelecek, özüme dönecektim ama aniden elim kolum bağlanmıştı sanki, direnemi yordum. Bir kukladan farksızdım âdeta, ipleri ise elinde tutan oydu.

"Hı hı. Bakayım," diye yanıtladım kısık bir mırıltıyla. Çantamı açtım, telefonumu çıkardım. İçindeki silahı görmesin diye hemen kapatmayı denedim ama... yakalandım. Kocaman eli elimi kavradı, çantayı iyice açtı ve küçük silahı ortaya çıkardı. Azarlayan bakışlar görmeyi bekleyerek nefesimi tuttum ama gözleri bilinmezlikle kısılmıştı. Bu arada telefon da susunca rahatladığımı sandım. Ne büyük yanılgıydı...

Peşi sıra telefon ekranıma düşen mesajı yalnızca ben değil, o da görmüştü ve büyük olasılıkla bir cinayetle ilgim olduğunu falan sanıyordu. Çünkü ekranımdaki mesaj açık ve netti. **"Büyükelçinin faili sorgu öncesi öldürülmüş. Vah vah!"** cümlesi neredeyse hiçbir şüphey e yer bırakmıyordu.

Bakışları kısacık bir an benimkilerle buluştu. Orada ne gördüğünü bilmiyordum; koyu mavi gözlerimde belki korku, belki pes ediş, belki de kabulleniş saklanıyordu.

"Hemen çıkıyoruz buradan. Sen de bana neler olduğunu, başının nasıl bir belaya girdiğini anlatıyorsun, Hazel."

Hızlıydı hareketleri. İtiraza yer bırakmıyordu. Çözebileceğinden emin gibiydi ama buna bana acıdığı için karar vermiş olması da işime gelmiyordu.

"Acının herhâlde bana," dedim. Aklımdan geçeni söylemeden duramamıştım. "Ama gerek yok buna. Acıma uygunla edeceğin yardıma güvenemeyeceğim kadar önemli bir konu bu benim için. Beni yarı yolda bırakacaksan eğer..."

"Şimdiye dek kimseyi yarı yolda bırakmışlığım yok. Ben bir söz verdiysem tutarım, Hazel."

"Söz vermedin ki..." Bir an şaşırdı. "Üstelik sorunumu duymadın bile henüz. Belki bulaşmak istemeyeceksin. Ki bu çok anlaşılır bir şey. Emin ol, ben de bulaşmayı hiç istemezdim. Bayılmıyorum yani bu kılıkta olmaya." Hızımı alamadan sözlerimi sürdürdüm. "Bir büyükelçi öldürüldü bu sabah. Rusya'nın Ankara Büyükelçisi... Ve birileri bunu benim ailemin üzerine yıkmaya çalışıyor." Kaşlarının havalandığını fark edince, *ya yardım etmezse* korkusu iyice büyüdü içimde. "Günlerdir tehdit ediliyordum zaten. Bir şeyin patlak vereceği belliydi. Ama bu kadar büyük bir olay beklemiyordum." Hâlâ bana bakıyor, ifadesizliği ise yerli yerinde duruyordu. "Senin yardımına ihtiyacım var."

Sıkıntılı bir nefes aldı. "Tamam, yardım edeceğim sana. Önce çıkalım şu lanet yerden."

Eli sırtıma uzandı, kapıyı açıp benimle birlikte çıkacakken direnişimle durmak zorunda kaldı.

"İçinden gelerek yardım etmeyeceksin ama anladım ben. Böyle ağzının ucuyla söylüyorsun. Nasıl güveneceğim ben sana?"

Gözlerini kapattı. "Ya sabır!" dedi, *sen benim başıma nereden çıktın* der gibi. "Hazel, sen bu işi çözmek istediğine emin misin? Zamanım az dedin, şimdi daha çok vakit kaybettiriyorsun bize."

Omzumu silktim. "İsteyerek yardım edeceğini duymam gerek benim. Söz vermen lazım. İnanamam yoksa. Hazar'ın herhâlde bu kadar hatırı vardır sende."

Bir adım attı bana doğru. Ardından bir adım daha... O bana doğru yaklaşırken, istemsizce geri çekildim. Sırtım kapıya yapıştığında kaçış alanımı da tüketmiştim. Az önce karşı karşıya dururken pürüz yaratmayan boy farkımız, şimdi tüm gerçekliğiyle ortaya serilmişti. Bir doksanın üzerindeki boyuyla dev gibi önüme dikilmişti, bana tepeden bakıyordu.

"İstiyorum," dedi gözlerimin tam içine bakarak. "Çok istiyorum, Hazel." Yüzü iyice sertleşmişti, her kelimesinin üzerine özenle basıyordu. "O kadar çok istiyorum ki deliriyorum," derken bakışları mıknaş gibiydi. "İyi mi?" diye sordu. "Tatmin oldun mu?"

Güçbela yutkundum. Dakikalar önce üzerime onlarca silah doğrultulmuşken zerre korku hissetmemiştim ama o anda onun nefesi dudaklarıma çarparken, söylediği sözler bambaşka anlamlara da yorulabilecekken deli gibi korktum.

Hemen anlamıştı bunu. Göğüs kafesimi delip dışarı çıkmak ister gibi gümbürdeyen kalbimi duyamayacağına göre, muhtemelen yüzümden okumuştı.

"Söz vermedin?" dedim aramızda asılı kalan bu tuhaf elektrikten kurtulmaya çalışarak.

İçinden onu benimle karşılaştıran şansına küfürler ediyordu muhtemelen. "Söz, Hazel. Söz."

"Harika!" dedim duruşumu dikleştirerek. Hava nihayet değişmişti. Az önce geçiliyor gibi hissettiğim sınırlarım ise yine yerli yerindeydi. Bitecekti bu gece. Bu iş ne kadar uzun sürebilirdi ki? *Yalnızca birkaç gün...* diye geçirdim içimden. İdare edebilirdim.

Koltuklardan birinin kenarına rastgele atılmış siyah ceketini aldı. Ardından bana dönerek, "Sen bu şekilde mi geldin?" diye sordu. Elbiseme bakıyordu.

"Kabanım vardı aslında ama aşağıda kaldı..."

"Aşağıda?"

"Orkestra'nın orada..." Gözlerimi kaçırdım. "İşte şarkıcıymışım gibi girdim de ben otele. Şarkı söyledim falan aşağıda. Orada kaldı kabanım da."

"Şarkıcı gibi girdin, şarkı söyledin?"

Bıkkın bir şekilde soluklandım. "Her şeyi tekrarlatacak mısın bana böyle?"

"Beynim giriştiğin bu saçmalıkları anlamakta zorlanıyor. Kusuruma bakmazsın diye düşünüyorum, Hazel." Altta kalmayacaktım ama ceketini bana doğru uzatarak lafı ağzıma tıkadı. "Şunu giy! Dikkat etmişlerdir sana."

Haklıydı. Adamlara bir saatten fazla şarkı söylemiştim, kıyafetim mutlaka ki akıllarına kazınmıştı.

Bana uzattığı ceketı giydim hızla. İçinde resmen kaybolmuştum. Ya elbisem çok miniydi ya da adam öyle dev gibiydi ki ceket, elbisemin boyunu bile geçmişti.

"Hadi çıkalım," dedi kapıyı açarken.

Onun peşinden koridora çıkar çıkmaz, iki tane adamının kapıda beklediklerini gördüm.

"Durum ne?" diye sordu onlara.

"Mustafa adamlarıyla çıkıyor otelden, abi. Şimdi haber geldi."

"Tamam. Çıkıyoruz biz de."

"Bildiriyorum abi aşağıya."

Cevap vermeden büyük elini sırtıma dokundurarak bana yön verdi ve asansöre doğru yürümeye başladık. Asansörün kapısı saniyeler sonra küçük bir bip sesiyle açılınca içeri girdik. Gecenin devamında yapacağım konuşmaya odaklanmışım kendimi. Yaşadığım her şeyi anlatmak zorunda kalacaktım neticede. Fakat asansör hareket eder etmez onun telefonuna bir mesaj geldi. Mesajı okudu, yüzü kasıldı, cehennem gibi bir öfke sanki tüm vücudunu esir aldı.

Ben daha ne olduğunu soramadan, eli asansörün duvarına tak diye çarptı. Yerimde istemsizce sıçradım. Durdurma düğmesine bastığını ise asansör garip sesler çıkararak ikinci ile üçüncü kat arasında durduğunda anladım.

"Neden durduk?"

"Peruğunu çıkar!" dedi. Tavrı iyice tahammülsüzleşmişti.

"Ne?"

"Peruğunu, Hazel... Hemen çıkar!"

"Ama neden? Tüm otel öyle gördü beni. Kimliğim ifşa olsun istemiyorum."

"Kimliğinin ifşa olmasından daha büyük sorunlarımız var şu an. Çıkar şu lanet şeyi, Hazel!"

Sesindeki o emir veren tondan hiç hoşlanmadım. Başkalarını bu şekilde korkutuyor, insanları karşısında tir tir titretiyor olabilirdi ama bu tavır benim yalnızca inadımı kamçılıyordu. Buraya gelmeden önce karşımda mafyanın içinde, suça karışmış, sert bir adam göreceğimi elbette biliyordum. Fakat bu, ona boyun eğmemi gerektirmiyordu.

"Çıkarmıyorum, kusura bakma," dedim çenemi sinirle havaya dikerken. "Bu otelin milyon tane kamerası vardır. Herhangi bir yere görüntümün yayılmasına izin verecek değilim."

"Hazel!" dedi kısık bir kükreyişle. Sesinde uyarı saklıydı. Elini benim sırtımı yasladığım aynaya dayadı. "Eğer benimle bir iş birliği yapmayı istiyorsan, yanımdayken işime karışılmayacağını da öğrenmen gerekecek. Ya isteyerek ya da..."

Tek kaşım havalandı. Tehditle, gözdağıyla beni sindiremez, korkutamazdı. "Merak etme," dedim küstah bir tavırla. "Yanımdayken işine karışılmayacağını öğrenmem gerekecek kadar uzun bir iş birliği olmayacak bizimkisi."

Kendisine sabır diler gibi bir nefes alıp bir elini arkamdaki aynada sabit tuttu, diğerini ise ansızın çeneme uzattı. "Aşağıda..." diye fısıldadı. "Bir adam var. Mustafa..." Ağzımı açıp konuşacaktım ama izin vermediği gibi işaret parmağını dudaklarımın tam üzerine kapattı. Kısacına hapsetmişti beni, kolları tarafından kuşatılmışken kurtulmam sanki yalnızca onun isteğine bağlıydı. "Seni... O es..." dedi ama devamını getirmedi. "...kadınlardan biri sanıyor." Bu cümle dişlerinin arasından güçlkle çıkmıştı. "Sıradan kadınlar değildi onlar. Adamlarımdan bilgi sızdırmak için gönderilmişlerdi. Şimdi hepsinden rapor isteyecek. Ve sana bir şekilde ulaşamazsa peşine düşecek."

"Ama..." dedim. Duyduklarım hoşuma gitmemiştir. "Gerçekte kim olduğumu bilmesi daha riskli değil mi?" Buradaki varlığımın öğrenilmesi, sebebinin basına düşmesi bitirirdi beni. Hayallerime veda etmem bir yana, bir de bizden nefret eden yaya'mın * sözlerine katlanmam demektir. Babamın anne tarafı Yunandı ve ne yazık ki aramızda sarsılmaz bir aile bağından söz edilemezdi.

"Hayır," diye yanıtladı hemen. Tereddüt bile etmemiştir. "Sorun çıkmaması için elimden geleni yapacağım."

Nedenini bilmediğim bir güven duygusu yeşeriyordu içimde. Oysa kolayca besleyebildiğim bir his değildi bu. Şaşkınlığım inadımı da törpülemişti aniden. "Bir şey söylemem gerekecek mi?" diye soruşum belki de bu yüzdendi.

"Sanmıyorum." Elini arkamdaki aynadan çekti, sinirle simsiyah kısacık saçlarını çekti. "Sikeyim! Ulan, Mustafa! Bunun bedelini öyle bir ödeyeceksin ki!"

Daha fazla zorluk çıkarmadan peruğumu seri hamlelerle çözdüm. Bakışları üzerimdeyken kendime çekidüzen vermek zor olsa da etrafımızda dolanan garip uğultuyu duymamaya çalışıyordum. Peruğu, üzerime giydiğim, ona ait olan ceketin cebine tikiştirdim. Kendi saçımın da sıkı topuzunu serbest bıraktığım anda, uzun siyah saçlarım omuzlarımdan aşağı döküldü. Saçlarımın bir kısmı onun gömleğine değerken, elimi asansörün düğmesine uzatıp yeniden çalıştırdım. "Çıkalım artık şuradan," dedim. Gözleri kısa bir an saçlarımda dolaşmış, ardından benimkilerle buluşmuştu.

Tek kelime daha edemedi asansör lobide durdu. Kapı açılır açılmaz gördük ki karşımızda onlarca adam dikiliyordu. Önlerinde duran pis bakışlı ise Mustafa dediği adamdı muhtemelen. Şimdi hatırlıyordum, ben şarkı söylerken adamlara emirler yağdıran da oydu.

"Ooooo Tekin! Nereye ya erkenden? Rahat ettiremedik mi seni? O kadar hediye gönderdik ama bir kusurumuz olduysa söyle ha!" dedi kollarını iki yana açarak. Aklınca dalga geçmeye çalışıyordu.

"Çok komik adamsın lan, Musti." Tekin'in eli belimdeydi, adamları ise hızla etrafımızı çevrelemişti. "Nereden öğreniyorsun sen böyle taktikleri?" dedi gülerek. Mustafa'nın omzuna pat pat, küçümser gibi vurdu. "Çok çömez hareketler bunlar! Eskort ne lan? Yakışıyor mu oğlum sana?"

Tekin'in adamlarından biri lafa karıştı. "E n'apsın abi? Gürcistan'da sözünü ancak böyle bel altı işlere geçirebiliyor. Kadınları da oradan getirtmiş," deyince hepsi bir ağızdan gülmeye başladılar.

"Bak şimdi," dedi Tekin adamlarına bakarken. Yüzüne sahte bir kınama ifadesi yerleşmişti. "Saygıda kusur etmesenize oğlum Mustafa abinize."

Mustafa kendi adamlarının içinde küçük düşmeye katlanamamış olmalı ki bakışlarına öfke yayıldı. "O kadar aşağılıyorsun ama takmışsın koluna içlerinden birini, Tekin!" dedi gözünü bana dikerek. Sözleri ima doluydu. "İstemem yan cebime koy diyorsun. Bu ne yaman çelişki!"

Tekin'in eli benden aniden uzaklaştı. Beline uzanıp pantolonundan silahını çıkardı ve namluyu Mustafa'nın kafasına dayadı. Bir parmağın şıklatılması kadar hızlıydı.

Tekin'in tek bir adamı bile silahına davranmazken, Mustafa'nın tüm korumaları üzerimize çevirdikleri silahlarıyla hazır ol durumundaydılar. Bir çeşit racondu sanırım bu. Tekin'in adamlarına ihtiyaç duymadan, tek başına hepsinin üstesinden geleceğini mi gösteriyordu?

"Mustafa Mustafa!" dedi Tekin sarkastik bir tonda. "Canın çok toprak çekiyor senin!" Silahın namlusunu iyice adamın alnına bastırdı. "Alnının çatından vururdum aslında seni, biliyor musun? Tam da şu anda."

"Vur o zaman," dedi Musti. Cengâver miydi neydi? Ölmek istiyorsa bunun başka yolları vardı canım. Neden Tekin'i de dahil ediyordu ki?

"Yoook!" dedi Tekin âdeta kazı çalışması yapar gibi adamın alnını namluyla delerken. "Korkma lan! Henüz ölmeyeceksin." Silahını indirdi, yeniden beline koydu.

Mustafa'nın yanağına hafifçe vurdu. "Merak etme, mezar taşında bugünün tarihi yazmayacak."

Mustafa yenilgiye doymayan bir pehlivandı. Yalnızca sözlerle yerin yedi kat dibinde mekân araması gerekirken hâlâ cevap vermeye çalışıyordu. Onun ağzını açtığını, konuşmanın daha da uzayacağını anladığım an Tekin'in koluna dokundum. Bana baktı. Az önce alaycılık saçan bakışları, bana döndüğünde ansızın kısıldı. "Tekin, ben çok yorulдум," dedim nazlı bir edayla. "Sabahtan beri yollardayım zaten. Gidelim mi artık?"

Nutku tutulmuştu sanki. Sanırım benden böyle bir tepki beklemiyordu. Başını salladı. Elini belime koydu ve beni çıkışa doğru yönlendirdi. Topuklu ayakkabılarım zorlamaya başlamıştı beni. Dışarıda ise bardaktan boşanırcasına bir yağmur hâkimdi.

Mustafa da ânın şokundan kısa sürede çıkmış olmalıydı ki arkamızdan seslendi. "Bozboran!" diye bağırdı. Fakat bizi durduramadı. "Hani sen bir kurşunu namluya sürdüysen, o silahı mutlaka patlatırdın?"

Tekin arkasına bile dönmeye tenezzül etmedi. Kapıya yanaşan devasa arabaya binmeden hemen önce, "Bazen de o kurşunu daha iyi bir zaman için saklarım, Musti. Sen işine bak!" dedi.

Simsiyah Escalade'in kapıları açıldı. Tekin arka koltuğa oturmama yardımcı olurken, kendisi de tam karşıma kuruldu. Şoför nihayet arabayı çalıştırdığında ise gözleri doğrudan gözlerime bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Üzerimdeki ceketini yan tarafa koyarken başımı hafifçe salladım. "Evet. Ben..." diye mırıldandım. "Orada öyle dedim ama... Yani... O kadınlardan biri olmadığımı anlasın diye."

"Sorun yok!" diye yanıtladı beni.

Şoför koltuğundan gelen ses ise aramızdaki bu saçma iletişimsizliği bitirdi.

"Abi! Takibe geçti. Nereye gittiğimizi öğrenecek aklınca."

"Gördüm," dedi Tekin. "Eceline susadı o! Uslanmıyor, amına koyayım." Bakışları geride bıraktığımız yolun üzerindeydi. "Hızlan. İlerideki kavşakta atlat."

Şoför Escalade'in gazını ansızın kökledi. Ani hızlanmanın etkisiyle oturduğum koltuktan ileri doğru fırlayacakken, Tekin'in elleri kollarımdan nazikçe tutarak düşmemi engellemişlerdi.

Nefesi boynuma çarparken eli bağlamayı atladığım kemerime uzandı, başlığını göğsümün üzerinden geçirip kalçamın tam yanındaki yuvasına oturttu.

"Korkma. Gideceğimiz yere kimse gelemmez. Güvendesin," diye mırıldandı istemsiz aralanan dudaklarıma doğru. Aramızda tek nefeslik bir mesafe vardı. Avuçlarım terlemişti, nabzım hızlanmıştı, kalbim göğüs kafesimden neredeyse fırlayacaktı. Korkumun ise peşimize düşen aksiyonla hiçbir ilgisi kalmamıştı, artık kaynağı bambaşkaydı.

Güç almak ister gibi elimde tuttuğum telefonumdan mesaj sesi gelince, ikimizin de bakışları ekrana kaydı. Gördüklerimle alışkın olmadığım bir kuruluk kapladı boğazımı. Birkaç cümlelik mesaj benim bir türlü çizemediğim sınırı çizmiş, bizi birbirimizden uzaklaştırmıştı.

Gönderen: Serdar

Mesaj: Aşkım eve geldim, yoksun. Merak ediyorum seni. Lütfen beni ara.

□

*** (yaya): Yunanca *büyükanne* anlamına gelir.**

□

Umarım keyifli bir okuma olmuştur. 😊

Beni şuralarda bulabilirsiniz;

Instagram: @ burcubuyukyildiz

Twitter: @burcubykyldz

Arhavili Instagram: @ arhaviliofficial

Hepinizi kocamaaaan öpüyorum. 😘😘

3. BÖLÜM

Bölüm yayın tarihi: 28 Aralık 2023

Bölümü okuduğumuz tarihi bırakalım mı buraya?

Yıldızlarınıza talibim. Ve satır arası anlık yorumlarınız beni çok eğlendiriyor, bol bol bırakmayı unutmayın. Ben de sizlerle yorumlarda olacağım.

3. BÖLÜM

♪♪ **Bölüm şarkısı:** *Pitsa Papadopoulou ~ Anev Oron*

□

Tekin hızla arkasına yaslandı. Bakışları camdan dışarıya çevrilmiş, gecenin göz gözü görmeyen karanlığına odaklanmıştı. Kasılan çenesini göz ardı edersem yüzünü anlamlandıramadığım, çelik gibi bir maske sarmıştı.

Ekrandaki üç cümlelik mesajı normalde umursamamam gerekirdi. Ama nedense sinirlenmiştim. İçimden "*Mahalle yanarken Serdar...*" diye geçirerek ekranın ışığını kapattım. Cevap vermeyecektim.

Sonraki yarım saat boyunca, ikimizden de çıt çıkmadı. Araba kilometreleri acımasızca yutarken dışarıdaki yağmur iyice coşmuş, silecekler yağmurun hızına zor yetişmeye başlamışlardı.

Escalade bir süre tepeye doğru tırmandı. Nihayet durduğumuzda, aracın kapıları beklemeden açılmıştı.

İçeriye dondurucu bir soğuk dolunca, kemerimi çözüp yanıma bıraktığım ceket çabucak giydim. Önce Tekin indi, kapıda bekleyen adamlarının uzattığı şemsiyeyi reddetmeden aldı ve benim inmemi bekledi.

Arabanın kenarına tutunarak inmeyi deneyecekken elini bana doğru uzattı. Tereddüt etmeden, buz gibi olmuş elimi

sıcak avucuna bıraktım. Gözlerimiz kısa bir an buluştu, nihayet dışarı adım atabildiğimde şemsiye başımın üzerinde yerini almıştı.

Elimin hâlâ avucunun içinde durduğunu fark edince, ateşe dokunmuş gibi geri çektim. İçim saçma sapan bir hisle dolmuştu. Rahatsızlık değildi. Ama bunun rahatsızlık olmaması, asıl rahatsız edici olan şeydi.

Kendime gelmeye çalışarak, "Teşekkür ederim," dedim. Cevap vermedi. Tekin Bozboran kaba bir adamdı ama bana şemsiye tutacak kadar da düşünceliydi. Kafa karıştırıcıydı, dengesizdi ve tekinsizdi. Zaten soru işaretleri ve endişelerle dolu zihnimi iyice çorbaya çevirmişti.

Adamlar önümüzde yükselen kocaman eve doğru koşturarak yürürken, biz de arkalarından ilerledik. Yatay bir mimariydi, denize doğru olan kısımda büyük bir ev, onun yanında ise daha küçük iki ev vardı ve sanırım bir kayanın üzerinde konumlanmıştı. Biz eve yaklaştıkça artan dalga seslerinin başka açıklaması olamazdı. *Umarım bu sesler evin içinden duyulmuyordur*, diye düşündüm. Aksi takdirde bu geceyi atlatabilmem imkânsızdı.

"Abi!" diye seslenilmesiyle Tekin durdu. Aslında ilerleyebilirdim ama ben de onun hareketini tekrarladım. Arkamızdan da takip eden adamlar olduğunu o anda anlamıştım.

"Çocuklar çevredeki bütün otellere bakmışlar ama hiçbirinde Hazel Hanım'ın kalmadığı söylenmiş."

Allah'ım! Reva mıydı bu? Bu gece çevirdiğim dolapların sonu bir türlü gelmiyordu. Bir an önce her şeyi anlatsaydım da tümünden kapansaydı şu konu. Dudağımın içini tedirginlikle ısırp ona baktığımda Tekin de bana bakıyor, muhtemelen bir cevap bekliyordu.

Oflayarak çantamı açtım. İçinden kimliğimi çıkarıp ona uzattım. Hemen aldı; önce kimliğe, sonra bana baktı. "Hayal Tunalı?" dedi ama sözlerini tamamlamadı. İfadesini düz tutmakta zorlanıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Ne?" dedim savunmaya geçerek. "Bir çeşit sahne adı işte. Öyle düşün." Kafa patlatmışım o ismi bulmak için. Dalga geçer gibi bakmasına gerek yoktu.

Ellerini iki yana kaldırdı. *Ben sana daha başka bir şey demiyorum,* der gibi bir ifade takındı. Düzenbazlığımın yarattığı utanç yanaklarımı ısıtsa da laf dalaşına devam edecektim ama adamının sözleriyle bu isteğim yarıda kaldı.

"Hazel Hanım, biz eşyalarınızı alacaktık odanızdan. Uygun mudur?" diye sordu. Nedense gözlerimin içine bakmıyordu.

"Tabii," dedim hemen ve kaldığım otelin adını da söyledim. "Ben toparlamıştım her şeyimi zaten çıkmadan. Kapının hemen yakınına koymuştum."

Başını salladı. "Hemen getireceğiz."

"Sağ olun," deyince başını eğip arabaya yöneldi.

"Cihan!" diye seslendi Tekin aniden. Adamı hemen ona doğru döndü. "Yiyecek bir şeyler de getirin."

"Emredersin, abi."

Kapıları başka adamlar tarafından açılan evin içine nihayet girebildiğimizde, Tekin bu sefer onlarla konuşmaya başladı. Bense bir yandan evin içini süzüyor, diğer yandan konuşmaları takip etmeye çalışıyordum.

"Ev hemen ısınır, abi. Bir isteğin olursa dışardayız."

Kapı nihayet kapandı ve ikimiz içeride kaldık. Ben etrafa göz gezdirirken o da arkamdaydı. Tüm varlığını hissedebiliyor ama bu hassas duyarlılığı istemiyordum. "Bu ev kullanılmıyor muydu?" diye sordum. Belki bir an önce işimize dönersek, zihnimdeki bu puslu büyü de bozulurdu.

"Kullanılıyor," dedi bana doğru yaklaşırken. "Sabah kapatmıştık evi. Bu akşam Ankara'ya dönecektim."

"Planların altüst oldu benim yüzümden."

Arkamı döndüm. Oradaydı. Elleri ceplerindeydi, omzunu geniş salonun kapısına yaslamıştı. Kısacık bir an gözlerimi kaçırmaya çalıştım, hemen sonra üzerimde hâlâ onun ceketini taşıdığımı fark edince hızlıca çıkardım. Şimdi yeniden kırmızı, mini elbisemle kalmıştım.

"Önemli değil. Planlar değişebilir," dedi. Salonun ortasındaki şömineye yaklaştı. Gerçek olduğunu sanmışım ama elektrikli bir şömineydi, hemen onu da açtı. "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Biraz," dedim.

Lacivert renkteki büyük koltuğun kolçağına koyulmuş battaniyeyi aldı, bana uzattı. "Kıyafetlerin gelene kadar," diye mırıldandı. "Bir şeyler vermeyi teklif ederdim ama... buradaki herhangi bir kıyafetin sana olacağını sanmıyorum," derken bakışı kalp atışı kadar kısa bir süre için üzerimde dolandı. Belli belirsizdi... ama üzerimdeki etkisi bir alev dalgasından farksızdı.

"Yok, beklerim ben," deyip battaniyeyi aldım hemen. Seri hareketlerle battaniyeye iyice sarındım. O da salondan çıktığında, nihayet rahat bir şekilde soluklandım.

Dakikalar sonra koltuğun köşesine oturup, ayağımdaki topuklu ayakkabıların bilek bantlarını çözmeye çalıştığım sırada geri geldi. Göz ucuyla ne yaptığıma bakmış, elindeki fincanları ise ortadaki geniş sehpaye yerleştirmişti.

Ayakkabılarımdan nihayet kurtulunca, kahve kokusuna dayanamayıp fincanlardan birini aldım. Daha bir yudum içmiştim ki Tekin'in sesini duydum.

"Konuşalım mı artık?" diye sordu. *Nihayet...* Bir gündemimiz vardı bizim, bunu hiç unutmamam iyi olurdu.

"Konuşalım," diye yanıtladım.

"Kimdi o mesaj atan?"

"Kim? Serdar mı?" dedim dan diye ama sonra yaptığım salaklığın farkına vardım.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Hayır," dedi kesik bir solukla. "Büyükelçi ile ilgili olandan bahsediyorum."

"Bilmiyorum."

"Nasıl yani?"

"En baştan başlayayım mı?" diye sordum. "Büyükelçinin ölümü başlangıç değil çünkü."

"Seni dinliyorum."

Derin bir nefes aldım ve buraya gelmeden önce kendime verdiğim telkinleri hatırladım.

Yalnızca duymasını istediğin bilgileri anlat. Ama mutlaka asıl hikâyeye sadık kal.

"Her şey haftalar önce başladı." Beni pürdikkat dinleyeceğini anlayınca devam ettim. "Atina'daki bir resepsiyona katılmam gerekiyordu. Elçiliğin düzenlediği, özel bir geceydi. Normalde babam katılırdı ama o sıralarda rahatsız olduğundan benden rica etmişti. Ben... Bir yandan yüksek lisansa devam ederken, bir yandan da İçişleri Bakanlığı'nda staj yapıyorum. Güngör Bıçakçı'nın yanında..." dedim. İçişleri Bakanlığı'nın başdanışmanını tanımayan yoktu. "O yüzden bu tarz diplomatik gecelere alışkınım. Davetten bir gece önce Atina'ya gittim. Bir gece konaklayıp, davet biter bitmez hemen Ankara'ya dönecektim."

"Yalnız mıydın?" diye sordu.

Dudağımı rahatsız bir şekilde ısırdım. "Hayır. Serdar da vardı. Ama o, davet sabahı gelmişti."

Parmaklarını oturduğu koltuğun kenarına hafifçe vurdu. "Serdar... Sanırım sevgilin. Ya da nişanlın mı demeliyim?" diye sordu. Bakışlarındaki sakinlik ansızın kaybolmuştu. "Duymuştum sanki nişanlandığınıza dair bir şeyler."

"Ne nişanlısı ya?" dedim cümleden yalnızca onu çekerek. Bu yalan yüzünden daha önce de canım sıkılmıştı. İnkârımın baş sebebi buydu. Ayrıca yüzük de taktığım yoktu, kimse fark etmiyor muydu? "Nişanlım falan değil." Herhangi bir şey söylemeyince sözlerimi sürdürdüm. "Neyse işte... Davet bitiminde havaalanına gitmek üzere tek başıma ayrılmıştım mekândan. Atina'daki havaalanında babamın şirket araçlarından biri vardı, onu almıştım geldiğimde, aynı arabayla da geri dönecektim. Otoparkta arabamın etrafını sardı birileri. Dört ya da beş kişiydiler. Yüzleri maskeliydi."

Öne eğilerek kollarını dizlerine dayadı. Bakışları yüzümden hiç ayrılmamıştı. "Sonra?"

"Sonra..." Bundan sonrası gerçeğin çarpıtılmış hâliydi ama bilmesini istemiyordum. Çünkü olanları anlatsam da yol

haritasının değişmeyeceğine inanıyordum. "Bendeki bir şeyin peşinde olduklarını söylediler."

"Neyin?"

"Bilmiyorum. Bir tür dosya mıymış neymiş?"

"Sende miydi peki?"

"Hayır. Ben neden bahsettiklerini bile anlamadım zaten."

Düşünceli bir ifade belirdi gözlerinde. "Başka detay? Nasıl bir dosya arıyorlarmış?"

Haftalar nceki o gecede yaşadığım zihin bulanıklığını anımsamayı denedim.

Denizin ortasında silahın kabzasını tutan ellerim... Sırılsıklam yüzüm, saçlarım, buz gibi havaya karışarak dumanlar çıkartan titrek nefesim... Gecenin karanlığında yükselen bir kurşun sesiyle dizlerimin üzerine düşen bedenim...

Hepsi bir film şeridi gibi gözlerimin nnden peşi sıra geçerken, tırnaklarımı üzerimdeki battaniyeye geçirdim. Aniden cama çarpan dalga sesi oturduğum yerde sıçramama neden olunca, "Hatırlamıyorum," dedim. Ama sonra hızla değiştirdim. "Bilmiyorum."

Bakişları kuşkuyla kısıldı. Sanki ilk kez tanıştığı birine onu anlamaya çalışır gibi bakmıyordu da uzun zamandır tanıdığı birinin içini okuyordu. "Sonra ne oldu?"

"O gece Atina'da bir gemi bekliyordu sevkiyat için. Gıda ham maddesi yüklüydü. Gece yarısı kalkacaktı limandan, gemi babamın şirketine aitti," dedim lojistik alanındaki aile işini kastederek.

"Evet..."

"Gemi o gece kayboldu radardan. Bir süre hiçbir haber alınamadı. Ve sonunda Karadeniz'de, Rusya kıyılarında bulundu. Gemide bir patlama yaşanmış. Bir kısmı bunun etkisiyle batmış. Günler süren enkaz çalışmasından sonra geminin yüküyle ilgili bir şey çıktı ortaya."

"Ne?"

"Gıda maddesi falan yokmuş. Gemi silah doluymuş."

"Gündemde bu olaylardan hiç söz edilmedi," dedi. Bir gerçeği belirtmiyordu da soru soruyordu sanki.

"Evet. Hazar nasıl halletti, bilmiyorum. Bir şekilde örtbas edildi ama silahlar da istihbarat tarafından incelemeye alındı. Tabii bu arada babamla da iyice papaz oldular. Zaten örnek bir baba-oğul sayılmazlardı."

"Bu yüzden mi buraya geldiğini haber vermedin Hazar'a?"

"Hı hı. Yalnızca buraya geldiğimi değil, tehdit edildiğimi de söylemedim."

Bundan hoşlanmamış gibi görünse de devam etti. "Sonra telefonla tehditler başladı herhâlde..."

Başımı salladım. "Aynen öyle. Dosya diye tutturdular. Bende yok dosya falan dedim ama anlamadılar."

"Babana sordun mu?" Çenesini kaşıdı. "Bir düşmanı, bir rakibi olabilir mi?"

"Sordum," dedim kendimden emin bir sesle. "Ona da anlattım olanları." Gözlerimi kaçırdım. "Otoparkta yaşananları yani. Öyle bir dosyanın varlığından bile haberi yok."

Yerinden kalktı, camın önüne doğru yürüdü. Bir şey söylememişti ama belli ki düşünüyordu. Ben onun bir yanıt vermesini beklemeden devam ettim.

"Şimdi de gemideki o silahlardan biriyle büyükelçi öldürüldü. Silahlara istihbarat el koymuştu. Nasıl ulaştılar, anlamıyorum. Üstelik ellerinde daha ne kadarı var, onu da bilmiyorum. Balistik incelemeye başlamış silahı. Zaten Rusya bastırıyordur, bugün yarın ortaya çıkacaktır."

Ansızın arkasına dönüp salonun köşesindeki masaya doğru ilerledi. Masanın üzerinde bir laptop durduğunu o anda fark etmiştim. Laptop'ı açtı, bir süre bekledi. Herhâlde bağlantı sağlamış olmalı ki bir yerlere tıklayıp dikkatini yalnızca ekrana verdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Gel de bak!" dedi.

Kısa bir an şaşırsam da bu teklifi reddedecek değildim. Âdeta koşa koşa masaya geçtim. O çoktan sandalyelerden

birine oturmuştı, ben de hemen yanına yerleştim.

Biriyle yazışıyor ama nereden yazıştığını anlamamıştım. Bildiğim ya da daha önce gördüğüm herhangi bir platforma benzemiyordu. Yazıştığı kişinin bir adı da yoktu, yalnızca bir harf vardı.

B.

Kendisinin de bir ismi bulunmuyor gibi görünüyordu. Çünkü onun yazdıklarının yanında da *F* harfi duruyordu. *F*, Tekin'di ve *B* adlı birine şu mesajı göndermişti.

"Rus büyükelçi suikasti. Silah balistikte. Bul."

"B kim?" diye sordum. Cevap vermedi. Gerçekten de ökünün tekiydi. Fakat B'den cevap gelince odağım hızla değişti.

"Anlaşıldı."

Bir an etkilenir gibi oldum ama o kadar da kolay değildi.

"Ne yani?" dedim kendimi tutamadan. "Bu kadar basit mi? Bu B her kimse, silahı şıp diye alacak mı?"

"Şıp diye değil tabii. Biraz bekleyeceğiz."

Oturduğu yerden kalktı. Tam o sırada kapı tıklatıldı. Önceden hissediyor muydu, ne yapıyordu? Eğer öyleyse adamın insanüstü kulakları vardı.

Hemen sonra elinde iki tane pizza kutusu, içecek torbası ve benim bavulumla döndü. Bavulu köşeye bıraktı, pizzalarla içecekleriyle masaya koydu. Aslında önceliğim üzerimdeki şu elbiseden kurtulmak olmalıydı ama midem resmen kazınıyordu.

Direnemeyip pizza kutularından birini açtım. "Acıkmıştım," dedim yüzsüzce. Ve bir dilim alarak yemeye başladım. Bu sırada o da cep telefonundan birileriyle yazışıyor. Elimdeki dilimi bitirip ikinciye uzanacaktım ama elbisem iyice rahatsız etmeye başlamıştı. "Ben önce bir üzerimi değiştireyim," dedim.

Göz ucuyla bana baksa da yeniden telefonuna döndü. Elimi torbadaki peçetelerden birine silip ayaklandım. Bavulumu aldım ve Tekin'e baktım.

"Kapıdan girdiğinde soldaki ilk odayı kullanabilirsin," dedi neyi beklediğimi anlamış gibi.

Hızlıca söylediği yere gittim. Oda çok büyük değildi. Yalnızca geniş bir berjer, şifonyer ve birkaç eşya daha vardı. Önce odadaki banyoda ellerimi yıkadım, ardından kıyafetlerimi çıkarmak yerine, bavulumdaki kuru şampunu arayıp buldum. Saçlarım peruk yüzünden iyice kafama yapışmıştı, onları bir hâline yoluna koysam iyi olacaktı.

Saniyeler sonra, odanın duvarına yaslı büyük boy aynasından baktığım koyu renk saçlarım yeniden hacim kazanmıştı. Elbisemden kurtulmuş, bavulumdan çıkardığım temiz kıyafetleri giymiştim. Siyah, yüksek bel, bol ve deri bir pantolon; onun üzerine de gri boğazlı ve crop bir kazak seçmiştim. Botlarımı ise bavuldan çıkarıp gözümün önünde durması için odadaki şifonyerin dibine yerleştirmiştim.

Aynı anda kapı çalınca, "Gelebilirsin," diye seslendim.

İçeri girer girmez, "Senin Atina'ya..." dedi ama kısa bir an duraksadı. Bakışları saçlarımda, kıyafetimde dolansa da yeniden gözlerime tırmandı. Hafifçe yutkunduğu ise boğazında aşağı yukarı oynayan âdemelması sayesinde aşikârdı.

"Benim Atina'ya..." dedim devam etmesini ister gibi. O bakışın bendeki etkisini ise görmezden gelmeye çalıştım. Tehlikeli sulardı bunlar, kapılamazdım.

"Senin Atina'ya gittiğini kim biliyor?" diye sordu. Katıldığım davetten söz ediyordu.

"Annem, babam, Hazar ve..." Duraksadım. "Serdar."

"Serdar..." diye mırıldandı. "Araştıralım bakalım şu Serdar'ı."

"Daha neler!" dedim gözlerimi devirerek. "Serdar güvenilir biridir. Asla öyle şeylere bulaşmaz."

Lafı hemen yapıştırdı. "Madem sevgiline bu kadar güveniyordun, bana geleceğine ona gitseydin o zaman! Ya da nişanlın mıydı?"

İmdat! diye çığlık atacaktım şimdi! "Nişanlım falan değil!" dedim yeniden. "Serdar bir avukat. Diğer konuda şüphem

yok ama bu konuda ona güvenemezdin. Bu yüzden ona gitmek yerine sana geldim."

"Ne yani?" dedi küçümser gibi. "Gidip ihbar mı ederdi?"

"Bilmiyorum. Belki."

"İlginç bir ilişki," dedi. Bıçak gibi keskindi sesi. "Hâlbuki cinayet işledim desen, seninle birlikte bir mezar kazması gerekirdi."

Ansızın gafil avlandım. Sözleri basit gibi görünse de bir yemini andırıyordu. "Sen öyle mi yapardın?" diye sordum. Neden ilgilediğimi bilmiyordum.

"Mezar kazmaktan çok daha fazlasını yapardım. Bilmek istediğin buysa." Elini sakallarına götürüp hafifçe kaşıdı. "Neyse... Serdar araştırılacak," dedi ve cevabımı beklemeden odadan çıktı.

İtiraz etmek için peşinden koşmuş ve "Serdar benim sevgilim falan değil, neden ona ederinden fazla değer biçiyoruz ya?" diyerek köşeyi dönmüştüm ki bedenim aniden sert bir kütleye çarptı. Kütlenin kaslı ve kalın kolları vardı. Kollarımdan tuttu, beni hafifçe duvara yasladı. "Gerek yok bence," dedim ama sesim çıkmadı. Yeniden ağzımı açıp itirazlarımı sürdürecektim ki işaret parmağını dudağıma bastırdı.

"Şşşt," diye fısıldadı. Dudaklarının kıyısında ilk kez gördüğüm, cezbedici bir alay ifadesi vardı. "Çok konuşuyorsun. İş birliği yapacaksak uyman gereken kuralları söylemiştim sana. Asansörde. Unuttun mu?" diye mırıldandı. Ateş gibi nefesi, hızı gitgide artan nefesime karışmıştı.

"Ben de sana bunun cevabını vermiştim. Aynı asansörde. Unuttun mu?" diye sordum. Sesim neredeyse soluk soluğa dudaklarımdan arasından çıkmıştı.

Çekilmek istemediğim o tehlikeli suların tam ortasıdaydım şimdi. Derindi deniz. Kulaklarımda fırtına taşıyan rüzgârın uğultusu vardı. Korkmam, kıyıya doğru yüzmeye çalışmam gerekirdi, aksi hâlde alabora olmam kaçınılmazdı.

Yüzü bir nefes uzağımdaydı. Hafifçe eğildi bana doğru, kollarımı tutan ellerini aşağı doğru kaydırıp bileklerimi kavradı ve iki bileğimi de arkamdaki duvara dayadı. Fakat tam da o anda, içeriden bir telefon sesi yankılandı. Bakışlarındaki kor sönerken hızla geri çekildi, âdeta bir medcezirden farksızdı.

Hiçbir şey söylemeden beni orada bırakıp arkasını dönerek içeri gittiğinde, titreyen elim kalbimi buldu. Yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Başımda bunca dert varken istediğim son şeydi bu, bir an önce geceyi sonlandırıp Ankara'ya dönme arzusu artık ağır basıyordu.

Orada durup düşünceler içinde kaybolmayı reddederek peşinden ilerlediğimde, yeniden bilgisayarın başındaydı.

"Ne zaman haber gelir?" diye sordum. Kendimi hızlıca toparlayabilmişim.

"Bilmiyorum," dedi. Ardından dikkatli bakışlarını bana çevirdi. "Silahı aldığımızda, seni de arayacaklardır."

"Nasıl yani?" Tedirginlikle yutkundum. "O adamlar mı? Nasıl hemen haber alacaklar ki?"

"İçeride muhbirleri olduğuna eminim."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Hafifçe güldü. "Var benim de kendimce bağlantılarım," derken aklınca beni taklit ediyordu.

Şüphe, zihnimde küçük ve cılız bir ışık gibi yandı. "Sen... Kimin için çalışıyorsun? Devlet için falan mı?" derken, gözümün önündeki ipuçları yalnızca bir kısmı tamamlanmış bir puzzle gibi parladı. Fakat mafyanın da içinde olması sebebiyle, hâlâ eksik parçalar vardı.

"Ben yalnızca kendim için çalışırım," dedi. Soğuktu sesi. Sanki az önce koridordaki adam o değildi. "Bir daha buna benzer bir soru sorma bana. Cevabını alamazsın çünkü. Ayrıca bu tarz konularda ne kadar az şey bilersen ve etrafta ne kadar az dillendirirsen o derece yararına olur. Önce kendi canını düşünmeni tavsiye ederim."

Haklıydı. Beni ilgilendirmiyordu. "*Sen işine bak kızım Hazel,*" diye geçirdim içimden. Yalnızca kısa sürelik bir iş

birliğiydi bu, sorunumu çözmesi her Şeyden daha büyük bir önem taşıyordu.

"Daha önemli Şeyler oluyor hayatımda," diye yanıtladım hiç alınganlık belirtisi göstermeden.

"İyi," dedi kızgın bir bakış atarak. "Seni korumak da benim görevim o zaman."

Telefonuna dönüp dikkatini benden çekti. Ben de yanına oturdum. Dakikalar akıp giderken dışarıdaki yağmur hâlâ dinmemiőti.

"Burada yağmur hiç durmaz mı?" diye sordum.

"Derler ki..." dedi az önceki öfkesinden sıyrılmıő bir sesle. "Buralarda yağmur, haftada yalnızca iki kez yağar. Biri üç gün, diğeri ise dört gün sürer."

"Haha! Çok komikmiő," dedim koltuğa attığım çantama ilerleyerek. "Müzık açabilir miyim? Düşünceler yüzünden beynim susmak bilmiyor da."

"Sadece beynin mi?" diye sordu imayla. Ters bir bakış atsam da cevap vermedim. Onun kabalığına laf yetiőtirmektense, doksanlar Türkçe popa sığınmaya karar vermiőtüm.

Saatler kısık sesle dinlediğim Őarkılarla geçti. Hava bir sakinledi, bir fırtına misali esip gürlledi. Nihayet bir zaman sonra, Tekin'in bilgisayarından küçük bir sinyal sesi geldi.

Ona baktım. O da bana bakıyordu.

"Birazdan ararlar seni," dedi. Sevinç ve heyecanla yerimde kıpırdanır gibi oldum. "Ama önce... Senden istediğim bir Şey var."

"Nedir?" diye sordum. Eğer bu sorunu hallettiyse minnetim öyle büyük olacaktı ki kabul etmeyeceğim çok az Şey vardı.

"Önümüzdeki Cuma... Güngör Bıçakçı'nın ev sahipliği yapacağı bir davet var," dedi. Bakışlarına kararlı ve planı bir ifade yerleőtmiőtü. "Ben de orada olacağım."

Bir an anlayamadım. "Eee?"

"O davette yurtdıőından eőtli diplomatlar da bulunacak. Güngör Bıçakçı bazılarıyla özel görüşecek."

Zar zor yutkundum. Konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştım.

Fakat o sözlerini bitirmemişti. Beni hiç ummadığım bir şeyin içine çekmeye kararlıydı. "Ve o davetten sonra, başka ve daha önemli bir organizasyonun tarihi belirlenecek. Bıçakçı'nın evinde olacak bu organizasyon."

"Biliyorum," dedim titrek sesimle. "Öyle bir şey konuşulmuştu."

"Benim kendi planlarım var ama olur da başarılı olmazsa... Beni o özel davete sokmanı istiyorum senden."

Masanın köşesine güç almak ister gibi tutundum. "Neden? Ne yapacaksın orada?"

"O kadarı bana kalsın. Sen dediğimi yap yalnızca. Bunun karşılığında ise sana ailenle ilgili sorunu tamamen çözmenin sözünü veriyorum."

"Güngör Bıçakçı'ya..." dedim boğazım düğüm düğümken. "Bir şey olmayacak, değil mi?"

"Ne gibi?"

"Anladın işte. İyi bir adam o. Sağ salim kalacağından emin olmalıyım."

"İyi bir adam mı?" diye sordu gülerek. Yerinden kalktı, tam karşıma geldi. "Güngör Bıçakçı bir vatan haini!" dedi. Sanki bu reddedilmesi imkânsız, salt bir gerçektir. "Ve ölmek onun için kurtuluş olur. Merak etme, ona herhangi bir şey olmayacak."

Tam o sırada, telefonum çalmaya başladığı için hâlâ kısık seste devam eden müzik sustu. *Anev Oron* en sevdiğim şarkılardan biriydi ama bundan böyle yalnızca bu anla ilişkili olarak hafızama kurulmuştu. Telefonuma baktım. Kayıtlı bir numara değildi ama neredeyse ezberlemiştim, oydu.

"Alo?" diye cevapladığım an tırnaklarım masanın ahşabına saplandı.

"Hazel..." diye tısladı karşıdaki o metalik ses. Belli ki silah ortadan kaybolduğu için sinirliydi, hıncını bir şeylerden almak istiyordu. Nitekim savurduğu tehditler de bunu

gösteriyordu. "Çok büyük bir yanlış yaptın. Bu iş burada bitmedi."

"Bitti," dedim, kendime ikinci bir an daha düşünme şansı tanımadan. "Ben bitti dedim. Bitti."

Telefonu hızla kapattım. Tekin'in bakışları gözlerimdeydi. Sanki ne söyleyeceğimi içten içe biliyordu ama yine de beklenti içindeydi.

Elini bana uzattı. "Anlaştık mı?" diye sordu.

Avuçlarına bıraktığım elimi bir sis perdesinin ardından izlerken, "Beni koruyacak mısın?" diye mırıldandım. Zaman, sanki garip bir şekilde yavaşlamıştı. Başıma ne geleceğini kestiremiyordum ama içime nasıl olduğunu bilmediğim bir inanç kök salmıştı.

"Canım pahasına!" diye yanıtladı beni. Bir vaat, yalnızca ikimizin arasındaki bir yemin gibi.

"O zaman anlaştık," dediğim anda dışarıdaki fırtınanın uğultusu kesildi. O andan sonrası ise güneşin doğuşunu beklemekle geçecekti.

□

Umarım keyifli bir okuma olmuştur. □

Beni sosyal medyada şu hesaplarda bulabilirsiniz;

Instagram: burcubuyukyildiz

Arhavili Instagram: arhaviliofficial

Twitter: burcubykyldz

Tiktok: burcubuyukyildiz

Arhavili Tiktok: arhaviliofficial

Şuraya Tekin'in Arhavi'deki evini de ekliyorum. (Bu şekilde hayal ettim.) □

4. BÖLÜM

Bölümün yayınlanma tarihi: 29 Aralık 2023

Buraya bölümü okuduğumuz tarihi bırakalım mı?

Yıldızlarınıza ve satır yorumlarınıza talibim.

Keyifli okumalar.

4. BÖLÜM

Bölüm şarkısı ♪♪

Pera ~ Sen Bir Ateş Ben Çırayım

13 Ekim 2020

Arhavi, Artvin

Güneş henüz doğmadan önce, gece ile gündüzün buluştuğu kısacık bir an yaşanır. Gökyüzü o anlarda ne tam olarak aydınlıktır ne de tam olarak karanlık. Hâlbuki her yanı gece bassa sırlar saklanır, şafak sökse insanın içindeki umut başkaldırır. Ama ikisi de olmaz, iyi mi kötü mü anlaşılmaz, gerçek bir belirsizlik ânıdır.

Tekin Bozboran da böyle tanımlanabilirdi ancak. Tahmin edilemez bir alacakaranlık.

Oteldeki kadınlara ne olduğunu sorduğumda anlamıştım bunu. *"Mustafa'dan uzakta ve hayattalar. Bir daha da onun yanında olmayacaklar,"* diye yanıtlamıştı. Normalde herhangi bir şeye kendi gözümle görmeden inanmakta zorlanan ben, çarçabuk inanmıştım ona. Belki de bu tekinsizliğin aslında güven veren bir yanı vardı.

Bu konuşmamızın üzerinden bir saat kadar geçmişti. Birkaç kez bahçeye çıkıp sigara içmiştik. Gün boyu ağzıma bile sürememiştik, iyi gelmişti. Şimdi ben elimdeki ikinciye yapılmış kahveyi pişmanlığa esir olmuş bir ruh hâliyle yudumlarken, o hâlâ telefonda birileriyle yazışyordu.

Pişmandım çünkü bu heyecan ve telaşın içinde Ömerleri tamamen unutmuştum. Tekin'in adamları Ömer'in otelde beni aradığını görüp ona açıklama yaptıklarını, benim güvende olduğumu söylediklerini haber verdiklerinde, başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Belirttiklerine göre Ömer ve arkadaşları buraya arabayla gelmişler, aynı şekilde dönmek üzere de yola çıkmışlardı. Adamlardan birkaçı da farklı bir arabayla onlara eşlik ediyorlardı. Tekin'in emriydi, bu tavrı beni şaşırtmıştı. En azından güvende ve iyi olduklarının içimi rahatlatması gerekirdi ama yaptığım bencillik ne yazık ki ağır basmıştı. Ankara'ya döner dönmez Ömer'den sağlam bir özür dilemem şarttı.

"İnternette hakkında hiçbir bilgi olmayan bir adam için ne kadar çok telefon kullanıyorsun?" dedim dayanamayarak. Uyuyamamanın verdiği sinir iyice ayyuka yükselmişti. Sanki kime ve neye sataşacağımı şaşırmıştım.

"Beni bu kadar merak ediyorsan istediğin soruyu sorabilirsin, Hazel," diye yanıtladı. Telefonunu bıraktı ve koltukta yanıma oturdu. Bir kolunu rahat bir tavırla koltuğun tepesine attı. "Bunun için internete gerek yok. Rahat ol yani."

"Hiç merak etmiyorum," dedim çenemi havaya dikerek. "Sadece bu çağda bir insan kendini nasıl bu kadar ustaca gizleyebilir, aklım almıyor."

"Asıl bu çağda olduğumuz için kolay. Bilginin kısıtlı olduğu bir zamanda kamufle olabilmek zor, nadir olduğunda daha görünür bir hâle gelirsin. Ama şimdi... Her şeye sonsuz bir hızla ulaşabilir ya da bilinmesini istemediğin şeyleri aynı hızla gizleyebilirsin."

"*Her şeyi de bil,*" diye geçirdim içimden ama sesli söyleyemedim. "Güngör Bıçakçı'nın davetine girmek senin için o kadar da kolay ve hızlı değil o zaman," dedim onun yerine, laf soktuğumu sanarak. Ama cevap hemen geldi.

"Davetine girmek kolay, Hazel. Gizlice de yapabilirim bunu." Dudakları iş bilir şekilde kıvrıldı. "Ama ben gizli

olmasını istemiyorum ki. Aksine! Beni o davet etmeli. Tanıyarak, görerek..."

Oturduğum yerde dikleşip elimdeki fincanı sehpaye bıraktım. Koltukta rahat bir pozisyon almaya çalışırken, "Nasıl olacakmış o?" diye sordum.

"Düşünmedim henüz." Kirli sakalını hafifçe ovuşturdu. "Bir yolunu bulacağız bakalım. Daha vakit var."

Esnememi bastıramayınca, parmaklarımı ağzıma kapattım. Saat üç olmuştu ve içtiğim kahveye rağmen çektiğim uykusuzluk başıma vuruyordu.

"Sen geceleri kâbus mu görüyorsun?" diye sordu pat diye. Dikkatli gözleri, yüzümde sanki bir cevap arıyordu. Tahmini elbette doğrudu. Adam kaçın kurasıydı resmen, bir bakışta her şeyi çözüyordu.

"Ne münasebet?" dedim hemen. Kabul etmeye niyetim yoktu. "O da nereden çıktı?"

"Bilmem. Uyumamak için direnmenin sebebini anlamaya çalışıyorum," dedi içimi okur gibi bakarken.

"Stresim geçmedi daha. Zor bir gündü malum. Birtakım badireler atlattım farkındaysan," dedim geçiştirmeye çalışarak. "Hem zaten birkaç saate sabah olur. Hemen yola çıkarız, değil mi?"

Oturduğu yerden kalkıp içeri gitmeden hemen önce, "Her şey hazır olunca çıkarız," diye yanıt verdi.

Detay sormadım. Konuşmaya mecalim kalmayınca önce kısık bir müzik açtım, sonra başımı koltuğun arkasına dayadım. Müzik hayatımın hep önemli bir parçasıydı ama son zamanlarda düşüncelerimi susturan, kâbuslarımı kovan gardiyanlardan biri olmuştu. Bakışlarım camdan dışarıdayken, Tekin'in bana seslendiğini duydum fakat ne sesime ne de bedenime söz geçirebildim. Bana yaklaştığını ise hayal meyal görebildim.

Yanıma geldi, gözlerimin üzerine düşen saçlarımı parmaklarıyla nazikçe kenara çekti. "Uyumaya çalış biraz. Yoruldun," dedi. Üzerime sarındığım battaniyeyi açtı, koltukta hafifçe dikleşmemi sağladı. Önce itiraz edecektim

ama sonra beni koltuğa yatırarak ve üstümü örtecek sandım. Sabah gözlerimi açtığımda ise bambaşka bir yataktaydım.

İnsan vücudu, en bilinçsiz ânından sıyrılırken bile bulunduğu yabancı yeri algılamaya odaklıydı. Gözlerim hiçlikten, aydınlık ve masmavi bir sabaha açıldığında ben de daha önce bilmediğim bir yerde olduğumu anlamıştım. Burnuma dolan kokuydu belki bunun sebebi. Ya da belki de kulağıma çalınan deniz sesi. Huzuru çağrıştıran şeylerdi ama yine de hiçbirini başımı yastıktan fırlarcasına kaldırmamın önüne geçemedi.

Etrafıma bakındım, kocaman bir odadaydım. Odanın ortasında büyük bir yatak vardı, duvardaki büyük pencereler dışarıdaki günışığını tüm berraklığıyla içeri taşıyordu. Odanın neredeyse tamamı lacivert tonlarında döşenmişti, koyu renkleri sevmememe rağmen benim için bile göz alıcıydı.

İçinde bulunduğum yatağa çevirdim dikkatimi. Kalın yorgan, üzerinde lacivert bir battaniye ve hissettiğim değişik bir koku... Yapmadım tabii o hareketi. Yastığa elimi bile sürmedim çünkü bunu başkasının yaptığını duysam ya da görsem deli gibi dalga geçerdim. Sadece elimi dağılmış saçlarıma attım ve kendi saçlarımı kokladım. Elbette o koku saçlarıma da sinmişti. Odunsu, akılda kalıcı ve ne yazık ki fazlaca erkeksiydi.

Yataktan kalktım. Üzerimde hâlâ dün akşamki kıyafetlerim vardı. Aksi elbette ki mümkün değildi.

Dışarıdan sesler geldiğini duyunca cama doğru ilerledim. Perdeyi hafifçe açıp dışarı baktım. Ön taraftaki bahçede, masanın etrafına birkaç adam toplanmıştı. Masanın en başında elbette Tekin vardı. Çay içiyordu. Baktığımı nasıl anladı, bilmiyorum ama bir anda gözleri beni buldu, ardından oturduğu yerden ayaklandı. Kısa bir an paniklesem de sakince camdan uzaklaştım.

Buraya geliyordu muhtemelen. Bir an, dün gece bu odaya nasıl geldiğimi düşündüm. Roket bilimi değildi tabii bu, nasıl

geldiğim su götürmez bir gerçektir. Tekin tarafından kucaklanmış, onun yatağına yatırılmışım, bunu hiçbir şey olmamış gibi karşılamam en iyisiydi.

Kapı hafifçe tıklatıldıktan sonra açıldı. Daha ben dağınık saçlarımı düzeltemeden bakışlarımız karşı karşıya kaldı.

"Günaydın," dedi yüzünde ciddi bir ifadeyle. Üzerine siyah boğazlı bir kazak, altına da aynı renkte bir pantolon giymişti. Bunu kabullenmeyi istemiyordum ama bir kadını ürkütecek kadar yakışıklıydı.

"Günaydın," dedim hızlıca.

"Rahat uyuyabildin mi?" diye sordu. Cevabı çok riskli bir soruydu bu. Evet desem, *Yatağın çok rahat*, demişim gibi algılanacak, hayır desem kaba olacaktı.

Dürüst olmaya karar verdim. "Evet, teşekkür ederim. Seni de yerinden ettim."

"Önemli değil."

"Çıkacak mıyız? Hazırlanayım hemen."

"Bir saate kadar," dedi kolundaki siyah deri kordonlu şık saate bakıp. "Önce gelip bir şeyler ye istersen."

"Olur," dedim. "Üzerimi değiştirip hemen geliyorum."

"Servis açtırıyorum sana da," deyip odadan çıktı.

Peşinden bavulumun olduğu yere gidecektim ama bavulumla dün akşam çıkardığım botlarımın da orada, yatağın dibinde durduğunu gördüm. Fazla düşünmeden hızlıca hazırlanmaya koyuldum. Seri hareketlerle üzerimi değiştirdim, saçlarımı düzeltmeye çalıştım, odadaki geniş banyoda yüzümü temizleyip hafif bir makyaj yaptım. Tüm eşyalarımı da bavulumla tikiştirip odadan çıktım.

Koridordaki geniş aynada görüntümü kontrol etmeden duramadım. Siyah boru paça jean ve kırmızı crop kazak uyumlu görünüyordu. Saçlarımın dalgaları düzgündü, makyajımsa hiçbir abartı yanı yoktu. Ayağıma geçirdiğim topuklu botlarımla tamamdım.

Salona geçtim. Telefonum ve küçük çantam bıraktığım yerde, koltuğun üzerinde duruyordu. Hatta siyah uzun

kabanım bile otelden getirilmiş, koltuğun kenarına bırakılmıştı.

Geriye yalnızca yiyecek bir şeyler atıştırmak kalıyordu sanırım. Artık Ankara'ya dönüşün zamanıydı.

Bavulumu içeride bırakıp yalnızca telefonumu alarak bahçeye çıktım. Ben çıkar çıkmaz, masadaki adamların bazıları yerlerinden kalktılar. Masanın başında Tekin, hemen sağında da yaşlıca bir adam oturmaya devam ediyordu. Tekin'in soluna ise boş bir servis açılmıştı. Bu işleri kimin yaptığını anlamıyordum, evde herhangi bir görevliye rastlamamıştım.

"Günaydın," dedim herkese. Hepsi yanıt verince yerime geçtim. Oturmadan hemen önce Tekin sağındaki ellili yaşlarının sonunda gibi görünen adamı, "Noyan Abi..." diyerek tanıştırdı.

Noyan Bey ayağa kalktı ve elini uzattı. "Tekin'in avukatıyım. Memnun oldum, Hazel Hanım," dedi.

"Ben de memnun oldum," diyerek tokalaşıp yerime oturdum. İki çeşit omlet, domates-salatalık, peynir ve zeytin çeşitleri, meyve ve daha birçok şey... Masa eksiksizdi. Ama ben pek kahvaltı insanı sayılmazdım. Aslında sigara içmeyi tercih ederdim ama çıkıntılık yapmaya gerek yoktu.

Tekin çayını içerken bakışlarını bana çevirdi. "Birazdan bir misafirimiz gelecek," dedi. Kaşları çatıktı, anlaşılan bu durumdan pek de memnun değildi. Ayrıca misafir onundu, çoğul eki kullanması gereksizdi, neticede ben bu evin bir parçası değildim.

"Öyle mi?" diye sordum yine de.

"Evet. İştahın kapanabilir, o yüzden öncesinde bir şeyler yemeni öneririm."

Tabağıma bir şeyler almak için masaya uzanırken, "Kim gelecek?" diye sordum.

"Dün akşamki adam," dedi Tekin. Aslında yanıt vermesini beklememiştim.

"Mıstık mı?" diye sordum.

"Mıstık?" dedi alay eder gibi.

"Yani... Sen de Musti diyorsun adama. Ben Mıstık diyemez miyim?"

"Diyebilirsin," diye yanıtladı. Dudakları çok hafif kıvrılmıştı.

"Yine silah çekmeden mi karşılayacaksınız onu?" Tekin anlamadan yüzüme baktı. "Dün akşam lobide onlar size silah çektiler ama siz hiçbir şey yapmadınız. Bir çeşit racon diye düşünmüştüm."

Aslında bunu düşünüp kendimi daha önemli bile hissetmiştim. Çünkü ben otel odasına daldığımda, sanki büyük bir tehlikeymişim gibi silahlarla karşılanmıştım. Hoşuma gitmişti!

Tekin başını geriye atıp güldü. Dudakları genişlemiş, bembeyaz ve düzgün dişleri görünmüştü. Nadir rastlanır bir manzaraydı ve çekiciliği nedense beni korkutmuştu.

"Niye güldün ya?" dedim etkisinden kurtulmaya çalışarak.

"Raconu bilmene!"

"Daha dün akşam başladım öğrenmeye," dedim. "Mafya 101." Ağzıma küçük bir salatalık attım. Ben salatalığı çiğnerken, Tekin kısa bir an dudaklarıma baktı. Ama hızla toparlanınca kafamda kurduğumu sandım. "Yoksa ben bir garip bakanlık stajyeriyim. Ne anlarım böyle kanunsuz işlerden?"

"Dedi çantasında silahla gezen, sahte kimlikler, peruklar ayarlayan kadın. Ailenin ününden bahsetmeye gerek bile duymuyorum."

"Dün akşamı karıştırma. Kutsal bir görevdi o benim için. Her şey mubahtı."

"Süvarilerden istemişsin sahte kimliği. Yerimi de Küçük Süvari bulmuş," deyişi soru sorar gibiydi.

Başımı salladım. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu artık. "Evet. Küçük Süvari arkadaşım olur."

"Sabah mesaj atmışlar. Senin onlar için önemli olduğunu anlatan..." Çayından bir yudum içti. "Belki bilmek istersin. Oteldeki tüm kamera kayıtları da temizlendi. Arkada sana ait herhangi bir görüntü bırakılmadı yani."

"Aksini düşünmemiştim," dedim kendimden emin bir sesle. Bakışları gözlerimin içindeyken, bahçenin ön tarafından tekerlek sesi duyuldu.

"Geldi," dedi Noyan Bey, Tekin'e bakarak.

Noyan Bey oturduğu yerden ayaklandı. Gelen arabaları karşıladı. Simsiyah arabaların içinden önce birbirinden kanunsuz görünen adamlar, hemen ardından ise Mıstık çıktı. İti an çomağı hazırla gibi bir andı.

"Ah be Tekin!" dedi bağırarak. "Hiç oldu mu ya? Birlikte iş yapacağız derken. Kazık atmak sana yakıştı mı?"

Tekin'e yaklaşmak üzereyken, Noyan Bey onu omzundan tutup durdurdu. "Destur!" dedi uyarır gibi.

Tekin o sırada oturduğu yerden kalkınca, saniyeler sonra Mıstık'la karşı karşıya geldiler.

"Ağlayacaksan oynamayalım, Musti," dedi Tekin imalı bir sesle. "Birlikte iş yapacağımız hayaline kapılan sensin."

"Silahlar nerede, Tekin?" dedi Mıstık. Neden bahsettikleri konusunda asla fikrim yoktu ama bizim silahlar olmadığı kesindi.

"Ben nereden bileyim, oğlum?" diyerek güldü Tekin. "Senin silahlarının bekçisi miyim? Kendin sahip çıksana tırlarına! Saçma sapan adamlarla çalışırsan olacağı bu!"

"Sen okumuş adamlarla çalışıyorsun da n'oluyor lan?" dedi Mıstık. Cesareti artmıştı ama fena patlayacak gibi de bir hâli vardı. "Kültürlü mafya mı olacaksınız başımıza? Yaşatırlar mı lan sizi bu âlemde? Öyle gökten zembille ineceksin, ondan sonra mafyada yer edinmeyi bekleyeceksin. Üzerine benim anlaştığımın üzerine çökeceksin."

Öfkeyle soludu. Elini beline attı, silahını çıkardı. Tekin'in adamlarından birinin hemen yanımda olduğunu o an anladım çünkü önüme geçerek bana siper oldu. Ama manzaram da kapanmıştı. Başımı önümdeki adamın gövdesinden hafifçe sağa doğru kaydırıp baktım. Mıstık silahı kaldırdı ve havaya bir el ateş etti. Bendeki rahatlığın sebebi neydi, bilmiyordum ama nedense içten içe Tekin'e bir şey yapacak gücü olmadığına bilincindeydim.

"Seni asla aralarına almayacaklar, asla onaylamayacaklar!" diye devam etti Mıstık. Göğsünün sinirle inip kalktığı buradan belliydi.

Tekin ise rahattı. Elleri ceplerindeydi, az önce silah ateşlenirken kılı bile kıpırdamamıştı.

"Sen..." dedi buzdan bir cehennemi andıran sesiyle. "Onların onayına ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?" Boynunu sağa sola büküp burnunu çekti. "Bizim buralarda bir laf var, Musti," diye devam etti. "*Mapak var, orak mapoba ikips.*" * Değişik bir dildi ama ezgisi çok güzeldi. "Ne demek bu biliyor musun?" diye sözlerini sürdürdü. "*Krallığı kral değil, zaman kurar.* Yani... Sen sadece bekle... Tabii ömrün yeterse. Azrail seni bir yokluyor gibi geldi bana."

Elini Mıstık'ın omzuna attı. Adamın buruşan yüz ifadesinden, omzunu neredeyse parçalar gibi sıkıldığı anlaşıyordu.

"Dün akşam silah çektin. O birdi. Bugün geldin, böyle yiğitlikler falan. Bir kere daha silah çektin. Bu da ikiydi. İki kurşunun birikti, Musti. O gün geldiğinde, iki kurşunla öldüreceğim seni." Elini adamın omzundan çekip yeniden rahat bir tavırla ceplerine soktu. "Ama o gün bugün değil. Evimi, senin pis kanınla kirletecek değilim. Hadi, siktir git buradan şimdi!"

Tekin'in adamları, hepsini yaka paça arabalara bindirdiler. Araçlar nihayet ışık hızıyla uzaklaştığında, Tekin yeniden masaya döndü. Ardından adamlarına bakarak. "Arabaları hazırlayın," dedi. Adamlar hızla dağıldılar. Bahçede uçümüz kalınca Noyan Bey'e verdi dikkatini. "Musti'nin tırlarını değiş tokuş yapacağız, Noyan Abi."

"Kiminle?"

"İstihbaratla!"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Düşündüğüm şeyi mi yapacaktı?

"Nasıl?"

"Ayarlayınca haber vereceğim ben sana!"

"Ben hazırda bekleteceğim o zaman," deyip sandalyede duran çantasını aldı Noyan Bey. "Kaçıyorum. Dikkat et kendine."

"Sen de!"

Tekin'le kucaklaştıktan sonra Noyan Bey elini bana uzattı. "Çok memnun oldum, Hazel Hanım."

"Ben de," dedim elini sıkarken. "İyi günler."

Nihayet ikimiz kaldığımızda Tekin cebinden sigarasını çıkardı, önce bana uzattı. Hemen bir dal aldım. Çakmağını uzatıp sigaramı yaktı. Ardından kendisi de aynısını yaptı. Sigaramdan ilk nefesimi çektikten sonra sormadan yapamadım.

"Bahsettiğin silahları, bizim gemiden çıkanlarla mı değiştireceksin?"

Başını salladı. "Evet. En kısa sürede. Ama önce iyi bir plan yapmam gerek."

Gülümsedim hafifçe. Bu haber rahatlamamı sağlamıştı.

"Arabayla gideceğiz," dedi Tekin. "Uzun bir yol. Ama havaalanında görüntü verme ihtimalin var. Gelirken uçakla gelmişsin ama yeniden riske gerek yok."

"Araba daha iyi olmuş," diye yanıtladım.

Dakikalar sonra adamlar arabaların hazır olduğu haberini verdiler. Tüm eşyalarım toparlanmış ve arabaya yerleştirilmişti. Ben de küçük çantamın zincirini içinden çıkarıp omzuma geçirdim, içine telefonumu koydum.

Escalade'e binmeden hemen önce bir rüzgâr esti üzerime doğru. Eve baktım. Burayı son görüşüm olduğunun inancıyla denizin kokusunu içime çektim. Çok güzel bir yerdi aslında ama kâbuslar üzerime musallat olmamışken gelmeyi tercih ederdim.

"Hazır mısın?" diye sordu Tekin.

Onu onayladıktan hemen sonra arabaya bindim. Ben arkaya geçtim, o da karşımda yerini aldı. Tıpkı buraya geliştik gibiydi ama aynı zamanda farklıydı. Aynı insanlardık fakat artık bir iş birliğimiz vardı.

Sessiz bir yolculuk başladıktan yaklaşık bir saat kadar sonra, başımı dayadığım camdan kaldırdım. Uyuduğumun farkına varmamıştım. Hafifçe doğrulmaya çalıştım fakat üzerime örtülmüş siyah ceketin o an farkına vardım. Tekin'in ceketiydi, Tekin'se karşımdaydı ve tüm dikkatini elindeki tablete odaklamıştı.

"Gecenin acısını çıkarıyorsun," dedi bakışlarını tabletten kaldırarak. Kaşla göz arasında uyuyuşumu kastediyordu.

Gözlerimi ovuşturdum. Fakat yanıt veremedem araba ani bir frenle durdu. Yola bir kadın fırlamıştı, sırtında büyükçe bir sepet vardı. Tekin de bir an dışarı baktıktan sonra, sanki manzara tanıdıkmiş gibi yeniden önüne döndü. Fakat benim için yeniydi çünkü birbiri ardına bir sürü kadın yemyeşil bir tarladan çıkarak karşıdan karşıya geçiyorlardı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum merakla.

"Çay," dedi Tekin. Anlamadığımı fark edince dikkatini tabletinden tamamen ayırıp bana döndü. "Çay toplamışlar. Oradan dönüyorlar." Eliyle camın dışında bir yeri gösterdi. "Bak, şurası..." dedi. Gösterdiği yerde başka kadınlar önlerindeki yeşillikten yapraklar topluyorlardı. Elleri o kadar hızlıydı ki takip edebilmek imkânsızdı. Büyülenmişim sanki.

"Çok güzel..." dedim kendimi tutamadan.

"Öyle. Çok güzel," diye yanıtladı beni. Ona döndüm. Bana bakıyordu. Kor gözlerindeyse dün akşam da gördüğüm bir ışık yanıyordu.

Kalbim küt küt atmaya başlayınca hemen lafı değiştirmek için zayıf çabalara giriştim. Fakat kendime güvenli bir sınır yaratmak gitgide güçleşiyordu.

"Keşke buradan Ankara'ya götürebileceğim değişik bir çiçek olsaydı," dedim.

"Neden?" diye sordu. Tabletini yanındaki koltuğa bırakmıştı.

"Benim evde küçük bir seram var. Daha çok kapalı bir bahçe gibi aslında. Gittiğim her yerden farklı bir çiçek alıyorum orası için. Fide ya da tohum yani."

"Burada aradığın gibi bir şey var mıdır, emin değilim. Araştırırız."

"Olur," dedim.

Araba çoktan yeniden hareket etmişti. Yol akarken, o dakikadan sonra saatler de uçup gitti. Uyudum, uyandım. Bir şeyler yedim, bir şeyler içtim. Tekin'le sohbet ettim. Bu sırada o hep uyanıktı. Nihayet tam on iki saat sonra, Çankaya'daki evimin kapısının önünde karanlık geceye gözlerimi araladım.

Tekin karşımdaydı, bana bakıyordu. "Geldik," diye mırıldandı. "Çocuklar bavulunu taşıdılar bahçeye."

"Anladım." Toparlanmaya çalıştım. Ceketini hemen yanıma bıraktım, çantamın zincirini boynumdan geçirdim. Onun gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama nedense bir daha görememekten endişelenmiştim. "Bir daha ne zaman..." dedim ama devamını getirmeme izin vermedi.

"Sen gir eve, Hazel. Ben de çocuklarla konuşup geliyorum," diye yanıtladı beni.

Kısacık bir an heyecanlandım. Tek amacım bundan sonraki planı öğrenmekti tabii, heyecanımın altında başka hiçbir sebep aramadım.

Arabadan hızla indim ve koşarak bahçeye girdim. Bavulumun bahçenin ortasında olduğunu görünce hemen onu da aldım. Aslında eve girecektim ama nedense güçlü bir his arka bahçedeki seraya sürükledi beni. Önce bir çiçekleri kontrol edeyim düşüncesiyle seri adımlarla oraya yürüdüm.

Saniyeler sonra çantamdan anahtarımı çıkarıp seranın kapısını açtım. Kaşlarım çatıldı önce. Kapıyı kilitlemeden çıkıp çıkmadığımı düşünmeye çalıştım ama kafamda bir anı belirmedi. Normalde evden çıkarken serayı açık bırakmayı tercih etmezdim.

Bu kez unuttuğumu sanarak içeri girdim, çiçeklere doğru yürüdüm. Hepsini daha iyi inceleyebilmek için ışığı yakacakken, seranın eve açılan iç kapısının ardında bir tıkırtı duydum. Kapının kulpunun oynadığını fark ettiğim anda ise koşar adımlarla kendimi seranın ortasında duran en büyük

masanın altına attım. Sera büyüktü, çıkış kapısı uzakta kalmıştı, her yer karanlıktı, telefonumu çıkaramazdım. Çıkarsam da Tekin'in telefon numarasını almamıştım ki. Nasıl arayacaktım?

Nefesimin kontrolsüzce hızlanmaya başladığını anlayınca ses çıkarmamak için kendimi zorladım. Beynim son hızıyla çalışırken çantamı açtım. İçinde duran, dün akşamdan kalma küçük silahı çıkardım. *"Bu ikinci,"* diye geçirdim içimden. Ama yine tıpkı o geceki gibi çaresizdim.

Seranın iç kapısı nihayet gıcırdayarak açıldı. Önce bir sessizlik çöktü, ardından adım sesleri içeriye yayıldı. Yaslandığım masanın altında iyice büzüldüm, bakışlarım ise seranın etrafını çevreleyen camlardaydı. Bana doğru yaklaşan kişinin yansıması tam karşımdaydı.

Titreyen ellerimle silahı daha sıkı kavradım. Fakat bunun hiçbir işe yaramayacağını tam da o anda anladım. Kafamın üzerindeki masanın köşesine bir el ateş ettiğinde, dudaklarımın arasından fırlayan çığlığı tutamadım. Camdaki yansımadan bana doğru koştuğu anda ise gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bir el silah sesi daha yükseldi her yanı mis gibi çiçeklerle çevrili seramdan. Kulaklarımı tıkaııştıım, vücudumun bir yerinde bir acı hissetmeyi bekliyordum. Ama nedense en çok, herhangi bir şekilde alıkonulmaktan korkuyordum.

Ancak duyduğum şey bir inleme, hemen peşinden ise düşme sesi oldu. Ardından "Hazel!" diye bir bağırış ellerimle kapattığım kulaklarıma doldu. Öfkeliydi adımı seslenen ses. Ama aynı zamanda tanıdık geliyordu. Dün gece defalarca kez işitmişim, canı pahasına beni koruyacağına âdeta yemin eden adamdı bu.

Elimdeki silahı bile bırakamadan saklandığım yerden fırladım. Kapının önünde olduğunu gördüğüm an ona koştum. Onun da adımları bana doğru hızlandı. Kendimi kollarına bıraktığım an, vücudumu engel olamadığım bir titreyiş aldı. Korkuydu bunun sebebi, daha önce de

tatmıştım. O zaman tüm bedenim sırlı sıklamdı ve yapayalnızdım.

"Çok korktum," diye fısıldadım.

Kocaman elinin biri belimi sıkıca kavradı, silahlı eli ise saçlarımın arasına daldı. Kokusu burnumda, dudaklarıysa alнімdaydı. "Buradayım," diye fısıldadı. "Yetiştim."

Beni tek bir hamlede kucağına aldı. Boynuna iyice sokuldum. Kucağında benimle birlikte seranın tam ucunda duran koltuğa oturdu. Nefesi saçlarıma karışırken elimden silahı almış, kendininkiyle beraber yere koymuştu. Kalbinin atışı avuçlarıma dolarken, kendime biraz olsun rahatlama izni vererek gözlerimi kapattım. Dün gece beni taşıdığı ânı anımsamıyordum ama bu seferkini hiç unutmayacaktım.

□

*** Lazca bir atasözüdür.**

□

Yorumlarınızı sabırsızlıkla bekliyor ve sizi çok öpüyorum.□

Beni aşağıdaki hesaplarda bulabilirsiniz;

Instagram: burcubuyukyildizz

Twitter: burcubykyldz

Tiktok: burcubuyukyildiz

Arhavili Instagram: arhaviliofficial

Arhavili Tiktok: arhaviliofficial

Şuraya son sahnenin fotosunu bırakıyorum□

5. BÖLÜM

Bölüm yayın tarihi: 3 Ocak 2024

Buraya bölümü okuduğumuz tarihi bırakalım mı? □

Yıldızlarınıza ve bol satır yorumlarınıza talibim. □

Keyifli okumalar□

□

5. BÖLÜM

♪♪ **Bölüm şarkıları:**

Deniz Seki ~ Sana Sığınyorum

Vega ~ Sokaklar Tekin Değil

Yonca Evcimik ~ Tatlı Kaçık

□

□ **13 Ekim 2020**

□ **Ankara**

"Geçti," diye fısıldayan sesi, seradaki boş sessizliği doldurdu. "Daha iyi misin?"

Başımı *evet* dercesine salladım. Tam o sırada kapıdan sesler geldiğini duyunca, tedirgin bir şekilde o tarafa bakmak istedim ama izin vermediği için yapamadım.

"Bakma." Saçımdaki elini ansızın çeneme indirip yüzümü kendine çevirdi. "Görmesen daha iyi."

Derin bir nefes alıp gözlerine baktım. Duyacaklarıma hazır olup olmadığımı bilmiyordum ama yine de sormalıydım. Daha aklımdakileri kelimelere dökmeden beni anladı. Ve sessiz sorumu, "Ölmedi, merak etme," diye yanıtladı. "Yalnızca omzundan vuruldu."

Seranın camlarından, omzundaki yaradan kanlar akan adamın, Tekin'in korumaları eşliğinde yaka paça götürüldüğünü gördüm. Yandan bakınca tanıdık gelmemişti

ama bu daha kötüydü çünkü derdimin ne denli dallı budaklı olduğunu ortaya seriyordu.

Bela sessiz bir şimşek gibiydi. Hani kapkaranlık gökyüzünde ansızın çakar, her yeri aydınlatır ama kopardığı gürültü çok sonra ulaşır ya insanın kulağına... Bu gece yaşadıklarımı ancak bu şekilde tanımlayabilirdim. Günler önce başlayan o tehditle çakmıştı şimşek; çıkardığı gürültü ise önce evimin her yerinde, sonra kalbimin tam içinde hissedilmişti.

Titreyişim zar zor dindiğinde, bulunduğum kucaktan inmenin mantıklı olacağına karar verdim. Hafifçe kıpırdandım ama beni bırakmadı. "Kal..." diye fısıldadı. Güçlkle sakinleştirebildiğim kalbim kısa bir an tekler gibi olsa da hızlı toparladım. Neden bilmem, dinledim sözünü. Sanırım o anda, mermer zeminden yükselen kan kokusunu duymamak için başka bir kokuya yakın olmaya ihtiyacım vardı.

Küçücük kalmıştım kucağında. Eli hâlâ saçlarımda, avucu hâlâ bel oyuntumda, nefesiye hâlâ şakağımdaydı. "Demek bahsettiğin seran burası?" diye mırıldandığında ânı durdurmayı ya da biraz olsun yavaşlatmayı diledim ancak imkânsızdı. Çünkü biz iki yabancıydık ve birazdan korkunun etrafımıza ördüğü o ağ bozulacaktı.

"Hı hı..."

"Güzelmış," dedi boğuk sesiyle.

Denesem de gülmeyi beceremedim. Bakışlarım zemine kaydığında suratım iyice asılmış, nasıl bir şeyin içine bulaştığımla yeniden yüzleşmiştim.

"Kan oldu yerler hep," dedim. Biraz daha bakarsam kusacak gibiydim. Üstelik betondaki o kıpkırmızı lekenin bana hatırlattıklarıyla, tekrar hiç istemediğim bir zamana çekilmek üzereydim. "Nasıl temizlenecek?"

"Hallederiz," dedi. Kaç kez yapmıştı daha önce? Bu konuda tahminimden daha mı deneyimliydi?

İçimden geçirdiğim soruların yarattığı tedirginliği gizleyememiş olmalıyım ki rahatsızca kıpırdandım. Göğsü

hafifçe şişti, her hareketini kendi bedenimde hissedebildiğim bedeni kaskatı kesildi. Ve en nihayetinde istemsizce dışarı yansıttığım hislerimin etkisiyle, etrafımızı saran çember gevşedi.

Daha fazla kalamadım kollarında. Küçük bir hareketle sıyrılıp ayaklandım. Göz ucuyla yüzüne baktığımda, bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Hemen gözlerimi kaçırdım. Ortadaki geniş masaya doğru yürüdüğümde, ellerimi dakikalar önce bir kurşunun delip geçtiği ahşaba değdirdim. Oysa hemen altındaydım, biraz sola doğru saklansaydım belki de çoktan son nefesimi vermiştim.

"Nasıl girebildi içeri?" dedim bir mırıltıyla. Kabullenmek istemiyordum ama belli ki evimi de biliyorlardı. "Evimi de biliyorlar o hâlde."

"Arhavi'den yola çıktıktan sonra, buradaki adamlarıma evi kolağan etmelerini söylemiştim. Gelmeden önce güvenli olduğundan emin olmam gerekiyordu." Ona baktım, bakışlarına öfkeyle karışık bir pişmanlık çökmüştü. "Fakat anlaşılan becerememişler. Tekrarı olmayacak."

"Şurada," dedim seranın içeriden eve açılan ikinci kapısını göstererek. "Eve açılan ikinci bir kapı var. Adam da oradan çıktı."

Oturduğu koltuktan kalktı ve işaret ettiğim kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp içeriye girdi. "Buradaki merdiven eve mi çıkıyor?" diye sordu içerideki küçük merdiveni göstererek.

"Evet. Ve yine evin içinde dolaplı bir kapı ile örtülüyor merdiven. Görmemiş olabilirler."

"Göreceklerdi!" dedi itiraz kabul etmeden. "Her ihtimali göz önünde bulundurmaları gerekiyordu."

Bir an düşününce anladığım şeyle kaşlarım çatıldı. "Senin adamların nasıl girebildiler benim evime?"

Hiçbir utanma belirtisi göstermeden bana baktı. "Sence?"

İnanamıyordum gerçekten. İnsan biraz olsun bari mahcubiyet duyardı. "Senin adamların girebildilerse, başkalarının nasıl girdiğini neden sorguluyoruz o zaman? Görünen o ki evim çok da güvenli değil."

"Ben sorgulamıyorum, sen sorguluyorsun. Benim sorguladığım tek şey adamlarımın yaptığı aptallık. Onu da kendi kendime sormakla kalmayacağım tabii."

Sinirle, vücudumun iki yanında yumruklarımı sıktım. "Evime benden izinsiz adamlarını soktuğun için sence de biraz utanman gerekmiyor mu, Tekin?"

Bana döndü. Duruşu kendinden emindi, ne dersem diyeyim aksini kabul etmeyecek gibi görünüyordu. "Dün akşam..." diye mırıldandı. "Seni bu süreçte koruyacağıma söz verdim. Seninle paylaşmadan bazı aksiyonlar alabilirim bunun için." Özür dilemek falan tabii ki yoktu. Paşamızın incileri dökülürdü. "Ayrıca... Evet, evin güvenli değil. Bugünden sonra bu değişecek."

"Nasıl olacakmış o?" diye sordum ama yanıt alamadan bahçeden bir bağırış yükseldi.

Tekin silahına davranacakken, "Hazel Abla!" sözlerini duyar duymaz bundan vazgeçti.

Elias gelmişti. Muhtemelen dışarıda olup biteni gördüğü anda da panikten delirmişti.

Hışımla seraya girdi. Beni gördü, sağ salim olduğuma kanaat getirmiş olmalı ki bana sımsıkı sarıldı.

"Yüreğime iniyordu," dedi nefes nefese. "Ne oldu burada böyle?"

"Anlatırım, Elias," dedim bıkkın bir tonda. Her şeyi başa saracak enerjim yoktu. Tekin'e döndüm kısa bir an. "Eve çıkalım mı?"

Tekin'in bakışları Elias'taydı. Gözleri kısılmıştı, sanki onu nereden tanıdığını çıkarmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Nitekim en nihayetinde, "Ben seni nereden tanıyorum?" diye sordu. Elias'ın hafifçe panikleyişi de muhtemelen gözünden kaçmamıştı.

Elias ve abisi yıllardır bizimle çalışırdı. Babası da zamanında babamın adamlarından biri olduğundan, çocukluktan beri tanırdım onu. Fakat Elias'ın o andaki misyonu bu değildi elbette. Bana Tekin'in varlığından söz

eden kişi oluğu, onu şu durumda fazlasıyla önemli bir konuma sokuyordu.

"Sen!" dedi Tekin. Al işte! Anlamıştı. Zaten dikkatinden bir şey kaçsa, bu şaşılası olurdu. "O gece Hazar'ın yanındaydın. Abin de vardı." Hazar'la tanıştıkları, Hazar'ın benden bile sakladığı o gizem dolu geceden söz ediyordu. Kafamda kurmaya başlamıştım artık o geceyi. Bir an önce tüm detayları öğrenmem gerekiyordu.

Elias hafifçe korksa da inkâr etmeden başını salladı.

"Hazel'e benden sen mi bahsettin?" diye sordu ama yanıtını duymasına gerek yoktu. "Elbette sendin. Benimki de soru!" Hafifçe sinirlenmiş gibiydi ancak çok da dilediği gibi tepki veremiyordu. "Hazar için çalışmıyor muydun sen?"

Elias yine başını onaylarcasına salladı. Sanki dilini yutmuştu. O kadar komik görünüyordu ki az önce yaşadıklarımı bile unutturmuştu.

Tekin aldığı sessiz yanıttan hoşlanmamıştı. "Hazar sana çeneni kapalı tutmayı ya da sır saklamayı öğretmedi mi peki?" diye sorduğunda, bakışlarım aniden ona döndü. Ne yani? O kadar iş birliği yapmıştık, beyimiz beni tanıdığına memnun olmamış mıydı?

Kaşlarım çatıldı. Sebebini düşünmeyi kesinlikle reddettiğim bir öfke bedenimi esir aldı. Bir an laf sokmak için ağzımı açtım fakat hemen vazgeçtim. O memnun değilse, ben hiç ama hiç memnun değildim. Bu konuda onunla ağız dalaşına girip kendisini önemli hissetmesine fırsat vermeyecektim. Evime gizlice adamlarını sokmuştu ayrıca. Bunu da eksi hanesine büyük harflerle ekleyecektim.

"Elias, sen neden gelmiştin?" diye sordum Tekin'in Elias'a yönelttiği son soruyu hiçe sayarak.

Elias buraya geliş sebebini hatırladığı anda rengi attı. "Abla biz bittik!" dedi telaşla. "Mahvolduk!"

"N'oldu?"

"Patron sabahtan beri kırk kere aradı, yemin ediyorum. Kütüphanede ders çalıştığın yalanına inanmadı."

"Sen konuştun mu?" Babamdan bahsediyordu. "Hayır, beni neden aramıyor, bir anlasam!"

"Evet," dedi. "*Hazel Abla'm kütüphanede, çok yoğun çalışıyor, o kadar çok ders çalışıyor ki gözünün ferisi söndü valla patron,* dedim ama hiç yer gibi değildi."

"Arayalım hemen!" diyerek seranın çıkış kapısına yöneldim. Elias arkamdan koşa koşa gelirken, Tekin de neler olduğunu anlamadan bizi takip ediyordu. Bakmadım tabii ona. Peşimizden gelebilirdi. Neticede benimle tanıştığına memnun olmamış bir adamı bir de misafir gibi ağırlayacak değildim. "*O sana öyle davranmadı ama,*" diye fısıldadı iç sesim. Duymazdan geldim.

Eve girdiğimiz sırada bahçenin boş olduğu dikkatimi çekti. Anlaşılan Tekin'in adamları evime giren o pisliği de alıp başka bir yere gitmişlerdi.

Tam yukarı çıkan merdivenleri tırmanacakken, "Hazel, dur!" diye bağırdı Tekin. Aynı anda adamlarından ismi Cihan olan da içeri girmişti.

"Abi, biz evi tamamen aradık. Temiz."

"Aynen," dedi Tekin dalga geçer gibi. "Buraya gelmeden önce de temiz olduğunu söylemişsiniz, değil mi?" Sesi hepimizi olduğumuz yere çivileyecek kadar yükseldi. "Seradan çıkan şerefsiz kimdi o zaman, amına koyayım? Temizmiş!" Ne zaman geri taktığını bile bilmediğim silahını belinden çıkardı, merdivenlere doğru yöneldi, etrafı tüm dikkatiyle kolaçan ederken, "Beni takip et," dedi. Yukarı çıkmam gerektiği için itiraz etmedim.

Dakikalar sonra silahını tüm odalara doğrultmayı tamamladı. Cihan haklı çıkmıştı, sahiden de temizdi fakat anlaşılan Tekin'in kendinden başkasına güveni kalmamıştı.

Odama girdiğim anda temiz bir hava karşıladı beni. Oyalanmadan giyinme odama daldım, kapıyı arkamdan kapattım. Seri hareketlerle kendime bir ev kıyafeti çıkardım. Önce duş almam gerekiyordu aslında ama şimdi tamamlamam gereken bir görevim vardı.

Krem rengi bir tayt, üzerine de aynı tonda salaş bir kazak giydim. Saçlarımı da sanki günlerdir o hâlde duruyorlarmış gibi tepeden toplayarak şekil verdim. Aynaya baktığım an makyajımın zaten hafifçe dağıldığını görsem de bu yeterli gelmedi. Gözlerimi azıcık ovuşturup rimelimin çok hafif bulaşmasını sağladım. İşte şimdi evde dersten beyni sulanmış bir yüksek lisans öğrencisi gibi görünüyordum.

"Leyla da dershaneye gidiyor, baya hırslı hazırlanıyor," dedim kendi kendime, Ali Rıza Bey tonlamasıyla. Sonra içimden, "Tövbe tövbeeee!" diye ekledim.

Nihayet giyinme odasından çıktığımda, Tekin yatak odamın ortasında dikiliyordu. Elias ise hemen onun çaprazındaydı, ne yapacağını bilen bir tavırla telefonu elinde bekliyordu. Çalışma masama geçtim, birkaç kaynak kitabını hafifçe dağıttım. Aslında masada kahve falan eksikti ama vakit yoktu, hazırlayamazdım.

"Ara!" dedim Elias'a. Sonra Tekin'e döndüm. "Sessiz olursan çok sevinirim."

Tekin, yüzünde gördüklerine hiç memnun olmamış bir sinir ve kınama ifadesi ağırliyordu. Fakat şu anda baba Poyrazoğlu'nu ikna etmek daha büyük bir önem taşıyordu.

"Alo, patron?" dedi Elias. Acemi çocuk... Sesi resmen titriyordu. "Evet, patron. Evdeyiz. Hı hı. Hazel Abla da yanımda." Telefonu hoparlöre verdi. Babamın "Görüntülüye çevir," deyişini, annemin uyarı dolu "Hayatım!" sözcüğü takip etti.

Sessiz bir hareketle görüntülüye geçmesini işaret ettim Elias'a. Hemen dediğimi yaptı ve telefonu bana verdi. Kamerayı kendime çevirerek tamamen yorgun bir ifade takındım. "Baba?" dedim *hayırdır, neler oluyor* der gibi.

"Neredesin sen, Hazel?" diye sordu. Sinirli görünüyor ama kendini de frenliyordu.

"Nerede olacağım, baba? Ders çalışıyorum. Evdeyim."

"Bugün evde değildin ama. Elias nasıl kıvıracağını şaşırdı çünkü," dedi.

"E kütüphanedeydim. Başka gidecek yerim mi var benim?" dedim. Allah affetsin! Nasıl da sallıyordum! "Hem sen Elias'ı neden arıyorsun ki beni arayacağına? Benim de bir telefonum var farkındaysan."

"Yemiyorum çünkü artık, Hazel. Seni her aradığımda ayaküstü kırk tane yalan söylüyorsun. Zaten sana Elias olmadan dışarı çıkmamanı söylemiştim, o yüzden direkt onu arıyorum."

"Ben de sözünü dinledim, babacığım."

"Aynen! Kesin dinlemişsindir."

Hemen kırılmış bir tavır takındım. "Bana güvenmiyor musun, baba? Hazar mıyım ben?"

Babam ömrünü yemişiz gibi bıkkın bir şekilde ofladı. "Farklı değilsiniz, kızım. Al birini, vur ötekine!"

"Ayıp ediyorsun ama! Hani ben Hazar'ın yanında melektim?"

"Hazar'ın yanında herkes melektir," diye yapıştırdı lafı. "Ama senin de ondan aşağı kalır yanın yok!"

Konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdim. Yaşadıklarımın sonrasından sonra, tüm gerçekleri bilmemesine rağmen, benim için endişelendiğini biliyordum. "Merak etme, babacığım. İyiyim ben. Güvendeyim. Evden dışarı çıktığım yok. Çıkarsam da okula gidiyorum. Ama tabii yarın derse gideceğim, ondan sonraki gün de staja devam etmem gerekecek yani."

"Adamları geri göndereceğim oraya! Elias'la olacak iş değil bu! İçim rahat değil benim," dedi. Günler önce Arhavi çıkartması yapacağım diye türlü dalaverelerle geri gönderdiğim korumalardan söz ediyordu.

Bu ihtimalle kısa bir an telaşlandım. "İstemiyorum, baba. Güvendeyim diyorum," dedim. Her türlü bilgiyi babama ötecek adamların buradaki varlığı işime gelmezdi.

"Senin isteklerine bağlı değil bazı şeyler," deyip ardından hemen ekledi. "Tamam, kızım. Hadi kapat," dedi. Saniyeler sonra telefon kapanmıştı. Babam biraz nemruttu maalesef, bu saatten sonra da değişmezdi.

Telefonu çalışma masasına koyup derin derin soluklandım. "Şimdilik atlattım gibi," der demez karşıma baktığımda Tekin'in varlığını hatırladım. Bana sanki yabancı bir cisim görmüş gibi bakıyordu. Elias hızlıca odadan sıvışırken, "Ne?" dedim Tekin'e doğru.

"Gerçekten..." dedi şaşkın bir tonda. "Usta bir rol yeteneğin var senin. Bir an günlerini burada harıl harıl ders çalışarak geçirdiğine ben bile inanacaktım."

"Ne yapsaydım?" dedim sinirle. Beni bu şekilde yargılaması hoşuma gitmemiştir. "Mafyayla el sıkıştım, baba. Güvenliğimden artık onlar sorumlu mu deseydim? Hatta Hazar'a haber verseydim, sonra Hazar ben tehlikede olduğum için babamdan şüphelenseydi, birbirlerine girselerdi yine, annem arada kalsaydı, falan filan. Seçeneklerim bunlar. Ve kusura bakma, hiçbiri gözüme parlak gelmiyorlar."

Çenesini öfkeyle sıktı. "Buna bir çözüm bulmalıyız," diye yanıtladı. "Staja gideceğin konusunun da yalanının bir parçası olduğuna inanmak istiyorum," diye devam etti.

Tek kaşımı hafifçe kaldırdım. "Anlamadım?"

"Yarın derse, yarından sonra da staja gideceğini söyledin. Bunların doğru olmadığını varsayıyorum."

"O nedenmiş pardon?" diye sordum.

"Gidemezsin de ondan!"

"Kim diyor?"

"Ben!"

Oturduğum yerden sinirle kalktım. "İş birliği yapmış olmamız, hayatıma karışacağın anlamına gelmiyor yalnız."

"Hayatını koruyacaksam, hayatına karışırım, Hazel." Yanından umursamıyor gibi görünerek geçip gidecekken kolumdan tuttu. "Ben konuşurken yüzüme bak!"

"Sen konuşmuyorsun ki! Yalnızca emir veriyorsun!" Kolumu hâlâ bırakmadığını fark edince öfkeyle ona yaklaştım. "Oteldeki asansörde de yapmıştın bunu! O zaman boyun eğme gibi göründüm diye, söylediğin her şeyi kabul edeceğim fikrine kapılmış olamazsın!"

Kolumdaki tutuşu güçlü olsa da can acıtıcı değildi. Bunun farkında bir tavırla kendine doğru çekti beni. "O boyun eğer gibi görüldüğün hâlin miydi?" derken dudaklarına küstah bir gülüş yerleşmişti.

"Aynen. Beğenemedin mi?"

"Cık!" dedi itiraz tonlamasıyla. "Beğenemedim. Gerçekten boyun eğdiğin ânı görmek isterim."

Başımı dikleştirdim. "Ancak rüyada!"

Güldü. Ona çok yakışan ve kendisinin de bunun farkında olduğu bir gülüştü bu. *Vicdansızın oğlu!* "Bana o da uyar," derken yine birden fazla şey ima ediyordu.

Kıpkırmızı kesildim. Tabii ki öfkedendi. Cevap vermeden odadan çıktığımda arkamdan seslendi.

"Birkaç gün bir yere gitmeyeceksin, Hazel!" dedi.

"Bana herhangi bir şeyi yapamayacağımı söyle ve şovu izle, Tekin," dedim. Çok istiyorsa adamlarından birini yanıma verebilir ya da kendisi eşlik edebilirdi. Çünkü onu dinlemeyecektim.

"Ölüyordun, ölüyordun!" diye bağırdı tam ben merdivenin başına ulaşmışken. "Herif başını hedef aldı ateş ederken!"

Daha fazla dayanamadım bu tavrına. Sanki ben hiçbir şeyin farkında değilmişim ya da yalnızca şımarıkça bir tepki veriyormuşum gibi davranmasına tahammül edemedim. "Daha önce de döndüm ölümden!" dedim en sonunda. Sesim iyice yükselmişti. Açık vermek istemediğim için hemen ekledim. "O otoparkta yaşadıklarım bile eve kapatamadı beni. Eve kapatsa ne olacak ayrıca? Evde de buluyorlar işte!" Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Bunun bir sonu yok, Tekin. Ben senin çizdiğin o tabloda yaşayamam. Okulum var, işim var. Haftada birkaç gün dışarı çıkarım, bir sosyal hayatım var. Tüm bunlardan taviz veririm ben, ben olamam."

Onun da tepkisinin dozu azalmış görünüyordu. Ama yine de tam ikna değildi tabii, biraz daha iteklenmesi gerekiyordu. "Eğer güvenliğimden bu kadar endişe ediyorsan..." dedim başımı dikleştirerek. "Sen eşlik edersin

bana." Sonra aklıma gelenle sesim hafifçe düştü. "Ha yok, *ben senin koruman değilim*, dersen de adamlarından birini yanıma verebilirsin."

Yanıtını beklemeden aşağıya indim. O da merdivenleri üçer beşer geride bırakıp dış kapıya ulaştığında adamlarına bağırdı. "Cihan!" dedi. Sesinde bana yöneltemeyip yeni hedef aradığı kopkoyu bir sinir vardı. "N'aptınız?" diye sordu. O kadar genel bir soruydu ki acaba tam olarak hangi konudan bahsediyor diye düşündüm.

Cihan, "Bizim depoya götürdük, abi. Başladık sorgulamaya," dediğinde neden bahsettiklerini anladım. "Ev işi de hazır."

Kısacık bir an kaşlarım çatıldı. Tekin'in zaten Ankara'da bir evi yok muydu, anlamamıştım. Ama buna rağmen irdelemedim. Mutfağıma geçtiğim anda kendime bir kahve yapmaya karar verdim. Kahve için geç bir saatti ama evimi özlemiştim.

Saatler boyu Elias'a olanları anlatırken, birkaç fincan kahveye içtiğim birkaç sigara eşlik etti. Aynı anlarda Tekin'in deyimiyile Küçük Süvari'den bir mesaj geldi.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyordu.

Küçük Süvari, yani asıl adıyla Erdiñ Süvari, benim Galatasaray Üniversitesi'nden arkadaşımđı. Ben Uluslararası İlişkiler'de okurken, aynı bölümden bir arkadaşımđla ilişki yaşamıştı. Hukuk okuyordu ve bizden iki yıl kadar öndeydi. İyi bir dost olmuştu her zaman, arkadaşımđla çoktan ayrılmış olsa da dostluğumuz devam etmişti.

Ona yalnızca Tekin ile görüşmek istediğimden, kendi başıma ulaşamadığımdan ve bunun çok gizli olması gerektiğinden bahsetmiştim. O da bana tüm imkânlarıyla, kimseye duyurmadan yardım etmişti.

Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyip, tüm yardımları için teşekkür ettikten sonra mutfakta oturduğum sandalyeden kalktım. Tam o sırada Tekin içeri girdi ve karşı karşıya kaldık.

"Ben yatacağım," dedim. Artık uykusuzluğa direnecek mecalim kalmamıştı. Kâbuslardan korkuyordum ama uykusuzluk fazlasıyla yıpratıcıydı.

"İyi uykular," dedi. Sesi hâlâ bozuktu.

"Sen?" dedim.

"Ben burada, salonda olurum," diye cevap verdi.

"Yastık falan verseydim bari."

"Gerek yok. İdare ederim."

İsrar etmedim. Benim de hâlâ kızgınlığım geçmemişti. O evimdeyken aslında rahat edemiyor olmam gerekirdi. Fakat garip bir şekilde tüm çatışmamıza rağmen bu bana kendimi iyi hissettirmişti.

□

14 Ekim 2020

Öğlen saatlerinde okula gitmek için yola çıktığımda Tekin ortada yoktu. Adamlarından beşini evde bırakmıştı ve söylediklerine göre içlerinden ikisi beni okula götürüp getirecekti. *Tekin Bey'in emriymiş.* Kendi bilirdi. Demek ki üstü kapalı olarak, *"Seni korumaya söz verdim ama senin özel koruman değilim,"* demeye getirmişti.

Escalade ODTÜ ormanında tüm hızıyla ilerlerken telefonuma mesaj geldi. Hazar'dandı. Hazar ve ikimizin olduğu Whatsapp grubuydu bu. Evet, iki kişi olsak da bir grup açmıştık çünkü normal değildik. Zaten grubun adı da bunu ortaya seriyordu:

Kafayı Yormam, Sonuna Bakmam, Ben Adam Olmam!

Hazar: *"Ooooo vay anam babam! Neler dönmüş, Serhat ya! Meleksi Hazel'imiz baba Poyrazoğlu ile atışmış?"*

"Pislik!" diye geçirdim içimden.

Hazel: "Sen nereden duydun?"

Hazar: *"Peder Bey telefon etti. Hazar'ım, canım evladım, seninle ilgili çok yanlış şeyler düşünmüşüm. Ailemizin asıl kara lekesi ikizinmiş, dedi. Teselliyi bende aradı."*

Gözlerimi devirdim.

Hazel: "Öffff!"

Hazar: *"Nereden duyacağım kızım? Annem mesaj atmış."*

Hazel: "Sevinmişsindir, Deccal'den üç dakika sonra doğmuş köpek seni!"

Hazar: *"Mest oldum. Anacığımıza yazık ama ya! Allah evladın da hayırlısını versin. Olmayınca olmuyor."*

Cevap vermeden saniyeler geçti.

Hazel: "Ne zaman geliyorsun?"

Hazar: *"Neredesin sen?"*

İkimiz de aynı anda yazmıştık. Ama onun benim sorumu yanıtsız bırakacağını biliyordum. Uzun zamandır ne zaman geleceğini sorduğumda mutlaka geçiştiriyordu. Söylediğine göre bir iş için Los Angeles'ta, kuzenimiz Baran'ın yanındaydı. Ama nedense içimden bir his bir şeyler sakladığını söylüyordu.

Ondan bir şey gelmeyince ben yazdım.

Hazel: "Okula gidiyorum, dersim var."

Hazar: *"Dikkat et, ODTÜ ormanında ayılar yemesin seni!"*

Geri zekâlı! Önümüzdeki kırk yıl daha, yüksek lisans için Ankara'ya gelişimle dalga geçecekti sanırım. Uslanmaz bir vakaydı.

Araba okulun kapısına yaklaştığı anda son bir mesaj daha yazdı.

Hazar: *"Hadi ben kaçtım. Bir şey olursa haber ver. Belaya karışma. Ve beni özle."*

Cevap vermedim. Çünkü zaten belanın tam içindeydim ve çok özlemiştim.

Arabayı kullanan Cihan aracı durdurur durdurmaz, yanındaki diğer koruma sağ koltuktan indi. Arabanın kapısını benim için açtı. İkisinin de telefon numaralarını sabah almıştım zaten, kapıyı açan hemen konuşmamızı da hatırlattı. "Biz burada bekleyeceğiz, Hazel Hanım. İşiniz bittiğinde bizi ararsınız, kapıya yaklaşıyoruz."

Sabah okulun içine girmek konusunda da ısrarcıydılar aslında. Tekin'in öyle emrettiğini söylemişlerdi. Sonrasında bunun mümkün olamayacağını defalarca kez anlattığım için, Tekin'den kapıda beklemenin onayını alabilmişlerdi.

Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi binasına ayak bastığım anda, dersten nefes alamayacağım bir tempo başladı. Okuldan çıkışım ise ne yazık ki havanın kararmasını bulacaktı.

□

Son ders de bitince amfiden çıktım. Beynim neredeyse sivilaşmıştı. Günlerdir okula adım atamadığım için resmen hamladığımı hissediyordum. Kaçırdığım dersler için sunduğum sahte raporu hocam yemiş miydi, bilmiyordum ama ne yazık ki başka çarem yoktu.

Önce bir lavaboya girip ardından Cihanları ararım diye düşünerek geniş koridorda yürüdüm. Tuvaletlerin olduğu daha dar alana girdiğim anda ise karşıma çıkan kişiyle olduğum yerde öylece kalakaldım.

"Dede!" dedim şaşkın bir tonda. "Senin ne işin var burada?"

Üzerindeki siyah pardösü ve siyah fötr şapkasıyla dikkat çekmediğini sanıyorsa yanıliyordu. Basbayağı ben buradayım ve birazdan birtakım illegal işler peşinde koşacağım diye bağıırıyordu.

"Şşşt!" diyerek susturdu beni. Daha görünmez bir alana çekti. "Konuşmamız lazım."

"Ne oluyor?" dedim. Hiçbir şey anlamamıştım. "İyi misin sen? Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim," dedi beyaz bıyıklarını hafifçe burarak. "Ama her şey yolunda değil."

"Hayırdır? Bak, Evamou* ile aranı yapayım diye yalvaracaksan..."

Hemen lafı ağzıma tıkadı. "Gönül işimle ilgili çoluk çocuktan yardım isteyecek değilim."

Güldüm. "Sorun ne o zaman?"

"Bu gece bir mekâna gitmen lazım."

"Ne?" Zaten derslerde sulanmış beynim, şu an seksen üstü dedeme yetişmekte zorlanıyordu.

"Bu gece..." Elini cebine attı ve cebinden bir kâğıt çıkardı. Kâğıtta Kızılay'daki bir karaoke barın adı ve adresi

yazıyordu. "Buraya gitmen gerek."

"Ne yapacağım buraya gidip?"

"Barda yeşil tişört giymiş bir barmen olacak. Diğerlerinden farklı, gittiğinde anlayacaksın."

Kaşlarım çatıldı. "Eee?"

"Ona içki sipariş edeceksin. Mimosa. *İçkiyle aram iyi değildir, soft hazırlayabilir misiniz?* diyeceksin. O anlayacak. İçkini içip, biraz vakit geçir orada ve sonra evine dön."

"Neyi anlayacak?" dedim. Saçma sapan bir şeyle karşı karşıya olduğumu hissediyordum.

"Cuma günü olacakları durdurması gerektiğini."

Babamın babası, Adem Poyrazoğlu emekli bir generaldi. Uzun zaman önce üniformasını çıkarmış, apoletlerini asmış, ordudan ayrılmış, zamanından evvel sivil bir hayata geçmişti. O günden beri de bir gizemin içinde gibiydi. Ama yalan mı, gerçek mi, çözmek mümkün değildi. Fakat o anda... Uğursuz bir his peyda olmuştu içimde. Nedense işin ucunun bana dokunacağı gibi güçlü bir önsezi tüm benliğimi ele geçirmişti.

"Cuma günü mü?"

"Cuma günü," dedi gözlerimin tam içine bakarak. "O davete gitmeyeceksin, Hazel! Bir bahane uydur."

Sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Arkamdaki duvardan destek almaya çalıştım ama yeterli gelmedi. Kulaklarım uğuldadı, kalbim göğüs kafesimi tüm şiddetiyle zorladı, soluğum ise boğazımda takılı kaldı.

"Çünkü Güngör Bıçakçı'ya bir suikast düzenlenecek."

Elimi hızla ağzıma kapattım. Dudaklarımın arasından fırlayabilecek olası bir şaşkınlık nidasına başka türlü engel olamazdım. "Kim?" diye fısıldadım. Ama kuşku orada bir yerdeydi, çoktan saklandığı yerden başkaldırmaya başlamıştı.

"Bilmiyorum," dedi dedem. "İletişime geçeceğin barmen bu istihbaratı ilgili kişilere haber verecek. Güngör'ün ekibine... Engellemek için de her şey yapılacak. Senin hiçbir şekilde orada bulunmanı istemiyorum."

Bir an sessiz kaldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. *Güngör Bıçakçı... Suikast...* Üç kelime yan yana geliyor ve bambaşka kelimeler doğuruyordu. *Güngör Bıçakçı bir vatan haini!* cümlesi zihnimde kahkahalarla cirit atıyor, bana kaçacak yer bırakmıyordu.

"Anladın mı?" diye bağıırıyordu dedem o sırada. Başımı salladığımın farkına varamıyordum. Zaten derdim başımdan aşkındı, bu belaya da bulaşmamam gerekiyordu. Ama içten içe biliyordum ki akışına bırakamazdım, yoksa vicdan azabı kâbusum olurdu.

"Tamam!" dedim uzattığı kâğıdı alırken. Dilim dolanıyor, gözlerim bulanık görüyordu. "Tamam, gideceğim."

O andan sonrası nasıl geçti, anlamadım. Dedem ne zaman yanımdan ayrıldı, Cihan'ı ne zaman aradım, arabaya ne zaman bindim, hiçbirinin farkına varamadım. Fakat bir süre sonra eve vardığımda karşılaştığım manzara tüm algılarımı açtı. Tekin evimin önündeydi, hemen bitişikteki benimkinden iki kat büyük komşu evin kapısında ise devasa bir kamyon vardı. Tahmin ettiğim şey olmamasını diledim fakat anlaşılan hayat benimle iş birliği yapmamaya kararlıydı.

Arabadan indim ve öfkeyle karşısına dikildim. Kor rengi bakışları gözlerimin tam içindeyken, daha saatler önce hissettiğim güveni bana geri vermesini dilemişim.

□

Kendi bahçeme adım atar atmaz onunla tek kelime etmeden yanından geçip gidecektim. Ancak kolumu hızla tutup beni engelledi. Gözlerimin içinde bu davranışına dair bir sebep aradığı belliydi.

"N'oluyor?" dedi çatık kaşlarının altından attığı sert bakışlarla.

"Bir şey olduğu yok!" dedim. Ama ısrarcıydı. İsteddiği cevabı almadan bırakmayacaktı.

"Bir şey olmuş!" Adamlarına baktı, ardından yeniden bana döndü. "Biri bir şey mi söyledi?" diye sordu. Bu endişeyle boğuklaşan sesi mi gerçekti? Yoksa Tekin Bozboran aslında bir yalandan mı ibaretti?

"Kim ne söyleyebilir?" dedim başımı dikleştirerek. Daha fazla soru sormasına izin vermeden ben konuştum. "Sen... Yandaki eve mi yerleşiyorsun?"

Kolumu tutan elini çekti. Yüz ifademden bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı ki ellerini cebine sokarak aramızdaki mesafeyi arttırmayı seçti. "Evet," diye yanıtladı bu sırada beni.

"Yine bana haber vermedin."

"Evet. Bunu da daha seninle anlaştığımız akşam ayarlamaya başlamıştım."

"Neden o ev peki?"

"Öyle gerekiyordu."

"Öyle gerekiyordu?" dedim gülerek. Sinirim bozulmuştu. "Ne için öyle gerekiyordu, Tekin?"

"Hem seni korumak için... Hem de..."

"Hem de ne?"

"Cuma güncü davette birbirimizi nereden tanıdığımız sorusuna bir cevap yaratmamız gerekeceği için."

Aradığım yanıtı nihayet aldığım da, aslında şüphelerimin doğrulanma ihtimali beni rahatlatmalıydı. Fakat kabullenemediğim bir hayal kırıklığı tarafından kuşatıldım. Güngör Bıçakçı'ya bir şey olmayacağını söyleyişini ise düşünmeden duramamıştım.

"Sen her şeyi planlamışsın," dedim ifadesiz bir sesle.

"Bunun nesi yanlış?" dedi. Farkında bile değildi.

"Yanlış falan değil, canım. Hayırlı olsun. Güle güle otur," diye yanıtladım alayla. "Sen sanırım taşınma işlerinle meşgulsündür." Tavizsiz bir tavırla devam ettim. "Ben de giyinip hemen çıkacağım. Adamlardan biri beni bırakabilir mi?"

Çatılan kaşları, işittiklerinden hiç hoşlanmadığının bir kanıtıydı. "Nereye gideceksin?" diye sordu. İtiraz etmek istediği kasılan çenesinden anlaşılıyordu ama sabahki konuşmamızdan sonra belli ki kendini tutuyordu.

"Eğlenmeye."

Tek kaşını kaldırdı. "Eğlenmeye?"

"Aynen." Söyleyeceği tek bir şeyi daha duymak istemediğim için çantamı diğer omzuma aldım ve "Bir saate hazır olurum," dedim. Arkama bakmadan evime yürüdüğümde bakışlarını görmeden bile üzerimde hissedebilmişim.

Odama girer girmez giyinme odasına geçtim. Hem akşam hem de sabah duş almıştım zaten, tekrar etmeyecektim.

Önce üzerimdekilerden kurtuldum. Ardından büyük kıyafet dolaplarından birini açıp ne giyeceğime odaklanmaya çalıştım. Her zaman nasılsam öyle olmam gerektiğini düşünerek, normal bir şeylerde karar kıldım.

Bordo renkte düz kesim, yüksek bel deri bir pantolon, üzerine ise siyah şık bir bluz seçtim. Bluz annemin tasarımıydı. Henüz hiç giymemiştim, *Belize* marka etiketi bile üzerindeydi. Annem bir tasarımcı olduğundan tasarımlarından benim için dikilmiş olanları sıklıkla gönderirdi. Bu konuda her zaman Allah'ın şanslı kulu olduğumu düşünmüştüm, güzel giyinmeyi annem öğretmişti.

Ayağıma yüksek topuklu, bordo renk, arkası açık stilettolarımı da giydim. Makyajımı tazeledim, saçlarımın dalgalarını düzelttim. Ayakkabım ve pantolonumla aynı renk çantamı da alınca eksiksizdim.

Aynada kendime baktım. Göbeğim hafif açıktaydı, göğüs dekoltem biraz cesurdu ama göze batmıyordu. Pantolonum kalçalarımın tam oturarak vücudumu sarmıştı. Siyah tonlarda bir eyeliner ile belirginleştirdiğim koyu mavi gözlerim buğulu bakıyorlardı. Tipimi gören bu geceki görevimi asla tahmin edemezdi. Eğlenmeye giden sıradan bir kadın gibi görünüyordum. En son bordo renk uzun kabanımı da giyerek hazırlığımı bitirdim ve odadan çıktım.

Aşağı indiğimde kapıda yalnızca tek bir adam vardı. Tekin'i bir an ortalarda göremesem de hemen yan evin bahçesinden çıktı. Kıyafetlerini değiştirmişti, üzerinde lacivert bir gömlek, altında da aynı renk bir pantolon vardı. Beni onun bırakacağını sanıp kısa bir an hem heyecanlanıp

hem telaşlandım. Gelmemesi gerekiyordu, her şeyi anlamasını göze alamazdım.

Nitekim heyecanımla telaşımın boş olduğunu anlamam uzun sürmedi. "Adamlar bırakacak seni," dedi aldırılmaz bir tavırla.

Zorlukla yutkundum. Nedense bu umursamazlığı hoşuma gitmemişti. "İçeri girmeyecekler ama," dedim uyarır gibi.

Adamlara baktı. "Hazel Hanım ne derse o!" dedi.

Dudaklarımı endişeyle dişledim. İçimde anlam veremediğim bir çalkantı vardı. Ne istiyordum tam olarak? Bana karışmasını mı, yoksa beni kendi hâlime bırakmasını mı? Hemen silkelenerek kendime gelmeye çalıştım. Ondan beklediğim tek şey vardı, o da dürüst davranmasıydı. Fakat görünen o ki tek beklentim de şıklar arasında değildi.

"Görüşürüz o zaman," dedim ve başka bir şey söylemeden saniyeler içinde arabaya bindim. İçim içimi yiyordu. Her şeyi onunla konuşmak, tüm olasılıkları sorgulamak istiyordum. Tırnağımın kenarını sıkıntıyla ısırmaya başladım. Niye böyle olmuştu?

Dakikalar sonra, araç Kızılay'daki karaoke barın önüne yanaştı. Adamlara bir şey söylemeden ve kabanımı da bırakarak indim aşağı. Hızlı adımlarla mekâna girdiğim anda, deli dehşet bir kalabalığın gürültüsü yüzüme çarptı. Aldırmadan ilerledim. Eğlenmeye gelmişim gibi davranmam gerekiyordu. Koşa koşa dedemin bahsettiği barmene gidemezdim.

Etrafı bir kolaçan ettim hızlıca. Bir grup ekrandaki şarkı sözlerine bakarak, bağıra çağıra şarkı söylüyordu. Sesleri kötüydü ama eğlenmeye odaklandıkları aşikârdı. Çalan şarkıların doksanlar Türkçe pop olması ise bir artıydı.

Gülümseyerek bara yaklaştım. Dedemin bahsettiği barmeni aradı dikkatli bakışlarım. Nihayet aradığımı bulduğum anda ise rahat bir nefes aldım.

Kendi kendimi avuttum yalanla

Asla sönmedi bu ateş zamanla

Her derdime ortak ettiğim

Duvarların dili olsa, konuşsa ♪♪ **

Ortamda Of Aman Nalan'ın en sevdiğim şarkısı yankılanırken, barmene yaklaştım. Kumral bir adamdı. Yirmili yaşlarının sonunda olmalıydı. Yüzüne bakan hiç kimse böyle gizli işler peşinde olduğunu anlayamazdı. Anlaşılan ortak bir noktamız vardı.

Gülümseyerek seslendim. "Merhaba!" dedim rahat olmaya çalışarak. "Bir mimosa alabilir miyim?" Ansızın algıları açılır gibi oldu. "Yalnız içkiyle aram pek iyi değil. Biraz soft hazırlayabilerseniz sevinirim."

Duruşu bir an ciddileşir gibi olsa da hızla toparlandı. "Derhâl!" diye yanıtladı beni hafif bir tebessümle. Saniyeler sonra turuncu renkte bir mimosa önüme bırakıldı. Şampanya kadehindeki kokteyli hiçbir şey olmamış gibi alarak şarkı söyleyenlere yaklaştım. Birkaç dakikanın sonunda ise barmenin üzerindeki önlükten kurtularak barın arka tarafına geçtiğinin farkına vardım.

Aslında içkimi bir kenara bırakıp hemen dönecektim. Fakat ansızın ensemde yukarıya doğru tırmanan bir ürperti hissettim. Biri beni izliyormuş gibi... Elimi boynuma atıp saçlarımı tenimden uzaklaştırdım ve aradığımın bile farkında olmadığım o kişiyi barın kuytu köşesinde buldum.

Tekin... Oradaydı. Elinde tıpkı gözleriyle aynı renkte bir viski kadehi tutuyordu. Kristal kadehi elinde hafifçe döndürdü, kehribar rengi sıvı çalkalandı. Ardından gözlerini benden ayırmadan içkisinden büyük bir yudum aldı.

Neredeyse gürültülü bir şekilde yutkundum. Bozuntuya vermemeye, daha da önemlisi çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak şarkı söyleyenlere döndüm. Zoraki bir eğlenceydi benimki ama çaktırmadım. Dakikalar bir rüzgâr gibi geçip gitti ama ben çalınıp söylenen şarkıların değil, tek bir kişinin varlığının ve üzerimdeki bakışlarının farkındaydım.

Bir an sonra, yeniden az önce onun durduğu köşeye baktım. Fakat gördüklerime hazırlıksız yakalanınca aniden kaşlarımı çattım.

Bu kez yalnız değildi, yanında bir kadın vardı. Sarı saçlarıyla cilveli bir şekilde oynuyor, bu sırada da Tekin'e bir şeyler söylüyordu. Tekin bakışlarını benden ayırmadan kızı yanıtladı. Hemen peşinden ise kızın söylediği bir şeye çarpık bir şekilde güldü. *Köpek!* diye mırıldandım içimden. Ve hissettiğim kontrolsüz sinirle elimdeki kadehi tek seferde boğazımdan yuvarlayıverdim. Soft mimosa iğrençti, portakal suyundan hâlliceydi. Ama zaten benim de birazdan yapacağım şey için alkole ihtiyacım yoktu, az önce hissettiğim öfke yeterince tetikleyici gelmişti.

Kadehi çantamla birlikte masalardan birine bırakıp hafifçe yüksekte duran sahneye adım attım. Tam o sırada yeni bir şarkı başlamıştı ama anlaşılan az önceki grup bunu bilmiyordu, uzaklaşıyorlardı. Hemen aldım ellerinden mikrofonu. Hafifçe gülümsedik birbirimize ve sahneye çıktım. Muhteşem bir şarkıydı ve sözlerine girdiğim anda bardaki neredeyse tüm gözler üzerime çevrilmişti.

A benim tatlı kaçık yârim

Hiç tekin değil hâlin

Gelip gidiyor aklın arada

Bir yırtsam sağ salım

Benim dikkatim ise tek bir kişideydi, bar taburesinin kenarına yasladığı ayağını rahatsız bir tavırla indirdi. Elindeki kadehi tutan parmaklarının kasıldığı, benim bulunduğum yerden bile belliydi. Tatminkâr bir şekilde gülümsedim. Bunu hak etmişti.

Ne bu hâller seni züppe

Allah'ından kork be

Hadi git havalan da şöyle

Hevesini al öyle gel

Sarışın kadın Tekin'den istediği ilgiyi bulamayınca oflayarak bardan uzaklaştı. Bense bunu gördüğüm an, şarkımı söylerken ettiğim dansı daha da cesurlaştırdım. Tüm bar alkışlayarak tempo tutuyor, şarkıyı bilenler de eşlik ediyordu. Gördüğünden ya da duyduğundan memnun

olmayan tek kişi vardı, onun da karanlık bakışları kurşundan farksız bir şekilde âdeta ateş ediyordu.

*Ben çıkayım aradan hele bir
Gör göreceğini sen de
Yahu sevdik alt tarafı
Şeytan bunun neresinde
Hadi be, hadi be, hadi be ♪♪*

Kalçalarımı hafifçe kıvırdım, havaya kaldırdığım bir elimle saçlarımı savurdum, sesim yükseldi, alkışlar arttı. Şarkının bir yandan oryantal bir tarafı da vardı, tam anlamıyla kışkırtıcıydı. Sahnenin önünde duran kızlardan biri bana bir kadeh uzattı. İçmeyecek olsam da aldım. Ve aynı anda şarkının en can alıcı kısmı başladı.

*Hadi hoppa içelim, şerefime
Kapanır elbet birisi, eteğime
Yeni bal gerek artık, peteğime
Küsemem billahi, feleğime ♪♪*

Bana içkiyi veren kızların yanında duran gençlerden biri, hafifçe sahneye yöneldi. Ben bunu çok sonra görebildim. Fakat çocuk sahneye çıktığı anda, daha bana yaklaşmadan, Tekin bulunduğu yerden ileri fırladı. Yüzünde gazap dolu bir ifadeyle sahneye doğru ulaşarak kolumdan tutup beni kendine çekti ve oradan inmemi sağladı.

"Bu kadar yeter!" dedikten birkaç saniye sonra, beni barın çıkışına doğru sürüklemeye başladı. Elimdeki kadehi zar zor, koştur koştur yanlarından geçtiğim masalardan birine bırakmayı başardım. Çantam içeride kalmıştı ama sesimi çıkaramadım. Eli bileğimi sıkıca kavramıştı. Onun hızına yetişmek ise her geçen an daha da zorlamaya başlamıştı.

Barın henüz çıkışına erişemedi dar bir koridora soktu beni. Sırtımı sert ve soğuk bir duvara yasladı. Tepemizdeki loş ışık, öfkeden sertleşen yüzünü daha da karartmıştı.

"Yeterince eğlendin. Bitti," diye fısıldadı. Bakışları bir an dekolteli bluzumun geride bıraktığı davetkâr açıklığa değdi. Çenesi sıkıldı, soluğu dişlerinin arasından bir ıslık gibi çıktı.

Saniyeler geçip gitti, *Bakışlarını çek!* diye bağırmak istedim ama çekmedi. Bakışlara direnmek kolaydı oysa. Bunu ancak işin içine dokunuşu da karıştığında anlayabildim.

Baş parmağı dudaklarıma dokunduğu anda nefesimin hızına daha fazla söz geçiremedim. Dudaklarım aralandı, uzun tırnaklarım arkamdaki duvarın girintilerinden birine saplandı. Gözlerimi kapatmamak için zor duruyordum ama bakışlarımı bir an bile onun yüzünden ayıramadım.

Boğuk, boğazının derinlerinden gelen hırıltılı sesiyle, "Daha fazla zorlama beni," dediği anda gözlerimiz birbirine odaklandı. Bir kıvılcım tutuşur gibi oldu ansızın gecenin karanlığında. Belki de yanan bakışlarıydı ve o an anlıyordum ki artık sönmesi imkânsızdı.

□

*** Evamou Yunanca Evacığım anlamına gelir.**

**** Nalan'ın Bunun Adı Sevdâ parçasından.**

□

Umarım keyifli bir okuma olmuştur. 😊

Hepinizi seviyorum. 😊

Bana aşağıdaki hesaplardan ulaşabilirsiniz;

Instagram: burcubuyukyildiz

Arhavili Instagram: arhaviliofficial

Twitter: burcubykyldz

Arhavili Twitter: arhaviliserisi

Tiktok: burcubuyukyildiz

Arhavili Tiktok: arhaviliofficial

6. BÖLÜM

Herkese merhaba... Biz geldik □

Buraya bölümü okuduğumuz tarihi bırakalım mı? □

Benim için Arhavili'yi severek okumanız her şeyden önemli. □ Ama ne yalan söyleyeyim, yıldızlarınıza ve bol satır yorumlarınıza da talibim. □ Eğer beğenerek okuyorsanız, hem bu bölümü hem de eski bölümleri oylamadıysak oylayalım mı? Arhavili'ye olan desteğinizi görebilmek beni ne kadar mutlu ve motive ediyor, bilemezsiniz. □

Sizi çok seviyorum. □

Keyifle okuyun. □

□

6. BÖLÜM

♪♪ Bölüm şarkıları:

Haris Alexiou ~ Tora Ki Ego Tha Ziso

Melek Mosso ~ Sabahçı Kahvesi

□

Boğuk, boğazının derinlerinden gelen hırıltılı sesiyle, "Daha fazla zorlama beni," dediği anda gözlerimiz birbirine odaklandı. Bir kıvılcım tutuşur gibi oldu ansızın gecenin karanlığında. Belki de yanan bakışlarıydı ve o an anlıyordum ki artık sönmesi imkânsızdı.

Görünmez bir alev yükseldi daracık koridorda. Baş parmağı, dudağımdaki hafif ıslaklığı çeneme doğru sürükledi. Benim uzun tırnaklarım ise hâlâ arkamdaki duvarın girinti ve çıkıntılarının içindeydi. Göğsüm aldığım hızlı solukların etkisiyle bir körük gibi yükselip alçalırken,

onun da fazlasıyla zorlandığı şakağında belirginleşmiş damardan belliydi.

Nedense bu hoşuma gitti. *Yeterince eğlendin, bitti*, deyişini ise umursayacak değildim; ben bitti demeden bitemezdi.

"Zorlarsam ne olur? Ne yapabilirsin ki bana?" dedim cüretkâr bir tavırla. Fakat ansızın, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirince, soluğum boğazıma dizildi.

"Denesene, Hazel," dedi, beni bir tuzağa çekmek ister gibi. "Neler yapabileceğimi birlikte görelim."

Ben daha cevap veremedi Tekin'in arkasındaki, o âna kadar fark etmediğimiz lavabonun kapısı açıldı. Sarhoş bir kadın âdeta tökezleyerek zorlukla çıktı ve çıkarken ne yazık ki tüm şiddetiyle Tekin'e çarptı.

Tekin çarpmanın etkisine hazırlıksız yakalanınca, aniden duvarla onun geniş gövdesi arasında sıkıştım. Göğüslerim sert göğsüne yapıştı. Fakat beni asıl baştan ayağa titreten, Tekin'in dudaklarının arasından fırlayanlardı.

"Siktir!" diye hırladı. Elleri kollarımı sıkıca kavramıştı. Göğsümde tüm sıcaklığını hissederken dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Başımı hafifçe kaldırıp bakışlarını aradım ama bu kez saklanmışlardı, gözleri kapalıydı. Benimse az önceki acemi cüretkârlığımdan eser yoktu, arkasına bile bakmadan kaçmaya başlamıştı.

Etrafımızı saran yüksek alevler alçaldı. O an anlayamasam da her an yeniden tutuşmaya hazır o kıvılcım hâlâ oradaydı.

"Çantam..." dedim bir kaçış, bir kurtuluş ararcasına. "Çantam içeride kaldı."

Ellerini kollarımdan ayırdı; birini kısacık, simsiyah saçlarının arasına daldırıp çekiştirdi. Vücudunun kaskatı olduğu belliydi. "Çocuklar alır," diye yanıtladı beni. Yüzüme bakmadan çıkışı gösterdi. "Çıkalım hadi."

O arkasını döner dönmez elimi boynuma atarak ovuşturdu. Terleyen avuçlarım tenimde herhangi bir serinlik yaratmakta yardımcı olamayınca, derin bir nefes alıp arkasından yürüdüm.

Dışarı çıktığımda arabanın yanındaydı. Adamlardan biriyle konuşup içeri gönderirken, bir yandan da cebinden sigarasını çıkardı. Çakmağını ateşledi, dudaklarının arasına bıraktığı sigaranın ucunu yakarken kısacık bir an bana baktı.

İlk nefesini içine çektiği sırada, neden bilmiyorum, bir utanç dalgası akın etti üzerime. O koridorda yaşanan neydi öyle? *Neler yapabileceğimi birlikte görelim*, derken kastettiği şey... Başımı iki yana sallayarak düşünmeyi reddedip arabaya yöneldim. Peşinde olduğum şey bu değildi benim. Başımdaki bela gitgide kurtulması imkânsız bir örümcek ağına dönüşürken bunu düşünemezdim. Üstelik... Saatler önce hissettiğim o güven duygusu ansızın güçsüzleşmişti içimde, kendimi böyle bir belirsizliğe teslim edemezdim.

Arabanın arka koltuğunda yerimi aldıktan birkaç dakika sonra, Cihan koşarak çantamı getirdi. Teşekkür edip telefonumu çıkardım. Tekin hâlâ sigarasını içiyordu, anlaşılan bitirmeden binmemeye kararlıydı.

Sırf vakit geçirmek, dikkatimi dağıtabilmek için biraz Instagram'da gezindim. Kızların story'lerine baktım. Gönderilerine ise gerçek bir kız arkadaş olmanın ilk kuralı olarak övücü ve gaza getirici yorumlar yapmaya başladım.

En yakın dostlarımdan biri, dayımın kızı Naz'dı ve New York'taki bir partiden seksi bir fotoğrafını paylaşmıştı. Hemen altına bol alev emojisiyle, "Yıkılsıııınnn bebeğim, muhteşemsin!" yazdım.

Şimdi de ekranımda Naz'ın liseden arkadaşı, benim de en yakın dostlarımdan biri olan Lila'nın ameliyata girdiği bir ânın fotoğrafı vardı. Kenan Doğulu şarkısı yardımıyla yorumumu yaptım. "Doktor derdime bul bi' çare. Ona doyamıyorum yaz bi' reçete."

Devam edemeden Escalade'in kapısı açıldı. Tekin nihayet sigarasını bitirmişti, mahkeme duvarı gibi yüzüyle karşımdaydı. Bir şeye sinirli gibiydi ama neye olduğunu anlayamadım. Karaokeye geldim diyeyse sinirlenmeye devam edebilirdi, umursamayacaktım.

Araba nihayet hareket ederek Kızılay trafiğine daldığında Tekin'e bakmamaya çalıştım. Sanki göz göze geldiğimiz an ikimizin de aklına dakikalar öncesi gelecek ve ben utancımdan ne yapacağımı şaşıracaktım.

"Bu müziğin de tam sırası!" dedi Tekin oturduğu yerden Cihan'a. İçeriye dolan müziği o an fark edebildim.

"Rahatsız olur musunuz, Hazel Hanım?" diye sordu Cihan bana.

"Neden rahatsız olayım?"

"İşte arabesk müzik ya..."

"Yooo! Severim ben de arabesk müzik. Kalabilir yani, sorun yok."

Tekin, Cihan'la aramızda geçen bu konuşmaya bir şey demeden sağına dönünce, ben de trafik zar zor ilerlerken sıkıntıyla dışarıya bakındım. Herkesin gözü bizim aracın üzerine odaklanmıştı. Normaldi tabii, dev gibi bir arabaydı, girdiği yerde tüm dikkatleri üzerine topluyordu. "Herkes bizim arabaya bakıyor," dedim çenemi tutamadan. "Gerçekten bu kadar dikkat çeken bir araba kullanman şart mı?"

Kısa bir an Tekin'e baktım. O da bana bakıyordu. Bir yanıt vermesini bekledim ama karşılaştığım tek şey sessizlik oldu. Cihan herhâlde arabanın içini dolduran bu gerilime katlanamamış olmalı ki direksiyondan lafa atıldı.

"Bizim araba Hazel Hanım'ı pek etkileyememiş sanırım, abi!" dedi Tekin'e hitaben.

Tekin canı sıkkın bir tavırla burnunu çekti. "Hazel Hanım'ın arabalardan etkilenen biri olduğunu sanmıyorum, Cihan. İşine bak!" dedi.

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," dedim.

"İltifat değil, gerçektir," dedi.

Derin bir nefes alarak kendimi dizginlemeye çalıştım. Hemen ardından gülümseyerek Cihan'ı yanıtladım. "Şu anda beni etkileyecek tek araba dürümcü minibüsü olur, Cihan. Kusuruma bakma."

Tekin tam bir şey söylemek için dudaklarını aralamışken telefonu çaldı. Ekranına baktı ve okunması mümkün görünmeyen bir yüz ifadesiyle aramayı yanıtladı. "Evet..."

Karşı taraftan bir ses duymayı beklememiştim aslında. Fakat hoparlörde olmamasına rağmen sesi neredeyse tüm çıplaklığıyla işitebilmişim. Bir kadın sesiydi. "Bu gece görüşüyor muyuz?" diye sordu.

Tekin ise "Arayacağım seni," diye yanıtladı onu.

Anlamsız, kabullenmesi güç bir şaşkınlık, hırçın bir dalga misali yüzüme vurdu. Yüzümdeki ifadeyi, o dalgayı karşılayabilecek sarp bir kaya gibi sabit tutmaya çalıştım ama neredeyse imkânsızdı bu. Tekin telefonu çoktan kapatmıştı fakat benim içimde bir şeyler allak bullak oluyordu.

"Dürümcü minibüsü?" dedi bana hitaben.

"Hı?" Ne dediğini anlayamamıştım. Bir el boğazımı sıkarak gibi olunca, bu boktan hissi öksürerek üzerimden atmaya çalıştım. "Anlamadım?" dedim sesim nihayet normale döndüğünde.

"Seni etkileyecek tek araba dürümcü minibüsüymüş ya?" diye sordu. "Acıktın mı?"

"Yok," dedim hiç düşünmeden. "Aç değilim. Öylesine söylemişim." Telefonuma gelen mesaj sesini duyduğum an bir kurtarıcı gibi sarıldım buna. Hemen telefonuma baktım. Fakat ne yazık ki mesajı görür görmez moralim iyice dibi boyladı.

"N'oldu?" diye sordu Tekin.

Başımı ekrandan kaldırdım. Soru işaretleriyle dolu keskin bakışları üzerimdeydi. Sanki az önceki telefon konuşmasını yapan o değilmiş gibi rahattı. "*Neden rahat olmasın ki?*" diye fısıldadı iç sesim. Bu kez hak verdim. Biz yalnızca mecburi koşullar altında bir araya gelmiş iki yabancıydık ve çok yakında da yollarımız bir daha kesişmemek üzere ayrılacaktı. Bunu kendi kendime sık sık hatırlatsam iyi olacaktı.

"Annem..." dedim, canım yalnızca annemden gelen mesaja sıkılmış gibi. "Babam korumaları geri yolluyormuş buraya. Onu haber veriyor."

"Öyle mi?"

"Evet."

Bir şey demedi. Dakikalar sonra araba durduğunda, görmeyen gözlerle dışarıyı izlediğim ansızın dank etti. Çünkü evimin önünde değildik, Anıttepe'de bir yere gelmiştik.

"Neresi burası? Eve neden bırakmadın beni?" diye sordum.

"Hadi," dedi sorularımı geçiştirerek. Escalade'in kapısı açıldı, önce Tekin indi, ardından elini bana uzattı. Yardımcı olmak içindi tabii yalnızca. Belliydi bu artık. Ama bu sefer tutmadım elini. Arabanın kenarından destek alarak kendim indim. Boğazımda az önce öksürükle atamadığım bir düğüm vardı, saçma bir şekilde güçsüz hissetmişim.

Ruh hâlimi belli etmeyi istemediğim için kendimi normale dönmeye zorladım. "Kapalıdır ya burası," dedim ilerlediğimiz mekânı kastederek. "Saat geç oldu!"

"E hani arabesk dinliyordun sen?" dedi gülümseyen bir sesle. *Ne diyorsun?* der gibi baktım yüzüne. Beynim Çarşamba pazarına dönmüştü. "Sabahçı Kahvesi... Hiç mi duymadın?"

"Yani... Duydum tabii de." Etrafıma bakındım. "Burası öyle bir yer mi? Gelmemiştim daha önce."

Birlikte küçük, salaş mekâna doğru ilerledik. Biraz ötede park etmiş dürümcü minibüsünü ise o anda görebildim.

"Oooo Tekin'im, hoş geldin!" diyerek karşıladı bizi yaşlı bir adam. Tekin'le birbirlerinin omzuna vura vura sarıldılar.

"Eyvallah, Abdullah Usta!" dedi Tekin. "Nasılsın? Her şey yolunda mı? Var mı bir sıkıntın?"

"Sayende yok, oğlum."

Sanki bir şeyler daha söyleyecekti ama Tekin izin vermedi. "Usta biz şu senin dürümden alalım birer porsiyon," diyerek lafı değiştirdi. Bana döndü. "Ne içersin?"

Bir an düşündüm. "Su?"

Azarlayan bir bakış attı. "İki ayran," dedi beni sallamadan.

Abdullah Usta bana "Hoş geldin, kızım," deyip Tekin'i onayladı ve siparişlerimizi getirmeye gitti. Hemen köşede, Anıtkabir'i tepeden gören bir masaya geçtik. Ankara'nın ışıkları geceyi aydınlatıyordu. Kabanıma sıkı sıkı sarındım. Hava soğuktu, hemen başımızın üzerindeki ısıtıcılar hafif bir sıcaklık yayıyordu.

"Eeee?" dedi Tekin oturur oturmaz. Kendine hızlıca bir sigara yaktı. "Şu koruma işi?"

"Evet," dedim. Bu konuyu konuşacağımız için rahatlamıştım. Kısa bir an çözüm aradım kendimce. "Hazar'a yazacağım. Babamı arayıp ben koruma yolladım Hazel'e desin. En kolay yol bu olur bence."

Güldü. Fakat bu seferki sinir bozucu bir gülüştü. Daha önce de görmüştüm bunu; insanda diklenme, itiraz etme içgüdüğü doğuruyor, beni olduğumdan daha da hırçın bir hâle getiriyordu.

"Niye güldün?" diye sordum. Ama duyacağım yanıtın hiç hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Çevirdiğin tüm dalaverelere rağmen bu kadar toy olman şaşırtıyor beni," dedi ansızın, tek nefeste.

Öylece kalakaldım. *Toy...* diye geçirdim içimden. Beni böyle mi görüyordu? Peki ya o telefonda konuştuğu, gece görüşmek üzere sözleştiği kadın? O daha mı olgundu? Zihnime akın eden tüm bu sorular daha çok hoyratlaştırdı beni. O andan sonra çenemi tutamayacağım apaçık belliydi.

"Toy mu?" dedim alay eder gibi gülerek. Masanın üzerinden ona doğru yaklaştım. Dudaklarının arasında sigarası vardı, aramızdaki boşluğu sigaradan çıkan dumanlar dolduruyordu. "O toy dediğin kadın, senin Arhavi'deki inine girdi, Tekin. İsmi öğrendi, cismini öğrendi. Karşında görene kadar ruhun bile duymadı üstelik. Ne senin ne de adamlarının! Beni sakın hafife alma!"

"Seni hafife aldığımı söylemedim," dedi. Sigarasını parmaklarının arasına aldı, dumanı hemen yan tarafa üfledi. "Birincisi... Benim Arhavi'de bir inim yok. Gerçek inime

girmek üzere olsaydın, henüz yaklaşmadan haberi bana u ardı. Bundan emin olabilirsin."

"İkincisi?" dedim onu hiç umursamadan. Kollarımı sinir bozucu bir şekilde g  s mde ba ladım.

"İkincisi..." diye mırıldandı. "Toysun... Çünkü bu tarz bir dünyaya ait değilsin. Babanın yollayaca ı korumaları istemiyorsun çünkü burada yaptığın her şeyi babana u urmalarından korkuyorsun. Bunun için de ikizinden yardım istemeye heveslisin. Fakat böyle bir yardım isteğinin daha çok şüphe uyandıraca ını d   nm yorsun." Sigarasını masadaki k l tablasına birkaç hamlede söndürdü. "Sen Hazar'dan böyle bir şey istediğinde ne olacak, Hazel? Sorgusuz sualsiz tamam mı diyecek sana? Sorgulayacak, hatta belki kalkıp buraya gelecek. O zaman ondan hiçbir şey saklayamayacaksın." Derin bir nefes aldı. "Ha bu arada, zaten saklamamalısın. Ama madem bir karar aldın, ba ını sonunu hesap et."

Haklı olması beni çıldırtıyordu. Karşı çıkmak istiyordum ama bu şartlar altında çok zordu.

" nerin nedir peki?" diye sordum zar zor. Benim için yenilgi gibi bir şeydi bu.

"Bırak, gelsin babanın korumaları. Neyi u urmalarından korkuyorsun tam olarak?"

"İ te ne bileyim?" Oturdu um yerde rahatsız bir şekilde kıvrandım. "Sen... Şimdi komşu falan oldun bana. Bizim iletişimde olduğumuzu görecekler. Bir şey sanacaklar."

Ka ları çatıldı, dudakları incelirken çenesi kasıldı. Bakışları ise sebebini anlayamadığım bir   keyle karardı. "Bir şey sanacaklar?"

"Aynen. Gerek yok yani böyle bir şeye."

Cebinden bir sigara daha çıkardı. Yemekler muhtemelen gelmek üzereydi ama ikinci bir sigara daha içmekte anlaşılan sakınca görmedi. Sigarasını yakarken, "Doğru. Gerek yok," dedi. "İstemeyiz  yle bir şey sanmalarını."

Yemeklerimiz gelince kısa bir suskunluk girdi aramıza. Hemen ardından ben daha tek lokma alamadan konuşmasını

sürdürdü.

"Ben fikrimi söyledim," dedi buz gibi bir sesle. "Açıkçası babanın korumalarını Hazar'a tercih ederim. Hazar planlarıma engel olabilir çünkü." Gözlerimin tam içine baktı. Bakışları da tıpkı sesi gibi buzdandı. "Bir anlaşma yaptık seninle. Ve bunun bozulması işime gelmez. Eminim sen de ailenin başındaki belanın yok olmasını her şeyden çok önemsiyorsundur."

Üstü kapalı bir tehdit gibiydi sözleri. Hoşuma gitmemiştii. Fakat bir anlığına düşününce hak vermemek de mümkün değildi. Bunun için iş birliği yapmamış mıydık neticede? Şimdi takındığım bu sorgulayıcı tavır da neyin nesiydi? Arabada konuştuğu kadın beni neden ilgilendiriyordu ki? Ya da Tekin'in toy tanımlaması beni neden incitmişti? Hiçbiri önceliklerim arasında yer almıyordu. Ailem hakkında yapılabilecek her türlü suçlamadan hızla sıyrılmak istiyordum ben ve bu yolda dikkatimin dağılmaması gerekiyordu.

"Doğru," dedim başımı hafifçe dikleştirerek. Elimdeki dürümden tek bir ısıruk bile alamamıştım. İştahım da kalmamıştı zaten. "Anlaşmamızın bozulması benim de işime gelmez."

"Güzel," dedi. O da yemeğine dokunmamıştı. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Kalkalım mı artık?" dedim. Daha fazla orada oturmak istemiyordum. Karanlık, dengesiz ve tehlikeli bir şeyler girmişti aramıza. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı henüz kestiremiyordum.

Elindeki sigaradan son bir nefes alıp söndürdü. "Kalkalım."

"Şunları paket yaptıralım," dedim gözüm dürümdeyken. "Evde yerim bari."

Tek kelime söylemeden yerinden kalktı. Bir şeyler yiyen Cihan'a eliyle küçük bir işaret yaptı. "Biz geçelim arabaya," dedi hemen peşinden. Onu takip ettim. Biz arabaya bindikten dakikalar sonra Cihan elinde yalnızca benim dürüm poşetikle geri döndüğünde, beynimdeki düşünceleri

biraz olsun susturmaya çalışarak arkama yaslandım. Ben arka koltuktaydım yine, o ise karşımdaydı. Yol tüm hızıyla akıp giderken ikimizden de çıt çıkmadı.

An geldi, Escalade nihayet tanıdık bir sokakta durdu. Evimin nnde Tekin'in onlarca adamı dikiliyordu. nce Tekin'in inmesini bekledim arabadan. Ama sanırım o inmeyi planlamıyordu. Zar zor yutkundum. Gitmesi gereken bir yer vardı tabii, anlaşılan benden kurtulmak için fırsat kolluyordu.

"Sen inmiyorsun sanırım?" diye sordum. Zaten şu lanet çenemi tutabilsem herkes için şok edici olurdu.

"İşim var biraz. Bir şey olursa çocuklar kapıda," dedi.

Başımı salladım. Gitme diyecek hâlim yoktu.

"Ha bu arada!" dedi o anda aklına gelmiş gibi. "Dün gece serada bıraktığın silah..."

"Aaaaa! Ben onu tamamen unutmuşum," dedim şaşkınlıkla. Aklıma bile gelmemişti.

"Unuttuğunu tahmin etmiştim," dedi beni kınar gibi. Herhâlde bu dünyaya ait olmadığımı bir kez daha vurgulamak istemişti. "Odanda, başucundaki komodinin çekmecesine koydum sen uyurken. Onu güvenli bir yere kaldırmalıyız. Silaha ihtiyacın olmayacak artık."

"Tamam, teşekkürler," dedim iime iime, mahcup bir tavırla. "Ben ineyim artık."

"Görüşürüz," dedi. Cevap vermeden indim. Kapıdaki adamlara selam verip hızlı adımlarla eve ilerledim. Elias'ı evine göndermiştim, o yüzden bu gece tektim.

Anahtarım la kapıyı açtım, içeri girdim. Drm poşetini mutfak tezgahına bıraktım. Yukarı çıkan merdivenleri tırmanırken aklımda duşa girme isteği, göğsümde ise hiç hoşuma gitmeyen bir ağırlık vardı. Umursamamaya çalışarak odama girdim, zerimdekilerden hızla kurtuldum. Sadece i amaşırlarımla kalınca hiç beklemeden duşa girecektim ama hatırladığım şeyle ansızın duraksadım.

Başucumdaki komodine doğru yürüdüm, çekmeceyi açtım. Silah oradaydı. Fakat benim amacım zaten bunu teyit etmek değildi, endişem bambaşkaydı.

Tahmin ettiğim şey olmuştu işte. Kitap sere serpe açık bir şekilde çekmeceye duruyordu. Silah ise kitabın açık sayfalarının üzerindeydi, öylece bana bakıyordu. Kitapta nerede kaldığımı çok iyi anımsıyordum. Defalarca kez okumuştum. Fakat uykum gelince yeniden buradan okumaya devam ederim diye çekmeye açık bir şekilde koymuştum.

Utanmazlığımı yüzüme yüzüme vuran sayfalarda ne yazdığını neredeyse ezbere biliyordum. Edward bilmem kaçınıcı kez Veronica'nın vücudunu gözüyle, eliyle ve elbette diliyle dolaşıyordu. Tutku, ihtiras, şehvet dolu sayfalardı. Boğuk inilti, haz dolu titremeler, hızlı hatta sert gelgitler sayfalardan âdeta dışarı taşıyordu. Aşk romanları okumayı sevdiğimi inkâr etmesem de Tekin'in bunları görmüş, hatta okumuş olma ihtimali suratıma tokat gibi çarpıyordu. Rezil olmuşum. Belki de beni toy olarak tanımlamasının sebebi buydu.

"Ahhhhh!" diye sessiz bir çığlık attım. "Bok vardı! Bok!" dedim kendi kendime. "Başka okuyacak kitap kalmadı sanki. Yüz kere okumuştun zaten. Kapat, kaldır, bitsin, gitsin. Ama yooook! Kudurmuştun çünkü."

Sinirle çekmeceyi kapatıp yerimden hışımla kalktım. Banyoya girdim, üzerimdeki iç çamaşırlarını çıkarıp duşa adım attım. Duştaki şampuanlarla, saç kremi kutularıyla savaşıarak geçen dakikalar boyunca kendime olan sinirimi bir türlü hafifletmeyi başaramadım.

Nihayet duştan çıktıktan yarım saat kadar sonra iyiden iyiye sakinleşmiş sayılırdım. Giyinmişim, saçlarımı kurutmuşum. Uyumaya hazırdım.

Yatağa yattım. Sağa döndüm, ardından sola döndüm. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Ama neredeyse bir saat boyunca uykuya dalamadım.

Gözlerimin önünde Edward ve Veronica yoktu bu kez, Tekin ve telefonda konuştuğu hayalî kadın vardı. O da acaba öyle eliyle, diliyle...

"Ehhhh, yeter!" diyerek yataktan kalktım. Aşağı inip kendime bir bitki çayı yapmaya karar vermiştim ama kapıya yaklaştığım an evin içinden duyduğum tıkırtı beni kendime getirdi. Saatler boyu utançla kıvrانmak bitmişti, şimdi onun yarattığı boşluğa yeniden korku gelmişti.

Sessiz adımlarla yatağa yaklaştım ve telefonumu elime aldım. Cihan'ın mesaj penceresini açarak hızlıca yazdım.

"Cihan, evden tıkırtılar duyuyorum. Gelebilir misin?"

Anında cevapladı beni. "Hemen, Hazel Hanım," dedi.

Onun gelmesini beklemek bana göre değildi tabii. Hemen çekmeceyi açtım, lanet kitabı görmezden gelerek silahı elime aldım. "Sen de iyi alıştın," dedim kendi kendime. Ama ne yapsaydım? Hayat tarafından buna mecbur bırakılmıştım.

Üzerimde siyah taytım, aynı renk crop badım, elimde silahım... Tehditkâr değil, aksine komik göründüğüme emindim. Hiçbir şeye aldırmadan ışıkları aç aç aşağı kadar indim. Nihayet dış kapıya ulaştığımda arkama bakmadan öne atıldım. Kapıyı açtığımda karşımda Cihan'ı göreceğimi sandım... ama yanıldım.

İleriye doğrulttuğum silah aniden Tekin'in göğsüne çarptı. Tekin nefes nefeseydi, usta bir hamleyle elimdeki silahı aldı ve beni kendine doğru yaklaştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu. Ne çabuk gelmişti?

"Sen nereden çıktın?"

"Eve giriyordum sen Cihan'a mesaj attığında."

"Ben..." dedim tedirginlikle. "Bir tıkırtı duydum gibi geldi de."

Arkasındaki adamlar içeri girdi. Hızlı hareketlerle evin dört bir köşesini kolaçan etmeye başladılar. Bu kez daha temkinliydiler, birkaç dakikanın sonunda bakmadıkları köşe kalmamıştı. Adamlarından onayı almış olacak ki Tekin endişeyle sordu.

"İyi misin şimdi?"

Başımı salladım. "Kusura bakma. Yordum seni de. İşin de vardı." *Bak bak...* dedim kendi kendime. Sözde merak etmeyecektim.

"Hallettim işimi."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Anladım," dedim. Göz ucuyla üzerindeki kıyafetlere baktım. Değiştirmemişti. Ütüsü bile bozulmuş gibi görünmüyordu. "Ben tutmayayım o zaman seni," dedim ama içimde merakından deliren bir kadın yatıyordu. O sırada Cihan elinde bir çantayla geri döndü. Sanırım bu Tekin'in laptop çantasıydı ama amacı anlayamamıştım.

"Dün geceki gibi yastıksız yorgansız bırakmayacağına söz veriyorsan, bu gece buradayım," dedi. "Madem korkuyorsun."

"İııı tamam," diye yanıtladım içimdeki heyecanı bastırmaya çalışarak. Merdivenlere doğru yöneldim, Tekin'e yastık ve yorgan getirmeyi hedeflemiştim. Fakat onun da beni takip ettiğini görünce afalladım. "Sen nereye?"

"Odana!"

"Ne?" dedim bedenimi alevden bir örtü gibi saran o şaşkınlık duygusuyla.

"Odanda koltuk yok mu?" diye sordu. Başımı onaylarcasına salladım. "E çalışma masan da var. Benim biraz çalışmam gerekiyor zaten." Sırtımdan hafifçe öne itti. "Hadi hadi! Uyku akıyor gözünden."

Sersem gibi yukarı çıktım. O da beni takip etti. Ben uyurken odamda kalacak olması beni hem endişelendirmiş hem de yine o tehlikeli suların içine çekmişti. Ama bu kez aklım tüm karışıklığına rağmen temkinliydi. Sorular vardı orada ve biliyordum ki bir cevap almadan rahat etmeyecekti.

Odaya geldiğimizde hızlı hareketlerle ona yedek yorgan ve yastıklardan verdim. Geniş koltuğa serdim. Çalışma masamda hafifçe yer açmaya çalıştım.

"Ben hallederim, hadi yat sen," dedi. Aslında aynen bunu yapacaktım. Fakat aniden aklımda beliren, o sinsi sandığım fikir tarafından esir alındım.

Hafifçe ona doğru birkaç adım attım. Burnumu göğsüne yaklaştırdım.

"N'apıyorsun?" diye sordu çatallaşmış sesiyle. *Ne yaptığımı ben de pek bilmiyorum, Tekinciğim*, dedim içimden. Kendim gibi adamı da şoka sokmuştum.

"Hiiç!" dedim aldığım koku sonrası. "Parfümün güzel kokuyor ya. Söyleyeceğim söyleyeceğim, hep unutuyorum."

"Anladım," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Teşekkürler."

"Rica ederim," diyerek yatağıma ilerledim. Rahat bir soluk alarak yattım, yumuşacık yorganımı boğazıma kadar çektim. Bir esneme bastırdı aniden. Uykum nihayet gelmişti. Üstelik Tekin'in kıyafetlerinde tek bir kırıksıklık yoktu, üzerinde ise yalnızca kendi kokusunu taşıyordu. Artık rahat rahat uyuyabilirdim. "İyi geceler," dedim huzurla.

"İyi geceler," diye yanıtladı beni.

Kısa bir an sonra dayanamayıp konuştum. "Ben Cihan'a mesaj atmak zorunda kaldım ama yanlış bir şey yapmıyordumdur inşallah. Senin numaran yoktu çünkü bende," dedim.

"Bu telefon numaramı istemek için uydurduğun bir bahane mi?" diye sordu sesinden hissedilen bir gülüşle.

"Hiç de bile! Napayım ben senin telefonunu?" diyerek inkâr ettim. "Geceleri mesajlaşacak hâlimiz yok ya! İhtiyaç oluyor işte böyle zaman zaman."

"Bende var senin telefonun," dedi. Neden hiç şaşırmamıştım acaba?

"Aman iyi," dedim sinirle. "Gizemli gizemli takıl sen. Yemedik telefonunu."

Sinirle sağıma döndüm, yorganı da kulağıma kadar çektim. Bir an geçtikten sonra tam uykuya dalmak üzereyken telefonumdan bir titreme geldi. Uyku sersemi ekrana baktım. Mesaj, rehberimde kayıtlı olmayan bir numaradandı.

"*Numaramı kaydet ve uyu artık*," yazmıştı. Dudaklarımın kenarına küçük bir tebessüm oturdu. Sessiz olmaya

alışarak numaraya girdim ve rehberime hızla kaydettim. "Tekin" ismi rehberimde iyi durmuştu.

□

Gün, dün gece uykuya dalmadan önce hissettiğim huzura inat berbat başlamıştı. Güngör Bıçakçı'nın ofis hâline getirdiği, Oval Ofis özentisi evine giderken huzurum devam ediyordu aslında. Ne olduysa oraya ulaştığımda olmuştu.

Ofise girer girmez çalışan kızların kıkırtıları karşıladı beni. Zaten beni sevmedikleri için umursamamaya çalıştım önce. Fakat fısıldaşmalar artınca dayanamayıp ne olduğunu sordum.

"Twitter'a dūřmūřsün," dedi içlerinden biri, yüzünde zafer ifadesiyle.

"O kaliteli kız tavırlarının altında, eğlence dūřkünü bir sosyete güzeli yattığını hep söylemişimdir zaten," dedi diğeri. Cevap verme yeteneğimi kaybetmiştim sanki. Kendimi hızla lavaboya atıp telefonumu çantamdan çıkardım.

Bir sūrü mesaj vardı. Annemden, kızlardan ve elbette Hazar'dan. Önce Hazar'inkini açtım.

"Kızım bu kadar ders çalıřma, lan. Bak yorgunluktan dūřüp kalacaksın he! Endiřeleniyorum."

"Pislik!" diye mırıldandım. Gevrek gevrek güldüğü bir de ses kaydı yollamıştı.

"Yanında olduğu söylenen lavuktan bahsetmeyi ise sonraya bırakıyorum. Gözüm üzerinde."

Annem ise haklı olarak, *"Babanın korumalarını bu yüzden mi istemiyordun?"* diye sormuştu.

Kızlarla olan gruba girdim. Lila sağ olsun, benim görmemiş olacağımı varsayarak tweet flood'unun ekran görüntülerini yollamıştı.

Dün gece Hazar'ın ikizi Hazel karaokedeydi. Gözlerimiz Hazar'ı da aradı ama...

Video yok mu?

Ay yok, çekmedim. Dava falan yerim sonra Allah korusun. Ama resmen döktürdü. Sonra da bir adamla

ayrıldı mekândan.

Ne diyosunnnnn? Adam nasıl bir tipti?

Erik gibiydi. Kütür kütür!

Daha fazlasını okumaya katlanamayıp kapattım. "Terbiyesizler!" dedim sinirle. "Yiyeceğim ben sizi kütür kütür."

Anneme, Hazar'a ve kızlara uygun birkaç mesaj yazdıktan sonra işte olduğumu da belirterek telefonumu çantama geri koydum. Güngör Bıçakçı'ya ne açıklama yapacağımı düşünmeye başladım. Bu stajı çok zor ayarlamıştım. Bana bayılmıyorlardı, ailemin maddi imkânları kimsenin hoşuna gitmiyordu, buraya torpille geldiğimi düşünüyorlardı. Fikirlerini elbette değiştiremezdim. Evet, ailem ülkenin önde gelenlerinden idi fakat buraya torpille değil, eğitimimle, mezuniyet derecemle ve yeteneğimle gelmiştim. Hiç kimse aksini düşünmeme sebep olamazdı. Ancak ne yazık ki işlerinde devam edebilmem Güngör Bıçakçı'nın iki dudağından çıkacak tek bir onaya bakardı. O yüzden de onunla iyi geçinmek benim yararımaydı.

Saatler Güngör Bey'in ofise gelmesini beklemekle geçip gitti. Nihayet vakit akşamüzeri dördü gösterdiğinde, kimseyle konuşmadan, yalnızca işime bakarak günümü bitirmek üzereydim. Güngör Bey'in iletişim ve PR işlerinden sorumlu bir ekipte stajyerdim. Dolayısıyla genelde angarya işler bana yıkılırdı. Tıpkı Cuma günkü davetin, davetli listesinin son kontrolünü yapmak gibi...

Tam işimi bitirmiştım ki kapı açıldı ve Güngör Bey'in karısı Nilgün Bıçakçı içeri girdi. Yüzünde gülümseyen, rahat bir ifade hâkimdi. Ekiptekilerin kahve molasına çıkmasını fırsat bilerek hemen ayağa fırladım. "Nilgün Hanım, hoş geldiniz," dedim gülümseyerek.

"Hoş buldum, Hazelciğim. Nasılsın?" dedi. Bu kadının beni sevip sevmediğini asla anlayamıyordum ama içimden bir ses yapmacık olduğunu fısıldıyordu.

"İyiyim, çok teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" dedim karşısında âdeta kıvranarak.

"Ben de iyiyim, canım." Gözleri şüpheyile kısıldı. "Sen bana bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordu.

Hemen üç beş cümleyle olayı anlattım. Nihayet sonuna geldiğimde, "Nilgün Hanım, gerçekten ben ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim. Yalan söylemek bir seçenektir elbette ama ben birazcık dürüstlük sosu eklemeye karar vermiştim. "Kırk yılda bir eğlenmeye çıkayım dedim. Abarttıkça abartmışlar. Ben biraz çekindim açıkçası."

"Neden?" dedi.

"Bu tarz haberlerin buradaki işimi etkilemesinden..."

"Daha neler?" dedi rahat bir tavırla gülerek. "Neden etkilesin? Gencecik bir kadınsın sen. Elbette eğleneceksin." Tam o sırada Güngör Bıçakçı girdi içeri. Hemen kocasına döndü. "Eminim Güngör de benimle aynı fikirdedir," dedi.

"Hangi konuda?"

"Genç çalışanlarımızın buranın dışındaki özel hayatlarında özgür olmaları hakkında, hayatım." Açıklamak ister gibi devam etti. "Hazel dün akşam eğlenmeye çıkmış. E malum. Magazinsel de bir yüzü var. Twitter'da paylaşmışlar hemen. O da endişelenmiş. Ben de endişesinin yersiz olduğunu anlatıyordum."

"Tabii tabii!" dedi Güngör Bey. Tavrı ilgisiz, hatta umursamazdı. Normalde bu tavır beni delirtirdi ama o anda işime gelmişti.

Aniden Güngör Bey'in sekreteri daldı içeri. "Saat dört görüşmeniz geldiler, Güngör Bey," dedi. Güngör Bey anlamadığım bir telaşla odadan çıktı, toplantı odalarına yöneldi.

"Önemli bir görüşme de onun için," dedi Nilgün Hanım. "Telaşlı biraz."

Rahat bir nefes alarak işime döndüm. En azından bugünü de atlatmıştım. Fakat biraz mantıklı düşününce de bu stresin çekilmesi zor bir şey olduğunu daha iyi anlıyordum. Ne ailemi ne kendimi ne de yaşayış biçimimi değiştirebilirdim. İşin özü değiştirmeyi zerre istemezdim. Ve biliyordum ki bu durum beni bir seçime götürecekti eninde sonunda. Ancak o

âna kadar edinebildiğim kadar tecrübe edinmek niyetindeydim.

Saat altıya yaklaştığında, koridordan sesler gelmeye başladı. Güngör Bey'in toplantısı bitmiş olmalıydı. Yerimden kalktım, koridora bir adım attım fakat ansızın karşıma çıkan silüetle âdeta donakaldım.

Yine siyahlar içindeydi. Siyah gömlek, siyah pantolon, siyah ceket, platin kol düğmeleri... Geldiği makamı dahi umursamamış, kravat takmaya bile tenezzül etmemişti.

"Tekin..." diye mırıldandım şoka girmişçesine. "Senin... Ne işin var burada?"

"Seni almaya geldim," dedi. Sanki çok sıradan bir haber verir gibi...

Ben neler olduğunu sorgulayamadan Güngör Bey ve Nilgün Hanım yaklaştılar yanımıza.

"Ah! Bulmuşsunuz Hazel'i, Tekin Bey," dedi Nilgün Hanım.

Tekin hafifçe gülümsedi, ardından bana baktı. "Buldum," derken gözlerinde tanıdık bir ışıltı saklıydı. Bir an kapılır gibi oldum ama neyse ki etrafımızdaki kalabalık iyi birer dikkat dağıtıcıydı.

"Tekin Bey komşu olduğunuzdan bahsetti, Hazel," dedi Güngör Bey.

Hissettiğim şaşkınlığın yüzümü esir almasına izin vermeden gülümsemeye çalıştım. "Evet, doğru. Komşuyuz kendisiyle."

"E dün akşam da birlikteymişsiniz," dedi Güngör Bey. "Baştan söylesene, canım."

"Ben... Gerek olduğunu düşünmemiştim," dedim kaşlarımı çatmamak için direnirken.

Nilgün Hanım hemen lafa karıştı. "Twitter'da bir şeyler yazılmış hakkınızda. Hazel biraz endişelenmişti ama..."

"Öyle mi?" diye sordu Tekin.

"Tabii biz endişelenecek bir konu olmadığını belirttik. Ne olacak sanki? Gençsiniz siz. Tabii eğleneceksiniz."

"Diplomasi dünyası kabuğundan çıkmaya pek açık değildir." Tekin kendinden emin bir tavırla Güngör Bey'e

baktı. "Sizin bu konuda anlayışlı olmanız takdir edilesi."

"Elbette!" dedi Nilgün Hanım. "Hazel'i çok seviyoruz biz. Twitter'ı da hiç önemsemedik açıkçası. Hazel her daim kıskanılıyor bence."

"Doğru," dedi Tekin bir an bile düşünmeden. "Kıskanılıyor."

Neden bilmiyorum, elim boynuma gitti. Bir soğukluk hissettim. Bir tür ürperti ya da belki uzaktan uzağa izlendiğimin bir emaresi... Bazıları buna kadınsal bir içgüdü de diyebilirdi. Çünkü tam sağıma döndüğümde, daha önce görmediğim bir kadınla göz göze geldim.

Kadın beni görür görmez yüzüne yapmacık bir maske yerleşti. "Buradasınız," dedi bize doğru yaklaşırken.

Nilgün Hanım da aynı yapmacıklıkla karşıladı onu. "Pelin Hanım, gelin sizi Hazel ile tanıştırayım," dedi. Bana döndü. "Hazel... Pelin Hanım, Cuma günü davette bizlerle olacak Rus diplomatlardan birinin özel asistanı," dedi.

Aklımda ani bir ışık yandı. Cuma günkü davete Pelin diye biriyle katılacak tek bir diplomat vardı. O da Lazarenko diye bilinen bir ataşe, fazlasıyla ünlü bir devlet adamıydı.

Pelin elini bana uzattı. "Lazarenko'nun asistanıyım," diye tanıttı kendini. Hızlıca tokalaştım. Nedenini bilmediğim bir şekilde kısa kesmek istemiştım.

"Memnun oldum."

"Pelin Hanım, güvenliğin üzerinden geçmek istedi Cuma günü öncesi," dedi yapmacık Nilgün. Sahtelik içinde boğulmama ramak kalmıştı.

"Anladım," dedim. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Pelin. "Hallediyorum ben."

Tekin'le de tanışmalarını bekledim. Ama olmadı. Nedense huzursuz bir içgüdü tüm vücudumu sarmıştı. Tekin "Çıkalım mı?" diye sorunca başımı salladım. Koşar adım içeriden eşyalarımı aldım. Hepsiyle vedalaşıp ilerleyecektim ki Pelin'in sesiyle durmak zorunda kaldım.

"Tekin!" diye seslendi apansız. Gözlerim hayretle açıldı.

Tekin durdu, soluğunu alevden bir rüzgâr gibi dışarı bıraktı, ardından ona döndü.

Pelin "Akşam görüşürüz yine," der demez, Tekin'in ifadesiz gülümsemesiyle karşılaştı.

"İyi akşamlar," dedi Tekin herkese. Belimden tutarak bana yolu gösterdi. Vücudum buz kesmiş gibiydi. Ya da belki de tam aksine, içimde dışarı çıkmak için fırsat kollayan bir ateş büyüyordu.

Suskun kalmayı seçerek çıkışa kadar bekledim. Dakikalar geçti gitti, neredeyse bir köşk büyüklüğündeki evin önüne çıktık. Kapıda devlet korumaları vardı. Escalade ise ön tarafa park etmişti, Cihan hemen aracın yanındaydı.

Escalade'in kapısı açıldı, Tekin'le ikimiz art arda bindik ve her zamanki yerlerimize oturduk. Ve yalnızca saniyeler sonra, arabanın çalışmasıyla aynı anda dizginlediğim cümleler dudaklarımdan hışımla kurtuldu.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım daha fazla kendimi tutamadan. "Bu ne biçim bir oyun ya?"

"Ne oyunu?" diye sordu. Tavrı sakindi ama herhâlde bağırdığım için olsa gerek, gözlerinde o tekinsiz öfke fokurduyordu.

"Benim çalıştığım yere gelmek de ne demek? Haber bile vermeden..." Sinirle oturduğum yerde kıpırdandım. "Ayrıca... O yapmacıklık neydi öyle içeride? Bir ayaklarına kapanmadıkları kaldı?"

Rahat bir tavırla arkasına yaslandı. "Paranın kokusunu aldı sadece," dedi kendinden emin sesiyle. "Ayağıma kapanma söz konusu değil henüz. Temkinli davranıyor. Emin değil benden." Gözlerine baktı. "Ama olacak."

Tam ağzımı açıp aklımdaki tek soruyu soracakken beni susturdu.

"Bak... Çok soru işaretin olduğunu biliyorum. Ve bunların tümünü henüz cevaplayamam. Şu Cuma gününü atlatalım. Her şeyi oturup konuşuruz."

Gözlerine baktım. Ciddi ve dürüst görünüyordu. Cuma günü gerçekleşecek olası suikast girişiminden söz etmeli miydim, bilmiyordum. Fakat içten içe bunun hiç olmamasını diliyordum.

"Peki..." Bir an sorsam mı sormasam mı emin olamadım. En nihayetinde merakım galip gelince, kelimeler dudaklarımdan istemsizce fırladı. "O kadın kimdi?" diye sordum. "Pelin..."

"Eski bir arkadaş," diye yanıtladı beni. Bakışlarında gerçek bir ipucu aradım ama görebildiğim tek şey muziplikti. "Lazarenko dedikleri adamı da tanıyorum. Dün akşam bir saat kadar onlarla birlikteydim. Eğer dün gece de görüşüp görüşmediğimizi soracaksan..." Keyfi yerine gelmişti aniden. Sorum onu eğlendirmişti. *Köpek!* diye geçirdim içimden ama içimde kopan fırtınaları belli etmedim.

"Bana ne canım senin kiminle görüştüğünden?" Omzumu silktim. "Ben öylesine... Merak ettim sadece."

"İyi," dedi saatine bakıp. "Merakını giderdiysem, bir şeyler yiyebilir miyiz artık? Açım."

"Olur," diye yanıtladım onu. Ben de acıkmıştım. Ve nasıl oldu bilmiyorum ama dakikalar sonra, kendimizi Tunalı'daki Yunan tavernası *Evangelia*'da bulduk.

□

Evangelia, Tunalı'nın göbeğinde, Rum ezgileriyle dolup taşan bir tavernaydı. Yıllar önce en yakın aile dostlarımızdan biri tarafından açılmıştı. Dedemin büyük aşkı, Evangelia tarafından...

Evangelia Türkiye'de doğup büyümüş, 1964'te ise doğduğu ülkeyi terk etmek zorunda kalmış bir Rum'du. Fakat Türkiye'yi terk ettiğinde kendini Yunanistan'da değil, İtalya'da bulmuştu. Uzun yıllar orada çalışıp terzilik yaptıktan sonra yolu, Milano'ya iki çocuğuyla yerleşen genç ve bekâr bir modacı olan annemle kesişmiş, böylelikle hayatlarımıza hiç çıkmamak üzere dahil olmuştu. Uzun ve çetrefilli, geçmişle geleceğin iç içe geçtiği bir hikâyeydi bu. Hakkı verilerek, tek bir ânını bile atlamadan anlatılmayı hak ediyordu.

Yıllar önce yeniden Türkiye'ye geldiğinde bu tavernayı açmıştı kendine. Tüm mezeleri o yapar, tüm müzikleri o seçer, beğenmediği müşteriyi de asla içeri almazdı.

Tekin Bozboran'da ise kesinlikle bir şeytan tüyü vardı. Evangelia ile dakikalardır koyu bir sohbetin içinde olmalarının başka bir açıklaması olamazdı.

Evamou masayı donatmıştı. Türlü türlü mezelerle arasıcaklar, küçük bir şişe uzo ile tamamlanmıştı. Uzo teklif ettiğinde içten içe Tekin'in rakı diye itiraz etmesini beklemişti muhtemelen ama beklediğini bulamamıştı. Sanırım Tekin'in bu tarz hassasiyetleri yoktu fakat eğer bana sorsaydı, çeyrek Yunan tarafını katiyen reddeden biri olarak rakıda diretirdim. Mezeleri bizden arakladıklarını ise seve seve konuşmanın bir yerine eklerdim.

Evamou oturduğu yerden ayaklanınca gülererek Tekin'e baktı. "Sevdim seni, genç adam," dedi. "Sık sık gel." Bana döndü. "Hazelmou ile birlikte tabii. Sen olmasan bu hayırsız kız kim bilir ne zaman uğrardı?"

"Valla aklımdaydın, canımın içi. Gelecektim."

"Ya ya! Eminim öyledir." Son anda aklına bir şey gelmiş olmalı ki içeri gidecekken durdu. "Tia evleniyormuş," dedi gülererek. Tia çocukluk arkadaşımды, onun da ailesi çok eskiden babam için çalışırdı.

"Duydum," dedim sevinçle. "Çok sevindim hatta. Tarih de bir an önce netleşir inşallah."

"Umarım en kısa sürede olur," dedi Eva hevesle. "Canım çok fena sirtakili bir Rum düğünü çekiyordu."

Aradığım lafı ağzıma verince hemen atıldım. "E söyleseydin, Evamou," dedim arsız arsız sırtarak. "Canın bu kadar çekiyordu madem, dedemle sana patlatırdık bir düğün."

"Terbiyesiz çocuk!" dedi sinirli bir ifadeyle. Elini suratıma salladı. "Yiyeceksin bunu o kışına!" Tekin'e dönüp hızlıca vedalaştı, benim gülüşlerime aldırmadan, korkutucu olduğunu sandığı ama aslında sevimli olan bakışlar atarak uzaklaştı.

O sırada Tekin kadehlerimizi uzoyla doldurdu. Kendi kadehini eline aldı, hafifçe kaldırdı. Ben de aynısını yaptım. Kadehimi onunkine hafifçe çarptım.

"Ya mas!"* dedim Yunanca.

Gülümsedi. "Sana..." diye yanıtladı beni.

İlk yudumları içtikten hemen sonra, tabağına mezelerden aldı. Gerçekten acıkmış görünüyordu.

Dikkatini yemeğine verdiğinde, tavernada en sevdiğim şarkı çalmaya başladı. Haris muhteşem sesiyle mekânı dolduruyordu.

Óla mou ta chrónia

Pou ézisa kontá sou

Krýa fylakí kai monaxiá

Thélo na petáxo

Tóra makriá sou

Ma me ta diká mou ta fterá ♪♪

Elimdeki uzo kadehiyle, şarkıya eşlik ettiğimin farkına varamadım. Hüzünlü bir şarkıydı; yıllar süren, adına da aşk denen hapishaneden kaçmaya çalışan bir kadını anlatıyordu.

Tekin ansızın gözlerime baktı. Değişik bir rengi vardı gözlerinin. Sanırım ben onları daima birer kor olarak tanımlayacaktım.

Dudaklarını araladı, tam bir şey söyleyecekti ki ansızın telefonu çalmaya başladı. Bıkın bir şekilde, "Alo?" dedi. Fakat duyduklarından hoşlanmadığı çatılan kaşlarından, gerilen ifadesinden belliydi.

Telefonu kapattı. "Mustafa şerefsizi benim eve gelmiş," diye açıkladı bana.

Korkmam gerekirdi ama sanırım Mustafa artık korktuğum son insan bile değildi. "Ne olacak peki?" diye sordum.

"İkinci bir adresim olduğunu öğrenmesini istemiyorum," dedi. "Hele ki şu anda o adres senin evinin hemen yanındayken."

"Eee ne yapacağız?"

Kısa bir an düşündü. "Cuma günü için senin telefonuna bir program yüklemeliydik zaten. Haberleşme için. Evdeki çocuklar onu hallederler." Oturduğu yerden ayaklandı. "Benim eve gidiyoruz," dediğinde kendinden emindi fakat yalnızca dakikalar önce hissettiği o keyif de çoktan kaçmıştı.

Nasıl oldu bilmiyorum ama zaman ışık hızıyla geçti. En sevdiğim şarkı henüz bitemeden tavernadan ayrıldık. Arabaya bindik. Dakikaların ardından kale gibi korunan bir yere geldik. Büyük demir kapıları geçip nihayet malikâneye benzeyen bir eve ulaştık.

Arabanın kapısı açılır açılmaz Tekin indi, artık rutin olmuş bir şekilde elini bana uzattı. Elini tutup dışarı çıktığımda neredeyse fırtınayı andıran bir rüzgâr karşıladı beni. Tekin'in kaçmış neşesi bende bunu değiştirme isteği yarattı. "Demek gerçek evin burası," dedim gülümseyerek. Cevap vermedi. Aldırmadan eve doğru ilerlediğim sırada, duvarındaki yazıyla ansızın durdum.

"Daçxiri do qoropa va impulen," ** yazıyordu duvara monte edilmiş küçük, ahşap bir tabelada. Bu, lüksün tanımı olabilecek eve ait değil gibi görünüyordu. Sanki bambaşka bir yere aitti ve oradan buraya zoraki getirilmişti.

Bir yerlerde okumuştum. İnsan bazen daha önce deneyimlediği bir olay ya da hissettiği bir duyguyla yeniden karşılaştığında bunu hatırlamıyordu. Her gün yürüdüğü sokak tanıdık gelmiyor, daha önce görülen biri ansızın yabancılaşıyor, zaten yaşadığı bir an tekrarlandığında bunun ilk kez başına geldiğini sanıyordu. Fransızlar buna *Jamais vu* diyordu. *Deja vu*'nun tam tersi olan bu kavram, bir tür beyin aldatmacası ya da bellek yanılsaması olarak kabul ediliyordu. Ben de karşımdaki o küçük, eski tabelaya bakarken bir *Jamais vu* anının içindeydim. Karşımda gördüğüm cümle, o eski tabela yabancı değildi bana. Ama henüz farkına varamıyordum.

□

*** Ya mas, Yunanca 'Şerefe' anlamına gelir.**

**** *"Daçxiri do qoropa va impulen," Lazcada 'Ateş ve aşk saklanamaz," anlamına gelir.***

□

Hikâyemiz kendini belli etmeye başlıyor artık.

Hazel bir tık bocalamaya, duygularında dengesizleşmeye başladı gibi. Her kabullenme öncesi malumun ilamı diyelim 😊 Tekin ise gizemini koruyor. Fakat karaoke bar çıkışında bir tık zorlandı gibi. 😊 acaba neden? 😊 o kısmı ileride alevlerle anacağız diyeyim. 😊

Yeni karakterler de katılıyor aramıza. Bir sonraki bölüm daha da kalabalık.□

Davet bölümüne yaklaşıyoruz. O bölüm için sadece offfff diyebiliyorum. □

Daha önce de söylediğim gibi, hikâyemiz uzun soluklu. Dizi izler gibi okumamızı istiyorum. O yüzden de çiftimizin her ânına şahit olacağımızdan şüpheniz olmasın. □

Instagramda Arhavili ile ilgili paylaşımlarınıza beni etiketlemeyi unutmayın. □ Twitter'da hikayemizle ilgili twitlerinizi de #Arhavili etiketiyle paylaşabilirsiniz. Biz orada da epey eğleniyoruz. □ Geçtiğimiz günlerde bir sohbet odası açtık hatta, yeniden yaparız diye konuştuk. Sizleri de bekleriz oraya. □

Yazarken bana en büyük ilhamı şarkılar veriyor. Arhavili'nin kurgusuna kafa yorduğum süre boyunca ve yazmaya başladığımdan beridir de bir sürü şarkı dinledim. Türkçe, Yunanca ve birkaç Karadeniz şarkısı... Birçoğu bana müthiş ilham oldu. Ama içlerinde bazıları vardı ki... Arhavili bir şarkı olsa, tam da onlar olurdu diyeceğim şarkılardı. İşte onlardan biri bölüm şarkısı olarak gördüğünüz, Haris Alexiou ~ Tora Ki Ego Tha Ziso... Bir şarkı insanın kalbine nasıl bu kadar dokunabilir, bilmiyorum. Ama çok seviyorum. İleride yine göreceğiz bu şarkıyı... Ve bahsettiğim, tam da Arhavili şarkısı dediklerimi de... □

Peki sizin Arhavili'ye uygun olur diyebileceğiniz şarkılar neler? Buraya bırakır mısınız?

Hepinizi kocaman öpüyorum □

Bana şu sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz;

Instagram: burcubuyukyildizz

Arhavili Instagram: arhaviliofficial

Twitter: burcubykyldz

Arhavili Twitter: arhavaliserisi

Tiktok: burcubuyukyildiz

Arhavili Tiktok: arhaviliofficial

7. BÖLÜM

Biz geldik □

Buraya bölümü okuduğumuz tarihi bırakalım mı? □

Yıldızlarınıza ve bol satır yorumlarınıza talibim, eksik etmeyin olur mu? ☺

Bu bölüm aslında 7. ve 8. Bölümün birleşimi şeklinde. Bu şekilde tek bir uzun bölüm olmuş oldu. □ Bence harika gidiyoruz. çünkü orana vurduğumuzda 3,5 günde bir bölüm yayınlamışım. □ Umarım keyifle okuyorsunuzdur. □

Hepinizi seviyorum. Keyifli okumalar □

□

7. BÖLÜM

♪♪ **Bölüm Şarkıları:**

Aşkın Nur Yengi ~ Sevgiliye

Elin Can Vayiç ~ Açma Dağlar Çiçek

□

15 Ekim 2020

Kenarları hafifçe kararıp aşınmış ahşap tabeladan bakışlarımı zar zor çekebildiğimde, Tekin'in gözleri üzerimdeydi. "Bu..." dedim parmağımla tabelayı gösterip. "Ne demek?"

"Daçxiri do qoropa va impulen," dedi boğuk sesiyle. Kısacık bir an nedenini anlamadığım bir soğukluk çöker gibi oldu gözlerine. Fakat aynı hızla silindi. Öyle anıydı ki bir an hayal gördüğümü düşündüm. "*Ateş ve aşk saklanamaz*, demek."

"Ateş ve aşk saklanamaz," diye mırıldandım kendi kendime. "Hangi dilde?"

Elleri ceplerinde, "Lazca..." diye yanıtladı beni.

"Sen biliyor musun Lazca?"

"Biliyorum," diye cevapladı gülerek. "Arhavi'de doğup büyüdüm ben."

Öğrenmek istediğim, merak ettiğim çok şey vardı. Bazen kendime engel olamayıp merakımı belli etsem de bazı zamanlarda içime garip bir tutukluk hâli yerleşiyordu. Karşımda duran bu tabelanın hikâyesini duymayı arzuluyordum o anda mesela. Ama nedenini bilmediğim bir şekilde hassas bir şeyler olduğunu seziyordum ve bu, kelimelerimi dikkatle seçmek istememe neden oluyordu.

"O..." dedim yeniden tabelayı gösterip. "Buraya ait değil gibi görünüyor." Yeniden Tekin'e döndüğümde onun da dikkatli bakışları benim yüzümde geziniyordu. "Sanki... Daha önce başka bir yerdeymiş de buraya sonradan getirilmiş gibi."

"Öyle zaten," dedi. "Buraya ait değil. O yüzden o duvarda bu kadar eğreti duruyor." Daha fazla detay vermedi. İçimdeki merak duygusu kıpırdanmayı sürdürse de bir şey sormamayı seçtim. O da fazla beklemeden evin girişini gösterdi. "Geçelim mi içeri?"

"Olur," dedim.

Ev, inanılmaz lüks bir malikâne gibiydi. Dışı tamamen gri taşlarla döşenmişti. İki kanadı vardı. Ortada ise büyük, siyah renkte bir giriş kapısı bulunuyordu. Önündeki bahçeyi çok fazla inceleyemeden geniş kapı aniden açıldı. Daha önce görmediğim adamlardan biri karşımızdaydı.

"Arka bahçede, abi," dedi hemen Tekin'e. Mıstık'ı kastettiği belliydi.

"Diğerleri?" diye sordu Tekin. Ama bu sefer kimden bahsettiğini anlayamamıştım.

"Yerlerindeler."

Tekin bana dönüp koluma dokundu, içeriye girmem için yol gösterdi. Ayakkabılarımı evin önündeki paspasa iyice sildikten sonra içeri adım attım. Eve girdiğimizde büyük, salona açılan bir antre karşıladı bizi. Yerler gri mermerler ile döşeliydi.

Bize kapıyı açan adam, "Hoş geldiniz," diyerek çıkardığım ekru renkteki kabanımı aldı. Üzerimde sabah işe giderken giydiğim, krem rengi bir kalem elbise, ayaklarımda ise krem rengi, ucu siyah, arkası açık stiletto'lar vardı. Çok rahat değildim ama yapacak bir şey yoktu, evime gidene kadar idare etmek zorundaydım.

Evini incelediğimi gören Tekin'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "İstersen daha sonra gezdiririm evi sana," dedi. "Şu Musti'yi bir gönderelim." Başımı onaylarcasına salladım. Evi çok beğenmiştim ve merak ediyordum ama bekleyebilirdim. "Nerede beklemek istersin?" diye sordu.

Kısa bir an tedirgin oldum. Eve de içindeki adamlara da yabancıydım. Bir Cihan'ı tanıyordum, onu da etrafta görememiştim. "Sen nerede olacaksın?" dedim tereddütsüzce.

"Arkadaki bahçede." Bir an düşündü. "Çalışma odasında bekle beni," dedi.

Hızlı adımlarla ilerlemeye başlayınca onu takip ettim. Odalardan birinin önüne geldiğimizde kapısını açtı. Sıkıcı bir çalışma odası görmeyi beklemiştim ama karşımdaki manzara beni şaşırtmıştı. Kırık beyaz tonlarında inanılmaz modern bir kütüphane duruyordu gözlerimin önünde. Kitaplık yerden tavana kadar yükseliyordu ve monte edilmiş, sürüklenebilir bir de merdiven barındırıyordu.

Kütüphanenin tam karşısında büyük, yine kırık beyaz tonlarında bir şömine konumlanmıştı. Yanıyordu üstelik ama tıpkı Arhavi'deki evinde olduğu gibi yine elektrikliydi. Acaba evin içinde gerçek bir şömine tercih etmemesinin bir sebebi var mıydı?

Odanın bir köşesinde masif ahşaptan, lacivert, eskitme bir çalışma masası duruyordu. Üzeri karmaşık dosyalarla doluydu. Odanın Fransız tarzı camı ise neredeyse bir duvarın tamamını kaplamıştı. Camın önüne geniş, lacivert kadifeden bir chester koltuk konulmuştu. İçerisi olabildiğince doğal, hatta sıcacık görünüyordu.

"Ben hemen camdan görebileceğin bir alanda olacağım," dedi Tekin. Etrafı incelemeyi bitiremediğimi anlamış olmalıydı. "Odaya kimse girmez. Evin içinde de tedirgin olacağın kimse yok. Mustafa zaten içeri adım atamaz."

Beni rahatlatmaya çalıştığını anlayınca, krem rengi çantamı koltuğa bıraktım. "Tamam," dedim hafifçe gülümsemeye çalışarak. Mustafa'dan korkmuyordum. Tedirgin ya da çekingen durmama sebep olan şey bambaşkaydı. Ve sanıyorum onun gerçek evini görmüş olmakla ilişkili bir histi bu.

"İçecek bir şey istersen," dedi çalışma masasının hemen yanındaki küçük alanı göstererek. Bir standın üzerine kahve ve çay makineleri, altındaki mini bar alanına ise alkollü içkiler yerleştirilmişti. "Rahat ol yani."

"Teşekkür ederim," dedim ellerimi önümde ovuşturarak.

"Çok uzun sürmez," dedikten sonra kısa bir süre yüzüme baktı ve kapıyı açtı. Tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Tekin'in çıktığını sanınca, arkama dönerek koltuktaki çantama yöneldim ve telefonumu çıkardım. Ekranda Serdar'ın adı vardı. Geçen günkü mesajına da cevap vermediğimi hatırlayınca bir an önce kurtulmak istediğim için hemen yanıtladım.

"Efendim, Serdar?" dedim derin bir nefes eşliğinde. Yeniden kapıya doğru dönerek koltuğa oturacaktım ki Tekin'in hâlâ orada olduğunu fark ettim. Telefonun ucunda Serdar bir şeyler söylerken benim bakışlarım Tekin'in üzerindeydi. Yalnızca dakikalar önceki nazik ifadesi ansızın buzdan bir siperle gölgelenmişti. Kaşları çatıldı, çenesi kasıldı. Bir şey söylemesini bekledim ama tepkisiz kaldı. Kapıyı kapatıp beni odada yalnız bıraktığında, telefonu açtığım için kendime lanet etmeden duramadım.

Fakat artık çok geçti. "Ne istiyorsun, Serdar?" dedim bıkkın bir tavırla. "Biz seninle ayrıldık, farkında mısın? Bana neden mesaj atıyorsun? Üstelik sevgilim diye..."

"Hazel, n'oluyor sana?" dedi şaşkın bir tavırla. Benden daha önce hiç böyle sert bir tepki görmemişti.

"Bir şey olduğu yok. Kaç hafta oldu ayrılalı ya? Ne zaman kabullenmeyi düşünüyorsun?"

"Kabullenmeyi düşünmüyorum, Hazel. Bana yeniden bir şans vermeni bekliyorum."

"Ne şansı ya? Ne şansı?"

"Hazel, bak," dedi çocukla konuşur gibi. En çok da bu tavrından nefret ediyordum. "Biz çok uyumluyuz seninle. Benzer şeylerden hoşlanıyoruz. Hayatla ilgili beklentilerimiz aynı. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Biz hiç kavga bile etmeyiz ya?"

"Ve bu sence iyi bir şey mi, Serdar?" dedim tahammülsüzce. "Bu, dünyanın en sıkıcı şeyi. Uyumsuzluğun uyumu diye bir şey duydun mu hiç sen? Bizde o eksikti işte." Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Serdar uzun yıllardır arkadaşım, bu ilişki saçmalığı zaten koca bir hataydı ve bunun sonucunda arkadaşlığımızın zedelenmesi istediğim son şey bile olamazdı. "Bak, ben şu anda dışarıdayım. Konuşmaya vaktim yok. Kapatmam gerek," dedim başımdan savmaya çalışarak.

Sıkıntılı bir şekilde soluklandı. Fakat eli mahkûm "Tamam," diye yanıtladı. "Arayacağım yine. Pes etmiyorum."

"Hoşça kal," dedikten sonra cevabını beklemeden kapattım.

Aramayı sonlandırır sonlandırmaz camdan dışarı baktım. Kimseyi göremiyordum. Tekin camdan görebileceğim bir alanda olacağını söyleyince de ortalıkta yoktu.

Önce dışarı çıkmayı düşündüm fakat sonra kimseyi tanımadığım aklıma gelince istemeden de olsa odayı inceleme işime geri döndüm. Topuklu ayakkabılarım yerdeki antika gibi görünen ince halının üzerinde boğuk sesler yarattı. Evde ayakkabılarla gezmekten hoşlanmıyordum. Fakat anlaşılan Tekin'in böyle endişeleri yoktu. Zaten bu tarz bir aksiyonun içinde yaşarken, dur ayakkabılarımı çıkarayım da elimde silahımla evi öyle kolağan edeyim gibi hassasiyetler içine girmek çok zordu. Görünen o ki mafya

âlemi herkes tarafından tahmin edilebilecek tüm lokal özelliklerine rağmen, bazı Avrupalı unsurlar da taşıyordu.

Kitaplığa doğru yürüyecekken duraksadım. Bulunduğum yerden tüm kitaplığın klasikler, tarih, hatta ekonomi kitaplarıyla dolu olduğunu görebiliyordum. Dünkü erotik roman vakasının utancını henüz üzerimden atamamışken, Tekin'in beni iyice ezecek kitaplığını görmeye ihtiyacım yoktu.

Duruşumu dikleştirdim. Benim de büyük bir kitaplığım vardı İstanbul'da hem. Sadece buraya taşımaya fırsat bulamamıştım. Biz de her zaman aşk romanı okumuyorduk neticede. Birtakım entelektüel özelliklerimiz vardı.

Camın önünden gelen sesleri duyduğum anda daldığım yerlerden hızla çıktım. Hemen koltuğa doğru ilerledim ve cama da iyice yaklaştım. Tekin'i gördüğüm anda rahatlar gibi oldum. Elleri ceplerindeydi, Mustafa ise karşısındaydı ve Arhavi'deki o öfkeli ifadesi ne yazık ki bir yerlere saklanmıştı. Görüntüsü bu kez çaresizlikle doluydu. Zaten bu, Tekin'le pazarlık yapmaya çalışmasından da anlaşıyordu.

"O silahlara ihtiyacım var, Tekin," dedi. Arhavi'deki silah mevzusuydu bu sanırım. Detaylarını Tekin'e sormalıydım.

"Oradan bakınca," dedi Tekin sakın ama karanlık bir tonda. "İhtiyaçlarını önemsiyor gibi mi duruyorum, Musti? Bana ne lan senin neye ihtiyacın olduğundan?"

"Bunca yıllık hukukumuz var," diye ısrar etti Musti. "Karşılığında ne istiyorsan veririm."

Tekin ansızın güldü. Önce hafif bir gülüştü fakat hızla büyüyerek alaycı bir kahkahaya dönüştü. Birkaç saniye karşısındakinin sinirini bozacak şekilde güldükten sonra geniş omuzlarını gerdi. Boynunu önce sağa, sonra sola eğdi. Burnunu sinirlenmeye başlamış gibi çekti. "Ulan Musti..." dedi. "Sen bana benim sahip olmadığım ne verebilirsin, amına koyayım? Ne teklif edeceksin? Para mı?" Tek kaşı kalktı. "Sence senin parana ihtiyacım var mı benim?"

"Paradan daha önemli şeyler var," dedi Musti sanki iş bilir gibi. Ne yumurtlayacağını ben de merak etmişim.

"Ne gibi?" dedi Tekin umursamaz bir tavırla. "İtibar mı? Bak Allah'ın işine! O da sende yok ama bende fazlasıyla var be Musti. Yoksa bunca yıl silah sattığın Çeçenler, bir anda neden taraf değiştirip benimle alışverişe girişsinler?"

Mustafa sinirlenir gibi olsa da bunu saklamaya çalıştı. Ama ne yazık ki başarısızdı. "Sahip olduğum kayıtlar var..." dedi. Ne kaydından bahsettiği benim için muammaydı.

Tekin'in duruşu birden kaskatı kesildi. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama duyduğu şeyden hoşlanmadığı belliydi.

"Sahip olduğum tüm görüntüleri veririm sana. Siyasiler, iş adamları... Çoğunun fuhuş belgeleri elimde, biliyorsun."

Tekin hızla rahatladı. Sanki başka bir şey duymayı beklemişti ve o yüzden gerilmişti ama beklediği o şey gerçekleşmemişti. "Doğru bak!" dedi başını sallayarak. "Senin ne çeşit sapık bir röntgenci olduğunu unutmuşum. Millete eskort gönderip, sonra onları kayda almak... Ne ucuz herifsin, amına koyayım!"

"İşe yaramadığını söyleyemezsin," dedi Mıstık tüm pişkinliğiyle.

"Benim işime yaramaz," diye yanıtladı Tekin. Kendinden emindi. Hafifçe Mıstık'a yaklaştı, elini omzuna attı. "Benim üzerimde de işe yaramaz. Hatta adamlarımın da... Bir daha..." dedi cehennem gibi bir sesle, üzerine basa basa. "Sakin Arhavi'deki gibi sikik bir numara yapmaya kalkma." Boştaki eliyle burun kemerini sıktı. "Silahlarının üzerine de soğuk bir su iç sen. Geçmiş olsun." İleriye baktı. "Cihan!" diye seslendi. "Çıkışı gösterin Mustafa abinize."

Nihayet gidecek olmasından duyduğum rahatlıkla camın önünde hafifçe kıpırdandım. Fakat ne yazık ki büyük bir hataydı bu yaptığım. Mıstık'ın dikkatini çekmiş olmalıydım ki başı cama doğru çevrildi, bakışları bana odaklandı. Ardından dudakları iğrenç, ima dolu bir gülüşle kıvrıldı.

"Oooo!" diye bağırdı. "Arhavi'den Ankara'ya..." Tekin'e döndü, Tekin de Mustafa'nın beni gördüğünü fark etmişti ve

bana bakıyordu. "Biz çocuklarla oturduk konuştuk, hanım efendi bizim eskort kızlardan biri mi, yoksa değil mi, çözemedik be Tekin! Hayır, bizim kızlardan biriye, o sikik dediğin numara üzerinde işe yaramışa benzi-"

Cümlesini tamamlayamadan Tekin'in sağ yumruğu Mıstık'ın burnunun üzerine indi. Dudaklarımdan şaşkın bir "Hihhhhh!" nidası fırlayınca ellerimi dudaklarıma kapattım.

"Senin ecdadını sikerim lan şerefsiz!" diye bağırarak Tekin hızını alamadı. Mıstık'ın geriye doğru düşmesine izin vermeden gömleğinin yakasından tutup çekti ve suratının tam ortasına bir yumruk daha patlattı. Mıstık'ın burnundan aniden fışkıran kan, Tekin'in hem eline hem de üzerine bulaştı.

Mıstık yere doğru yalpaladı ama âdeta canına susamıştı. Çenesini kapatmıyordu. "Niye sinirlendin ya bu kadar?" diyordu burnundan akan kanı elinin tersiyle silmeye çalışırken. "İzin ver de bir emin olalım, bizim mi, değil mi?"

Tekin'in işittikleriyle iyice gözü döndü. Öfkesini boşaltamamış olmanın etkisiyle, bir kez daha, yere doğru yalpalayan Mıstık'a doğru davranmıştı ki hemen yan taraftan bir adam çıktı. Simsiyah giyinmişti. Üzerinde kargo bir pantolon, siyah boğazlı bir kazak, ayaklarında ise simsiyah postallar vardı. Saçları anlaşılan uzundu çünkü başının tepesinde toplanmıştı. Bu sırada Tekin, Mıstık'ı yumruklarıyla serseme çevirmeye devam ediyordu. Bense olduğum yerde aptala dönmüştüm. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Karşılık versene lan!" diye bağırdı Tekin, pestili çıkmış Mıstık'ın yanağına bir yumruk daha indirirken. "Bir daha söyle az önce söylediğin şeyi! Söyle de o lafları düşündüğün beynini sikeyim!"

Aynı anda kargo pantolonlu adam bıkkın bir tavırla Tekin'e uzandı. "Bırak!" dedi ama Tekin durmadı. "İflahını siktin herifin, bırak!" Mıstık'ı zorla aldı Tekin'in elinden. İlerde bekleyen adamlara teslim etti. Ardından delibozuk hiddetini hâlâ atamamış gibi görünen Tekin'in yanına geldi ve kolunu tutarak "Hadi!" dedi.

"Bir sal sen de beni, sikeceğim belanı!" dedi Tekin adamı kendinden uzaklaştırarak. Kan olmuş eline baktı, sonra üzerindeki gömleğe odaklandı. Ağzının içinden sessiz bir şeyler söyledi ama duyamadım. Hoş, onların da küfür içerikli olduğu aşikârdı.

Eve doğru geldiğini görünce çalışma odasından telaşla ayrıldım. Ben evin ana girişindeki merdivenlere ulaştığımda dış kapı açıldı. Nihayet saniyeler sonra Tekin önde, diğer adam arkada içeri girdiler.

Tekin'le göz göze geldiğimiz anda duraksadı. Eline baktım fakat tamamı Mistik'in kanı mıydı yoksa onun eli de kanamış mıydı, anlayamadım. Bakma isteğiyle ona doğru bir adım attım fakat elini kaldırdı ve bana imkân tanımadı. "Dur," dedi bakışlarında karanlık bir ifadeyle. "Dokunma."

Başka bir şey söylemeden ve bir kez daha yüzüme bakmadan merdivenlere yöneldi. İkişer üçer tırmandıktan sonra sola dönerek ilerledi. Bir an peşinden gitmekle gitmemek arasında tereddüde düştüm. Fakat hemen karşımda duran o yabancı adam beni durdurdu. "Tavsiye etmem," diye mırıldandı.

"Neden?" diye sordum kendimi tutamadan.

"Zaman ver, yatışsın biraz," diye yanıtladı.

"Sen kimsin?" diye sordum.

Çarpık bir şekilde gülümseyip elini uzattı. "Yaman ben," dedi.

Aynı şekilde karşılık vererek onunla tokalaştım. "Hazel ben de. Memnun oldum," dedim.

"Ben de memnun oldum," dedikten sonra başka bir şey söylemedi. Zaten ben de sohbet edemeyecek kadar dağılmış vaziyetteydim. Yukarı çıkmak istiyordum ama bir şeyler beni durduruyordu. Benim yüzümden Mistik'la kavga etmiş olması içimdeki suçluluk hissini arttırıyordu.

Beş dakika boyunca, içimde bir türlü dindiremediğim çalkantılarla bir sağa bir sola yürüdüm. En nihayetinde endişem baskın gelince daha fazla dayanamadım. "Ben yanına çıkacağım," dedim hâlâ yanımda bekleyen Yaman'a.

Bir an düşündü. Sanki itiraz etmek istiyordu. Ama kararımı vermişim bir kere. Onu dinlemeyeceğimi galiba o da anlıyordu. "Soldaki koridorun sonunda," dedi derin bir nefes eşliğinde. "Koridor bitiminde evin diğer kanadına geçeceksin. Karşına çıkacak ilk ve tek oda."

Daha o cümlesini bitiremeden merdivenleri çıkmaya başladım. Yaman'ın dediği şekilde ilerleyerek koridoru bitirdim. Evin diğer kanadını koridorla birleştiren bir kısımdan geçtim ve geçer geçmez büyük bir kapıyla karşılaştım. Buradaki tek oda buydu. Kulağımı kapıya dayadım, ses gelmiyordu. Önce bir kez tıklattım, bir onay sesi duymayı bekledim ama çıt çıkmıyordu. Yavaşça kulpu çevirip kapıyı araladım ve saniyeler sonra odadaydım.

Odanın tam ortasında kocaman, devasa sayılabilecek bir yatak duruyordu. Dekorasyon lacivert-beyaz tonlarındaydı. Büyük yatağın üzerinde lacivert bir örtü, değişik tonlarda irili ufaklı yastıklar, minderler vardı. Yerdeki halı yine çalışma odasındakine benzeyen antika tarzdaydı. Tavan beşgen bir kubbe şeklinde yükseliyor, ortasından ise kırık beyaz tonlarda şık bir avize sarkıyordu. Yatağın tam karşısında kocaman bir boy aynası konumlanmıştı. Aynanın hemen yanında bir kapı, yatak başlığının yanında ise bir başka kapı duruyordu. Muhtemelen biri banyoya, diğeri de giyinme odasına açılıyordu.

Ben tüm odayı didik didik incelemekle meşgulken, içerideki kapılardan biri ansızın açıldı. Buna hazırlıksız yakalanınca bulunduğum yerde sıçradım. Arkamı dönüp açılan kapıya baktım ve gördüğüm manzarayla bariz bir şekilde donakaldım. Nasıl soluk alındığı aklımdan uçup giderken, kendimi dizginleyemeyerek bakışlarımı ona odakladım.

Tekin tam karşımdaydı. Duş almıştı, saçları nemliydi. Oysa beni öylece olduğum yere çivileyen bu değildi. Altına siyah bir jean giymişti. Üstü ise tamamen çıplaktı. Kaslı geniş göğsüyle kapkalın kolları, beni şaşkına çevirecek kadar devasaydı. Esmer göğsü aşağı doğru daralarak üçgen şeklini

alıyor, hem göğsünü hem de karnındaki six-packleri koyu renk tüyler çevreliyordu. " n aşağıya, Hazel," dediğinde kendime gelmem biraz zaman aldı. Fakat hemen sonra gözlerindeki hâlâ s nmemi  o öfke beni hazırlıksız yakaladı.

"Seni merak etmiştim," dedim bir yandan onu izlerken.

Önümden geçti, kapısı yatak odasına açılan diğ r odaya girdi. Bu sırada benim bakı larım ise irili ufaklı tümsek şeklindeki kaslarla bezenmiş kocaman sırtında ve o sırtta kendine yer edinmiş soluk birkaç yaranın üzerindeydi. Saniyeler sonra elinde gri bir kazakla geri geldiğinde ben hâlâ aynı yerdeydim. Bana baktığında zar zor yutkundum.

"Merak edilecek bir şey yok," deyip elini ıslak saçlarının arasından geçirdi. O anda elinin üzerindeki kırmızılıklar dikkatimi çekti. Hızla birkaç adım atıp yanına geldim. Eline uzandım. "Bırak," dedi ama dinlemedim. Elini tutup kendime çektim. Ellerin  zerindeki deri, attığı yumrukların etkisiyle kalkmış, her bir boğumda minik açıklıklar olu mu tu.

" ok kötü olmuş," dedim ka larımı çatarak. "Sarmak, bir şeyler sürmek lazım."

"Gerek yok. Kalsın. Geçer birkaç güne."

"Ama..."

"Aması yok, Hazel," dedi bıçak gibi keskin sesiyle. " yiyim ben."

"Ben..." dedim ne diyeceğimi bilemeden. " z r dilerim."

Ka ları  atıldı. "Ne için?"

"Benim yüzümden kavga ettin Mustafa'yla. Ben o otele girmeseydim..."

Bombo tu bakışları. Az önce o kor bakı larda tüten öfkenin üzeri şimdi buz ile kaplıydı. "Vicdan azabın gereksiz," diye mırıldandı. "Kim olsa aynı şeyi yapardım."

Bunun beni rahatlatması gerekirdi ama nedense ho lanmadım. "Sen... Sinirli misin bana?" dedim kısa bir an   pheyle. "Serdar'ın telefonunu açtım diye mi?"

Ansızın bana baktı. Gözleri karardı, ka ları çatıldı, bakışları kapkaranlık bir hiddetin gölgesiyle doldu. Bu hâlini ilk kez görüyordum sanırım ama tarif edebilecek tek kelime vardı.

Acımasızdı. "Bana ne, Hazel!" diye bağırdı. "Beni ne ilgilendirir senin Serdar'la konuşman? Sadece biraz bekle de çocuklar araştırsın bari. En azından güvenilir olduğundan emin olalım."

Zordu ama dik duruşumu korudum. Sözlerini sindirmeye çalışsam da ağır bir taş gibi oturmuştu boğazıma. Yutamıyordum. "Bu kadar mı?" diye sordum.

"Bu kadar! Seni koruyacağıma söz verdim. Ve ne pahasına olursa olsun sözlerimi tutarım. Başka ne olmasını bekliyorsun, anlamadım."

Verilen sözler, edilen yeminler... Görünen o ki her şeyden önemliydi onun için. Bense yalnızca omzuna aniden yüklenmiş bir yük, almak zorunda kaldığı ufak bir sorumluluktum. Dün akşam toy olduğumu söyleyerek bu hayata ait olmadığının da üzerine basmıştı gerçi. Öyle olmadığımı ben biliyordum.

Çarçabuk silkelenip kendime geldim. Madem öyleydi, Tekin Bey'e istediğini verecektim. "Haklısın," dedim dudaklarımda sinir bozucu bir gülüşle. "Sen haber verirsin o zaman çocuklar araştırmalarını tamamlayınca. Ben de ona göre görüşürüm Serdar'la." Kapıya doğru adım attım. "Ben ineyim aşağıya."

Tam ilerleyecekken içeri giren kişiyle adımlarım duraksadı. Koşarak geldi Pelin. "Tekin!" dedi telaşlı bir ses tonuyla. "Ne oldu? Bir şeyler söyledi çocuklar."

"Önemli bir şey yok."

Tekin'in elini görmüş olmalıydı ki dudaklarından korku dolu bir ses çıktı. "Eline ne oldu?" dedi Tekin'in elini tutarak. "Hemen sarmak lazım, böyle olmaz." Tekin'in gözleri benim üzerimdeydi, bense öylece onları izliyordum. İfadesiz bir maske takmıştım yüzüme. Sanki umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum.

Pelin hışımla banyoya girdi. Oradaki bir dolabı açtı, içinden sargı bezi ve birkaç ilaç çıkarttı. Her şeyin yerine son derece hâkim görünüyordu.

"Doktorun geldiğine göre," dedim çenemi tutamadan. "Ben aşağıdayım."

Tekin'in cevap vermesini beklemeden odadan çıktım. Hızlı adımlarla koridoru geçtim. Öfkemi dindirmeye çalışarak merdivenlere yöneldim. Nihayet merdivenlerden inerken, hiddetimi yalnızken taşsın diye içimin derinlerinde bir yerlere gizledim. Kimseye zafer duygusu yaşatacak hâlim yoktu. Toplasan üç gündür tanıdığım bir adamın beni bu kadar etkilemesine izin verecek değildim.

Nihayet aşağıya indiğimde Yaman da salondan çıkıyordu. "Kış bahçesine geçelim mi?" diye sordu. "Bir şeyler yemiş miydiniz?"

"Yiyorduk. Mıstık'ın geldiğini duyunca kalkmak zorunda kaldık." Hemen sonra hızlıca ekledim. "Ama ben bir an önce gitsem iyi olur," dedim. Pelin'e tahammül edemeyecektim.

Merdivenlerden gelen adım seslerini duyduğumuz an Yaman'la bakışlarımız o tarafa çevrildi. Üzerine gri kazağını geçirmiş olan Tekin, "Ne acelen var?" dedi. Bu sorunun bana hitaben sorulduğu belliydi.

Kısa bir an bakışlarım elindeki sargıya kaydı. Şimdi o sargıyı bir güzel çözsem... Elimde sıkıca sarsam... Ardından Tekin'in boynuna dolayıp sıksam... Ne de güzel olurdu!

Bunun yerine yapmacık bir gülüş kondurdum yüzüme. "Ders çalışmam lazım," diye yanıtladım.

Pelin hemen oradan atıldı. *Sevimsiz*. "Ay ders mi çalışıyorsun? Çok tatlı ama yaaaa! Ne kadar küçüksün!"

"Biz ona çıtır diyoruz yalnız, canım," dedi bir ses. Başka bir kadın sesiydi. Antreye açılan odalardan birinden çıkan, tanımadığım bir kadın Pelin'e ölümcül bakışlar fırlattı. Esmerdi. Üzerinde siyah deri bir pantolon, siyah bir kazak vardı. Elini bana uzattı. "Hoş geldin, Hazel," dedi gülümseyerek. "Ben Kıvılcım."

"Hoş buldum," dedim ben de aynı şekilde.

Pelin kendisine verilen yanıttan pek hoşlanmamıştı. Anlaşılan her daim gündemde, her daim ortada olmalıydı. "Lazarenko yolda," dedi Tekin'e hitaben.

Tekin çoktan merdivenlerden inmiş, yanımıza gelmişti. Fakat Pelin'in sözlerini duyunca bir an sinirle ona döndü. "Neden haber vermedin?" dedi.

"E dün gece konuştuk ya, Tekin!" dedi Pelin cilveli bir gülüşle.

"Kafası dağınık bu ara," diye açıkladı Kıvılcım.

"Neden acaba?" diye ekledi Yaman.

"Çok da sinirli," dedi Kıvılcım.

"Ve aşırı küfür ediyor," diye devam etti Yaman. "Şurada yarım saat adam dövdü, etmediği küfür kalmadı. Kulaklarım kirlendi."

"O kadar hassas kulakların varsa siktir git!" diye hırladı Tekin. Ardından dışarı çıkıp adamlarıyla konuştu. O sırada Kıvılcım ve Yaman gülerек salondan açılan kapıdan kış bahçesine geçiyorlardı.

Pelin'le yalnız kalmak istemediğim için çalışma odasına doğru yürüdüm. Çantamla telefonum orada kalmıştı.

İçeri girdim. Telefonumu çantamın içine koydum ve beklemeye başladım. İçimde sessiz ama kıpkırmızı bir öfke fokurduyordu, evimde yalnız kalabilmek için dakikaları sayıyordum.

Çok zaman geçmemişti ki çalışma odasının önünden sesler gelmeye başladı. Kapı hızla açıldı ve içeriye önce Tekin, arkasından Pelin ve en son da yalnızca fotoğraflardan tanıdığım bir adam girdi. Lazarenko... diye geçirdim içimden. Davetli listesini hazırlarken üzerinden defalarca geçtiğim bir isimdi.

Tekin beni içeride bulmayı beklemiyor olacak ki şaşırdı. "Kusura bakmayın," dedim çantamı elime alarak. "Buraya geleceğinizi bilmiyordum." Odadan çıkmaya yeltenmişken Pelin'in sesi adımlarımı durdurdu.

"Lazarenko, seni Hazel ile tanıştırayım," dedi. Bakışlarındaki sinsilik bulunduğum yerden bile belliydi. "Kendisi Güngör Bıçakçı'nın ekibinden."

Tekin'in Pelin'e dönen bakışları sinirliydi. Ama ne yazık ki bu sonsuza dek saklanacak bir sır değildi. Yarınki davette

beni zaten görecekti.

Hiç bozuntuya vermeden elimi uzattım adama. "Memnun oldum," deyip tokalaşmayı bekledim. Ancak beklediğim gibi olmadı.

Lazarenko elimi iki avucunun içine aldı. Sonra elimi dudaklarına götürdü ve üzerine küçük bir öpücük bıraktı. "Ангельская красота," (*Meleksi bir güzellik*) diye mırıldandı. Ardından hemen İngilizce'ye döndü. "Çok memnun oldum, Hazel," dedi. Rusça bilmediğimi düşünmesi biraz ukala bir tavidir ama önemsemedim. Sırf bilsin diye Rusça cevap verdim.

"Спасибо." (*Teşekkürler*)

O İngilizce "Rusça biliyor musunuz?" diye sordu.

Ben Rusça, "Да," (*Evet*) *** diye yanıtladım. Hoşuna gitmişti fakat anlaşılan diğerleri Rusça bilmediği için odanın resmî dili İngilizce olacaktı.

Hemen peşinden Lazarenko ekledi. "Siz de kalın lütfen," dedi nazik bir tavırla. Tekin'in ise gözlerinden neredeyse alevler fışkırıyordu.

Bir şey demeden ilerledi, hızlı hareketlerle hem kendine hem de Lazarenko'ya birer kadeh viski doldurdu. Bize de sordu fakat ne ben ne de Pelin içmemeyi tercih ediyorduk.

Dakikalar yarınki davetle ilgili konuşarak geçip gitti. Lazarenko özellikle davet sırasında gerçekleştirecek özel konuşmada Tekin'in de olmasını istiyordu. Üzerine basa basa onu aralarında istediğini vurguluyor, Tekin ise sanki amacı bu değilmiş gibi davranıyordu. Stratejiyi henüz çözememiştim. Ama herhâlde bir bildiği vardır diye düşünmeden edemedim.

Yarım saatin sonunda, Lazarenko başka bir buluşması olduğunu belirterek ayaklandı. Anlaşılan Pelin de onunla gitmek zorundaydı. *Vah vah! Çok üzüldüm...* diye geçirdim içimden. Gerçi her ne kadar Pelin ayrılacak olsa da ben de burada kalmayacaktım.

Lazarenko yine az önceki tavrıyla yanıma yaklaştı. Neredeyse sarıya yakın açık kumral saçlı, mavi gözlü bir

adamdı. Klasik bir Rus erkeği görünümü taşıyordu. Hoştu ama benim ilgimi çekmiyordu. Tabii ayaküstü bana kur yaptığı da dikkatimden kaçmıyordu.

"Yarın görüşmeyi iple çekiyorum, Hazel," dedi gülümseyerek. Tekin elindeki kadehi tak diye masaya bırakınca, ikimizin de bakışları ona döndü. Fakat hemen ardından Tekin kapıya yöneldi. Lazarenko da onu takip etti.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Pelin bana döndü.

"Sana bayıldım!" dedi gülererek. O sırada Tekin hâlâ kapıda bizim çıkmamızı bekliyordu. Fakat Pelin'in söylediği şeyi duymuş olmalıydı ki sesi uyarı doluydu.

"Pelin!" dedi sessiz bir kükreyişle. "Sakın!"

Pelin, "Bu kadar korumacı olma Hazel'e karşı. Genç bir kadın o," diye yanıtlayıp odadan çıktı.

Buradaki kritik kelime '*korumacı*'ydı. Eşit olmadığımızı ortaya seriyordu. Beni korumasını istemiştim günler önce. Şimdi ise bundan mutlu değildim. Tek başına koruma içgüdüğü tahammül sınırlarımın dışındaydı ama bunun haricinde ne beklediğimi de bilmiyordum. Tek emin olduğum porselen bir bebek olmadığım, Tekin'in de er ya da geç bunu anlamasını umuyordum.

Devam ederek odadan çıkacaktım ama Tekin hışımla kolumdan tutarak beni durdurdu. "Ne dedi o sana?" diye sordu. Öfke dolu nefesi burnundan hızla çıkıyordu.

"Kim?"

"Lazarenko?" dedi. "İlk geldiğinde Rusça bir şey söyledi. Ne dedi?"

"Seninle ya da konunuzla bir ilgisi yoktu," dedim çenemi havaya dikerek. Bu tavır da mı koruma içgüdüğü'nün bir neticesiydi?

"Neyle ilgisi olduğunu sormuyorum, Hazel. Ne dediğini soruyorum."

"Sana ne?" dedim dakikalar önce yukarıda söylediği şeyi tekrar ederek. *İntikam soğuk yenmemeli, aksine sıcacıkken servis edilmeli*, diyenlerdendim. "*Bana ne?* dememiş miydin? Sahi Tekin... Sana ne?" Kolumu tutuşundan

çarçabuk kurtarıp odadan çıktım. *Merakından kudur!* diye mırıldandım. Umursamayacaktım.

Lazarenko ve Pelin nihayet evden ayrıldıklarında, kış bahçesine yöneldik. Amacım Yaman ve Kıvılcım'a veda edip gitmekti aslında. Fakat yemeğe kalmam için ısrar ettikleri için direnemedim.

Masa eksiksiz bir şekilde hazırlanmıştı. Zeytinyağlılar, mezeler, salata ve ızgara et çeşitleri vardı. "Sen mi hazırladın?" diye sordum Kıvılcım'a.

"Yok," dedi tabağını doldururken. "Ben yemek işinden pek anlamam. Yaman'ın marifetleri."

"Aaa!" dedim şaşkınlıkla karışık Yaman'a bakarken. "Ellerine sağlık." Ben de tabağıma bir şeyler aldım. "Evde çalışan kimse yok o zaman," dedim. Yine merakıma engel olamamıştım.

"Ben tercih etmiyorum," diye yanıtladı Tekin.

"Siz burada mı kalıyorsunuz?" diye sordum bu kez Yaman ve Kıvılcım'a. Hayır dediklerinde yeniden Tekin'e döndüm. "E sen ne yapıyorsun peki yalnız kalınca, çalışan da yoksa?"

"Kendi yemeğimi kendim hazırlayabiliyorum, Hazel," dedi. Siniri hâlâ geçmemişti ve bu beni oturduğum yerde zevkten dört köşe ediyordu. "Hoş, zaten pek evde olmadığım için buna fırsatım da olmuyor. Temizlik işlerine de ben yokken geliyorlar."

Kaşlarım çatıldı. Bunun ne demek olduğuna kafa yoramadan Kıvılcım sordu. "Ders çalışacağım demiştin," dedi. "Yüksek lisans, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladım. "Çok fazla dersim yok ama yine de dikkat etmem lazım. Bu ara hiç zaman ayıramadım."

"Kaç yaşındaydın, Hazel?" diye sordu Kıvılcım.

"Yirmi dört olacağım," dedim şarabımdan bir yudum içtikten sonra. "Bir ay sonra."

"Aaaa, ne zaman doğum günün?"

"On altı Kasım," dedim.

"Harika!" dedi Kıvılcım. "Var mı bir planın?"

"Yani... Olur genelde. Hazar'la birlikte kutlarız hep. Arkadaşlarımız da olur. Ama bu sene nasıl olacak, bilemiyorum."

Yaman hemen lafa girdi. "Bu sene daha özel bir kutlama olur belki."

Kıvılcım hemen peşinden ona yanıt verdi. "Lazarenko'yla mı?" dedi gülerek. Dudaklarında muzip bir tebessüm vardı.

"Daha neler!" dedi Yaman.

"Niye? Yürümüş adam Hazel'e!" diye karşılık verdi Kıvılcım. "Pelin yumurtladı hemen giderken."

O ana kadar sessizliğini koruyan Tekin, yine bardağını masaya gürültülü bir şekilde koydu. "Yeter!" dedi sinirle. "Kapatın şu konuyu!"

Tam ağzımı açıp cevap verecektim ki kış bahçesinin dışı müthiş bir gürültüyle doldu. Bahçeye bir araba yanaştı, içinden iki tane adam indi. Biri Tekin ve Yaman gibi iriydi, diğeri ise daha ince yapılydı.

Arabadan bir Karadeniz ezgisi yükseliyordu. İri olan adamın yüzünde arsız, serseri bir ifade vardı. O da siyahlar içindeydi, deri bir ceket giyiyordu, saçları kısacıktı. Bize doğru yaklaşırken birden arabadan etrafa yayılan Karadeniz müziğine sözleriyle eşlik etmeye başladı.

Bir babağne vardır yetmiş yaşinde

Evde yaşıyo yalnız başine

Bi gidin sorun onin gözyaşı ne

Açma dağlar çiçek ağlatma beni ♪♪

Bir tür şiir ya da tirat gibiydi söyledikleri. Ama şivesi nedeniyle kulağa eğlenceli geliyordu. Tekin ve Yaman ayaklandı. Tekin'in yüzündeki o öfkeli ifade dağılır gibi olmuştu. Tahammülsüz gibi görünmeye çalışıyor ama şiirci adama bakarken bunu pek beceremiyordu.

Mavi ile yeşili bana sor ki anlatayım

Aşk ile kavuşamayı bana sor ki ağlatayım

Yağmurun çocuğuyum ne yapsam topraktayım

Açma dağlar çiçek ağlatma beni ♪♪

Kıvılcım yanıma gelip şiirci adamı, "Cesur," diye tanıttı. "Tekin Abi'nin ekibindendir. Tüm bilişim işleri ondan sorulur."

Dereler derindir nasıl geçeyim

Gel sevdiğum bi su ver da içeyim

Yedi sene sevdum ulan vaz mi geçeyim

Açma dağlar çiçek ağlatma beni ♪♪

Cesur son dizeleri de eğlenceli bir tavırla söyleyip bitirdi. Tüm tonlamasına rağmen aslında sözler dramatikti. Tekin'in yanına geldi, hemen sarıldı. "Özledin mi beni, zalim?" dedi.

Tekin dayanamayıp güldü. O gülünce ben de gülüşümü tutamadığımı fark ettim ama hızla toparladım.

"Serseri!" dedi Tekin. "Kafamı şişirmeni pek özlediğimi söyleyemem. Şiven de bok gibi ayrıca. Deneme bir daha!"

Birbirlerinin omzuna vura vura sarıldılar. Aynı şey Yaman ile de tekrarlandı. Ardından Kıvılcım'ın başına küçük bir öpücük bıraktı Cesur. Ve en son bana döndü, elini uzattı. "Cesur ben," dedi.

"Hazel ben de."

"Hoş geldin, Hazel."

"Teşekkürler. Siz de hoş geldiniz," dedim.

Saniyeler sonra arabadan inen diğer adam girdi içeri. "Kötü haberlerle geldik," dedi Tekin'e sarılırken ama yüzü buna tezat neşeliydi.

"Neden?" diye sordu Tekin. "Hayırdır?"

"Valla hayır mı şer mi sen karar ver, abi," dedi adam. Sözlerini tamamlamadan yanıma geldi. "Hoş geldiniz, Hazel Hanım," dedi. "Seyit ben."

"Hoş buldum, Seyit."

Herkesle selamlaştıktan sonra yeniden Tekin'e döndü. Tekin de yerine oturmuştu, Seyit'in sözlerine devam etmesini bekliyordu.

"Papu arkandan çok fena sövdü, abi. Yanına uğramadan gittin diye... Bol küfürlü, bol beddualı bir konuşma yaşadık. *Onun gibi bir torunum yok benim, bir daha sakın kapımı çalmasın,* dedi."

"Eyvallah!" dedi Tekin bir yandan sigarasını yakarken. "Alırız gönlünü."

Bana da sigara uzattı ama onun sigarası bana ağır geldiği için bu sefer kabul etmedim. "Teşekkürler," dedim çantama uzanırken. "Senin sigaran ağır geliyor biraz bana. Kendiminkinden içerim." Çantamdan sigaramı çıkardım, içinden bir dal aldım. Tekin çakmağını uzatıp yaktı. Bir an tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark edince rahatsız bir şekilde kıkırdandım. Dikkatleri dağıtmak için Tekin'e odaklandım. "Papu kim?" diye sordum.

"Dedem," diye yanıtladı.

"İsmi Papu mu?" dedim bu kez.

Güldü. Diğerleri de kendilerini tutamayıp kıkırdadılar. "Papu lazcada dede demek," diye açıkladı Tekin. "Öyle alışmışız."

Ben nereden bilecektim Lazcayı acaba? "Öyle alışmışsınız?" diye sordum bu kez. Kaşla göz arasında merakımı gideriyordum.

"Seyit'le ben," dedi sigarasının dumanını üfledikten sonra. "Birlikte büyüdü. Arhavi'de."

"Siz?" diye sordum bu kez diğerlerine.

"Biz oralı değiliz," dedi Cesur. Sonra gülerek ekledi. "Burada soyu sopu belli bir Tekin var zaten."

"O ne demek?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Biz yetimhanede büyüdü," dedi Kivılcım. "Ben, Yaman ve Cesur." Sonra Seyit'e döndü. Ama konuşmayı tamamlayan Seyit oldu.

"Ben de Papu'nun yanıdayım kendimi bildim bileli," dedi Seyit. "Sokaklardan çekip çıkarmıştı beni. Dolayısıyla ezelden beri Tekin Abi'nin yanıdayım diyebiliriz."

"Peki siz yetimhanede büyüdüyseniz," dedim diğerlerine. "Tekin'le yolunuz nasıl kesişti?"

"Uzun hikâye," dedi Tekin. Fakat anlaşılan uzun olduğu kadar gizemliydi de. Neden bilmiyorum ama anlatmak istemediğini kavrayabilmişim.

"Annen baban peki?" dedim dayanamayarak.

"Öldüler," dedi. Tek kelimeydi ama etkisi korkunçtu. Bahçeye üzücü bir sessizlik çökmüştü. "Ben on iki yaşındayken."

"Başın sağ olsun," diye yanıtladım onu. Sorduğuma pişman olmuşum. "Patavatsızlık ettim."

"Etmedin," dedi kendine bir kadeh şarap doldururken. "Çok zaman geçti üzerinden."

Ortamdaki ağır havayı dağıtmaya çalıştım. "Ne kadar geçti?" Tekin tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Kaç yıl yani? Hayır, yaşını öğrenmeye çalışıyorum da."

"Otuz iki yaşındayım, Hazel," dedi gülerek. "Bunu öğrenmek için sorman yeterliydi."

Cesur aniden lafa girerek konuyu dağıttı. Neden, bilmiyorum ama bana olan bakışları hoşnutsuzdu. "Haberini duydun mu?" diye sordu Tekin'e hitaben.

Tekin'in tek kaşını merakla kalktı. "Ne haberi?"

Cesur, Yaman'a baktı. "Söylemedim daha," dedi Yaman.

Sıkıntılı bir nefes alan Cesur, konuyu açıkladı. "Hazel'in evini siz gelmeden önce kontrol etmekle görevlendirdiğin adamlardan biri..." dedi. "Kaçmış."

Tekin elindeki sigarayı söndürdü. Oturduğu yerden ayaklandı. "Anlamadım?" diye mırıldandı. Sesinde ürkütücü bir tehdit saklıydı.

"Kaçmış işte. Bizim çocuklar peşindeler ama herif kapı duvar."

Tekin hiçbir şey söylemeden bahçeden ayrıldı. Bu sırada telefonunu da cebinden çıkarmıştı. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama beş dakika kadar sürdü. Geri geldiğinde az önceki kısacık süren neşeli ifadesi çoktan dağılmıştı.

"Bulun o herifi," dedi tehlikeli bir ses tonuyla. "Sorgudaki şerefsiz ne alemde?"

"Konuşmadı daha," dedi Yaman. Cebinden o da telefonunu çıkardı. Bir şeyler yaptı, ardından ekranını bana gösterdi. Karşıma çıkan yara bere içindeki yüzle ansızın duraksadım. "Tanıyor musun?" diye sordu Yaman.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Adamın iki kaşı da patlamıştı, yüzü bembeyazdı, gözlerinin etrafı morarmıştı, iki elmacık kemiğinde de morluğa dönen kırmızılıklar vardı. "Bu o mu?" diye sordum kendimi tutamadan. "Benim evime giren kişi mi?"

"Evet," dedi Yaman. "Ne yazık ki henüz hiçbir bilgi vermedi. Genelde bu kadar direnemezler, öterler. Bu eğitilmiş olduğunu gösteriyor." Benim yüzüm düşünce devam etti. "Sorgusunu yapan arkadaşımız..." diye açıkladı. "O daha eğitilmiştir, merak etme. Eninde sonunda konuşacak."

"Anladım," dedim. "Bekleyeceğiz o zaman."

"Bu süre zarfında görüştüğün kişilere dikkat edersen iyi olur," dedi Kıvılcım. "Kalabalık yerlerde görüşmeye çalış."

"Ne fark eder? O zaman da hedef hâline gelir," diyerek bu öneriyi onaylamadı Yaman.

"Neden hedef hâline gelsin?" diye sordu Cesur. "İstedikleri Hazel'in ölüsü değil, dirisi." Tekin'in tehditkâr bakışlarını görünce hemen lafı çevirdi. "Bir dosya peşindelermiş, öyle demediniz mi?"

Cesur'un benden hoşlanmadığını anlamıştım. Ama sebebini kestiremiyordum. Beni ilk kez burada görüyordu. Belki de benim sorunumla uğraşmak zorunda bırakıldığı için bu kadar nemruttu.

"Sizi uğraştırdım, kusura bakmayın," dedim oturduğum yerde dikleşerek. İnsanları istemedikleri bir şeye mecbur bırakmak tarzım değildi. "Cuma günkü davetten sonra biter zaten çoğu şey."

"Anlamadım?" dedi Tekin. "Nereye bitiyor çoğu şey?"

"Yani o bahsettiğin, daha sonra gerçekleşecek olan önemli davetin ayrıntılarını illaki öğrenirim ben. Seninle de paylaşırım," dedim gururlu bir tavırla. "Ama bu kadar insanın yorulmasına gerek yok benim için."

"Evine bir adam girdi, farkında mısın sen?" diye sordu Tekin. Sesinin rengi iyice değişmeye başlamıştı. "Sana ateş etti. Ölebilirdin. Üstelik işkenceyle bile ötmeyecek kadar

eğitimli bir herif bu. Peşindeki adamların ne tür bir bela olduğunu görmüyor musun?"

"Görüyorum. Ama bu kadar insanın bu saçma sapan şeyin peşinde seferber olması da içime sinmiyor." Derin bir nefes aldım. "Babam yolluyor adamlarını zaten. En olmadı anlatırım ona her şeyi. Bu şekilde borçlanıyorum sana."

Sinirle sigarasından bir dal yaktı. "Ne borcundan bahsediyorsun sen ya?" dedikten sonra öfkeli bir nefesle doldurdu ciğçerlerini. "Sen tehlikenin sadece dış dünyan ile sınırlı olduğunu mu düşünüyorsun? Ya zaten tanıdığın biri de işin içindeyse?"

Kimi kastettiğini hemen anlamıştım. Saçlarımı geriye attım, kollarımı rahat bir tavırla göğsümde bağladım. "Serdar'dan bahsediyorsun herhâlde," dedim. "Dediğın gibi, bir tek onu kontrol ettirebilirsen harika olur aslında. Böylece rahat görüşebiliriz onunla."

Gözlerinden ateşler fıskırmasına, burnundan solumasına rağmen aldırmadım. Kıvılcım'ın kıkırdayışını Yaman sözleriyle bastırmaya çalıştı. "Kimsenin yorulduğu falan yok," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Hepimiz bu işi çözmeye odaklandık. Aklına farklı bir şey gelmesin." Cesur'a uyarın bir bakış attıktan sonra ayaklandı. "Hadi içeri geçelim de cumanın planını anlatalım Hazel'e."

Herkes onun peşinden salona doğru ilerledi. Ben de onları izleyecektim ama Tekin'in kolumdaki sert tutuşu yüzünden mümkün olmadı. "Bu ne demek şimdi?" dedi. Tavrı tahammülsüz, öfkeli ve tekinsizdi.

"Hiçbir şey demek değıl," dedim. "Sen de söylemedin mi? Sen bir söz verdin, onu tutmaya çalışıyorsun. Ben de daha fazla yük olmak istemiyorum."

"Yük falan olduğun yok. Nereden çıktı bu?"

Derin bir nefes aldım. "Tekin, ben bu işin bu kadar dallanıp budaklanacağını bilsem sana gelmezdim," dedim dürüstçe. "Ben sandım ki büyükelçi cinayetinin üzeri örtülecek ve bitecek. Ama sen bir sürü şeyin altına giriyorsun bu olay yüzünden."

"Hiçbir şeyin altına girdiğim yok," dedi ve bana içeriyi göstererek ilerlememizi ima etti. "Ben de bu sayede Musti'den kurtulacağım."

Yaman söze girdi. "Nasıl olacak o?"

"Musti'nin Gürcistan'da el koyduğumuz silahları..." dedi Tekin. "Hani şu Çeçenlere satmaya çalıştığı..."

"Evet. Değiştirdik senin silahlarla. Böylece Çeçenlere satışı biz yaptık."

Bir an durduğum yerde irkildim. Silah sattıklarını öğrendiğim için hissettiğim şeyi Tekin anlamıştı sanki. Ama beni rahatlatacak hiçbir açıklama getirmedi.

"Aynen. Musti'nin silahlarını şu gemiden çıkanlarla değiştireceğiz."

"Gemiden çıkanlar istihbaratta," dedi Yaman.

"Evet," diye yanıtladı Tekin. "Sen halledeceksin artık onu yine."

Bir an duyduklarımın gözlerim hayretle açıldı. "Sen..." dedim Yaman'a bakarak. "Sen B'sin." Tekin'in o gece gizli bir platformda yazıştığı kişiydi bu.

Yaman'ın dudakları arsız bir şekilde kıvrıldı. "Zekisin..." dedi. "Parçaları birleştirmekte iyisin."

"Biraz sizinle vakit geçirsem B'nin ne olduğunu da keşfederim," dedim gururla.

Tekin "Vakit çok," diyerek koltuklardan birine oturdu. "Keşfedersin." Ardından Yaman'a döndü. "Ne zaman halledersin şu değiş tokuş işini?"

"Bir hafta," dedi Yaman.

Tekin bundan memnun kalmadı. "Çok uzun."

"Maalesef. Ama kısalması mümkün değil." Cesur bilgisayarlarını ortadaki sehpa açarken, Yaman konuşmasını sürdürdü. "İstihbarattaki bağlantılarım ve vardiyaları diyelim. Yapılabilecek maksimum şey bu."

Tekin sıkıntılı bir nefes aldı. "Öne çekmeye çalış," dedi. Bu sırada Cesur da bilgisayarlarını çalıştırmaya başlamıştı. Benden telefonumu istediklerinde hemen verdim.

"Telefonuna bir program yüklenecek," dedi Kıvılcım. "En kötü senaryo için. Hiçbir şekilde iletişimimiz kopmasın diye. Tüm gece kulağında bir kulaklık olacak. Bizi ve Tekin Abi'yi duyabileceksin. Dışarıdan hiçbir şekilde görünmez, endişen olmasın. Ayrıca Cuma günü giyeceğin kıyafete bir de takip cihazı yerleştireceğiz. Minik bir şey, hiçbir şekilde belli olmaz."

"Gerekli mi?" diye sordum.

"Temkinli olmak gerek," diye yanıtladı beni Tekin.

"Daha önce kullandın mı böyle bir şey?" diye sordu Kıvılcım. Gözlerinde anlamadığım bir şüphe belirdi.

"Yok, canım," dedim gülererek. "Nereden kullanacağım? Hayatımda görmedim bile."

Kıvılcım kısacık bir an Tekin'e baktı, hemen sonra önüne döndü. Birkaç saniye geçmişti ki dayanamayıp yeniden konuşmaya başladı. "Bir şey daha var," dedi.

"Kıvılcım, hayır!" diye uyardı Tekin onu. "Konuşmuştuk bunu."

"Başka seçeneğimiz yok ama," diye mırıldandı Kıvılcım.

"Nedir?" dedim hemen atılarak. "Benimle ilgili bir şey mi?"

"Hayır ama sadece senin yapabileceğin bir şey."

Tekin, Kıvılcım'ın cevabıyla birlikte, sinirle bir sigara daha yakarak oturduğu yerden kalktı ve salonun geniş camlarından birinin önüne geçti.

"Güngör Bıçakçı'nın evinde," dedi Kıvılcım. "Erişimimizin olmadığı tek bir yer var."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Sizin Güngör Bıçakçı'nın evine erişiminiz mi var?"

"Evet. İçeride adamlarımız var. İki tane. Ama bahsettiğim yere onların da giriş izni yok."

"Neresi? Yatak odası falan değildir herhâlde?" dedim.

"Çüş!" dedi Tekin. "Daha neler!"

"Çalışma odası," diye yanıtladı Kıvılcım. Sahiden de çalışma odasına giriş izni olan birkaç kişiden biri de bendim.

"Benim giriş iznim var," dedim tereddütle.

"Amacımız oraya bir dinleme cihazı yerleştirmek... Tekin Abi de sizinle olacak."

"Tekin'in o odaya benimle birlikte girmesinin imkânı yok," dedim.

"Eğer küçük bir oyun oynarsan mümkün," diye yanıtladı Kıvılcım. "Cuma günü yemekte biraz fenalaşmış gibi davran." Hemen masadan aldığı bir haritayı önüme koydu. Güngör Bıçakçı'nın evinin planı mıydı bu? "Zaten yemeğin yapılacağı salona en yakın yer orası. Tekin de sizinle ilgileniyor gibi yapacak."

Tekin ağzının içinden bir şeyler söyledi ama anlayamadım. Muhtemelen yine küfür ediyordu. "Hazel bunu yapamaz," dedi. Kendinden emindi. Benim neyi yapıp ne yapamayacağımı en iyi bilen kişi gibiydi. Ama yanılıyordu. Onun ruhu bile duymadan karaoke bardaki barmene bilgi taşımıştım ben. Bunu da becerebilirdim.

"Yooo yaparım!" dedim inadına.

"Ya sabır!" diye mırıldandı. Ama başka bir şey söylemedi.

"Ben de orada olacağım," dedi Kıvılcım. "Catering şirketinin bir parçası olarak. Beni gördüğünde tepki verme. Şu meşhur toplantı biter bitmez de Tekin Abi'yle çıkacaksınız oradan."

"Kıvılcım'ın içeride olması sinmiyor içime benim," dedi Yaman. "Saha deneyimi yok."

Kıvılcım sinirle ona baktı. "İzin verirsen o deneyimi elde edeceğim," diye tısladı dişlerinin arasından.

Fakat anlaşılan son söz Tekin'deydi. Nitekim "Kıvılcım içeride olacak," diyerek son kararı verdi. "Benim güvenim tam. Siz dışarıda herhangi bir aksilik olmadığıyla ilgilenin sadece."

Cesur önündeki bilgisayarlardan dikkatini ayırıp bize baktı. "Program yüklenirken ben bir yandan Hazel'i arayan adamın kayıtlarını bulmaya çalışacağım," dedi.

"Gizlidir," dedi Yaman. "Yoksa öyle rahat rahat aramazlar."

"Yine de emin olalım," dedi Cesur.

O andan sonrası koyu bir sohbetle geçti. Tekin gelip koltukta yanıma oturduğunda, elinde yine sigarası vardı. Bu akşam ne kadar çok sigara içmişti? Sigarasını dudaklarının arasına koydu, içine bir nefes çekerken öyle bıraktı ve elleriyle kazağının kollarını hafifçe dirseğine kadar sıvadı. Ardından sigarasını başparmağı ve işaret parmağının arasına alarak dumanı dudaklarının arasından serbest bıraktı. "Rusça bildiğini bilmiyordum," diye mırıldandı.

Dudaklarım sinsî bir şekilde kıvrıldı. Anlaşılan Lazarenko'nun ne söylediği içine dert olmuştu. "Benimle ilgili o kadar da çok şey bilmiyormuşsun demek ki," dedim otelde söylediklerine laf çakarak.

"Öyleymiş," dedi, dudaklarını sanki devam edecekmiş gibi yeniden araladı ama vazgeçti. Ne söyleyeceğini sormak istedim fakat bir şeyler beni engelledi. Belki de içimdeki anlam veremediğim, herhangi bir temele oturtamadığım hislerdi bunun nedeni.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Yalnızca kısa bir anlığına başımı koltuğun kenarına koyduğumu hatırlıyordum. Sanki hem uyanıktım hem de bir yanımda huzursuz bir uykuya çekiliyordu.

Yeniden o gecenin içinde olduğumu anladığımda, farkına vardığım o bilinçli rüyadan uyanmaya çalıştım ama kopamadım. Yine buz gibi soğuktu. Yüzüme su damlalarıyla karışık sert bir ayaz vuruyordu. Karanlıktı gece. Saçlarımın ıslaklığı sırtıma, göğsüme temas ediyordu. Üzerime baktım. Buz mavisi uzun bir elbise giyiyordum. Elbise sırlıydı, vücuduma iyice yapışmıştı. O kadar üşüyordum ki tüm vücut hatlarımın belli olması bile beni yeterince endişelendiremiyordu.

Gözlerimi kapatıp açtım. Yine aynı mekânda ama bu defa başka bir zamandaydım. Gemi güvertesinin orta yerinde, ahşap bir sandalyeye oturtulmuştum. Ellerim sandalyenin arkasındaydı, bağlıydı. Çözmeye, kurtulmaya çalıştım ama imkânsızdı. Titreyerek başımı kaldırdım, denizin ortasındaydım; kulağımda açık denizin uğultusu, etrafımda

ise yabancı yüzler vardı. Bir an sonra, içlerinden biri "Yazık olacak sana, küçük kız," diye bağırdı. Yüzünde dehşete düşüren bir gülümsemeye elindeki su dolu kovayı kaldırdı ve tüm şiddetiyle suyu yüzüme doğru çarptı.

Dudaklarımdan kurtulan korku dolu çığlıkla birlikte sıçrayarak uyandım. Bir şeylere tutunma, belki de sarılma isteğiyle ileri doğru uzandım fakat bu anın ne kadar tanıdık olduğunun farkına varamadım. Ellerim güçlü bir kola yapıştı, tırnaklarım sert bir tene saplandı. "Şşşt..." diye fısıldadı biri kulağıma. "Sadece rüyaydı."

Gözlerim açıldı apansız. Nerede, kiminle olduğumu anlamaya çalıştım. Etrafım denizle çevrili değildi, vücudum kuru ve sıcacıktı, kulağımdaki denizin uğultusu değil artık bilindik bir tınıydı. Az önce ellerimin altındaki kolların sahibi yüzümü hızla kocaman avuçlarının arasına aldı. Saçlarımın arasına küçük bir öpücük bırakırken o erkeksi koku yine burnumun ucundaydı. Aldığım derin solukla birlikte rahatlamam gerekirdi. Bin beterini yaşamış da olsam az önce gördüklerim bir rüyaydı, bu sefer yanımda Tekin vardı. Fakat aynı zamanda rahatsız edici bir şeyler filizleniyordu içimde. O yabancı yüzler etrafımdayken bile bu kadar savunmasız hissetmediğimi anımsıyordum. Üstüm başım yerli yerindeydi ama sanki bu kez çırılçıplak kalmıştım.

Bir sürü kelime akın ediyordu zihnime. *Toy... Küçük kız... Koruma içgüdüsü...* Birleştirtince toy ve küçük bir kızı koruma içgüdüsü diye tamamlanıyordu. Oysa zaten yaptığım anlaşmayla ben istemiştim bunu. Ancak o an anlıyordum ki bambaşka bir beklenti içine girmişti ruhum. Tehlikeli suların birinden kurtulmuştum ama bir başkasına çekiliyordum. Başı sonu olmayan bir belanın içindeyken, düşünebildiğim tek şey onun tarafından bir kadın gibi görülmekti şimdi. Kollarından telaşla uzaklaşmamın sebebi belki de yalnızca buydu.

□

*** Şiir / tirat Açma Dağlar Çiçek adlı parçadan.**

□

Serdar'ın başımıza bela olmasını beklerken bir de Lazarenko çıktı. Tekin iyice kuduracak gibi.□□

Hazel korunacak biri gibi görünmekten pek hoşlanmıyor. İstekleri değişiyor. Siz ne düşünüyorsunuz? Siz olsanız nasıl hissederdiniz? □

Peki ya rüyası? 🤔 yaşadıklarıyla ilgili bir ipucu verdi mi bize?

Peki ya Pelin? 😊

Bu bölüm kadromuz kalabalıktı. □□

Neler düşünüyorsunuz hepsiyle ilgili?

Bir sonraki bölüm davet bölümü... Bakalım kahramanlarımızı ne gibi belalar bekliyor. □

Sizi seviyorum.

Hikayemizle ilgili instagram / tiktok paylaşımlarınıza beni etiketleyebilir, twitter paylaşımlarınızda #Arhavili etiketini kullanabilirsiniz.

<3

Bana aşağıdaki sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz;

Instagram: @ burcubuyukyildizz

Twitter: @ burcubykyldz

Tiktok: @ burcubuyukyildiz

Arhavili Sosyal Medya Hesapları;

Instagram: @ arhaviliofficial

Twitter: @ arhavaliserisi

Tiktok: @ arhaviliofficial

8. BÖLÜM

Biz geldik.□

Buraya bölümü okuduğumuz tarihi bırakalım mı?□

Eğer severek okuyorsanız hem bu bölüme hem de eski bölümlere yıldızlarımızı bırakabilir miyiz?□

Keyifli okumalar.□

□

8. BÖLÜM

♪♪ Bölüm Şarkısı:

Kahraman Deniz ~ Yangının Adı

□

Şefkat tüten kollarının hapsinden kurtulmak kolaydı fakat içimi gören bakışlarından kaçmaya çalışmak çok zordu. Neyse ki yüzümü avuçlarından çekip, aramıza mesafe koyarak başarabilmiştim bunu. "Ben..." dedim göz göze gelmeyi reddederek. "Bir lavaboya gitmem lazım."

Koltuktan kalkar kalkmaz salondaki herkesin endişeli bakışlarının üzerime yöneldiğini fark ettim. Sanki biraz daha orada kalsam iyi olup olmadığımı soracaklar ve ben o ankinden daha rahatsız hissedecektim.

Buna izin vermeyip kısacık bir an bile beklemeden hızlı adımlarla salondan çıktım. Lavabonun nerede olduğunu bilmiyordum ama peşimden gelen adımların sahibi sayesinde bu soruma da cevap bulmuştum.

"İleride, sağda," diye seslendi.

Arkama bakmadan yürüdüm ve saniyeler sonra kendimi lavaboya atıp kapıyı hışımla örttüm. Sırtım kapıya yaslandı, gözlerim bitkinlikle kapandı. Dudaklarımı henüz kurtulamadığım bir korkuyla ısırdım ama korku, pençelerini

sırtıma geçirmiş bir canavardı ve sanki geride derinliğı ruhuma kadar uzanan yarıklar bırakmıştı.

Soluk soluğı kapıdan uzaklaşp aynaya doğru yürüdüm. İnsan bazen, bitkinliğinin yansımasını görmemek için aynaya bakmaya çekiniyordu. Gerçekleri inkâr etmek ya da bile bile herhangi bir konuda kendine yalan söylemek gibi bir şeydi bu. Fakat sonu yoktu. Birkaç gündür kâbuslar rahat bırakır gibi olmuştu beni ama ne büyük talihsizlikti ki hiçbir şey sonsuza dek sürmüyordu.

Bakışlarımı kaldırıp aynadaki aksime odakladım. Gözlerim kızarmıştı. Yüzüm soluk görünüyordu ve bunun makyajımdan eser kalmamış olmasıyla da ilgisi yoktu.

Musluğu açtım, ellerimi yıkadım, serin suyla ıslattığım ellerimi yanaklarıma değdirerek tenime biraz olsun yaşam belirtisi katmaya çalıştım. "Kendine gel..." diye fısıldadım. "İlk kâbusun değildi."

İlk değildi ama burada, Tekin'in evinde, herkesin gözü önünde buna yakalanmak da hoşuma gitmemişti. Günlerdir düzenli bir uyku uyuyamayışım olur olmadık yerlerde sızmana neden oluyordu. Buna daha kalıcı bir çözüm bulmam şarttı.

Kendime iyice çekidüzen verip dakikalar sonra lavabonun kapısını açtım. Dışarı çıkar çıkmaz gördüğüm silüetle ise öylece duraksadım.

Tam karşıdaki duvara yaslanmıştı, kolları göğsünde bağlı durumdaydı. Gözlerini benden ayırmıyor; bakışları üzerimde, yüzümde gezinerek âdeta hasar kontrolü yapıyordu.

Hoşlanmıyordum bu tavrından. Fakat bundan hoşlanmadığım kafama dank ettikçe kendimi tanıyamaz hâle geliyordum. Tüm bu duygular yabancıydı bana. Birçok dili neredeyse anadilim kadar iyi biliyordum ama dünden beri yakamı bırakmayan bu huzursuzluk benimle apayrı bir dilde konuşuyordu. Başka bir şey arıyordum bakışlarında. Ve bulamadıkça kendimi ona tamamen kapatma ihtiyacım baş gösteriyordu. Fakat bulduğum o sayılı anlarda ise... Benim için ışın rengi değışiyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Eğer hissettiğim rahatsızlık bir soru olsaydı, kesinlikle bu olurdu.

"İyiyim," diye yanıtladıktan sonra devamında gelecek soruların da önüne set çektim. "Kapatabilir miyiz bu konuyu?"

Bir an düşündükten sonra başını salladı. "Nasıl istersen..."

"Eğer telefonumla olan iş bittiyse, çocuklar beni eve bırakabilir mi?"

"Ben bırakırım," dedi yaslandığı yerden doğrulurken.

"Gerek yok," diye cevapladım onu. "Yeterince zahmet verdim bugün. Hem misafirlerin var senin de."

"Ben bırakırım, Hazel." Eliyle koridoru gösterdi. "Hadi, çantanı al da çıkalım."

Hızlı adımlarla salona döndüğümde endişeli bir kalabalıkla karşılaşmayı beklemiştim. Fakat içeride kimse yoktu.

"Cuma günü görüşürsünüz," dedi Tekin. "Odalarına geçmişlerdir."

"Ben rahat olayım diye mi?" diye sordum ama Tekin cevap vermedi. Fakat bunun iyi hissettirdiğini de inkâr edemezdim. Kimseyle tek tek vedalaşacak hâlim kalmamıştı, bir an önce evimin güvenli sınırlarına girme isteğindeydim.

Nihayet eşyalarımı toparlayıp kapıya çıktığımızda, şoför koltuğunda yine Cihan vardı. Escalade'in kapısını bu kez Tekin açtı, hiç beklemeden binip arka koltuğa oturdum. Tekin de karşımdaki yerini aldığında çok uzun sürmeyecek yolculuğumuz başladı.

Yol boyunca ikimiz de pek konuşmadık. Muhtemelen benim yalnızca dışarıyı izlemiş olmamın bunda payı büyüktü. Onun bakışlarını üzerimde hissetsem de bir sohbet içine girmek ağır geliyordu. Gözlerinde endişe görmeye alışkındım ama acıma görürsem diye ödüm kopuyordu.

Akıp giden dakikaların sonunda, araba evimin önünde durduğunda nihayet göz göze geldik. "Yan evde olacağım," dedi gözleri gözlerimin tam içinde bir şeyler ararken. Oysa saatler önce o da öfkeliydi bana, neyin değiştiğini anlamıyordum. "Eğer uyuyamazsan..."

"Yok," diye itiraz ettim çarçabuk. "İdare ederim." Bir bakıcı istemiyordum yanımda, günlerdir yeterince sıkıntı vermişim. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" dedi.

"Her şey için." Gözlerim bir an elindeki sargıya değse de konuşmayı kesecek hareketi yaparak arabanın kapısına uzandım. "Yarın öğleden sonra okula uğramam gerekecek," dedim. "Hem dersim hem de tez danışmanımla görüşmem var."

"Tamam, haberleşiriz."

"İyi geceler," dedim.

"İyi geceler," dedi.

Kendimi arabadan dışarı atar atmaz, temiz ama soğuk bir havayla doldurdum ciğerlerimi. Ankara birkaç gündür mevsim normallerinin üzerinde seyrediyordu ama bu geceki serinlik artık özüne döneceğinin belirtisiydi.

Evimin kapısında bekleyen adamlara kısa bir selam vererek bahçeye girdim. Hızlı adımlarla kapıya ulaştım ve anahtarım ile açarak kendimi içeri attım. abuk bir duş alma isteğ iyle yukarı çıkan merdivenleri tırmandım. Bu sırada evin tüm ışıklarını da açmışım.

Duştan çıkıp giyinmem ve saçlarımı kurutmam bir saatten fazla sürdü. Yatıp uyumam gerektiğ inin farkındaydım ama birileriyle konuşma isteğ im artık rahat vermiyordu.

Telefonumu elime aldım ve Whatsapp'a girerek Naz ve Lila ile olan grubumuza yazdım. İkisinin derdime derman olacağına inancım tamdı. Grubun adı bile dosta güven, düşmana korku salıyordu.

"Şer İttifakı!"

Hazel: "Uyanık mısınız?"

Beklediğ im yanıt yalnızca saniyeler içinde tarafıma ulaştı.

Naz: "Tabii ki uyanığım, canım. Malum, saat farkı. N'apıyorsun?"

Haklıydı. New York'ta saat akşamüzeri beşe yaklaşıyor olmalıydı.

Lila: "Ben de uyanığım. Dökül bakalım. Dünden beri yazmanı bekliyoruz. Nedir bu karaoke mevzusu? Yanımdaki Serdar'dı deme sakın!"

Hazel: "Yok, değildi. Tekin'di."

İkisi de yaşadığım her şeyi biliyorlardı. Yardım isteğiyle Tekin'e gittiğimden de haberleri vardı. Nitekim yazışmanın aniden görüntülü aramaya dönüşmesi yalnızca saniyeler almıştı. Kısa bir özetle, günlerdir aramızda geçen her şeyi anlatınca ikisinin de yüz ifadesi şaşkınlıkla kuşatılmıştı.

"Hafif toksik bir ilişki görüyorum yakın gelecekte. Kıskançlıklar ve gelgitlerle dolu... Severiz," dedi Lila arsızca.

"Yakışıklı mı bari?" diye sordu Naz.

Cevap vermedim ama bu tam da Naz'ın aradığı şeydi.

"Cevap vermediğine göre öyle. Fotoğrafı yok mu?"

Dün gece normal mesaj gönderdiğinden, Whatsapp profiline bakmayı akıl edememiştim. Ama şimdi yapabilirdim bunu. Dikkatli bir şekilde bir yandan kameranın kadrajında kalmaya çalışırken, diğer yandan Whatsapp'a girdim. Tekin'in profilini bulup, profil fotoğrafının ekran görüntüsünü aldım ve kızlarla olan gruba gönderdim.

Gece çekilmiş bir fotoğraftı. Üzerinde bir smokin vardı fakat gömleğinin düğmelerini açmış, çözdüğü papyonunu ise boynunun iki yanında serbest bırakmıştı. Objektife bakmıyordu, aksine dikkati yanındaki her kimse, onun üzerine odaklanmıştı.

"Üffffff!" dedi Lila etkilenmiş bir sesle. "Çok yakışıklıymış! Aşırı erkeksiiii!" Hemen peşinden ekledi. "Heyecanlandım bak. Nihayet kurtuldun o sümsük Serdar'dan!"

"Niye sümsük diyorsun ya?" diye sordum. Naz'dan hâlâ ses çıkmamıştı. Ekranı görünüyordu ama bilgisayarına geçmişti ve bir şeylerle uğraşıyordu. Ve bir müddet sonra gruba düşen fotoğraf da uğraştığı şeyin ne olduğunu ortaya seriyordu.

Photoshop'la bir çift fotoğrafının üzerinde oynamıştı. Kadının yüzüne beni, adamın yüzüne ise Tekin'i

yerleştirmişti. Böyle sahtek rlıkları becerebilmesi d ş nd r c yd  ama anlaşılan dalaverecilik bizde genetikti.

"Alev aldık. İtfaiyeee!" diye bağırdı Lila. Ardından hülyalı bir tavırla i  çekti. "Bu nasıl yakışmaktır ya!"

Naz aniden kendini masaya attı. Başını masanın yüzeyine yapıştırdı. Hâlâ ağızından tek kelime çıkmamıştı.

"Naz!" diye seslendim birkaç kez. Oralı olmadı.

Yapmacık bir tavırla başını masasından kaldırdı. "Pardon!" dedi sanki derin bir uykudan uyanmış asına saçlarını düzeltirken. "G zelliğinzden bayılmışım."

Lila kahkahayı basınca ben de dayanamayıp güldüm.

"Geri zekâlı!" dedim gözlerimi devirerek. "İşin gücün sahtecilik!" Photoshop'ı ne ara öğrenmişti? Gerçi şaşmamak gerekirdi. Tamam, sahte kimliğımi ben kendim hazırlatmıştım ama Tekin'in yanına giderken taktığım peruğı da bana Naz göndermişti. Sahi, o peruk neredeydi?

"Eee!" dedi Lila. "Cuma günü davete katılacaksınız yani şimdi? Ne giyeceksin? Karar verdin mi? Ağızını u uklat şu adamın da görsün!"

"Niye uğraşayım, canım?" dedim s ylediğıme kendimi bile inandıramazken. "Toy buluyormuş zaten beni. Hem benim de derdim başımdan aşkın. Böyle şeylere ayıracak vaktim yok."

Lila işaret parmağını, "*Bir dakika bekle!*" der gibi kaldırdı. Hemen yanından çantasını aldı, içini açtı ve karıştırmaya başladı. "Nerede bu ya!" diye mırıldandı.

"Ne arıyorsun?" dedim ama bu apaçık bir tuzaktı.

"K l hımı!" diye lafı yapıştırması çok vaktini almadı. "Ona anlatırsın bu palavralarını."

Tam yanıt verecekken, ekranımın üstünden düşen bildirim beni durdurdu. "Tekin yazdı," dedim ama sesimdeki heyecan zaten kızlar tarafından anlaşılmıştı.

"Tamam, hadi kapat!" dedi Naz hemen. "Yazışın!"

" pt k! Bizi güncelle!" diye seslendi Lila ve ekrandaki görüntülü arama ansızın sonlandı.

Whatsapp'a girdim çabucak. Tekin'in ekranını açtım ve yazdığı şeyle oturduğum yerde telaşla kıpırdandım.

Tekin: "Uyumamışsın."

Hazel: "Nereden anladın?"

Tekin: "Işığın yanıyor. Ayrıca gölgeni görüyorum."

Hemen koltuktan fırlayıp pencereye yaklaştım. Perdeyi hafifçe araladığımda yan evin balkonundaki adama bakakaldım. Balkondaki bambu koltuklardan birine oturmuştu. Bir elinde sigara vardı, diğerinde ise viski kadehi tutuyordu. Benim ona baktığımı görünce, elindeki kadehi küçük bir hareketle bana doğru kaldırdı.

Parmaklarım ekranımda âdeta uçarcasına bir mesaj daha yazdı.

Hazel: "Sen neden uyumadın?"

Cevap vermesini beklerken onu pencereden izlemeye devam ediyordum. Elindeki viski kadehini önündeki sehpaye bıraktı. Sigarasını dudaklarının arasına aldı.

Parmakları saniyeler boyu ekranda dolaştı durdu. Ekranımın en üstünde, '*Tekin yazıyor...*' ibaresi görünüyordu ama bir türlü mesaj bana ulaşmıyordu. Belki de ne diyeceğine karar verememişti, silip silip duruyordu. Tam ümidi kesmişken, mesajı ansızın ekranıma düştü.

Tekin: "Aklım kaldı."

Kalbim göğüs kafesimde kısacık bir an tekledi. Sandığım şey miydi, bilmiyordum ama hissettiğim heyecan neredeyse boğazıma kadar yükselmişti.

Hazel: "Neyde?"

Uzun, ojeli tırnağımı dudaklarımın arasına götürdüm, gerginlikle ısırdım. Ama anlaşılan bu kez beni çok bekletmemeye kararlıydı.

Tekin: "Sende."

"Neeeee?" diye fısıldadım kendi kendime. Ama hemen sonra tepkilerimi frenlemeye, cool davranmaya çalışarak duruşumu dikleştirdim ve aklımdan geçenin dışında bir şeyi kelimeye döktüm.

Hazel: "Niye ki?"

Tekin: "Bu kâbus meselesinden hoşlanmadım."

Ben de bu konunun yeniden açılmasından hoşlanmamıştım. Ansızın yüzüm düşünce, kaçan hevesimi de yanıma alarak pencereden uzaklaştım.

Hazel: "Bir süre sonra geçer."

Tavrım umursamazdı. Zaten diyebileceğim fazla bir şey de yoktu.

Tekin: "Öyle mi?"

Hazel: "Hı hı! Zaman her şeyi geçirmez mi?"

Tekin: "Her zaman değil. Bazen de yalnızca şiddetini arttırır."

Hazel: "Mesela neyin?"

Bir süre bir şey yazmadı ama sonrasında gönderdiği yanıt kısacıktı.

Tekin: "Boş ver."

Cevap vermekle vermemek arasında kaldığım o kısacık anda yeniden yazdı.

Tekin: "Hazel?"

Hazel: "Efendim?"

Tekin: "Hadi, uyu artık. Adamlar kapıda nöbette."

Hazel: "Evet, geç oldu. Uyuyayım ben."

Tekin: "Perdeni aç!"

Hazel: "Ne?"

Tekin: "Perdeni diyorum. Aç!"

İkiletmeden perdemi boylu boyunca açtım. Cam kapalıydı ama Tekin sanki aynı odanın içindeymişiz gibi yakındı. Aklımdan peşi sıra geçenleri yazdığını görmek ise beni sersemletmiş, dağıtmıştı.

Tekin: "Ben de burada, yakındayım. Perden açık kalsın."

"Olur," deyip hemen arkasından ekledim. "İyi geceler."

Tekin: "Sana da."

Duştan çıkar çıkmaz üzerime geçirdiğim siyah saten pijamalarımın yatağıma uzandım. Sağıma dönmüştüm, telefonum elimdeydi, bakışlarım ise perdesi açık cama odaklanmıştı.

Küçücük bir boşluktan görüyordum onu. Bir süre art arda birkaç sigara yakıp söndürdü. Gözleri telefonunun ekranındaydı ama herhangi bir şey yazmıyor, yalnızca bir şeye bakıyor gibi görünüyordu. Ne olduğunu merak ediyordum ama biliyordum ki bunu öğrenebilmemin imkânı yoktu.

Ansızın dikkatimi çeken şeyle telefonumu yeniden açtım. Whatsapp'a girdim. Az önce dikkat etmemiştim ama gerçek şimdi apaçık gözlerimin önündeydi. Biraz altlarda kalmış bir konuşma duruyordu Serdar ile. Hızlıca tıkladığımda ortaya çıkan ekran hiçbir şekilde tanıdık gelmiyordu. Yazdığı saate baktım, benim Tekin'in evinde sızdığım dakikalara tekabül ediyordu. "Ayrıldığımızı biliyorum ama kabullenemiyorum," diyordu Serdar'dan gelmiş tek cümlelik mesajda. Okunduğu belliydi ve kimin tarafından olduğu da şüpheyeye yer bırakmıyordu.

Demek ansızın sönen sinirinin sebebi buydu diye düşünürken dudaklarım küçük bir tebessümle kıvrıldı. Ama yine de bu dünü öylece sineye çekeceğim anlamına da gelmiyordu.

Saniyeler dakikalara dönüşürken, uyku beni nihayet kollarına aldı. Kâbuslar uzaklaşmıştı ya da belki de pusuya yatmışlardı. Ama önemi yoktu, burası güvenli alandı. Zihnimde az önce aramızda geçen mesajlaşmanın her bir satırını tekrar ederken, kapalı gözlerimin ardında Tekin'in pencereme yansıyan silüeti vardı.

□

Öğle saatlerine kadar uyuyup, yeni güne uzun bir aradan sonra nihayet dinç hissederek uyanmıştım. Hemen güzel bir duş almış, saçlarımı şekillendirmiş, makyajımı yapmıştım. Havanın bozduğunu, hatta ahmak ıslatan şeklinde yağmur çiselemeye başladığını gördüğümde ise çizme giymeye karar vermiştim. Üzerime siyah mini bir elbise, ince bir külotlu çorap, bordo alçak topuklu çizme ve bordo renkte deri bir gömleğimsi ceket geçirmiştim. Kabanımı ayrıca yanıma alacaktım.

Altın rengi k pelerimi takıp, siyah çantamın içine birkaç e yamı daha tiki tirdim. Kitaplarımı ve defterimi de elime alınca hazırdım.

Nihayet evden  ıktı ımda adamlar kapıdaydı. Tam arabanın olduğu yere doğru ilerleyecekken, yan evden gelen sesle adımlarım yavaşladı.  nce Tekin sandım ama yanıldı ımın kanıtı yalnızca saniyeler sonra kar ımdaydı.

Kumral saçlı, kıvrımlı vücutlu, di i bir kanıttı bu. Gülümseyerek bana bakıyor, bir yandan da sahte bir tavırla elini sallıyordu.

"Hazelci im!" diye seslendi Pelin. Tekin'in evinden çıkıyordu.  zerinde daracık bir elbise vardı, bana doğru yaklaşırken üstünü ba ını düzeltiyordu.

Bir an beynimden vurulmu a dönsem de duygularımı maskelemek uzmanlık alanım olmuştu. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek, "Tünaydın," diyebilmemin tek dayanağı buydu.

"Tünaydın, canım!" dedi nihayet yanıma geldiğinde. "Nereye böyle?"

"Okula," dedim. Elimdeki kitaplar da bunu yeterince ortaya seriyordu. Ama anlaşılan Pelin detaylı açıklamaya ihtiyaç duyuyordu.

"Harika! Ben de bir toplantıya ge ece im. Ama çok zor uyandım valla. Yeti ebilirim inşallah," dedi bir yandan geride bıraktığı Tekin'in evine bakarken.

"Sen..." dedim zar zor yutkunurken. "Burada mıydın gece?"

"Evet," diye yanıtladı. "Buradaydım." İmalı bir bakış vardı gözlerinde. Zaten ku kulandı ım şeyi bir kez daha hatırlatıyor, acaba dedirtiyordu. Diğer evinde de ne kadar rahat hareket ettiğini anımsayınca, ta lar iyiden iyiye yerine oturuyordu. O zaman o adi köpek bana neden gecenin bir vakti mesaj atıyordu? Üstelik perdeni a  falan da demişti. Ya gece ansızın uyansaydım ve o perdeden bambaşka bir manzara görseydim! Elimdeki kitapları sinirle sıktım. Derin

bir nefes alarak etrafıma bakındım. Bakışlarım Cihan'ı aradı kısa bir an ama ne yazık ki bulamadım.

"Rahat olabilirsin, Hazelciğim," dedi Pelin irite edici sesiyle. "Ben Tekin'le olan konunuzu biliyorum. İş birliğinizi yani."

Tek kaşım hayretle kalktı. "Öyle mi?"

"Tabii! Tekin benden saklamaz böyle şeyleri."

"Ne güzel," dedim gergin bir gülüşle. İlerden Cihan'ın koşarak bana yaklaştığını gördüğüm an bu yapmacık, sinir bozucu, tahammül edilemez sohbeti sona erdirdim. Bir gün kalmıştı şu lanet davete. Sonrasında bu kadınla aynı ortamda bulunmamak için ekstra gayret gösterecektim. Tekin de istediğini yapmakta özgürdü tabii ama bundan böyle atacağı hiçbir mesaja da cevap vermeyecektim.

"Aklının sende kalmasını bambaşka bir anlama yoran sensin," diye fısıldadı iç sesim. Bu gerçek, bir tokat gibi yüzüme inse de dik duruşumu korumayı bildim.

"Geç kalıyorum," dedim Pelin'e bir daha bakmadan. Cihan'ın kapısını açtığı Escalade'e bir adım atmadan önce ise son sözümü söyledim. "Hoşça kal."

"Hoşça kal, canım. Allah zihin açıklığı versin!"

Bir an geri dönüp saçına başına yapışmak istedim ama kendimi zor durdurdum. Her fırsatta yaşımın gençliğini vurgulamaktan çekinmiyordu ama farkında değildi, çok yanlış kişiyle dans ediyordu. Ona epey iltimas tanımıştım aslında ama o bütün kinimi üzerinde toplamayı başarmıştı, oysa bu gerçek bir çaba gerektiriyordu. Zihnimden türlü türlü intikam yolları geçerken rahat bir tavırla arkama yaslandım. Tam öfkem yatışmışken Cihan'ın ettiği lafa ise kayıtsız kalamadım.

"Tekin Abim şirkete gitti, Hazel Hanım!"

"Bana ne!" dedim sinirle. "Bana ne Tekin abinin nerede olduğundan, Cihan. Bana onunla ilgili rapor verme lütfen." Birkaç saniye geçmişti ki gözlerimi pişmanlıkla kapattım. Cihan'ın bir kabahati yoktu. O sadece işini yapıyordu.

"Kusura bakma," dedim telafi etmek ister gibi. "Kötü başladım güne."

"Estağfurullah, Hazel Hanım. Müzik açmamı ister misiniz?"

"Olur," diye yanıtladım. Cihan gerçek bir arabesk severdi. Nitekim İbrahim Tatlıses'ten Vur Gitsin Beni eşliğinde geride bıraktığımız yol boyunca, ikimizin de seçimi sakın bir sessizlikti.

□

"Önümüzdeki hafta da aynı kaynaktan devam edeceğiz. Ders öncesi e-posta olarak ilettiğim Orta Doğu Çalışmaları'na bir göz atın lütfen."

Kitaplarım ve not aldığım defterimi hızlıca toparlayıp ayaklandım. Saate baktım, akşam altıyı gösteriyordu. Pencerelerden içeri ışık girmez olduğuna göre karanlık iyice çökmüştü. Kol çantamı koluma taktığım sırada, amfide yalnızca birkaç kişi kalmışken hocanın sesini duydum.

"Hazel, biraz odama gelir misin?"

Semra Hoca, aynı zamanda tez danışmanım olduğundan zaten yanına uğrayacaktım ama teklif ondan gelince bir an gerildim.

"Tabii, hocam," dedim başımı sallayarak.

Karşılaştırmalı Siyasal Davranış (Comparative Political Behaviour) dersi pek kalabalık değildi. On beş kişi ya var ya yoktuk. Programdaki büyük çoğunluk lisans eğitimlerini de ODTÜ'de tamamladıklarından, kendi içlerinde samimiyetlerini koruyorlardı. Hiçbiriyle aram kötü değildi ama haftada bir-iki gün görüştüğümüzden olsa gerek arkadaş olduğumuz da söylenemezdi. Ayrıca herkes yarı zamanlı da olsa çalışıyordu, dolayısıyla sınav zamanları not alışverişi dışında samimiyet geliştirecek vakit yok denecek kadar azdı.

Hızlı adımlarla hocayı takip edip odasına doğru ilerledim. Prof. Dr. Semra Özata yazan duvarın önünde durdum. Hoca çoktan içeri girmişti. Ben de kapıyı hafifçe tıklattım, onay gelir gelmez de açtım.

Semra Hoca ellili yaşlarının ortasında, hayatını işine adanmış başarılı bir akademisyendi. Kumral saçları, boynundan eksik etmediği fuları ve her daim kaliteli görünen etek-cekete takımlarından biriyle kütüphanesinin yanı başında bir şeyler arıyordu. Aradığını bulmuş olmalı ki yüzünde bir gülümsemeyle kalın kitabı eline aldı ve bana döndü.

"Gel, Hazel," dedi masasının önündeki iki sandalyeden birini göstererek. "Otur."

Dediğini yaptım hemen. Kitaplarım ve defterimi kucağıma koydum, çantamı da onların üzerine yerleştirdim. "Nasılsınız, hocam?" dedim gerginliğimi kırmaya çalışarak.

"İyiyim. Sen nasılsın asıl? Nasıl gidiyor staj?" diye sordu.

Semra Hoca staj için sunduğum referanslarımdan biriydi. Orada çalışmamı pek onaylamamış ama referans isteğimi de geri çevirmemişti.

"İyi, hocam. Her şey yolunda."

"Yalancı," diye mırıldandı yerine otururken. "Berbat gittiğine eminim. Saçma sapan, sana hiçbir şey katmayacak işler yaptırdıklarına da şüphem yok."

"Yok, hocam. Öyle değil," diye mırın kırın eşliğinde inkâr etmeye çalıştım ama ne yazık ki Semra Hoca eski külyutmazlardandı.

"Ne yaptın en son? Allah aşkına söyle!" diye ısrarla sordu.

Sesim içime kaçmış bir şekilde yanıtladım. "Güngör Bey'in vereceği davet için davet listesi hazırlanması ve kontrolü."

Elindeki kalemi masasının üzerine sinirle fırlattı. "En parlak öğrencimi LCV alan banket sorumlusu yapmışlar resmen!" dedi isyanla. "Ben sana o referansı bu kâğıt kürek işleriyle meşgul ol diye mi verdim, çocuğum?"

İkinci sorusuna adapte olamadım çünkü ilk söylediği cümlede takılı kalmıştım. "Hocam... Sahiden mi?" dedim sevincimi saklayamadan. "En parlak öğrenciniz miyim gerçekten?"

"Öyle olduğunu biliyorsun, Hazel? Benden övgü mü bekliyorsun?"

"Valla bilmiyordum, hocam," diye yanıtladım pişkince. "Ama ben bu gazla Güngör Bey'e bir davet daha hazırlarım, hiç sorun değil."

Semra Hoca bana sinirli bir bakış attı. "Dürüst ol," dedi uyarır gibi. "Memnun musun?"

"Memnunum, hocam," dedim ama gerçek düşüncem bu muydu, emin değildim. "Hep istiyordum, biliyorsunuz. Benim için büyük bir fırsat. Gerçek bir işe dönüşür mü, bilemiyorum tabii ama... Yine de kazandığım her deneyim önemli benim için."

"Gerçek bir işe dönüşememe ihtimalini şimdiden öngörebiliyorsun o hâlde."

"Yani..."

"Yani ne?"

"Hocam, tahmin edersiniz işte. Bana çok da bayılmıyorlar. Güngör Bey'den bir şey görmedim şimdiye dek ama... Ofiste çalışanların... Ailemin konumu, maddi durumu... Hoşlarına gitmiyor pek." Tek kaşını kaldırdı. "Geçen gün de twitter'a düşmek gibi bir talihsizlik geldi başıma."

"E bu yeni bir şey değil ki çocuğum. İkizin hep oralarda zaten."

"Evet de... Ben staja başladığımdan beri ekstra dikkat ediyordum açıkçası. Ofise arabamla gitmiyorum," dedim, ki bu doğrudu. Arabam evin kapalı garajında küflenmeye yüz tutmuştu. Cihan bile kimse görmesin diye beni ofisin biraz uzağında indiriyordu. "Kılık kıyafetim fazla dikkat çekmesin diye de çaba gösteriyorum."

Bir an düşündü. Hemen ardından dan diye sordu. "Böyle yaşanır mı, Hazel?" Cevap veremeyince sözlerini sürdürdü. "Özgürlüğünü bu denli kısıtlayan bir yerde çalışmaya ne kadar daha devam edebilirsin?"

"Bir grup içindeyse kendimizi bazı şeylere adapte etmemiz de gerekmez mi?" diye sordum.

"Elbette! Fakat içinde bulunduğun grup kısa vadede hayat enerjini çalacaksa, seni uyarmak hocan olarak benim görevim." Sinirle devam etti. "Ayrıca... Diplomasi

dünyasında yalnızca kadınların yaşamlarının kısıtlanması da ayrı bir konu. Eminim Güngör Bıçakçı'nın altındaki arabanın ne derece lüks olduğunu kimse sorgulamıyordur. Ki o buna devletin sağladığı imkânlar sayesinde sahip." Ayağa kalkıp masasının etrafından dolaştı. "Ülkedeki maddi eşitsizliklerin, zengin kesimin suçu olmadığını, temelde çözülmesi gereken çok daha büyük problemlerimiz olduğunu bilmiyor orada çalışanlar demek ki! Ya da işlerine gelmiyor."

"Aman hocam!" dedim dalgaya vurmaya çalışarak. "Bir duyan olacak. Anarşist diye ters kelepçe alınırsız valla."

Güldürmeyen şakama gözlerini devirdi. "Politikacıların sahip oldukları serveti sorgulayacaklarına, belki bir asırdan fazladır bu ülkeye özel sektörde hizmet etmiş, binlerce kişiye istihdam sağlamış bir ailenin çocuğu sorgulanıyor. Sana iyi bir hayat sunulmuş olması suç mu? Tabii ki sonuna kadar yaşayacaksın bunu! Çalıştığın yer, bu özgürlüğünü almamalı senden."

"Hocam çok kibarsınız," dedim dayanamayarak. "Ağzında gümüş kaşıkla doğmuşsun demek yerine iyi bir hayat sunulmuş falan diyorsunuz. Okumuş insansınız tabii."

"Bak işte! Politikacılar o kadar antipatik ki benim için, kaymak tabaka savunuyorum burada!" dedi gülererek. Ardından hemen ciddileşti. "Gençsin. Zekisin. Komik bir kızsın. Hayat dolusun. Dinozorlaşmış diplomasi dünyası içinde harcama bunu."

Tedirgin bir şekilde dudaklarımı ısırdım ve içimden geçeni nihayet dışı vurdum. "Pes etmek istemiyorum."

"Pes etmek mi istemiyorsun?" dedi zihnimin içindekileri bilir gibi. "Yoksa *Pes etti!* dedirtmek mi istemiyorsun?"

"İkisi de..."

"İnsanların ne düşündüğünün hiçbir önemi yok. Onlar her koşulda konuşacak, yerecek, eleştirecek bir şey bulurlar. Sen potansiyelini daha faydalı şeylerde kullanmaya bak."

Yerimde şüpheyle kıpırdandım. "Hocam siz bana bir şey mi teklif etmeye çalışıyorsunuz?"

"Evet," dedi hiç düşünmeden. Yeniden koltuğuna oturdu. "Senin okulun... Galatasaray Üniversitesi... Bana bir teklif getirdi bir süre önce."

Gözlerim hayretle açıldı. "Nasıl bir teklif?"

"Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde Bölüm Başkanlığı..."

"Hihhh, harika bir şey bu!" dedim heyecanla. "Çok tebrik ederim, hocam. Kabul ettiniz, değil mi?"

"Teşekkür ederim. Evet, kabul ettim," dedi başını sallayarak. "Bu dönemi de bitireceğiz burada birlikte. Önümüzdeki güz döneminde orada göreve başlayacağım." Derin bir nefes aldı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan devam etti. "Senin de orada olmanı istiyorum. Asistanım olarak. Doktoranı da orada yapman harika olur."

"Ama ben..." dedim heyecanla karışık bir stresle. "Doktora yapmayı planlıyor muyum, bilmiyorum."

"Başarılısın, Hazel. Yazdığın makaleler... Tez konuna karar verirken sunduğun fikirler muhteşemdi."

Şaşkınlık beni esir almıştı sanki. Semra Hoca tarafından bu kadar övülmeye alışık değildim. "Ütopik olduklarını düşündünüz sanmıştım."

"Hayır, değildiler," dedi net bir şekilde. "Aksine... Hepsi inkâr edilen, üzeri örtülen ülke gerçekleriydi. Ki içlerinden birine de onay verdim. Yakında çalışmalarımıza başlayacağız."

"Evet, doğru."

"Bir akademisyen olarak eğitim dünyasına katacaklarını şimdiden hayal edebiliyorum. Üstelik burası hayatın boyunca en özgür olacağın kurum." Kararsız kaldığımı görünce ayaklandı. "Sen bunu bir düşün. Daha vaktimiz var." Az önce kitaplığında arayıp bulduğu kitabı bana uzattı. "Şuna bir göz atmanı istiyorum tezin için. Bu arada iki haftalığına yurt dışında olacağım."

"Nerede, hocam?"

"Cenevre'de bir konferansa katılacağım konuşmacı olarak. İki hafta dersi online götürürüz. Sınıfa bu akşam e-posta ile

duyuracağım bunu. Tez için de ihtiyaç duyarsan konuşuruz bu süreçte."

"Tamam, hocam," diyerek verdiği kitabı da alıp ayaklandım.

"Birkaç haftadır dağılmış gibiydin. Ama toparlanıyorsun gördüğüm kadarıyla," dedi kendisi de eşyalarını alıp benimle birlikte odasından çıkarken.

"Evet," dedim inkâr etmeden. "Kişisel bazı sorunlar diyelim. İyiyim şimdi."

"Güzel," dedi odasının hemen yanındaki, binanın çıkış kapısından geçerken. "Sevindim buna." Bakışları kısa bir an karşıya değdi. Sonra yeniden bana döndü. "Seni mi bekliyor bu yakışıklı?" diye sordu.

Şaşkınlıkla karşıya baktım. Tekin kapıdaydı. Daha önce görmediğim bir arabaya yaslanmıştı. Bakışlarım Escalade'i aradı ama ortalıkta görünmüyordu.

"Galiba!" diye yanıtladım Semra Hoca'yı şaşkın bir tavırla. Sonra hemen toparladım. "Yani evet."

"İşyeri seçimin berbat ama erkek seçimin başarılı. Beğendim."

"Yok, hocam," diye yanıtladım telaşla. "Öyle değil. Yani öyle bir şey yok bizim aramızda."

"Tamam tamam!" dedi bana inanmamış gibi. Beni hafifçe ittirdi. "Hadi yürü. Senin yüzünden gereğinden fazla burjuvaya maruz kaldım."

"Görüşürüz, hocam. İyi yolculuklar," dedim ama Tekin'i açıklığa kavuşturamamış olmanın gerginliği de içimde sıkıştı.

Semra Hoca uzaklaşırken, ben yavaş adımlarla Tekin'e yaklaştım. Sigarasından son bir nefes çekip arabasının lastiğinde söndürdü, izmariti köşedeki çöp kutusuna attı. Yaslandığı arabadan doğrulup bana doğru adımladı.

"Ne işin var burada?" diye sordum. Sesim soğuktu. Aslında tavırlı görünmemeye çalışıyordum ama elimde değil gibiydi bu.

"Öğlen sinirliymişsin biraz," dedi. Soruma ise cevap vermemişti.

Bakışlarım kaldırımın yakınına yeni yanaşan Escalade'in yanında bekleyen Cihan'ı bulunca kaşlarım çatıldı. "Cihan beni şikâyet mi etti sana?" dedim. Hayal kırıklığına uğramıştım.

"Hayır, sadece sinirli olduğunu söyledi."

"İyi!" dedim arabanın yolcu koltuğuna yürürken. "Doğru söylemiş." Elim kapıya uzandı. "Bu senin araban mı?" diye sordum dayanamayıp. Gri renkte son model bir Aston Martin'di bu. Tekin gibi bir adama yakıştığını da kabul etmek gerekiyordu.

"Evet. Pek kullanma fırsatım olmuyor," diye yanıtladı beni. "Sen diğerini sevmeyince..."

"Benim fikrimin neden önemi olsun?" Konuşmayı daha fazla uzatmak istemediğim için kabanımı çıkarıp arka koltuğa koydum ve hemen peşinden yolcu koltuğuna oturdum. O da direksiyona geçtiğinde, birkaç saniyenin ardından arabanın motoru çalıştı. Sağ aynadan görebildiğim kadarıyla Escalade de bizim arkamızdan yola çıkmıştı.

"Aç mısın?" diye sordu Tekin bir süre sonra ana yola girerken.

"Evet ama artık dışarıda yemek istemiyorum," dedim dürüstçe. "Bu ara fazla kaçırdım. Bizim paraleldeki caddede zeytinyağlı ev yemekleri yapan bir yer var. Oradan bir şeyler alacağım."

"Fazla mı kaçırdın?" diye sordu. Bakışları kırmızı ışıktaki durmak zorunda kaldığımız o ufacık anda üzerimde dolaştı.

"Hiç belli olmuyor."

Yüzümün ısındığını hisseder gibi olunca başımı hemen sağa çevirdim. Trafik neyse ki akıyordu, eve varmamız çok sürmeyecekti.

"Kaç dersin var?" diye sordu bu kez. Benimle sohbet etmeye mi çalışıyordu?

"Bir," dedim düşünmeden. "Bir de tezim."

"Yüksek lisansın son senesinde yalnızca tez oluyor bazı okullarda," dedi. Bunu söylediği an onun eğitimini hiç

sormadığım aklıma geldi. Ama tuttum tabii kendimi. Beni hiç ilgilendirmezdi.

"Evet. Bizde de öyle. Benim dersim de geçen seneden."

"Alttan mı alıyorsun?"

"Ne münasebet!" dedim diklenerek. "Alttan almıyorum. B ile geçmiştım, notumu beğenmediğim için yeniden alıyorum."

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "B'yi beğenmedin?"

"Evet," dedim omzumu silkerek. "Hocam da saçma olduğunu söylemişti ama A ile geçeceğim bu sefer. O yüzden pişman değilim."

"Kapıdaki miydi bahsettiğin hocan?" dedi bir eliyle direksiyonu döndürüp diğerini vitesine atarken.

"Hı hı. Bana bir şey teklif etti bugün?"

"Ne?"

"Galatasaray Üniversitesi'nden Bölüm Başkanlığı teklifi almış. Benim de orada asistanı olmamı istiyor. Seneye güz döneminde."

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu otobana çıkan yola bağlanırken.

"Bilmem," deyip onun tepkisini ölçmek ister gibi yan gözle baktım. "Kabul ederim belki."

"Öyle mi?"

"Aynen," dedim çenemi havaya dikerek. "Ankara'ya beni bağlayan çok da bir şey yok neticede."

Cevap vermedi. O andan sonra dakikalar sessizlik içinde akarken, Tekin'in de yolculuğun başındaki o samimi tavrı silinmişti. Belki de bir şeylerin ters gittiğinin o da bilincindeydi. İş birliği yapıyorduk, evet ama bu her an, her gün görüşmemizi gerektirmezdi. Hele ki Pelin onun hayatının bir yerlerindeyken, aksi bir durum benim için kabul edilemezdi.

Söyleyecektim bunu aslında. Tam ağzımı açıp dile getirecektim ki Tekin ansızın gazı kökledi.

"Siktir!" dedi bakışları bir dikiz aynasında, bir yan aynalarda gezinirken. Telefonunu eline aldı, hızlıca bir şeyleri

tuşladı. Sesi hoparlöre verdiğini, birkaç saniye sonra aramanın yanıtlandığını duyunca anladım. "Neredesiniz?" diye sordu.

Karşılığında Cihan'ın telaşlı sesini duydum. "Lastik patladı, abi," diye yanıtladı Tekin'i. "İki araba geçti yanımızdan peş peşe. İkisi de zırhlı gibi görünüyordu."

Tekin yanıt vermeden telefonu kapattı. Hız ibresi iyiden iyiye artmıştı, arabanın motor sesi gecenin sessizliğini yırtıyordu. Bir telefon daha etti hiç duraksamadan. Telefonu açan kişiden ilk anda ses çıkmadı.

"Konumumu görüyor musun?" diye sordu Tekin. Karşı taraftan yalnızca '*Temiz*' yanıtı geldi. "Tünele yaklaşıyorum. Peşimde iki zırhlı araç var. Yalnız değilim."

Karşı taraf birkaç saniye sessizliğini korudu. Hemen ardından ise "Tünelin başındaki köprüde adamlar konumlanıyor. Oraya kadar idare et," dedi. Sesi ifadesizdi. Kim olduğunu anlamamıştım ama Tekin için çalıştığı belliydi. "Araçların seninle birlikte tünele girmesine izin verme."

Tekin telefonu kapattı, hemen dizlerimin yapıştığı torpidoya uzanıp açmaya çalışınca koltuğumu geriye çekmek zorunda kaldım. Torpidoda tek bir silah vardı. "Sikeyim!" diye hırladı dişlerinin arasından. O dikiz aynasına bakınca ben de aynısını yaptım. Bahsettiği araçlar bize yaklaşıyorlardı. "Hazel..." diye mırıldandı. Sanki güç alabilecekmişim gibi emniyet kemerinin tokasını tutan elime uzandı. "Korkma!" dedi yoldan kısa bir an çektiği bakışlarını benimkilere odaklarken. Elim sıkıca tuttu. "Araç kurşun geçirmez. Hiçbir şey olmayacak. Sadece soğukkanlı olmanı istiyorum senden."

Başımı onaylarcasına salladım. "Korkmuyorum," dedim ama sesimin ne kadar inandırıcı çıktığına odaklanamadım.

"Koltuğunun altında," dedi Tekin gazi bir an olsun kesmeden. "Büyük bir çanta olmalı. Çekip çekemeyeceğine bakmanı istiyorum."

Yine başımı salladım. Koltuğun altına doğru eğildim. Sahiden de büyük bir çanta vardı. Çekmeye çalıştım ama ne

yazık ki başaramadım. Bir yere takılmış gibi görünüyordu. "Takılmış!" dedim nefes nefese. Biraz daha zorladım ama maalesef yine olmadı. Sağdaki aynadan arkayı görmeye çalıştım ve aranın gitgide daha çok açıldığını fark etmemle birlikte beynim tüm hızıyla çalışmaya başladı. "Arkaya geçip alacağım," dedim Tekin'e. Kemerimi hızla çözdüm, oturduğum koltuktan zar zor ayaklandım. Fakat tam arka tarafa doğru geçecekken, Tekin'in direksiyonu kırmasıyla kendimi onun kucağında yarı oturur hâlde buldum.

"Niye kırıyorsun direksiyonu?" diye bağırdım. Oysa koluna çarparak buna benim sebep olduğumun farkına varamadım.

O da benimle aynı anda, "Siktir! Hazel... N'apıyorsun?" diye tısladı. Az önce vitesi tutan eli sıkıca ince belime dolanmıştı. Bedenlerimizin arasında rüzgârın geçeceği kadar bile mesafe kalmamıştı. Nefesi boynumdaydı, neredeyse burnundan zar zor soluyordu. Kalçam ise resmen kucağındaydı, belimi saran büyük elini belki de bu yakınlığın etkisiyle elbisemin üzerinden karnıma bastırmıştı.

Arabanın arka camından, gerideki arabalarla olan mesafemizin yine açıldığını görünce dudaklarımdan, "N'apıyor gibi görünüyorum?" diye bir fısıltı döküldü. Bu neyin cesareti, neyin rahatlığıydı bilmiyorum ama adrenalin damarlarımda bir kan misali akarken buna başka bir şey daha karışmıştı.

Arzu...

"Canıma kastediyormuş gibi..." dedi alev alev yanan gözleri kalp atışı kadar kısa bir süre için benimkileri bulurken.

İlk kez düştüğüm bu arzu çukurundan hızla yukarı tırmanmaya çalıştım. Fakat hissettiğim arzu ıslaktı, kaygandı, yakıcıydı ve bir kapandan farksızdı. Sanki ebediyen beni hapsetmiş, kurtulmamı imkânsız kılmıştı. Oysa bunun karşılıksız da olamayabileceğini tutuşmuş gözlerinde gördüğüm, kalçamın altındaki sertlikte hissettiğim an, peşimizdeki tehlike de şiddetini arttırdı. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Sebebi, içinde bulunduğumuz tehlike değildi ama şimdi yalnızca canımıza odaklanmanın sırasıydı.

"Aksine..." Zar zor toparlanıp dudaklarımı hafifçe yalayarak ıslattım. "Canımızı kurtarmaya çalışıyorum," deyip koltuğun başlığına tutunarak ayaklandım ve soluk soluğa kendimi arka koltuğa attım.

Ben elimi koltuğun altındaki çantaya atıp bir hışımla çıkardığım an, Tekin başını geriye doğru attı ve koltuğunun başlığına sertçe vurdu.

"Böyle sınavı sikeyim!" dedi dişlerinin arasından, hiddetle.

Ne demek istediğini sormadan "Çıkardım," diye rapor verdim.

"Öne geçmen lazım tekrar," dedi. Koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. Nefesi dudaklarının arasından bir ısıklık gibi çıkıyordu.

Sözünü ikiletmeden ve bu kez benzer bir kaza yaşanmadan ön koltuğa geçtim.

"Direksiyonu tut," dedi bana. "Sakın bırakma, gözlerini de yoldan ayırma."

Başımı sallayarak dediğini yaptım. O koltuğunu geriye çekerken bir yandan da arabayı otomatik pilota aldı. Benim ellerim direksiyonu sıkıca kavramışken, Tekin çantanın içindekini çıkarmakla uğraşıyordu. Nihayet saniyeler sonra, ben kallavi bir silah görmeyi beklerken, elinde bombaya benzeyen şeyler tutuyordu.

"Onlar ne?" diye sordum dayanamadan.

"Bir tür tuzak! Hız kesici," diye yanıtladı. Tünele girmemize yalnızca metreler kalmıştı.

"Direksiyonu çok hafif tutman yeterli," dedi Tekin bir yandan arabanın tavanındaki sunroof'u açarken.

"Tamam," dedim.

"Tünele girdiğimiz an hızlanacağım. Kemerini tak ve gözünü yoldan çekme!" dedikten yalnızca saniyeler sonra, tünelin üstündeki köprüdeki silahlı adamları gördüm. Bunlar sanırım telefonda bahsi geçen kişilerdi. Tekin hafifçe ama hızlı bir şekilde doğruldu. Kendini göğsüne kadar sunroof'tan

dışarı çıkardı. Tüm bunları yapmadan önce ise arabanın otomatik pilotundan emin olmaya çalışmıştı. Araba sabit bir hızla giderken, Tekin elindeki bombaya benzeyen şeyleri geride bıraktığımız yola, tam peşimizdeki arabaların lastiklerine isabet edecek şekilde fırlattı.

Bunun etkisiyle arabalar sağa sola savrulmaya, hızlarını ise düşürmeye başladılar. Tam gaz tünelin karanlığına girdiğimiz anda ise Tekin yeniden koltuğuna oturmuş, arabanın hakimiyetini geri kazanmıştı. Fakat olan peşimizdeki arabalara olmuştu. Tekin'in attığı şeylerin etkisiyle dengeleri bozulan araçlar daha tünele giremeden, üstteki köprüden gelen bir yaylım ateşine tutuldular. Toparlanmalarını, yeniden peşimize düşmelerini beklerken ise hiç beklemediğim bir şey oldu. İki araç da birbiri ardına, etraflarına dev bir alev topu saçarak patladılar.

"Senin ben yapacağın işe sokayım!" diye söylendi Tekin. Hızla telefonuna sarıldı. Tek çalışta açılan telefonun diğer tarafında yine ses yoktu. "Ulan arabaları niye patlattınız!" diye bağırdı. "Sorgulayacaktın."

"Sorgulayacak çok adam var," dedi hattın diğer ucundaki kişi. "Kusura bakma! İş yüküm artıyor."

"Ya sabır!" dedi Tekin ama aynı anda telefon çat diye kapandı. "Bir tane normal yok etrafımda, amına koyayım!" Göz ucuyla bana baktı. İyi olduğuma kanaat getirmiş olmalı ki derin bir nefes eşliğinde sırtını koltuğuna yasladı. Benim ise nefesim hâlâ düzelmemişti; aklım az önce patlayan arabalardayken, kalbim reddetmeye çalıştığım bambaşka bir duyguya odaklıydı.

□

Davet Günü...

Bakışlarım aynada gördüğüm bedende ağır ağır dolandı. Üzerimdeki şarap kırmızısı straplez elbise, göğsümü ikinci bir deri gibi sarıyordu. İpek kumaş belimden aşağıya bollaşarak iniyor, sol bacağımda ise oldukça derin bir yırtmaç yaratıyordu. Topuklu ayakkabılarım da elbisemle aynı kumaştandı ve ince ayak bileklerime dolanan ipleri

vardı. Saçımı hafif dalgalar hâlinde açık bırakmış, tek bir omzumda toplamıştım. Çabasız diyemezdim, aksine tam tersi şekilde anlaşılsın istiyordum.

Parmaklarım boynumdaki kolyeyi buldu. Belli belirsiz düzeltmeye çalıştım ısıtılı taşları. Göz makyajım hafifti fakat dudaklarımdaki rujdan yana tercihim koyu kırmızı olmuştu.

Güzel görünüyordum. Bu geceyi sorunsuz atlatmak istiyor, neler olacağı üzerine tahminler yürüttükçe tüm bedenimin sinir uçlarıma kadar gerildiğini hissediyordum. Fakat bir yandan da içimde bir yerler bambaşka bir şeyler arzu ediyordu. Belki ilgi, belki de bir miktar kıskançlık... Kabul etmeliydim ki canım dünün intikamını almayı çekiyordu.

Derin bir nefes eşliğinde, tezgâha bıraktığım küçük çantamı elime aldım ve kapıdan gelen sesleri duymamla birlikte oraya doğru yöneldim. Kapıyı açtığım anda bir kalabalık karşıladı beni. En arkada Tekin'in adamları vardı; Tekin ise en öndeydi, tıpkı Whatsapp fotoğrafına benzeyen bir smokin giyiyordu.

Saçları daha da kısaltılmıştı, sakallarına da birtakım hamlelerde bulunulduğu aşikârdı çünkü dünkünden daha inceltilmiş görünüyorlardı. Bu durum çenesindeki belli belirsiz çukuru da ortaya çıkarmıştı. İlk kez gördüğüm o çukura bakmadan duramazken, onun da bakışları benim üzerimde dolandı. Elbisemde, göğüs dekoltemde, ardından yüzümle saçlarımda gezinen kor bakışlar ellerimi koyacak yer bulamamama sebep oluyordu. Ama herhâlde tepkilerimi gizlemekte ustalaşmıştım artık, belli etmemek adına pek de çaba harcamam gerekmiyordu.

Dün geceki aksiyondan sonra doğru düzgün konuşamamıştık. Şimdi düşününce bile, dün yaşananların üzerinin nasıl örtülebildiğini hâlâ aklım almıyordu. Tekin'in benim asla tahmin edemediğim yerlerde adamlarının bulunduğu aşikârdı. Kullanacağı güzergâhlarda daima bekleyen adamlarının olması da bunu gösteriyordu. Fakat iyi bir şeye mi hizmet ediyordu, yoksa görüldüğü kadar gri miydi, işte bu konuda tahmin yürütebilmem zordu. Kötü

tarafıta olmadığına inandırmaya çalışıyordum kendimi, aksi için henüz bir kanıtım yoktu.

Tekin beni incelemeyi bırakıp bir Şey söylemek üzere dudaklarını aralamıştı ki arkadan gelen sesle kalabalık koruma grubu ikiye ayrıldı. Oluşan gürültüyle Tekin de arkasına döndü ve karşısında bulunduğu çocuğa şaşkınlıkla baktı. "Sen de kimsin?" diye sordu.

ocuk Tekin'in sorusuna yanıt vermeden bana doğru yaklaştı. Elinde kocaman bir beyaz lale buketi tutuyordu. Dev buketi bana uzattı. "Hazel Poyrazoğlu, değil mi?" diye sordu. Başımı sallayınca ise sözlerini sürdürdü. "Abla bu çiçekler senin. Direkt sana teslim etmek üzere emir almıştım."

"Teşekkürler," dedim çocuğa, bakışlarım zar zor elimdeki çiçeklerin üzerindeki notu bulurken. Henüz evin kapısından dışarı adım atamadan, not kağıdının bulunduğu minik zarfı açtım.

Bir an Tekin'e baktım, gözlerinden yine ateşler fışkırıyordu. Fakat dün gecekinden farklıydı bu kez. Dışarıya yansıtmaktan çekinmediği hiddetinden kaynaklanıyordu.

Bu geceyi sakın geçirme hayallerim hızla suya düşüp, intikam hayallerim aynı hızla gerçekleşirken zarfın içindeki not kağıdını çıkardım. Tekin'in de dikkati önce kâğıda, sonra bana çevrildi. Okuduklarından hoşlanmamış olduğu sinirle sıktığı burun kemerinden belliydi.

Beyaz kâğıdın üzerinde bir cümle, bir de isim vardı ve ne yazık ki her bir kelime gecenin nasıl geçeceğinin de sinyallerini vermişti. Üstelik not bu kez Rusça değil, Türkçe yazılmıştı; Tekin'in merak etmesi artık gereksizdi.

"Bu geceyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Lev Lazarenko

Tekin elimdeki not kağıdını hışımla aldı. "Bekle sen, bekle!" dedi dişlerinin arasından hiddetle. Ardından kapıdaki adamlarını azarlamaya başladı. "Bu herif nasıl bulabiliyor bu evi?" diye bağırdı. "Armut mu topluyorsunuz lan siz?"

O adamları paylamayı sürdürürken ben hiç beklemeden eve girdim. Dudaklarım sinsi bir şekilde kıvrılmıştı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi elimdeki çiçekleri hızla vazoya yerleştirmeye yeltenmişim.

Dakikalar sonra Tekin sinirle geri döndüğünde bakışları çiçeklerin üzerindeydi. "Onları evde mi tutacaksın?" dedi. Daha sert bir tepki vermek istiyor ama kendini frenliyor gibiydi.

"Evet," diye yanıtladım *Bu da soru mu?* der gibi bir tonda. "Vazoda güzel oldular bence." Burnumu çiçeklere yaklaştırdım ve derin derin kokladım. "Çok güzel kokuyorlar," dedim mırıltıyla karışık. "Bu gece Lev'e yüz yüze teşekkür ederim artık."

Tekin elini hışımla saçlarının arasına daldırdı, simsiyah kısacık tutamları çekiştirdi. "Lev'e?" dedi duyduklarına anlam verememiş gibi. "Ne ara gelişti bu samimiyet?"

"Seni neden ilgilendiriyor?" dedim dan diye. Tekin aynı anda mutfağımın ada tezgahına elindeki notu vururcasına bıraktı. "Yavaş!" dedim tüm rahatlığımınla. "Bak, yaralı elin o! Sargın da gevşemiş zaten! Pelin o kadar uğraşmıştı ama hiç dikkat etmemişsin."

Elindeki sargıyı sinirle söküp çöp tenekesine fırlattığında, dudaklarımın zaferle kıvrılma isteğini bastırdım. Tam önümden dışarı çıkacaktı ki benim bir adım atmamla ansızın duraksadı. Bakışları derin yırtmacımda, yırtmacın açıkta bıraktığı ince, pürüzsüz bacağımın dolaştı. *Ah Tekin...* diye geçirdim içimden sinsice. Çok zor bir gece olacaktı. Onun payına ne düşmüştü bilmiyordum ama bu gece emindim ki benim payımda yalnızca zafer vardı.

□

Eveet! Hadi başladık... Aksiyon dolu bir bölümdü... Davet gecesine adım atıyoruz. Uzun bir gece bizi bekliyor. Anlaşılan Hazel bazı dersler verme peşinde... Bakalım neler yaşanacak? □□

Allah'ım, bu ilk zamanlardaki dengesizlikler, arzular, karmaşalar, kıskançlıklar ama bir kabullenip bir

reddetmeler... Çok seviyorum çok? Siz de benimle aynı fikirde misiniz? □

Sizce Hazel'in payına düşen zafer mi yoksa yenilgi mi olacak?□

Bu bölümde okuduklarınız, özellikle Hazel'in hocasıyla olan sahnesi, hemen peşinden okuduğumuz takip sahnemiz birkaç bölüm içinde yaşamaya başlayacağımız şeylere hizmet ediyor. Tahminleriniz var mı? □

9. Bölümü de bu akşam yayınlayacaktım ama acil bir sunum hazırlama işim çıktı. Muhtemelen çarşamba akşamı paylaşırım. Bundan sonra tamamen hazır olunca direkt paylaşayım isterseniz, siz de beklenti içine girmemiş olursunuz. Diğer türlü ben de çok telaş yapıyorum. ☺□

9. Bölümün sonu bizim için ilk dönüm noktalarından biri... Ama çok da yüzümüzün güleceğini söyleyemem ☺ Ne düşüneceğinizi deli gibi merak ediyorum. □

Bugün tam 1 ay oldu hikâyemize başlayalı. 1 ayda 8 bölüm... Haftada 2 bölüm eder... Bence bu ciddi bir başarı diye düşünüyorum. Harika gidiyoruz. Sizce? ☺

Hepinizi çok seviyorum. 9. Bölümü bu kez hazır olur olmaz duyuracağım beklememeniz için. Kocaman öpücükler ve anlayışınıza sonsuz teşekkürler. □

Hikayemizle ilgili instagram / tiktok paylaşımlarınıza beni etiketleyebilir, twitter paylaşımlarınızda #Arhavili etiketini kullanabilirsiniz. □

Bana aşağıdaki sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz;

Instagram: @ burcubuyukyildizz

Twitter: @ burcubykyldz

Tiktok: @ burcubuyukyildiz

Arhavili Sosyal Medya Hesapları;

Instagram: @ arhaviliofficial

Twitter: @ arhavaliserisi

Tiktok: @ arhaviliofficial

9. BÖLÜM

Karanlık yollardan geçtik, zehir gibi sular içtik ama nihayet biz geldik... Hem de şimdiye kadarki en uzun bölümümüzle... □

Buraya bölümü okuduğumuz tarihi bırakalım mı? □

Yıldızlarınız ve bol satır yorumlarınız beni o kadar motive ediyor ki... Eksik etmeyin olur mu? □

Aramıza yeni yeni okurlar katıldığını görüyorum. Hepiniz hoş geldiniz... □

İyi ki varsınız. Keyifli okumalar... □

Davet Hazel & Tekin'i... □

□

9. BÖLÜM

♪♪ Bölüm Şarkıları:

Yıldız Tilbe ~ Arzular Arsız

Paloma Faith ~ Only Love Can Hurt Like This

Anna Vissi ~ Sigharitiria

□

Tekin sinirle söylenerek evi gerisinde bıraktığında, gülüşümü daha fazla bastıramadım. Patlamaya hazır bir bomba gibiydi; kendini durdurmayı başarabilecek mi, yoksa bir yerde öfkeyle infilak mı edecek diye meraklanmadan yapamamıştım.

Telefonumu çantama koyduğumdan emin olduktan sonra, evimi burada kalacak adamlara emanet ederek ben de arkasından bahçeye çıktım. Kapının önüne arabalar yanaşmıştı. Escalade'e bineceğimizi sandım ama dev araç ortalıkta görünmüyordu. Dün lastiklerinin patladığı aklıma gelince, bunun sebebi de kafamda net bir yere oturdu. Fakat

görünen o ki Tekin bir Escalade sevdalıydı. Çünkü bu kez de aynı arabanın lacivert renkte olanı kapıya yanaşıyordu.

Tekin cebinden sigarasını çıkardı, içinden bir dalı dudaklarının arasına bıraktı ama yakmadı. Ben yanına ulaştığımda bana da uzattı fakat kabul etmedim.

"Teşekkürler," dedim. "Kokmak istemiyorum şimdi."

Ben öyle deyince, kısacık bir an incelercesine yüzüme baktı. Ardından dudaklarının arasındaki, henüz ateşlemediği sigarasını kırıp köşedeki çöp kutusunun içine attı.

Camları siyah filmle kaplı Lacivert Escalade'in kapısı açıldığında, Yaman ve Cesur'un da orada olduklarını gördüm. Ben arka koltuğa geçtim, Tekin de yine tam karşımda yerini aldı.

Yaman benim yanımdaydı. Cesur ise Tekin'in yanındaki koltuğa kurulmuştu, kucağında bir bilgisayar tutuyordu. Küçük bir çantadan bir şeyler çıkardı; birini Tekin'e, diğerini bana uzattı. Avucumun içine bırakılan metalin minicik bir kulaklık olduğunu anlamam çok vaktimi almamıştı.

"Çok ufak bu!" dedim endişeyle. "Kulağımın içine kaçmaz inşallah."

"Yok," dedi Cesur güvence vererek. "O kadar küçük değil, merak etme. Dışarıdan belli olmayacak sadece."

Bastıramadığım bir tedirginlikle kulağımın içine kulaklığı ittim. Gerçekten de dediği gibi olmuş, kulaklık bir yerde durmuştu. Telefonumu çantamdan çıkarıp kamerasını açtım, hızlıca kulağımın fotoğrafını çekip görünüp görünmediğine baktım. Onlara da sorabilirdim ama kendi gözümle görmek beni rahatlatıacaktı. Fotoğrafa baktığımda şüphe uyandıran herhangi bir şey olmadığını fark edince derin bir nefes aldım.

Tekin de aynı kulaklığı kulağına taktı. Ama o kimseye kontrol ettirmeye gerek duymamıştı, herhâlde zaten görünmeyeceğinden emindi. Bu da böylesi bir operasyonun içinde birçok defa bulunduğuunun kanıtı gibiydi.

Cesur bir cihaz daha uzattı bana. Bu seferki daha da küçüktü. "Bu da senin lokasyonunu, tamamen önlem amaçlı

görebilmemiz için. Telefonunda da bir takip programı yüklü ama olur da telefonuna erişimini kaybedersen diye," dedi. "Mekâna girmeden önce, tercihen kıyafetinde bir yere takarsan çok iyi olur."

Başımı onaylarcasına salladım. Küçük bir çipe benziyordu elimdeki şey, arka tarafında minicik kancaya benzer bir yeri vardı. Elbiseme tutunup tutunmayacağından bir an emin olamasam da herhâlde bu endişem de anlamsızdı.

Ansızın aklıma gelen detay bir an şüpheyeye düşmeme neden oldu. "Şu telefonuma yüklediğiniz program..." dedim tek kaşımı merakla kaldırarak. "Benim telefonumdaki hareketleri de izlemiyor, değil mi?"

O ana dek tek kelime etmemiş olan Tekin, "Hayır," diye yanıtladı beni. "Ama aklında soru işareti kalacaksa bu geceden sonra değiştiririz telefonunu."

"Öyle yapacağım, aynen," dedim. Neyse ki Naz'ın gönderdiği Photoshop eseri fotoğrafı gece lavaboya uyandığımda önce mailime yedekleyip, sonra silmeyi akıl edebilmişim. Ama bundan sonraki konuşmalarımın ve yazışmalarımın takip edilme ihtimalini göze alamazdım.

Cesur kucağındaki bilgisayarda bir şeyler yaptıktan sonra saniyeler geçmemişti ki kulağımdaki kulaklıktan önce hafif bir cızırtı, ardından da berrak bir ses yükseldi. "Duyuyor musunuz?" dedi Cesur. Aynı ortamda olduğumuzdan çift taraflı yankı yapsa da sesini tüm açıklığıyla duymuştum. Nitekim yalnızca saniyeler sonra gelen Kıvılcım'ın sesi ise testi tamamlayan son adım olmuştu.

"Temiz," dedi Kıvılcım. Ardından kulaklıklardaki ses muhtemelen kısa bir süreliğine kısıldı.

"Kıvılcım mekânda," dedi Yaman. "Birkaç adamımız daha orada. Fakat Kıvılcım'ı gördüğünde bunu belli etmemen gerek. O catering firmasının bir elemanı gibi görünecek. Herhangi bir sorunla karşılaşsan ve o sırada Tekin yanında olmazsa, Kıvılcım sürekli etrafında olmaya çalışacak."

Anladığımı belli ederek onu onayladım ama nedense bir an gerilmiştim. "Bu kadar önleme gerek var mı?" dedim daha

fazla kendimi tutamadan. "Yani alt tarafı bir davet. Ne olabilir ki?"

Hâlbuki neler olabileceğini en iyi ben biliyordum. Bu gece planlanan olası bir suikast söz konusuydu ve bu asparagas bir bilgi miydi, yoksa gerçektir ve önüne geçilmiş miydi, emin olamıyordum. Ancak yine de böyle her adımı hesaplanmış bir operasyona dahil olmak, bana kendimi bir aksiyon filminin parçasıymışım gibi hissettiriyordu.

Cesur henüz yanıt veremedi, Escalade'in kapısı açıldı. Aslında Cihan'ı görmeyi beklemiştim fakat karşımızda ne yazık ki Pelin vardı. Ben yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarken, Cesur oturduğu yerden kalktı. Pelin onun koltuğuna geçtiğinde, o açık kapının dibinde dikilerek beni yanıtladı.

"İçeride göreceğin adamların bir kısmı," dedi Cesur. "Gerçek birer kriminal. Birer suç makinesi. Yani pek de *alt tarafı bir davet* diyemeyiz."

Kaşlarımı çattım. Kafamda binlerce soru vardı ve hepsini öğrenmek, tüm boşlukları doldurmak için fırsat kolluyordum. Kimdi bu adamlar? Burada ne işleri vardı? Tekin'in onlarla derdi neydi? Tüm detayları bilmek istiyordum. Ama sorsam da bir şey değişmeyecekti sanki. Bana yalnızca bilmemi tercih ettikleri kadarını söyleyecekleri gerçeği, şüpheye yer bırakmıyordu.

Ben sessiz kalınca, o ana kadar görmezden gelmeyi başardığım Pelin lafa atladı. "Korktun mu?" dedi yüzünde sinsi bir tebessümle.

Başımı gururla havaya diktim. Tedirgin olmak belki... Ama korku, o anda hissettiğim bir duygu değildi. Korksaydım daha dedemden suikast ihtimalini duyduğum anda bu davete katılmaktan vazgeçerdim. Fakat korku çıtam yüksekti artık, oraya ancak o malum gecede yaşadıklarımın bir benzeri erişebilirdi.

"Yok canım!" dedim ukala bir tavırla. "Neden korkacakmışım? Şeytanla pazarlığa oturmayı bile göze alan biriyim ben neticede."

Pelin gecenin tüm sinir bozuculuk kotasını doldurmaya yeminliymişçesine beni yanıtladı. "Buradaki şeytan da..." dedi gülerek. Ardından şuh bir bakışla Tekin'e döndü. "Sen oluyorsun sanırım Tekin." Tekin hiçbir şey söylemeyince sözlerini sürdürdü. "Şu durumda ben de şeytanın avukatı mı oluyorum?"

"Sen ne zaman Tekin'in avukatlığını yaptın ki?" diye sordu Yaman. "Daha doğrusu hiç avukatlık yaptın mı?" Ben ise Pelin'in avukat olduğunu o anda öğreniyordum.

Lazarenko'nun asistanı, Tekin'in doktoru, Tekin'in avukatı... Hanım kızımızın on parmağında on marifet vardı maşallah! Acaba sazan gibi atlamadığı başka rol kalmış mıydı?

"Olsun canım," dedi Pelin bozulduğunu saklamaya çalışarak. "Amcam Tekin'in avukatı değil mi sonuçta?"

"Avukatlık saltanat gibi bir şey mi?" diye sordu Tekin. Daha fazla bu saçmalığa katlanamamış olmalıydı. "Noyan Abi'nin görevini sana devretmeye niyetli olacağını sanmam. Ve ben de beni savunma inisiyatifini herkese bahşetmem."

Pelin, Noyan Bey'in yeğeni miydi? Şoklardan şoklara girdiğim bir gece oluyordu gerçekten de? Bu yüzden mi Tekin'in her daim dibindeydi?

Pelin ağzını açıp cevap verecekken, Tekin buna olanak tanımadı. "Buraya neden geldin, Pelin? Bu evi gizli tuttuğumu bilmiyor musun?"

"Ben..." dedi Pelin bir an tereddütle. Sanki konu onunla da ilgiliymiş gibi Cesur'a baktı. "Buradan birlikte gideriz diye..."

"Ben çağırdım," dedi Cesur. Kaşlarım hayretle havalandı. Yürek yemiş olmalıydı. "Pelin'den de mi gizliyoruz burayı?"

"Herkesten gizliyoruz!" dedi Tekin. Sesinden saklı bir öfke yükseliyor, görünen o ki zor baskılıyordu. "Bunu en iyi senin bilmen gerekiyordu. Tüm organizasyonu sana emanet ettiğimizi düşünürsek..."

"Pelin'in güvenilir olduğunda hemfikiriz..." diye yanıtladı Cesur. Benim ise başım bir Tekin'e, bir Cesur'a dönüyordu. Bir tenis maçı izliyor gibiydim. Arada heba olanın Pelin olması da ayrıca müthiş bir seyir zevki veriyordu.

"Pelin bu işin bir parçası değil," dedi Tekin bıçak gibi keskin sesiyle. "Buraya gelmemesi gerektiğini de ben söylemeden tahmin etmesi gerekirdi. Atacağınız her adımı aptala anlatır gibi anlatacaksam işimiz var sizinle."

"Ama..." dedim daha fazla dayanamadan. Sesimden âdeta masumiyet akıyordu. Sahteydi tabii. Bu ânı kaçırmak istemeyen sinsi yanım iş başındaydı, ayağına gelen fırsatı değerlendiriyordu. "Pelin dün öğlen de buradaydı." Gözlerimi kırıştırdım. "Senin evinde değil miydi?" diye sordum, yüzümde şaşkınlık ifadesiyle. Parçaları birleştirmem ve Pelin'in dünkü tavırlarının hiçbirinin gerçek olmadığını anlamam zor olmamıştı.

Tekin ansızın Pelin'e döndü. "Anlamadım?"

"Şey..." dedi Pelin bana kimseye göstermediği öfkeli bir bakış attıktan hemen sonra. "Ben bir dosya getirmeye gelmiştim sana."

Tekin başını bıkkın bir tavırla geriye attı. Sıkıntılı nefesini ise dudaklarının arasından dışarı bıraktı. Birkaç saniye kendine sakinleşme imkânı tanıdıktan sonra, "Cihan!" diye bağırdı.

Cihan onu duyar duymaz arabanın açık kapısına yaklaştı.

"Buyur abi!"

"Dün Pelin Hanım'ın buraya geldiğinden benim neden haberim yok?" diye sordu Tekin.

"Abi ben söylemeye çalıştım sana," dedi Cihan şaşkınlıkla her birimize bakarken. "Ama sen lafı ağzıma tıkadın. *Bana ne Pelin'den!* deyip Hazel Hanım'ı sordun."

Duyduklarım ansızın kalbimi tekletirken, gülüşümü daha fazla tutamadım. Tekin ise kıkırtımı duyduğu anda kısa bir an bana döndü, kor bakışlarını beni baştan ayağa titretecek şekilde üzerimde dolaştırdı. Fakat Cihan'ın sözlerine bir açıklama getirmekten de kaçındı. Az önceki öfkeli hâline dönmesi ise çok zaman almadı.

"Dün buraya gelirken takip edilip edilmediğine dikkat etmemişsin o hâlde, Pelin," dedi Tekin uyarıcı bir tonda. "O

Lazarenko denen şerefsiz, çiçek yollamış buraya. Hazel'e! Sayende evin yerini de öğrenmiş oldu yani."

Pelin hemen savunmaya geçti. Cihan'ın sözleri, sinirden kıpkırmızı kesilmesine neden olmuştu. "Hazel'in evi devlet sırrı mı?" dedi hırçın bir tavırla. "Belki Güngör Bey'den öğrenmiştir. Hem hoşlanmıştı Hazel'den. Çiçek yollayarak hislerini belli etmek istemiş demek ki."

"Hiçbir şey hissedemez!" diye âdeta kükredi Tekin. "Onun ecdadını sikerim! Hazel'in üzerine o sikik herifin gölgesi bile düşemez!"

O anda dudaklarımı ısırarak çok zordu. Kucağımdaki küçük çantamdan güç almaya çalışmak ise boş bir çabadan öteye gidemiyordu. Duyduklarım aslında birkaç gündür aramızda yaşananlardan sonra belki beni sinirlendirmeliydi fakat içten içe hoşuma gittiği gerçeği ne yazık ki tüm kızgınlığımı az da olsa süpürmeyi başarıyordu. Hemen yelkenleri suya indirecek değildik elbette. Tekin Bey'in daha çok ateşlerden geçmesi gerekiyordu.

"Beni ne ilgilendirir, Tekin?" diyerek yükseldi Pelin. Görünen o ki benim yanımda Tekin'den gördüğü bu tavır hiç hoşuna girmemişti. "Hazel'in bekçisi miyim ben senin gibi? Hem belki kendi vermiştir adresini..."

"Yok artık!" dedim daha fazla çenemi tutamadan. Normalde benimle ilgili, ben orada yokmuşum gibi konuşulmasına izin vermezdim. Fakat Pelin'in düştüğü durumdan hoşlandığımı da inkâr edemiyordum. O bekçi lafını ise ona yedirmek üzere aklımın kuytu bir köşesine koydum. "Bilmek isterseniz diye söylüyorum," dedim diğerlerine bakarak. "Ev adresim bakanlıkta kayıtlı değil." Tekin'e baktım. "Ama zaten artık sır da değil," dedim evime giren adamı kastederek. "Hem... Komşu olduğumuzu da biliyor Güngör Bey."

"Sadece komşu olduğunuzu," dedi Yaman. "Ankara'da Tekin'e ait görünen en az on mülk var. Hangisine komşu olduğunu araştırması için ciddi bir mesai harcaması gerekir. Ki o araştırmayı da iki günde tamamlaması imkânsız."

Pelin'e döndü. "Lazarenko gidip Güngör'den Hazel'in adresini isteyecek bir adam değil, belli ki Pelin'i izliyor."

"Cihan!" dedi Tekin burun kemerini sıkarken. "Pelin Hanım'a mekâna kadar eşlik etsin çocuklar." Pelin kendini sık sık, hiçbir şey söylemeden arabadan indikten sonra, Yaman Tekin'e sordu.

"Pelin'in korumasını arttıralım mı?"

Tekin alaycı bir tavırla, arabanın açık kapısında hâlâ dikilmeyi sürdüren Cesur'a döndü. "Cesur karar verir artık ona! Kendisi karar mercii olduğunu sanıyor anladığım kadarıyla."

"Tekin..." dedi Cesur ama ne yazık ki konuşmasına imkân tanınmadı.

"Yeter! İşine odaklan!" diye kesti onun sözünü Tekin. Hemen ardından ise Yaman'a döndü. "Seyit'e haber ver. Ekip gelsin buraya."

"Emin misin?" diye sordu Yaman. Ne ekibinden bahsediyorlardı?

"Evet. Profesyonel olalım dedik, göze batmayalım dedik," dedi Tekin âdeta burnundan soluyarak. "Ama anlaşılan bize gelmiyor böylesi. Özümüze dönelim."

"Eyvallah!" dedi Yaman daha fazla sorgulamadan. "Haberleşiriz," dedikten sonra arabadan inip Cesur'la birlikte uzaklaştı.

Escalade'in kapısı kapanıp ikimiz yalnız kalınca derin bir nefes alarak arkama yaslandım. "Minibüse dönmüştü araba," dedim bıkkın bir tavırla. Pelin'den hoşlanmadığımı gizlemeye de gerek duymamıştım. "Nihayet."

Sanki baş ağrısı varmış gibi alnını hafifçe ovuşturdu. "Her şey çok karıştı," diye mırıldandı. O sırada Cihan çoktan direksiyona geçmiş, arabayı çalıştırarak yola koyulmuştu. "İlk kez bu kadar çuvallıyorlar," dedi sanki bana açıklama yapmak ister gibi.

"Neden peki?" diye sordum. Canının sıkkın olduğu belliydi ve nedense bunu o anda yok etmek istiyordum. Diğer

yandan ise bu kadar işinin arasında bir de benim derdimle uğraşmak zorunda kalması kendimi suçlu hissettiriyordu.

"Çok fazla kişi eklendi tabloya. Mustafa, Lazarenko, bu gece göreceğin diğer adamlar, Güngör, seni tehdit edenler, dün akşam peşimize takılanlar..." Aldığı derin nefesle göğsü inip kalktı. "Bugünden sonra bu düzene girmeli. Çok geniş bir alana yayıldık. Bunu daraltmalıyız önce."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi yorgun bir tonda. "Bu geceyi bir bitirelim. Oturup konuşuruz ne yapacağımızı."

"Bahsettiğin ekip... Onlar kim peki?"

Hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Bir çeşit ordu." Güçlü görünen parmaklarıyla sakallarını kaşıdı. "Fazla dikkat çekiyorlardı. Biraz geri plana almıştık. Ama bu saatten sonra önemi yok."

İyiden iyiye merak etmiştim bu bir çeşit orduyu. Acaba ne zaman gelirlerdi? "Dün akşam peşimize takılanlar... Kim olduklarını biliyor musun?" dedikten sonra ne kadar çok soruyu art arda sıraladığımı fark ettim.

"Birkaç tahminim var diyelim."

"Anladım..." Başımı hafifçe önüme eğip, elimdeki çantama odaklandım. Dilimin ucuna kadar gelen, Pelin'le ilgili sözcükleri ise hiçbir şekilde serbest bırakmadım. Fakat benim sessizliğim onun için işaretti muhtemelen çünkü sözlerini duyar duymaz gözlerinin tam içine baktım.

"Pelin'in dün buraya geldiğinden haberim yoktu," dedi. "Bütün gece evde yalnızdım. Sabah da erkenden şirkete gittim." Bana açıklama mı yapıyordu? Neden?

"Beni ilgilendirmez," dedim ama kalbimdeki çarpıntı tam aksini söylüyordu. *Bırak konuşsun*, diyordu içimde bir yerler. Fakat ruhum, Pelin'in onun hayatında bir yeri olmadığını duymaktan daha fazlasını arzuluyordu.

"İlgilendirmez mi sahiden?" diye sordu. Gözlerinde nadiren görünen o ışıltılar oynayıyordu. Dudaklarının kıyısında belli belirsiz bir kıvrım vardı, bakışlarım her defasında çenesindeki küçük çukura kayıyordu. Düşmek istemiyordum

oraya. Beni tecrübesiz, hatta toy buluşunun üzerinden çok zaman geçmemişti daha. İstesem de bana kendimi yetersiz hissettiren o sözleri zihnimin gerilerine itemiyordum. Haddini bildirmek istiyordum söyledikleri yüzünden. Ya da tam tersi olduğunu ona kanıtlamak için deliriyordum.

"Hoşlanıyor senden," dedim çenemi dik tutarak. "Bu beni neden ilgilendirsin?"

"Çiçek göndermiyor en azından!" dedi dişlerini sinirle sıkarak. Ardından ağzının içinde, "Şerefsiz it!" gibi bir şeyler geveledi. Sözlerinin hedefi, elbette Lazarenko'dan başkası değildi.

"Çiçek göndermekten daha cüretkâr şeyler vardır," diye yanıtladım onu. Fakat dakikaların nasıl geçtiğinin farkına varamadan, Güngör Bıçakçı'nın köşkünün önüne yanaştığımızı anladım.

Aklıma gelen şey kısa bir an telaşlandırdı beni. Çantamı açtım ve içine koyduğum küçük metal aleti avucumun içine aldım. "Bunu takmadım," dedim Tekin'e göstererek. "Nereye takayım?"

Tekin'in bana bakan gözlerine kısacık bir an yırtıcı denecek kadar tehlikeli bir ifade çöktü. Dudaklarını yaladı ve sonra sıkıntıyla sakallarını ovuşturmaya başladı. "Ben ne bileyim?" dedi etrafına bakınarak. Cihan çoktan arabadan inmişti.

Bir elimdeki alete, bir de elbisemin göğüs dekoltesine baktım. Orada herhangi bir yere ilıştirmem imkânsızdı. En mantıklı şey elbisenin sırtında gizli bir yere takmaktı.

"Sırtıma takmak en iyisi," diye mırıldandım ama sanki sesim içime kaçmıştı. Bunu kendim yapamayacağıma göre, tek seçenek Tekin'in yapmasıydı.

"Tak o zaman," dedi Tekin. Sırtıma nasıl uzanacaktım acaba? Gerçekten anlamamış mıydı, anlamazdan mı geliyordu?

"Nasıl uzanayım sırtıma? Senin yapman lazım."

"Ne?" dedi şaşkın bir tonda.

Daha fazla sorgulamasına izin vermeden oturduğum koltukta hafifçe sola döndüm, avucumdaki minik cihazı ona

uzattım. Sanki dünyanın en zor işini yapacakmış gibi bir tavırla, karşımdaki koltuktan kalktı ve yanıma yerleşti. Sırtıma dökülmüş saçlarımı usulca sol omzuma doğru attığında, kalbim neredeyse ağzımda atıyordu. Neden bu kadar heyecanlanmıştım sanki? Alt tarafı sırtıma pıt diye ilıştiren ve bitecekti. Nitekim öyle oldu. Ya da ben öyle sandım...

"Böyle belli oluyor," diye mırıldandığında sesi çıplak omzuma çarptı. "Kumaşın içinde bir yere takmak gerekiyor bunu," dedi ama sözleri neredeyse soluk soluğaydı.

"Yap o zaman," diye yanıtladım onu. Bana doğru biraz daha yaklaştığını hissettiğim an, istemsizce dudaklarımı ısırdım.

Sert parmakları sırtıma değdiğinde irkilir gibi olsam da bunu hızla bastırdım. Parmakları elbisenin fermuar kısmında saniyeler boyu gitti geldi.

"Olmadı mı?" diye sordum, önce ses vermedi. Sonrasında ise alevden nefesini boynuma üfledi.

"Elbisen çok dar," diye yanıtladı beni. Sesi neredeyse isyan eder gibiydi. "Neden bu kadar dar?"

"Özel dikim olduğu için olabilir mi?" dedim dan diye. Heyecanım tüm benliğimi ele geçirmişti ama hazırcevap çenem etkisini kaybetmemişti.

"Çok gerekliymiş gibi," diye söylendi kendi kendine. "Daha sıkıcı bir kıyafet seçemez miydin?"

Başımı sinirle yana çevirdim. "Kıyafetime karışma hakkını kim verdi sana pardon?"

"Kıyafetine karıştığım yok! Ama bunu takacak yer de yok burada."

Cılız bir öfkeyle başımı biraz daha sağa çevirip, onun viski rengi gözlerine baktım. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Belki bıkkın bir tavır ya da bir an önce bitirme isteği... Fakat bakışlarındaki ifade hazırlıksız yakaladı beni. İkimizi de arasına almak isteyen yakıcı bir tutku âdeta göz bebeklerinden taşmak üzereydi.

"Fermuarı aç o zaman," dedim tüm cesaretimi takınarak. İrademin zincirleri umuyordum ki hâlâ benim ellerimdeydi.

Neredeyse gürültülü bir şekilde yutkundu. Boynundaki âdemelması yukarıdan aşağı kaydığı anda, benim de karnımdan bacaklarımın arasına doğru yabancı bir his yürüdü. Tekin'i tanıyana kadar bir kez bile tecrübe etmemiştim bunu. Sıcak, ıslak, oturduğum yerde kıvranma isteği yaratan bir duyguydu. Bir an önce bitmesini arzu ettiriyordu. *Yalan... Sonsuza kadar sürse de olurdu.*

İnce, uzun parmakları bir an bile beklemeden elbisemin fermuarına uzandı. Aşağı doğru çok yavaş bir hareketle indirdiği anda, fermuarın çıkardığı ses arabanın içinde yankılandı. Soluklarım hızlanmış, göğsüm körük gibi inip kalkmaya başlamıştı. Eli açık fermuarın yarattığı boşluktan içeri sızıp sırtıma dokunduğu anda ise gözlerim tamamen iradem dışında kapanmıştı.

Ellerimle göğsümü örten kumaşı sıkı sıkı tuttum. İri göğüslerimi bu elbisenin içine sığdırmak yeterince zorlayıcıyken şimdi neredeyse serbest kaldıklarını hissedip, sırtımda Tekin'in sıcaklığını duyumsamak nefesimi kesiyordu.

Birkaç saniye uğraştıktan sonra, nihayet cihazı elbisenin iç kısmına takmış olmalıydı ki "Bitti," diye bilgilendirdi beni.

Başımı telaşla salladım. "Tamam," demeye çalıştım ama nafileydi, kurumuştı dilim dudağım.

"Kapatıyorum fermuarı," dediğinde ateşten nefesi enseme ve sırtıma çarptı. İkimizin de solukları saatlerce koşmuşuz gibi hızlıydı. *Ya da saatlerce...*

Gözlerimi sımsıkı, zihnimde beliren hayalî görüntüleri kovmak ister gibi yumdum. Fermuarın kapanma sesini duymayı bekledim ama hiçbir şey işitmiyordum. Tam yana doğru dönüp ona bakacaktım ki kendimi bir anda belimden kavranmış, geriye doğru ona yapışmış hâlde buldum.

"Sınavım mısın benim?" diye mırıldandı. Kocaman eli belimden okşarcasına geçip ön tarafa, karnıma doğru uzanmış, hatta göğsümün tam altında kendine yer

bulmuştı. Fermuarım ise hâlâ açıktı, çıplak sırtım onun alev alev yanan göğsüne değiyordu.

"Tekin..." diye fısıldadım. Ama diğer eli çıplak sırtımda usulca gezindiği anda başım geriye, onun boynundaki boşluğa düştü. Neredeyse sıyrılmak üzere olan elbisemin göğüs kısmını güçbela tuttum. Kalbim artık heyecanıma, soluklarımın hızına yetişemiyordu. Üstelik... O da benden farklı değildi. Nefesi dişlerinin arasından erkeksi bir gürültüyle çıkıyordu.

Yüzünü saçlarıma yaklaştırdı. Burnunu saçlarıma sürttüğünü anlamam için görmeme gerek yoktu, içine çektiği nefesle ve şakağıma değen sakallarıyla bu aşikârdı.

"Bu kadar güzel olman şart mıydı?" diye sorduğu anda elbisemin kumaşını destek almak ister gibi sıktım. Bir şey söylememeliydim ama içimde daha fazlasını duymak isteyen, benim de henüz yeni yeni tanıdığım bir kadın vardı. *Bu kadarı yetmez!* diyordu o kadın... Ve ona kulaklarımı tıkamam imkânsızdı.

"Güzel olmam sadece bu elbiseyle mi alakalı yani?" diye sordum nazlı bir tonda. Aslında onu daha da delirtmeyi amaçlamıştım. Fakat içten içe kelimeleri yan yana getirebilmeme ben bile şaşıryordum.

"Değil," dedi âdeta inler gibi. "Maalesef değil." Belimi sıkıca kavrayan elini oradan ayırmamıştı. Az önce sırtımda gezinen parmakları ise ansızın kulağımın arkasından boynuma inmiş, ardından omzuma doğru yakıcı bir yol çizmişti.

"Fermuarımı kapattın mı? Yoksa daha oyalanacak mısın?" diye sordum arsızca. Onu delirtmek hoşuma gidiyordu ama benim de içimden tehlikeli bir arzu başkaldırıyordu. Yatıştırabilmek çok zordu.

"Sabrımı öyle bir zorluyorsun ki..." dedi. Nefesinin değdiği tenim sızlıyordu sanki.

"Merak ediyordumdur belki," diye yanıtladım onu. Sözler dudaklarımdan güçlkle döküldü.

Şimdiye dek asla hissetmediğim sarsıcı duygular etrafıma ateşten bir çember örüyordu. Gitgide daralıyordu bu çember. Saçılan kıvılcımları hissedebiliyordum. Tutkunun alevli elleri uzanıyordu üzerime. Ve ben nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. Hoş... İtiraf etmeliydim ki kurtulmak da istemiyordum. Fakat irademin zincirini sıkı sıkı tutmuştum. Bırakmaya niyetim yoktu.

"Neyi?" diye sordu.

"Sabrın taşıdığı anda olabilecekleri," dediğim anda belimdeki tutuşu sıkılaştı. Fakat tam o anda, hemen yanımıza yanaşan başka bir arabadan yükselen korna sesi ikimizi de sarstı.

"Sikeyim!" diye söylendi Tekin. Bir süre soluklarını düzene soktuktan sonra, elbisemin fermuarını hızla kapattı ama sanki bunu yaparken son derece isteksizdi.

Etrafımızı saran çember gevşemişti. Fakat o yakıcı etkiden kurtulmak, sönmek ya da bir nebze serinlemek benim için hiç kolay değildi. Tekin'in de en az benim kadar zorlandığını görmek ise âdeta harlı bir aleve dökülen benzin gibiydi. Sanki yanmak üzereydik ama ne yazık ki yeri de zamanı da değildi.

Ona doğru döndüğümde elini boynundaki papyona attı ve sanki boğuluyormuş gibi gevşetmeye çalıştı. Benimse nefesim hâlâ düzene girmemişti ama kendimi tutamadım.

"Bana bırak," diyerek papyonuna uzandım ve ellerim neredeyse zangırdarken siyah saten kumaşı çözmeye çalıştım.

Nihayet başarıp papyonu koltuğa attıktan sonra, bakışlarımı Tekin'in yüzüne doğru kaldırdım. Bana bakıyordu. "Düğmeleri de aç," dediğinde gözlerindeki ateş hâlâ etkisini koruyordu.

Bu kez güçlkle yutkunma sırası bana geçmiş gibiydi ama yeniden kapılmama imkân yoktu. Soğukkanlılığımı geri kazanmaya çalışarak gömleğinin ilk düğmesini çözdüm. Ardından, ikinci ve üçüncü takip etti onu. "Yeterli mi?" diye sordum.

"Şimdilik..." dedi.

Ben bu tek kelimedeki saklı anlamla oturduğum yerde kıpırdanmamak için zor dururken, onun gözleri kısıldı.

"Lazarenko'ya teşekkür falan etmeyeceksin!" diye buyurdu.

"O niyeymiş?" dedim kaşlarımı çatarak.

Sorumu yanıtlamaya tenezzül etmedi ama bakışlarındaki küstah parıltılar düşüncelerini ortaya seriyordu. Anlaşılan onun sözünü dinleyeceğimi falan sanıyordu.

Dudaklarım pervasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nezaket sahibi bir insanım ben, Tekin. Kusura bakma."

Elbisemin göğsünü onun gözünün içine baka baka düzeltip kendime çekidüzen verdim. Dudaklarını bir şeyler söylemek için araladı fakat aynı anda ikimizin de o saniyeye kadar kapalı olan kulaklıklarından cızırtılar işitildi.

"Giriyor musunuz artık?" diye soran, Cesur'dan başkası değildi.

"Evet," dedi Tekin bıkkın bir tavırla ve eş zamanlı olarak arabanın kapısı açıldı.

Önce Tekin indi, ceketinin düğmesini ilikledikten hemen sonra elini bana uzattı. Elimi sıcak, az önce kısacık bir süre de olsa tenime dokunmuş avucuna bıraktım. Nihayet dışarı adım attığımda serin bir Ankara rüzgârı karşıladı beni.

"Söylediklerimi unutma!" dediğinde çenemi inatla havaya diktim.

"Bir kulağımdan girdi, diğerinden çıktı bile," dedim alaycı bir tavırla.

"Hazel..." dedi dişlerinin arasından. "Beni sınama!"

Gözlerinin tam içine baktım. Elimi gömleğine uzatıp yalandan düzeltmeye çalıştım. "Sınavın olduğum konusunda az önce hemfikir olduk sanıyordum," diye mırıldanıp onu beklemeden köşke doğru ilerledim. Tekin'in dakikalar boyu söylenmelerini dinledikten sonra, nihayet neler yaşanacağı belirsiz bir geceye adım atabilmişim.

□

Fazlasıyla şık bir şekilde hazırlanmış salona girdiğimizde, henüz tamamı teşrif etmemiş küçük bir kalabalık tarafından

karşılandık. Salon kokteyl düzeninde hazırlanmıştı. Belli aralıklarla yerleştirilmiş yuvarlak ve yüksek masaların bir kısmının etrafı çeşitli gruplar tarafından sarılmıştı. Erkekler de kadınlar da fazlaca şıktı, belli bir ciddiyet çerçevesinde ama neşeyle sohbet ediyorlardı. Güngör Bıçakçı ortada yoktu. Nilgün Bıçakçı ise yapmacık samimiyetiyle konuklarla selamlaşıyordu.

Bizi gördüğü an yanımıza gelip önce bana sarıldı, ardından Tekin'le tokalaşmak üzere elini uzattı. Fakat Tekin onun elini tuttu ve üzerine ufacık, nazik bir öpücük bıraktı. Tekin'den beklenmeyecek bir hareketti, anlaşılan bu gece şov peşindeydi.

"Ah, çok nazıksınız Tekin Bey," dedi Nilgün Hanım. "Kusura bakmayın, Güngör karşılayamadı sizi. Konuklarla ilgili bazı sıkıntılar çıktı. Son anda bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldı."

"Önemli bir şey değildir umarım," dedi Tekin. Sesi sakın ve şaşkınlıktan uzaktı.

"Konuklarımızdan bazıları ne yazık ki katılamıyorlar. Güngör'ün biraz ona canı sıkıldı. Halletmeye çalışıyordu." Muhtemelen benlik bir durum yoktu. Çünkü bazı konukların özel olduklarından daha önce söz eden Güngör Bey, onların sorumluluğunu kendi üstlenmişti.

"Anladım," dedi Tekin.

Kulaklıklardan Yaman'ın sesi duyuldu. "Hadi başlayalım."

Bunun üzerine, "Biz geçelim," dedi Tekin. "Hazel biraz rahatsız. Fazla ayakta kalmasın."

Bir an yüzüne hayretle bakmamak için zor durdum. İnsan böyle bir şey planladığını bana da söylerdi. Adam resmen doğaçlama takılıyordu.

"Ay, geçmiş olsun, Hazelciğim," dedi Nilgün Hanım. "Ciddi bir durum mu?"

"Çok teşekkür ederim," dedim aynı yapaylıkla. Allah'tan tıpkı yabancı dil konusunda olduğu gibi, yalanca konuşmakta da iyiydim. "Küçük bir gıda zehirlenmesi. Biraz fazla sıvı kaybetmişim. Sabahtan beri sık sık baş dönmesi yaşıyorum."

"Hay Allah!" dedi Nilgün. "Çok geçmiş olsun. Kötü hissedersen hemen haber ver bana."

"Teşekkür ederim," dedim daha fazla uzatmadan. Böylece bir süre sonra yapacağımız şeyin zeminini de hazırlamış olduk. Nilgün yanımdan ayrılırken, yeniden Yaman'ın sesi duyuldu.

"Güngör ortaya çıkmadan halletsek çok iyi olur aslında," dedi. "Fırsattan istifade."

"Eksikler var. Tahmin ettiğimiz kişiler," diyen Cesur'du bu kez. Kulağımda bir sürü ses yankılanınca bir an kafam karışır gibi oldu. Tekin hemen anlamıştı bunu.

"Kafan mı karıştı?" diye sordu.

"Biraz," dedim.

Tek solukta, "Gerekmedikçe konuşmayın," diye emretti.

Kolunu bana uzatınca, gözlerimi gözlerinden ayırmadan koluna girdim. Beni biraz ilerideki, salonun büyük camlarından birinin önüne götürdü. Önümüzde bir kokteyl masası duruyordu. Hemen yanıma gelen garsonun uzattığı tepside ben bir kadeh şampanya aldım, Tekin ise bir kadeh viski aldı. Etrafta gezinen gözlerime ise bazı tanıdık silüetler çarpıyordu. İçişleri Bakanlığı özel sekreteri, bazı bakanlık çalışanları, iş insanları, artık aktif görevde olmayan bazı eski basın patronları... Fakat hiçbirinin Tekin'in peşinde olduğu adamlar olmadığına emindim.

"Anlatmamı ister misin?"

Tekin'in sesiyle daldığım kalabalıktan çıktım. "Hı? Ne?"

"Bu gece göreceğin küçük ekibi..." dedi Tekin.

"Bana mı anlatacaksın?" diye sordum. Şaşırmıştım.

"Evet. Bilmek istiyorsun diye düşündüm." Dudakları çarpık bir şekilde kıvrıldı. "Merakın gözlerinden okunuyor."

"Yani... Tabii ki bilmek istiyorum. Anlatacağını düşünmemiştim," dedim.

Tekin viskisinden küçük bir yudum aldıktan sonra, "Bu ekip," dedi ama telaşla sözünü kestim.

"Dur dur!" diye fısıldadım. "Bizi dinlemiyorlardır, değil mi?" Etrafıma bakındım. "Yani salona dinleyici falan yerleştirmiş

midir Güngör Bey?"

"Sen Güngör'ü pek tanıımıyorsun bence," dedi Tekin gülerek. "Kendisi bir kontrol manyağı. Her gece temizlik görevlilerine tüm evi didik didik arattırıyor. Çalışma odasıyla yatak odasına zaten sınırlı sayıda insan girip çıkıyor. Herif takıntılı. Merak etme yani, eminiz öyle bir şey yapmaya çalışmadığından."

Rahat bir soluk aldım. "Tamam o zaman," dedim. "Dinliyorum."

"Ne diyordum?" dedi Tekin bir an düşünerek. "Bu ekip... Bir adları var mı, bilinmiyor. Ne zaman kuruldukları meçhul. Bildiğimiz, daha doğrusu varlıklarından haberdar olduğumuz altı üyesi var. Bunlardan biri Lazarenko..."

Etrafıma bakındım. Lazarenko ortalıkta görünmüyordu. Nitekim Yaman'ın herhâlde salonun görüntülerine de erişimi vardı ki neye baktığımı anlamış ve kulaklığımdaki sessizlik kısa süreliğine bozulmuştu.

"Henüz gelmedi," dedi Yaman, benim tahminimi doğrularcasına. "En az bir yarım saati var gibi."

Tekin derin bir nefes aldı. "Lazarenko..." dedi sakın bir sesle. "Her ne kadar bir ataşe, saygın bir devlet adamı gibi görünse de aile bağlarının Rusya'daki Oligark'lara dayandığı söyleniyor. Fakat bununla sınırlı değil. Rusya'dan Orta Doğu'ya uzanan silah ve mühimmat ticaretinin arkasındaki isimlerden biri..."

Kaşlarımın şaşkınlıkla havalanmaması için ekstra çaba harcamam gerekti. Fakat neyse ki ifadesiz duruşumu korumak benim için o kadar da zor değildi.

"Diğer adamımız..." dedi Tekin. Tek bir bakışıyla karşıdaki grubu gösterdi. Küçük bir gruptu ve yabancı oldukları belli oluyordu. "Şu karşıdaki... Kısa boylu olan... Matthias Langlois..." diye devam etti. "Fransız... Kendisi yakın zamanda Garde Nationale'deki, yani Fransız kolluk kuvvetlerindeki görevinden erken emekliye ayrıldı. Ailesiyle Provence'taki çiftliklerinde mutlu bir hayat sürüyor."

"Yersen..." diye bir ses duyuldu kulaklıktan. Bu Cesur'dan başkası değildi.

Tekin ona aldırmadan devam etti. "İşin aslı, ünlü bir yazılım firmasının görünmeyen yüzü... Gizli bir finansörü... Bu yazılım firması çoğunlukla bazı ülkelerdeki resmî kurumlara hizmet veriyor. En ünlü ürünleri de Scorpius ismini verdikleri bir casus yazılım. Fakat yazılım demeye bin şahit gerek, gerçek bir silah! Geçtiğimiz yıllarda epey gündem olmuşlardı, hatta bu yazılım bir cinayete bile karışmıştı. Suudi gazeteci Camal Hossam cinayeti... Duymuşsundur." *

"Elbette duydum," dedim dizginleyemediğim bir şaşkınlıkla. "Yer yerinden oynamıştı."

Kısa bir nefes arasından sonra devam etti.

"İngiliz arkadaşımız bugün burada değil. Duydun zaten, gelmedi diye Güngör karalar bağlamış bile. Muhtemelen güvenli bulmadığı için gelmemiştir. Onun da ikinci evi Afganistan. Dünyadaki uyuşturucu ağının büyük çoğunluğu parmaklarının ucunda..." Benim dikkatim tamamen ondayken, o ara vermedi. "Amerikalı arkadaşımız da bugün aramızda değil. Onun sorumluluk alanlarını saymaya kalkarsak gece biter, liste çok uzun. Zaten çıbanın başı da o."

Karşıdaki gruptan, Tekin'in az önce söz ettiği Fransız'ın bize doğru geldiğini gördüm. Tekin de fark etmişti bunu ve konuşmasına çoktan ara vermiş gibi görünüyordu.

Adam yanımıza yaklaştı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Tekin! Seni görmek ne güzel. Hoş geldin," dedi hissedilebilir Fransız aksanlı İngilizcesiyle.

"Asıl sen hoş geldin" diye yanıtladı Tekin adamla tokalaşırken. "Hazel ile tanıştırayım sizi," dedi hemen ardından, akıcı İngilizcesiyle. Amerikan aksanıyla konuşuyordu ve benim onun bu aksanı nasıl kazandığına dair merakım gitgide artıyordu.

Adama elimi uzattım ve hızlıca tanışıp tokalaştım. "Çok memnun oldum," dedim gülümseyerek. Ve Tekin adamla sohbetine devam ederken, zihnimde az önce anlattıklarının yankıları eşliğinde etrafı izlemeye koyuldum. Çok garip, karmaşık şeyler dönüyordu ve ben tamamını öğrenmek için deliriyordum.

Tekin nihayet saniyeler sonra Fransız'la vedalaştı. Adam bizden uzaklaşırken, yine camın kenarında yalnızca ikimiz kalmıştık. Salondaki müziğin tınısı hafifçe yükselmişti, âdeta konuşmalar üzerinde örtü görevi görüyordu.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Tekin az önceki sakinliğini bozmadan. "Beşinci Güngör Bıçakçı..." dedi. Sanırım söylediklerinden beni en çok şaşırtan da buydu. Nitekim Tekin de anlamıştı bunu. "Evet, doğru duydun." Viskisinden bir yudum içti. "Henüz grup içindeki rolü, görevi nedir, bilmiyoruz. Gerçekten ekipte mi, yoksa birini mi temsil ediyor, bunlar soru işaretleri. Yakında öğreniriz. Ama Güngör eziğinin tek başına bu ekipte varlığını sürdürebilmesi imkânsız. O yüzden birinin maşası olarak orada olduğu ihtimali daha kuvvetli."

Kendime bir süre düşünme, öğrendiklerimi sindirme zamanı tanıdıktan sonra nihayet konuştum. "Altı kişi dedin..." dedim şampanyamdan bir yudum içmeden hemen önce.

Tekin "Ne?" diye sordu. Ama ne yazık ki ben tekrarlayamadan, Cesur benim yerime yapmıştı bunu.

"Altı kişi dedin," dedi Cesur. "Beş oldu."

Tekin yanıt vermedi. Onun yerine, "Evet!" dedi Yaman gülerek. "Altıncı kişi sizlere ömür! Bulgar'dı kendisi. Ivan Mladenov. Yakın zamanda hakkın rahmetine kavuştu diyelim."

"Acılı bir ölümdü," diyen bu kez Kıvılcım'dı. İlk defa konuşmaya katılmıştı.

"Hem de en acı!" diye yanıtladı Yaman. "Kendisi dünyadaki fuhuşu yöneten sayılı isimlerdendi. Fakat bu fuhuş ağının sıradan tarafının yanında bambaşka bir yönü daha var. O

kısımda kadınlar eğitimidir ve genelde güçlü siyasiler, iş adamları, toplum üzerinde etkisi olan kişilere gündeme yön verebilmek adına istediklerini yaptırmak amacıyla kullanılırlar."

"Bal tuzağı..." dedim dudaklarımdan çıkanlara mâni olamadan. Fakat anlaşılan diğerleriyle birlikte Tekin'i de şaşırtmıştım. "Ya da diğer bir adıyla Sekspiyonaj..." dediğimde Tekin bana bakıyordu.

"Sen bal tuzağını nereden biliyorsun?" diye sordu Tekin. Neler bildiğimi bilseydi, ağzı uçuklardı. Hafif erotizm soslu aşk romanlarını boş zamanlarımızda okuyorduk herhâlde, son altı yılım siyaset kitaplarıyla iç içe geçiyordu.

"Neden?" dedim bozuntuya vermeden. "Bilemez miyim?"

"Bilebilirsin elbette."

"Biraz hafife alıyor olabilir misin sen beni?" diye sordum.

"Ant içmiş," dedi Cesur alay eder gibi. "Tekin'in canına okuyacak."

Hiç umursamadan Tekin'le konuşmayı sürdürdüm. "Galatasaray Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler okudum ya ben hani..." dedim. "Lisans bitirme tezimin konusu *Uluslararası Güvenlik Politikaları*'ydı. O dönemde yaptığım araştırmalarda öğrenmişim," diyerek geçiştirdim. Bununla ilgili fazla bilgili görünmek istemiyordum. Yüksek lisans bitirme tezi konumu ise bilmesine gerek yoktu. Neden bilmiyorum ama içimden bir ses şimdilik bunu herkesten gizlemem gerektiğini söylüyordu.

"Anladım," dedi Tekin. "İyiymiş."

"Eeee?" Merakla az önceki konuya döndüm. "Mıstık'ın ucuz yöntemlerinin akıl hocası bu Ivan Mladenov mu yoksa?" dedim alay ederek.

"Tam üzerine bastın," dedi Yaman.

Şaşkınlıkla Tekin'e baktım. "Sahiden mi?"

"Sahiden," dedi, ses tonunu alçak tutmaya özen gösteriyordu. "Musti'ninkiler epey ucuz tabii. Ama doğru tahmin. Mladenov'un Türkiye'deki adamıydı Musti. Gücünü kaybetti şimdi. Çeçenlere yapılacak silah satışı emrini de

Mladenov'dan almıştı ama yerine getiremedi. Silahlar Mladenov'un ilgi alanı değil tabii. Bunu ondan Lazarenko'nun istediğine eminim. Çeçenler Suriye'de yeni yeni adı geçen bir örgüte yapılan silah satışında aracı... Lazarenko da orada olmak istiyor. Ama Çeçenlerle arası pek iyi değil."

"Ama senin iyi anladığım kadarıyla," dedim bu operasyonu Tekin'in gerçekleştirdiğini anımsayarak.

"Aynen öyle!" diye yanıtladı.

Çok fazla detay vardı öğrenmek için yanıp tutuştuğum fakat ben sormadan Yaman yeniden sohbete katıldı.

"Mladenov'dan bir boşluk açıldı. Amaçları ondan boşalan bu yeri doldurmak."

"Ve biz de..." dedi Cesur. "Bunun Tekin'le olmasını umuyoruz."

"Ama Mladenov'un sorumlu olduğu alan..." dedim kaşlarımı çatarak.

Tekin kafamdaki soru işaretini anlamıştı. "Bahsettiğimiz fuhuş bataklığını Mladenov'un oğulları devam ettiriyor," diye yanıtladı. "Zaten bu, ekibin içindeki en zayıf konuydu, pek önemsemiş görünmüyorlar."

"Dolayısıyla çok daha güçlü birine ihtiyaçları var," dedi Yaman.

Tekin'in bu denli karanlık bir gruba dahil olmak istemesi beni korkutmalıydı belki. Fakat içimde bir yerlerde, bunun gerisinde bambaşka bir motivasyon yattığına inanıyordum. Gizli bir gündemi, bilinmesini istemediği bir amacı vardı sanki. Ve bir gün bunu benimle paylaşacak mıydı, emin olamıyordum. Belki bu zamana kadar meşgul olduğum araştırma konularının da etkisiyle, acabalarım oluşmaya başlamıştı. Fakat tüm bunları konuşacak kadar uzun süre yan yana olacak mıydık, işte onu bilmiyordum.

Bakışlarımı salondaki masalarda dolaştırırken karşıdan gelen Nilgün Hanım'a takıldı gözlerim. "Güngör Bey hâlâ yok," dedim Tekin'e hitaben. "Bu fırsatı değerlendirsek mi artık?"

"Emin misin?" diye sordu Tekin. Dikkatli bakışlarını benden ayırmadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi endişeli bir tonda.

"Yok artık amına koyayım!" diye atıldı Cesur. "O kadar plan yaptık."

"Kapa çeneni!" dedi Tekin dişlerinin arasından. Yeniden bana döndü. "Hemen vazgeçebiliriz."

Başımı iki yana salladım usulca. Ardından yapmacık bir tavırla yüzümü buruşturdum. Role girmem çok kolay olmuştu. Bu tarz oyunlar DNA'mda vardı. Gözlerimi kapattım sanki başım dönüyormuş gibi. Elimdeki yarısı boşalmış şampanya kadehini elimden düşürdüm fakat küçük çantamı düşürmemek için ekstra çaba harcıyordum. Kadeh şangırdayarak yere düşüp kırıldığında, Tekin'in kollarına sıkı sıkı tutundum.

"Oscarlık!" dedi Cesur.

Umursamadım. Fenalaşır gibi kendimi Tekin'in kollarına bırakırken, onun elinden de viski kadehi düştü. Beni tek hamlede kucakladı. Kucağında benimle salonu hızlı bir şekilde adımlarken, karşımıza muhtemelen Nilgün Bıçakçı çıktı. Etrafımızda endişeli uğultular duyuluyordu.

"Ay!" dedi Nilgün Bıçakçı. "N'oldu?"

"Başı döndü," dedi Tekin. Sesinde belki de yalnız benim anladığım sahte bir telaş vardı. Bense bu sırada tamamen kendimden geçmiş gibi davranmıyordum tabii. Bulunduğumuz yere bayıldım diye doktor falan göndermelerini göze alamazdım. "Biraz dinleneceği bir yer var mı?" diye sordu Nilgün'e. Tavrı, kadının üzerinde çabuk olması için baskı kuruyordu.

"Burada mı?" diye sordu Nilgün. Muhtemelen panikle etrafına bakınıyordu. "Yani Güngör'ün çalışma odası var uzanıp dinlenebileceği aslında ama..."

Sahiden de öyleydi. Bu katta davetin de organize edildiği büyük bir salon vardı. Bu salona Güngör Bey'in çalışma odasıyla birlikte dört tane arşiv odası açılıyordu. Arşiv odaları ise tamamen birbiri ardına dizilmiş sıkışık raflarla

doluydu. Dolayısıyla geriye yalnızca çalışma odası kalıyordu. Planı iyi yapmışlardı, Nilgün'e fazla seçenek kalmamıştı.

"Gösterebilir misiniz?" dedi Tekin tavizsiz şekilde. "Biraz dinlensin."

"Tabii," dedi Nilgün eli mahkûm. Saniyeler sonra bir kapının anahtarla açılma sesi çalındı kulağıma. Bu sırada Nilgün, "Bir ihtiyacınız olur mu?" diye sordu.

"Sağ olun." Tekin beni çalışma odasındaki koltuğa yatırdı. "Biraz kendine gelmesini istiyorum sadece."

"Tabii tabii! Bir ihtiyacınız olursa haber verin bana lütfen," dedi Nilgün. Saniyeler sonra ise kapının örtülme sesi odada yankılandı.

Tek gözümü açtım hızla. Tekin bana bakıyor, yüzünde kınayıcı bir ifade ağırliyordu.

Gözlerimi devirdim. "Şöyle ayıplayarak bakacağına," dedim çabucak koltuktan kalkıp ayaklanırken. "Biraz takdir et!"

"Bravo!" dedi sinirle. "Yeteneklisin. Maalesef hiç hoşlanmadığım bir yetenek bu."

"Allah Allah! Hoşlanmazsan hoşlanma. İşe yaradı ama bak!"

Tekin ağzının içinde söylenerek ceketinin cebinden bir şeyler çıkardı. Küçük bir tornavidaydı bu. Birkaç tane de minik çipe benzeyen aletler vardı. Bazıları muhtemelen kameraydı. Ne yapacağını merakla izlerken, iki tane minik çipi odayı en iyi görececek açılara hiç görünmeyecek şekilde yerleştirdi. Herhâlde kırk yıl düşünsem, aklıma gelmeyecek yerlerdi.

Hemen peşinden koltuğun bitişiğindeki elektrik prizine doğru eğildi. İnanılmaz hızlı hareket ediyordu. Tek dizinin üzerine çöktü. Küçük tornavidayla prizin kapağını açtı. Tornavidayı hiç tereddütsüz prizin içinde dolaştırırken dudaklarımdan bir panik nidası çıktı.

"Ay! Dikkat et!" dedim kendimi tutamadan. "Çarpılma sakın." Tekin bana sinirli bir bakış attı. Bu sırada Cesur ve

Yaman'ın gülüşü kulaklarımıza doldu. Niye gülüyorlardı canım? "Yardım etmem valla çarpılırsan. Uyarayım da."

"Ya sabır!" dedi Tekin. Ve yeniden işine devam etti. Azıcık rol yaptık diye o nazik hâli silinip gitmişti. Gerçekten de kadir kıymet bilmeyen biriydi.

"O ne?" diye sordum bu kez.

Tekin cevap verdi. "Dinleme cihazı."

"Diğerleri de kamera mıydı?" diye fısıldadım.

"Evet."

Tam o sırada, "Hassiktir!" dedi Yaman. "Çabuk ol!" diye de uyardı. "Nilgün geri geliyor."

"Çakal bu kadın, çakal!" dedi Cesur.

Ne yapacaktık? Panikle tırnağımı ısırdım. "Tekin!" diye seslendim ama beni umursamadı. Prizin kapağını geri takmakla uğraşıyordu.

"Yaklaşıyor," dedi Yaman. Bu kez sesi sakindi ama benim telaşımı bastırmama yeterli gelmemişti.

Tekin prizin kapağını sağlam bir şekilde nihayet taktı, tam ayaklanmış fakat elindekileri saklayamamıştı ki kapının kulpundan tıkırtılar gelmeye başladı. Bir an aklıma başka bir çare gelmedi. Bir kapıya, bir Tekin'e baktım. O da bana bakıyordu. İkimiz de aynı şeyi düşünmüş olmalıyız ki Tekin hızla kolumdan tuttu, beni vücuduna doğru çekti. Kendisi koltuğa oturup elindekileri arkasına saklarken, beni de hışımla kucağına yerleştirdi. Her şey kapının açılmasıyla aynı anda gerçekleşmişti.

Sırtım kapıya dönüktü, Tekin bana bakıyordu, elbisemin yırtmacı savrulmanın etkisiyle boydan boya açılmıştı ve aramızdaki kısacık mesafenin kapanmasına ramak kalmıştı.

"Şşşt... Sakinleş," diye fısıldadı. Kucağındaydım, bedenindeki tüm gücü hissedebiliyordum, sakın olabilmem imkânsızdı.

Aynı anda kulaklıklarımızdan Cesur'un, "Siktir, n'apıyorsunuz?" deyişi yankılandı.

Benim göğsüm bir körük gibi yükselip alçalırken, az önce hafifçe aralanmış kapı sessizce kapatıldı. "Gitti," dedi Yaman

ve tam "Çıka..." demişti ki aynı anda Tekin kulağındaki kulaklığa dokundu. Bir anda tüm sesler susmuştu.

Tuttuğumun farkında olmadığım soluğumu bıraktım. "Bu..." dedim neredeyse fısıldayarak. "Dün arabada olanların rövanşı mıydı?" Dünkü takip sırasında kucağına düşmemden söz ediyordum.

"Öyle olsaydı bunu mutlaka anlardın," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Yüzlerimiz karşı karşıyaydı, dudaklarımızdan sızan kesik soluklar birbirine karışıyordu.

Birden Tekin'in sol eli saçlarımin arasına daldı, sağ eli ise boydan boya açılmış yırtmacımın geride bıraktığı boşluğa, çıplak bacağımın üst kısmına okşarcasına dokundu. Elim iradem dışında yükselerek Tekin'in boynuna temas ettiğinde bakışları kısıldı, dudaklarını yaladı, bana biraz daha yaklaştı.

Boğazının derinlerinden tek kelime çıktı. "Hazel..."

"Efendim?" diye yanıtladım onu. Bir milim kıpırdasam dudaklarımız birbirine dokunacaktı. Ama çok beklerdi, böyle bir ânı Güngör Bıçakçı'nın boktan odasında yaşayacak hâlim yoktu.

İhtirasla boğuklaşan sesiyle, "Seni burada öpmeyeceğim," diye fısıldadı.

Çekiciydi ama küstahtı. Benimse bu gece onu kudurtmaya andım vardı. "Beni öpmeni istediğimi de nereden çıkardın?" dedim bakışlarımı ondan ayırmadan. Tavrım alaycıydı. Kalbim göğsümü delecekmiş gibi atıyordu ama bunu hissettirmemek için canımı dişime takmıştım. "Öyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

"Dudaklarının söylemesine gerek yok," dedi bacağımdaki elini çekip belime sararken. "Gözlerin yapıyor bunu onların yerine."

"Rüya görüyorsun bence sen..."

"Ona ne şüphe!"

"Gözlerin dilini öğreneceğine," dedim gülerek. "Rusça öğrenseydin keşke. O gece Lazarenko'nun bana ne dediğini anlayabilirdin." Kendimi kaptırmamaya kararlı bir şekilde

hızla kucağından kalktım. "Hadi," dedim saçlarımı geriye savururken. "Daha fazla şüphe çekmeden çıkalım."

Tekin gözlerinden bu kez hiddetle beslenen ateşler çıkararak ayaklandı. Koltuğa attığı aletleri yeniden iç cebine sakladı. Ben tam arkamı dönmüşken hızla kolumdan tuttu, beni onunla göz göze gelmeye zorladı.

"Lazarenko'yla..." diye mırıldandı. Sesinde uyarıcı, hatta tehditkâr bir ton vardı. "Konuşmayacaksın, Hazel."

"Neden?" diye sordum bir adım atıp ona iyice yaklaşıırken. "Bana tek bir neden söyle..."

Bir an düşündü. Bakışları yüzümde, dudaklarımda geziniyordu. "Lazarenko tehlikeli bir adam," diye yanıtladı. Ama bunun yeterli olmadığını o da biliyordu.

"Sen de öylesin," dedim hiç tereddütsüzce. "O zaman senden de uzak durmalıyım."

Dişlerini sıktı. Çenesi neredeyse kaskatıydı. "O herif büyükelçi mevzusunun peşine düşecek," diye devam etti. "Görevi bu. Buraya bunun için gönderildi."

"Ve hiçbir şey bulamayacak," dedim. Bu seferki sözlerim kendime değil, Tekin'e olan güvenimin göstergesi gibiydi. "Silahı yok ettin. Geride de hiçbir kanıt bırakmayacaksın," dedim planı hatırlatarak.

Sunduğu nedenlerin yeterli bir bahane yaratmadığını anlamış olmalı ki belimden hafifçe tuttu, beni iyice kendine yaklaştırdı. Koklar gibi bir tavırla derin bir nefes aldı.

"Kokum üzerine sinmiş," diye fısıldadı. "Bu da mı yeterli değil?"

Bir an olduğum yerde sendeler gibi olunca, onun kaslı koluna tutundum. Ama ikna olmaya niyetim yoktu, bunun için duymayı arzuladığım gerçek düşüncesini itiraf etmesi gerekiyordu.

Alay eder gibi bir tavırla kendi omzumu kokladım. "Ben kendi kokumdan başka koku alamıyorum," dedim gülerek. "Hem... Bir başkasının kokusu, öyle kolay siner mi insanın üzerine?"

"Bunun ne kadar kolay olabileceğini asla tahmin bile edemezsin," diye yanıtladı beni. Sözlerinin ardında sanki bambaşka bir sır gizliydi. Gözlerine baktım bir anlam ararcasına. Ama görünen o ki bana istediğimi vermeyecekti. Bulmaca çözmek istemiyordum ben. Tekin ise tam tersiydi.

"Seni neden ilgilendiriyor benim kiminle görüşüp görüşmediğim?" diye sordum ansızın. "Serdar'la görüşmem ilgilendirmiyordu. *Bana ne!* diye bağırıydın hatta." Onun kollarından uzaklaşarak bir adım geri gittim. Kinci bir insandım, o gün söylediklerini unutmamıştım. "Gerçi sonra onun bana attığı mesajı okumuşsun."

"Mesajını falan okumadım o herifin!" dedi öfkeyle.

Hiç ısrar etmedim. Okuduğunu biliyordum. "Neyse..." dedim etkisi çoktan hafifleyen ânın büyüünden kaçarcasına. "Çıkalım artık." İtiraz etmesine fırsat bırakmadan kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım.

Nihayet odayı geride bıraktığımızda kulaklığımız hâlâ açılmamıştı. İşime geliyordu çünkü az önce yaşananları Yaman ve Cesur'un tahmin etmiş olduklarını bilmek çok da iyi hissettirmiyordu.

Salona doğru ilerleyeceğimiz sırada, ansızın önümüze bir çift çıktı. Pelin Lazarenko'nun koluna girmişti, eğlenerek bir şeyler anlatıyordu. Bizi gördükleri anda Pelin'in bakışları Tekin'e, Lazarenko'nunkiler ise bana odaklandı.

"Ангельская красота," (*Meleksi güzellik*) dedi Lazarenko elime uzanırken. Pelin ise pişkin pişkin sırtarak Tekin'in iki gündür öğrenmek için can attığı şeyi söyledi.

"Ay ne kadar doğru bir laf, Lazarenko!" dedi İngilizce. "Hazel'in gerçekten de meleksi bir güzelliği var."

Tekin'in sinirle çenesini sıkıldığını bilmek için ona bakmama gerek yoktu. Duruşundan, bedeninin kaskatı hâinden buram buram hissediliyordu bu. Lazarenko yine o akşamki gibi elimin üzerine küçük bir öpücük bırakırken, Pelin'in dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü.

"Tekin papyonundan kurtulmuş bile," dedi gülerek. "Hiç gelemes böyle boğucu şeylere."

Tekin'i ne de iyi tanıyordu! Ve bunu her fırsatta belli etmekten de geri kalmıyordu. Bense söylediği her şeyde bir anlam bulmaya, hareketlerinden bir çıkarım yapmaya çalışıyordum kendime. Oysa içten içe tek kelimesinden ne demek istediğini ya da tek bir bakışından gerçekte ne hissettiğini anlamak istiyordum.

Tekin hiçbir cevap vermeden, hatta Lazarenko'yla bile tokalaşmadan telefonuna bir mesaj geldi. Ekranına baktı. "Benim kapıdaki adamlara bir bakmam gerek," dedi. Kaşlarımı çatmamak için zor durdum. Beni burada bırakmaya gönüllü olması çok mantıklı gelmemiştir. Fakat aynı anda biraz ileriye kısacık bir an baktığını gördüğümde, Kıvılcım'ın orada olduğunu fark ettim. Anlaşılan yalnız kalmama izin vermeyecekti.

"Döndüğünde sana danışmak istediğim bir konu var," dedi Lazarenko.

"Nedir?" diye sordu Tekin.

"Şu bizim öldürülen büyükelçi," dedi tek solukta. Olduğum yerde öylece kalakaldım. Bu sefer yüzümü ifadesiz tutmak o kadar kolay değildi. Fakat yine de en azından çabaladım.

"N'olmuş ona?" dedi Tekin.

"Emniyetten bilgi akmıyor adamakıllı. Süreçle ilgili detaylı bilgi almam gerek."

"Seni bu yüzden mi gönderdiler?" diye sordu Tekin. Odadaki tahmini doğru çıkmıştı.

"Temelde evet... Ama hızlıca yeni bir büyükelçi göreve başlayacak elbette."

"Tamam," diye onayladı Tekin. "Birazdan gelirim. Konuşuruz."

Tekin tam bana dönüp bir şey söyleyecekken Pelin hemen lafa atıldı. "Biz de bu arada Hazel'le sohbet ederiz," dedi. "Lazarenko başımın etini yedi valla!" Tekin'in tereddütte kaldığını görünce beni sinir edecek sözleri söylemeden de durmadı. "Hadi Tekin! Merak etme, Hazel bizim korumamız altında!"

"Aynen öyle, Tekin," dedim hiç sorgusuz. "Sen işini hallet." Lazarenko'ya döndüm. Dudaklarımın kıyısına, Tekin'i daha da çok çıldırtmak için şuh bir gülüş oturtmuştum. "Zaten ben de Lev'e çiçekler için teşekkür etmek istiyordum."

Tekin bana baktığında, gözlerindeki öfke benim için artık tanıdıktı. Fakat onu, papyondan kısa sürede rahatsız olduğunu bilecek, evindeki her bir eşyanın yerini eliyle koymuş gibi bulabilecek kadar iyi tanıyan bir kadın vardı. Belki bir şeyi değildi ama sürekli etrafımızdaydı. Bana sinirlenmeye ne hakkı vardı?

"Sen de Tekin'in hiçbir şeyi değilsin ki!" diye fısıldayan iç sesim ise haklıydı. Çenemi havaya dikip bakışlarımı Tekin'den çektiğimde, beni Lazarenko'unun tedirginlik veren gülüşü karşıladı. Arkamı dönüp Tekin'e son bir kez daha bakmadan onlara katıldığımda ise içimi anlamlandıramadığım bir huzursuzluk kaplamıştı.

□

Yalnızca bir-iki dakika yanlarında kaldığım Lazarenko ve Pelin'i lavaboya gidiyorum bahanesiyle geride bıraktım. Salonun ilerisine doğru yöneldiğimde Kıvılcım'ın bakışları üzerimdeydi, etrafımda olabilmek adına boş boş dolanıyordu. Bu hâli beni güldürmeliydi aslında ama nedense boğucu bir huzursuzluk hissi boğazıma dizilmişti.

Lavaboya doğru ilerledim seri adımlarla. Tam kapısına doğru yaklaştığım sırada, köşkün arka bahçesine açılan, lojistik kapısına bir adam yaklaştı. Adamı gördüğüm anda kaşlarım çatıldı, avuçlarımın içini gerginlik dolu bir ter bastı.

Bu, günler önce karaoke bardaki barmenden başkası değildi. Görevi yalnızca istihbarat ulaştırmaktı sözde, burada ne işi vardı?

Adam lojistik kapısından hışımla çıktığında, onu takip etmek üzere bir adım atmıştım ki arşiv odalarının birinden Nilgün Hanım fırladı. Nefes nefeseydi, beni gördüğü anda yüzünü rahatlamış bir ifade kapladı.

"Ay Hazel!" dedi. "Seni Allah gönderdi."

"Bir şey mi oldu?" diye sordum. Bakışlarımı az önce barmenin çıktığı kapıya çevirmemek için zor duruyordum.

"Güngör bir belge arıyor. Çok acil," dedi ve belgenin ne olduğunu söyledikten hemen sonra, "Sen bulabilir misin?" diye ekledi.

"Oradaki arşivde değildi," dedim tedirginlikle. Hemen arkamdaki diğer arşiv odasını gösterdim. "Burada olmalı."

"Sen alıp bana getirir misin?" diye sordu telaşla. "Ben misafirlerin yanına dönmeliyim."

Ne yazık ki itiraz edemedim. Bu gece aksi gibi görünse de neticede burada stajyerdim. "Tabii," dedim istemeye istemeye. Ve arkamdaki arşiv odasının kapısını açarak içeri girdim. Kıvılcım'ın ise benim nereye girdiğimi gördüğünü ümit etmiştim.

Arşiv odasına girdikten birkaç saniye sonra, içimden küfrederek Nilgün'ün istediği belgeyi aramaya koyuldum. Sanki tam sırasıydı! Güngör Bey'in davetin orta yerinde o belgeyi göresi tutmuştu.

D harfinin yer aldığı rafta aradığım şeyi nihayet bulduğumda, arşiv odasının zeminine yakın olan ufak camın hafif aralık olduğunu gördüm. Tam örtmek için elimi uzatacaktım ki dışarıdan gelen sesleri duydum.

"Şu dünkü herifler," dedi bir adam. Kim olduğunu anlamamıştım. Önemsemez bir şekilde kendi işime dönecektim ki Tekin'in sesini duymamla öylece kalakaldım.

"Belli oldu mu kim oldukları?"

"Mladenov'un akrabaları. Tahmin etmiştik zaten. Herifin infazının arkasında senin olduğunu anladılar."

Dudaklarım şokla aralandı.

"Anlasınlar," dedi Tekin. "Korkacak değiliz ya!"

"Korkacak değiliz ama daha dikkatli olmalıyız," diye yanıtladı diğer adam. Tekin'in dün telefonda konuştuğu, *iş yüküm artıyor* diyen adamın sesine benziyordu.

"İyi ya işte!" dedi Tekin. "Ekibi göndermenizi söyledim. En iyilerini seç, hepsini yolla."

"Sadece bununla bitecek yani..."

"Başka ne olmasını bekliyorsun?"

"Bilmem, sen söyle!"

"Ne diyorsun amına koyayım!" dedi Tekin tahammülsüzce.
"Siktirtme imalı laflarını! Açık konuş!"

"O içeride yaptığın şey neydi?"

Derin bir nefes çekti Tekin. Muhtemelen sigara içiyordu.
"Ne yapmışım?"

"Sen biliyorsun ne yaptığını," dedi diğer sesin sahibi.
"Saçmalıyorsun, Tekin! Diğer kulaklıkta benim olduğumu bile unuttun."

Neyden bahsediyorlardı? Tekin'in iki kulaklığı mı vardı?

"Ne zaman açtın onu?" diye sordu Tekin.

"Siz mekâna girdiğiniz andan beri sol kulağında ben vardım."

"Ses çıkarsaydın sen de amına koyayım! Sinsi sinsi dinliyorsun oradan."

"Sen de daha dikkatli olsaydın!"

"Senden mi öğreneceğim neyi nasıl yapacağımı? Yerini hatırlattırma bana! Öyle gerekiyordu."

"Öyle gerekiyordu?"

"Evet," dedi Tekin.

"Hazel'le o şekilde yakınlaşman şarttı yani çalışma odasında."

Elimi şaşkınlıkla dudaklarıma kapattım.

"Evet, şarttı." Tekin sigarasından bir nefes daha çekti. "Ne bakıyorsun? Lazarenko'dan uzak durması gerekiyor. Ne kadar inatçı olduğunu görmüyor musun? Ne yapmamı bekliyordun?"

Gözlerimi kısa bir an kırptırdım. Hayal kırıklığı, ateşten bir giysi gibi sardı etrafımı, kurtulamadım. Dudağımın kenarını ısırdım hırsıyla fakat onlar konuşmaya devam ettiğinden kendime duygularıma esir olma fırsatı tanımadım.

"Bunun başka yolu yok muydu yani?"

"Yok!" diye âdeta kükredi Tekin. "Söz verdim ulan! Kılına zarar gelmeyeceğine söz verdim." Sigarasından öfkeli bir

nefes çekip üfledi. "Ve sözümü tutacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Vücudumun iki yanındaki yumruklarımı sıktım. Tırnaklarımın avuçlarımın içine geçtiğinin ise farkına varamadım.

"Sadece bu kadar mı yani?" diye sordu diğer adam.

"Ne duymak istiyorsun?" dedi Tekin öfkeyle.

Ancak ben konuşmanın devamını dinleyemeden arşiv odasının kapısının açıldığını anladım. Çok sessiz bir fısıltıyla "Hazel!" diye seslendi biri. Kıvılcımdan başkası değildi. Bir şey duyduğumun farkına varmasın diye hızla toparlandım ve elimdeki belgeyle çantamı sıkı sıkı tutarak kapıya yanaştım.

"Geldim!" dedim yüzümde tamamen rolden ibaret, bıkkınlık ifadesiyle. Az önce işittiklerimin bende uyandırdığı hislere ise şimdilik geçit vermedim. "Saçma sapan bir belge arayışına düşürdü beni Nilgün Hanım," dedim sessizce. Kapıyı arkamdan kapattım ve Kıvılcım'ı tanıdığımı belli etmemem gerektiği için ağzımın içinden içinden konuşmaya çalıştım. "Şunu verip hemen lavaboya gireceğim," dedim.

Kıvılcım başını salladı ve elindeki tepsiyi kaldırarak ileriye gösterdi. "Şuradayım," dedi.

Birkaç saniye sonra Nilgün Hanım'ı bulup belgeyi eline tutuşturdum. Beni lafa tutmaya çalıştı ama izin vermeden lavaboya koştum. Tekin muhtemelen dışarıdaki konuşması duyulmasın diye kulaklıkları hâlâ açmamıştı ve bu benim işime geliyordu. Kendimi nihayet lavaboya atabildiğimde ise içerisinin boş olması rahat bir soluk almama sebep oldu.

Musluğa yaklaşp çantamı mermere bıraktım, ellerimi yıkadım, hemen ardından kuruladım. Aynaya bakmaya korkuyordum. Görüntümde bir sorun yoktu, biliyordum ama kendime baktığımda içeride duyduklarımın da yüzleşecektim sanki, bundan çekiniyordum. Fakat kaçmak pek benlik değildi. Bakışlarımı nihayet aynadaki aksimle buluşturduğumda, titreyen çeneme lanet ettim. Gözlerim kapandı istemsizce. Ellerim tamamen iradem dışında belime gitti. Arabada belimi sarışı, saçlarıma karışan nefesi,

sözleri... O an başımı döndürmüş, ayaklarımın altındaki yeri çekip almıştı sanki ama şimdi düşününce bütün değerini yitirmişti.

Anlaşılan Tekin yalnızca aklımı karıştırmayı hedeflemişti, beni Lazarenko'dan uzak tutmak için her yolu deniyordu. Sebebini bilmiyordum ama her ne amaçla olursa olsun kimse bana bu şekilde hissettiremezdi. Buna asla izin vermeyeceğimi onun da öğrenmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sakinleşmeye çalıştıktan sonra, aynanın karşısında duruşumu dikleştirdim. Görüntüm düzgündü, saçlarım dalgalar hâlinde sol omzumdan sarkıyordu. Makyajım yerindeydi, elbisem ince vücudumu, dolgun göğüslerimi kusursuz bir şekilde sarıyordu. Hafifçe gülümsedim. Şimdi dudaklarım sinsi bir gülümseme ağırlıyordu. Hırs çökmüştü gözlerime, lavabodan çıkıp salona ulaştığımda içimden bir ses gecenin hiç de sakin bitmeyeceğini söylüyordu.

Her insanın içinde, gücünü hayal kırıklıklarından alan bir Truva Atı vardı. Eskilerden kalmaydı, belki de çok erken yaşlarda oraya yerleşip pusuya yatmıştı. Çok küçükken öğrenmiştim, benimkinin adı intikamdı. Hissettiğim her hayal kırıklığı, yetersizlik, eksiklik, zayıflık, savunmasızlık duygusunda karşımdakiyle inatlaşmak, hatta canını acıtmak üzerine programlanmıştı. Zaman zaman müşfik bir dosttu bana, beni koruyup kolluyordu. Bazen de ne yazık ki azılı bir düşmandı, beni daha büyük bir mutsuzluğa sürüklüyordu. Ve biliyordum ki en vahşi hâline, sevilmediğimi ya da istenmediğimi hissettiğimde bürünüyordu.

O anda... Bu duygunun bir dost mu ya da düşman mı olduğunu değerlendirebilecek sağduyum ne yazık ki ellerimden uçmuştu. Bunun en büyük kanıtı ise tam karşımda duruyordu.

Elini uzatmıştı bana. Buram buram Slav aksanlı İngilizcesiyle, gülümseyerek "Bu gece dans edemeyeceğimizi düşünmeye başlamıştım," diyordu.

Kalbimdeki kırığı, hiddetle örölü bir sis perdesiyle saklamıştım şimdi. En az benimki kadar soğuk bir avuca teslim ettiğim elim, bu perdenin ardından hayal meyal görünüyordu.

"Ben de sana yeniden teşekkür etmek için doğru zamanı bekliyordum," diye yanıtladım ama sesim sanki bana bile yabancı geliyordu. Fakat biraz ileriden, salonun girişinden üzerime alev saçan kor bakışlar mihlanmıştı. Zaten sırf o bakışlara inat, yanında baştan ayağa tedirgin hissettiğim Lazarenko'nun koluna girmiştim; ayaklarım ise dans pistine doğru kontrolsüzce ilerliyordu.

O bakışların kıskançlıkla tutuşmadığından emindim artık. Tekin Bozboran bir görev adamıydı, yalnızca kendisinden yardım isteyen bir kadını ne pahasına olursa olsun hayatta tutmaya çalışıyordu. Aramızda sadece ikimizin çıkarlarına da hizmet eden bir anlaşma vardı, kısacık bir an bunun altında başka anlamlar aramak benim aptallığımdı. Bunu bana erkenden hatırlattığı için belki de minnettar olmam gerekiyordu. Fakat yabancı bir adamın kollarındaydım şimdi. Yalnızca dakikalar önce Tekin'in üzerime sindiğini söylediği kokusu, bambaşka bir şeyle örtülüyordu.

□

****Camal Hossam cinayeti ve Scorpius yazılımı konusu, 2018 yılında Suudi Arabistan'ın İstanbul Başkonsolosluğu'nda gerçekleşen Cemal Kaşıkçı cinayeti ve Pegasus casus yazılımına bir ithaftır. İsimler değiştirilmiştir.***

□

Tekin'le dans etmesini beklerken, Lazarenko ile dans pistine çıkan Hazel şoku... Tekin için zor dakikalar başlayacak gibi... 🤔

Tekin o kimliği belirsiz kişiye söylediklerinde samimi miydi sizce?□

Sizce bundan sonra ne olacak?□

Tekin ne tepki verecek?□

Arabadaki sahne?□

Çalışma odası?□

Tekin'in dahil olmaya çalıştığı bu topluluk... Bir fikriniz var mı onlarla ilgili? Sizce kim bunlar? Amaçları ne?□

Kurgumuz açıldıkça, ki bu bölüm göz kırpmaya başladık, heyecanım artıyor. Henüz başındayız ama ilerledikçe okuyacaklarımızı düşünüp sabırsızlanıyorum ve aynı duyguları paylaştığımızı umuyorum.□

Bu bölüm davetin alevli kısmıydı... 10. Bölümde karanlık tarafa geçmeye hazır mıyız?

Desteyiniz benim için çok kıymetli. Hikayemize Twitter'da #Arhavili etiketiyle destek verebilirsiniz. Instagram'da da paylaşımlarınıza beni etiketleyebilirsiniz. □ Tiktok'ta ise maalesef çok beceriksizim, her türlü desteğinize açığım. □

Hepinizi çok seviyorum. □

Bana aşağıdaki sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz;

Instagram: @ burcubuyukyildizz

Twitter: @ burcubykyldz

Tiktok: @ burcubuyukyildiz

Arhavili resmi hesapları:

Instagram: @ arhaviliofficial

Twitter: @ arhavaliserisi

Tiktok: @ arhaviliofficial

□

Tekin'in Escalade'ini merak edenler için... □

10. BÖLÜM

Buraya bölümü okuduğumuz tarihi yazalım mı? □

Sevgili Arhavili ailem... Hepinize hayırlı ramazanlar... □ Kalp incitmeyen tüm güzel insanların orucu kabul olsun. □

Zorunlu hastalık arasında fazlasıyla özleştikkk... □ özlem gidereceğimiz bir hafta olmasını diliyorum. □ Önümüzdeki birkaç bölüm, kurgumuz için çok çok kritik ve önemli. □ Okurken tüm dikkatinize ihtiyaç olacak ve muhtemelen birkaç kez de okumanız gerekecek. □

Bölüme geçmeden aşağıdaki harika duyuruları okumanızı rica edeceğim sizden. Bir çekiliş duyurusu, bir de güzel bir haberimiz var.□

Öncelikle Arhavili'nin aksiyonlu, politik suçlarla bezenmiş, bizi çok tekinsiz yerlere götürecekt; Hazel ve Tekin'in delice kıskançlıklar, karanlık sırlar, gizemler ve olmazsa olmazımız bolca yanlış anlamalarla dolu hikâyesine gösterdiğiniz ilgi ve sevgi için çok teşekkür ederim. Arhavili'yi yayınlamaya başlarken bu ilgiyi tahmin etmemiştim. Öyle ki henüz 3 ay bile olmamışken, Arhavili'nin 6. yayın evi teklifini alması bana da sürpriz oldu. □ □ Merak etmeyin, henüz yolun çok başında olduğumuzdan, ben kitaplaşmamız için erken olduğunu düşünüyorum. Ama tekliflerin gelmesi sizleri de sevindirir diye paylaşmadan duramadım. □ Bizi arkadaşlarınıza önermeniz beni çok mutlu eder. □

Veee 250K olmak üzereyiz. □□ Ben de bu amaçla bir çekiliş düzenlemek istedim. Başından beri verdiğiniz

destek için benden küçük bir teşekkür olsun istiyorum. Bu bölüm, yani 10. ve ilerleyen günlerde gelecek 11. ve 12. Bölümlere yıldızını bırakıp yorum yapacaklar arasından en güzel / anlamlı yorumu (emoji hariç tabii) seçeceğim ve her bölümden birer kişiye AMAZON'dan 300 TL'lik hediye çeki hediye edeceğim. (Yani toplamda 3 kişiye) Böylesi bir hediye daha faydalı olur diye düşündüm, umarım seversiniz. Ne kadar çok satır yorumu, o kadar şans... □ 13. bölümde de kazananları açıklarım. □

Yıldızlarınız ve satır yorumlarınız benim için çok çok kıymetli, unutmayın olur mu? Eski bölümlere de yıldızlarımızı bırakmadıysak bırakalım mı? □

Aramıza yeni katılanlar var. Ailemize hoş geldiniz diyor ve herkese keyifli okumalar diliyorum. □

□

10. BÖLÜM

♪♪ Bölüm Şarkıları:

Nilüfer ~ Her Şey Bitecek Bir Gün

George Dalaras ~ Sto 'Pa Ke Sto Xanaleo

Orhan Osman ~ Fırtına

□

Lazarenko ile piste çıkışımız, sıra dışılıktan fazlasıyla uzaktı. Kimse bize bakmamış, kalabalık bize yol açmamış, ortalık ne derin bir sessizlikle ne de şaşkın uğultularla kaplanmıştı. Kısacası hiçbir şey filmlerdeki ya da kitaplardaki gibi olmamıştı, olağan akışında devam ediyordu.

Asırlık köşkün geniş davet salonunu çevreleyen Fransız stili pencerelerine, henüz başlayan yağmurun sert damlaları çarpıyordu. Dışarıda gece zifirî karanlıktı. Kıyıda köşeden görünen ay bile göğü aydınlatmayı başaramıyordu. Fakat salon ışıltılı, hareketli ve neşeliydi. Gecenin ansızın bastıran

kasvetli karanlığı, içerideki kimseyi etkiliyor gibi görünmüyordu. Herkes gülüyor, eğleniyor, şakalaşüyor, alkol dolu kadehler birbiri ardına dolup boşalıyordu.

Benim kulaklarımdaki sessizlik ise âdeta bir fırtına öncesini andırıyordu. Yalnızca saniyeler önce kulaklığımda, Tekin'in "Hazel! Ah, Hazel!" diye dişlerinin arasından öfkeyle söylenişini duymuştum. Hemen ardından gelen, "Bunu sen istedin!" cümlesi ise boş bir tehditten öteye geçemiyordu.

Pervasız bir gülüş kondurdum dudaklarımın kıyısına. Bu dakikadan sonra söylediği tek bir kelime bile ilgimi çekmiyordu. Gecenin koyu gölgelerinin arasında, *Lazarenko'dan uzak durması gerekiyor*, diyerek, dört kelimeyle her hareketinin ardında yatan anlamı özetlemişti. Şimdi kırmızı görmüş boğa gibi davranması, yalnızca içimdeki Truva Atı'nı uyandırıyor.

Dudaklar bir namluysa, kelimeler kurşundu. Namludan çıkıp hedefine yönlendirilen bir kurşunun, o andan sonra geri dönmesine imkân yoktu. Bu yalnızca hedef yer değiştirirse ya da bir kalkan, aşılamaz bir kale gibi hedefin önünde durursa söz konusuydu.

Bazense dudaklar kabzayı tutan bir el, kelimeler ise bir bıçaktı. Darbeyi bir kez aldığı anda, artık kaçış neredeyse imkânsızdı. Bıçağı saplandığı yerden söküp atmak istersen eğer, açık yaradan tüm şiddetiyle kıpkırmızı, kopkoyu bir kan fışkırırdı. O yüzden önce daima sağlam bir tampona ihtiyacın vardı.

Kelimelerin, en az bir bıçak kadar keskin ve yaralayıcı olabileceğini ilk öğrendiğimde dört yaşındaydım. Yara aldığımda, tamponumun aynı şiddette can acıtma isteği olduğunu anladığımda da...

Yalnızca annem, ben ve Hazar'dan oluşan üç kişilik bir dünyamız vardı Milano'da. İstanbul'dan bir süre önce taşınmıştık. Annem kendi markası için yoğun çalışırken, Hazar ve ben de evin yakınında bir kreşe gidiyorduk. Üniversiteyi İtalya'da okuyan annem, konuşmaya başladığımız andan beri bize İtalyanca da öğrettiğinden dil

zorluğu çekmiyorduk. Yeni arkadaşlar edineceğimiz için heyecanlıydım fakat bu heyecanın beni hızlıca terk edeceğini henüz bilmiyordum.

İlk günler güzeldi. Zaten o yaşta bir çocuk, oyun oynamaktan başka ne isterdi ki? Fakat birkaç hafta geçmemişken, kızlar beni aralarına almamaya başlamışlardı. Ne yazık ki çocuk acımasızlığı, her coğrafyada aynıydı. Babasız bir çocuğun toplumda yarattığı izlenim, medeni olduğu düşünülen Avrupa'da bile henüz değişime uğramamıştı.

Çok geçmeden babamızın olmadığı keşfedilmişti tabii. Hoş, zaten kimse bunu saklama çabasına girişmemişti. Kızların her fırsatta sordukları, "Baban nerede?" soruları beni gitgide sessizleştiriyordu. Oyunlara katılma çabam sonuçsuz kalıyor, eğleneceğimi düşündüğüm o ortam benim için her geçen gün daha can acıtıcı bir hâle geliyordu.

Hazar için durum farklıydı. Cüsseli bir çocuktuk ve daha erkek çocuklarının arasına katıldığı anda onların lideri gibi bir şey olmuştu. Tek bir ters davranışta herkese diklenip üzerlerine yürüdüğünden, ondan dayak yemekten deli gibi korkuyorlardı.

Benim durumumu ise Hazar henüz fark etmemişti. Saklamıştım sır gibi. Aynı yaştaydık sonuçta, abim değildi. Onun arkasına sığınmak, istediğim son şeydi. Fakat bir gün, yine kızların arasına katılmaya çalıştığım sırada bahçedeydik. Ve kızlardan biri bu kez beni istemediklerini yalnızca sözleriyle değil, hareketleriyle de yeterince belli etmişti. Cılız bir çocuktum ve kızın tek bir itişiyi kendimi yerde bulmuştum. Dizim yerdeki büyük taşa çarpmış ve taş tenimde kocaman bir yarık oluşturmuştu. En güzel elbisem vardı üzerimde oysa, annem dikmişti. Ve o anda bembeyaz elbisemin etekleri, dizimden bulaşanlar yüzünden kan içindeydi.

"Piç!" sözcüğünü ilk kez, o anda işitmiştim. Türkçesi de İtalyancası da babasını deli gibi merak eden, zihni sorularla dolu bir çocuk için eşit derecede inciticiydi. "İstemiyoruz

seni!" diye de eklemişti ben dizimdeki kanı durdurmaya çalışırken.

İçlerinden bir diğeri "Babası da istememiş zaten," diye gülererek katılmıştı ona.

Hazar benim düştüğümü, dizimin kanadığını gördüğü anda yanıma koşmuştu. Kızların üzerine yürümüş, beni iten kızı aynı şekilde iterek düşürmüş, "Bir daha kardeşime dokunun, bakın ne yapıyorum size!" diye de bağırmıştı. Ağlamamıştım hiç. Gözümden tek bir damla yaş bile akmamıştı. O an anlamıştım ki acımasızlık karşısında, ancak aynı tavrı takınırsan zafer elde etme şansın vardı.

Annem apar topar kreşe çağırılmıştı. Başta müdürü ikna etmeye çalışmıştı bizim iyi çocuklar olduğumuza. Fakat Hazar yaygarayı koparmış ve burasının iğrenç bir kreş olduğunu, bize küfür ettiklerini, burada kalmak istemediğimizi söylemişti. Bunun üzerine annem derhâl eşyalarımızı toplatmış, yaşadıklarımızı o an öğrendiği için de müdürü tehdide başlamıştı. Ben tüm hırsımla kızın söylediklerini harfi harfine dile getirince de müdür kızın ailesini de çağırarak kreşle ilişkisini kesmek zorunda kalmıştı. Annem tasarımcıydı ve İtalya'da güçlü bağlantıları vardı. Kreşi ilgili yerlere şikâyet edeceğini söyleyerek, o gün bizimle birlikte oradan ayrılmıştı.

Ne yazık ki güç her şey demekti, bir silahtı. Nezaket ise insanların gözünde suistimale açık bir zayıflıktı. O an buna aklım ermese de çok sonra farkına varmıştım.

O gece, odamızda uyumak üzereyken, yatağımdan kalkıp Hazar'ın yatağına gitmiştim. Yan yanaydık, o pek duygularını belli etmezdi ama biliyordum ki hâlâ çok sinirliydi. "Sen kreşi seviyordun. Neden öyle dedin ki bugün?" diye sormuştum.

"Artık sevmiyorum!" demişti burnundan soluyarak.

Oysa sevdiğini biliyordum. Her gün hevesle gittiğini de... Ama benim için bundan vazgeçtiğini anlayınca hemen kollarına yanaşmıştı. İlk anda sarılmamıştı ökü. Zaten onun azıcık bir duygu kırıntısı göstermesi için iyice

dürtüklenmesi gerekirdi. Nitekim ben de kendimi tutamamış ve "Piç ne demek?" diye sormuştum ona.

"Babası belli olmayana deniyor işte!" demişti. Her haltı da biliyordu. Nereden öğrendiğini asla anlamıyordum.

"Ama bizim babamız belli..." demiştim gözlerimi hayretle açarak. "Değil mi? Kim olduğunu annem biliyordur."

"Ne fark eder, kızım?" demişti homurdanarak. "İstememiş bizi işte. Doğru söyledi yani bugünkü salak kız."

"İstemediğini nereden biliyorsun?" diye sormuştum çenemi gururla havaya dikerek. Cevap vermemişti. O bir şey söylemeyince, kolunu dürtüklemiştim bu kez. "Sarılsana bana be! Dizim acıyor benim," demiştim. Sarılmıştı ama homurdanmadan da durmamıştı. Yalan söylemiştim aslında. Acıyan dizim değil kalbimdi. İstenmediğimi duymak, hiç hoşuma gitmemişti. "Nereden biliyorsun?" diye sormuştum bir kez daha, belki yanıliyordur umuduyla.

"Biliyorum işte!" diye yanıtlamıştı. Aynı karından, yalnızca birkaç dakika arayla çıkmıştık ama onun hep ya bir yerlerden duyduğu ya da kendi yöntemleriyle bulduğu cevapları vardı. Ben uzunca bir süre bu yanıtı kabullenmeyi reddetmişim ama günün birinde kuşku, onu gömdüğüm derinlerden başkaldıracaktı.

Aylar geçmişti... Dördüncü yaşımızı hâlâ bitirmemiştik ama Milano'daki dünyamız bütünyle değişmek üzereydi.

Bir gün... Evimize bir adam gelmişti. Kocamandı, dev gibiydi. Simsiyah saçları ve çatık kaşları, Hazar'ın bir benzeriydi sanki. Annemle kavga ettiklerini anımsıyorum hayal meyal. Ve günler sonra o adamın babamız olduğunu öğrendiğimi...

Hazar haksız çıkmıştı işte, yanlış biliyordu. Babamın bizden haberi bile yoktu. İstememesi gibi bir durum söz konusu değildi. Üstelik bizi çok seviyor ve bunu her fırsatta gösteriyordu. Hazar hiç hoşnut değildi ama benim ikna olmam uzun sürmemişti.

İtalya'da babamla geçirdiğimiz kısa bir sürenin ardından, bundan böyle Yunanistan'da yaşayacağımız söylendi bize.

Ben başlarda, babamı yeni tanımış olmanın sevinciyle heveslensem de bu heves kısa sürede yerini bambaşka duygulara bırakmıştı. Babamı çok seviyordum. Ama *yayam* (*babaannem*) ile ilgili aynı duyguları hissedemiyordum.

O sene Atina'da, inanılmaz büyük bir eve taşınmıştık. *Yayam* da bizimle kalıyordu. Bizi sevmediğini içten içe hissediyordum fakat somut bir kanıtım olmadığından, sebebini sağlam bir temele oturtamıyordum. Keşfetmem uzun zaman almamıştı tabii, o ânı tıpkı dün gibi anımsıyorum.

Atina'ya taşındığımız ilk haftalardan biriydi. Annem ve babam, ilk kez baş başa çıkmışlardı. Hazar'la biz odamızdan dışarı adım atmayacaktık aslında. Fakat o kadar bunalmıştık ki bir anda bahçeye çıkma kararı almıştık.

Daha odadan çıkar çıkmaz duymuştuk *yayamın* sesini. Yeğeni vardı *yayamın*. Yani babamın kuzeni. Onu kızı gibi sevdiği, onun çocuğu Anya'yı ise torunu yerine koyduğu belliydi.

Yayam Türkiye'de doğup büyümüş bir Rum'du. Henüz genç bir kızken Türkiye'den Yunanistan'a gelmek zorunda kalmıştı. Normal zamanda daima Türkçe konuşur ama babam ortamdaysa, bizim Yunanca konuşamayışımızı yüzümüze vurmak için mutlaka Yunanca iletişim kurardı. O anda da bizi aşağılayacağı bir fırsat olmadığından, yine Türkçe konuştuğu bir andı.

"Kaldılar oğlumun başına!" diyordu yeğenine. "Hâlbuki istemiyor ki o da. Mecbur kaldı resmen. İki nemrut çocukla çöktü gül gibi oğlumun üstüne! Bütün düzenini dağıttı!" Sinirle soludu. "Ama bak görürsün! Pişman olacak. Hatta oldu bile. Tanımaz mıyım oğlumu ben? O kadının da foyası meydana çıkınca, postalayacak onu piçleriyle birlikte."

Hem o sözcüğü hem de istenmediğimi ikinci duyuşumdu bu. Kalbim de dizimdeki o silikleşmeye yüz tutmuş yara izi de aynı anda sızlıyordu.

Annemin çok kalabalık bir ailesi vardı. Ve hepsi bizi el üzerinde tutardı, daha önce değersiz hissettiğim hiç

olmamıştı. Ve babamın aslında bizi ve annemi istemediğini duyduğum o anda, hırçın bir hayal kırıklığı kalbimdeki sızının yerine kuruldu. Hayal kırıklığı, intikam alma isteğine dönüşüyordu bir müddet sonra. Düşününce... insan bazı şeyleri çok erken yaşta öğreniyordu.

Kaçmıştım evden, sırf babamı üzme için. Bu benim, o yaşta akıl edebildiğim tek intikam yöntemi idi. Fakat sonrası zihnimde belirsizdi; geri döndüğümde çok hastaydım, burnumda bir türlü geçmeyen bir is kokusu vardı ve aradan günler geçmişti. Babamın hastanede yanı başımdan bir an bile ayrılmayışını ise hafızamın en güzel yerine asmıştım, hayatım boyunca unutmayacağım şeylerden biriydi.

Çok küçüktüm ama o günlerde anladım ki babamın bizi istemediği *yayamın* uydurduğu bir yalandı. Zaten annem de onu istemeyen bir adamla ölse kalmazdı. Babamın sevgisini hissettikçe ona karşı kızgınlığım silindi, yerini sağlam bir bağ aldı. Fakat *yayam* ile ilgili hissettiklerim hiç değişmedi, öylece kaldı. Tek değişim ona olan tavrımdaydı. Suskunluğumdan eser kalmamıştı geriye, yarattığı boşluğu hırçınlık ve inat almıştı.

On beş yaşımıdayken, Atina'da geçirdiğimiz bir yaz tatilinde *yayamın* arkadaşları bana büyüünce ne olacağımı sormuşlardı. *Yayam* daha ben cevap veremeden hemen atılmıştı. "Aman ne olacak!" demişti küçümser gibi. "Annesinin yolundan gider, terzi falan olur. Doktor olacak değil ya!"

Oysa annem terzi değil, çok başarılı bir modacıydı, ünlüler bile onun tasarladığı kıyafetleri giymeye başlamışlardı. Ama o an annemi korumayı akıl edememiş, yalnızca küçümsemiş olmama odaklanabilmişim. Sonraki günlerde *yayamın* tek zaafını keşfettiğim anda ise bunu kullanmaktan çekinmemiştim. Bazı huylar, insan büyüdükçe bile değişmiyordu.

Doktor olmamıştım, öyle bir isteğim yoktu fakat çok iyi okullardan, çok iyi derecelerle mezun olmuşum. *Yunanca öğrenemezsin*, demişti *yayam*. Yalnızca öğrenmekle

kalmamış, sırf ona inat bar köşelerinde zaman zaman Yunanca şarkılar bile söylemişim. Görsün ve sinirinden kudursun diye, bunları sosyal medyaya yüklettiğim bile olmuştu.

Ben ne kadar inatsam, *yayam* da bir o kadar inattı. Asla pes etmiyor, türlü planlarıyla babamın kalbindeki yerimizi alaşağı etmek için uğraşıyordu.

Bu Hazar'ın umurunda bile değildi, onun babama karşı asla azalmayan bir öfkesi vardı. Fakat ben bir kez tatmışım o eşsiz baba-kız ilişkisini, onu kaybettigimi hissetmek beni derinden sarsardı. Bir şeyden ne kadar korkarsan o kadar esiriydin oysa... Bu, yazılı olmayan bir kuraldı.

Yayam, gerçek torunu saydığı biricik Anya'sının sevgilisini çalmakla suçlamıştı beni bir keresinde. Üstelik çocuğa göre o beni istemiyordu ama üsteleyen bendim. Oysa onu yalnızca bir kez görmüştüm ve hiç ilgimi çekmediğinden de emindim.

Babamın gözlerinde ilk kez görmüştüm şüpheyi. Bana, duyduklarının doğru olup olmadığı sorusunu *yayamın* yanında yöneltmişti. Çok sinirliydi. Sinirinin bambaşka bir şeye olduğunu çok sonralarda öğrenmişim ama önemli değildi. Beni istemeyen biriyle herhangi bir şey yaşayabileceğimi hiç kimse düşünemezdi. Annem yetiştirmişti beni, bunu en iyi babamın bilmesi gerekirdi.

Kısa sürede gerçek ortaya çıkmıştı ama babamın benim gönlümü alması haftalar sürmüştü. Kalbim gerçekten kırıldığında tamiri ne yazık ki çok zor oluyor, işin içine yıkan, dağıtan bir öç alma isteği karışıyordu.

Türlü duyguların belirleyicisiydi kelimeler... Bazen küçümsendiğinizi, bazen güvenilmez olduğunuzu, bazense istenmediğinizi, hatta sevilmediğinizi hissettiriyordu. Fakat yalnızca umut beslediğiniz birinden duyarsanız, ruhunuz ancak o zaman yara alıyordu.

Olumlu hislerimizin öznesinden işittiğimiz kelimeler çok keskindi, insanın tenine bir bıçak misali saplanıyordu. Benim de şu anda, sırtımdaki bıçak hâlâ oradaydı. Çekip

çıkarmamıştım henüz, buna hazır hissetmediğim ortadaydı. Biliyordum ki önce kanamayı durduracağına emin olduğum bir tampona ihtiyacım vardı.

Bulduğumu sanmıştım oysa. Kollarında dans ettiğim adamın, hayal kırıklığının mimarı olan Tekin'i çıldırtacağına, bunun bana zafer duygusu hissettireceğine inanmıştım. İçimde bir yerlerde o galibiyet duygusunu aradım... ama bulamadım. Tekin belki biraz ileride sinirinden kuduruyordu ama ben aksine kesif bir yenilgi tarafından kuşatılmıştım.

Kulağıma dolan sesler beni geçmişle şimdi arasındaki o ince, kaygan buzun üzerinden çekip aldığı anda, kısa bir an şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Lazarenko'nun gözleri üzerimdeydi; müziğe uygun bir şekilde hareket ederken, "Hazel! Her şey yolunda mı?" diye soruyordu.

Bir başka ses daha vardı kulağımda. "Hazel!" diyordu öfkeli bir tonda. "Cevap ver! İyi misin?" diye de devam ediyordu. Tekin'di bu.

Çarçabuk toparladım ve ona aldırmadan Lazarenko'ya döndüm. "Pardon, dalmışım," dedim gülümseyen bir tavırla. "Evet, her şey yolunda."

Tam aksi şekilde hissediyordum oysa. Dudaklarımın köşesine yapmacık ve ileriden bizi izleyen Tekin'in öfkesini harlayacak kadar şuh bir gülümseme oturtmuştum. Kendinden, daha da önemlisi yaptığı şeyden emin bir kadının edasıyla pistin ortasında salınıyordum. Elim hiç tanımadığım bir adamın avucunun arasındaydı, belimde ise aynı adamın dokunuşu vardı. Yabancı, sözlerine bile odaklanmadığım bir müzik yankılanıyordu etrafımızda. Lazarenko belimdeki elinin temasını hafifçe baskılayıp beni biraz daha kendine yaklaştırdı, etrafıma ördüğümü sandığım o zırh bir an dalgalandı. Toparlanmak ise ne yazık ki hiç kolay olmadı.

Boyu Tekin kadar uzun değildi, en fazla bir seksen falan olmalıydı. Saçları Tekin'inki gibi siyah değil, sarıya dönük bir kumraldı. Gözlerinde ise kor rengi ışıltılar yerine, buz andıran soluk bir mavi vardı.

Belimdeki tutuşunun hissettirdikleri, arabada hissettiklerimin yanına bile yaklaşamazdı. Bir rahatsızlık duygusu sardı dört bir yanıma ansızın. Oysa elimi avuçlarına bırakıp piste çıkarken tek amacım zaferi tatmaktı.

Hissettiğim rahatsızlığın pişmanlığa dönüşeceğini anladığım anda, silkelenerek kendime gelmeye çalıştım. Tekin'in dikkatli ve öfkeli bakışları üzerimdeyken, içimdeki gelgitleri dışarı yansıtamazdım.

"Seni Tekin gibi bir adamın yanında gördüğüme şaşırdım." Lazarenko sessizliği bozunca bir an bunun bir fırsat olduğunu düşündüm ama işittiklerimden hiç hoşlanmadım. "Fakat aranızda sandığım gibi bir şey var mı, emin olamadım bir türlü."

Kaşlarımı çatmamak için zor durdum. "Neden şaşırdınız? Anlamadım," dedim göz ucuyla Tekin'e bakarken. Telefonunda bir şeylerle uğraşıyordu. Yüzünde gazap dolu bir ifade, duruşunda ise önüne çıkanı yakıp yıkacak bir güç vardı. Başını telefonundan kaldırdı, bana baktı ve dudakları küstah bir gülüşle kıvrıldı. Bir şeyler çeviriyordu ama anlamamıştım.

"Tekin... Biraz hoyrat bir adamdır," dedi Lazarenko beni kendime getirerek. "Her konuda..." Gözlerimin içine baktı. "Bazı zamanlarda... Siz nasıl diyorsunuz? Dilinin kemiği pek yoktur. Affetmek nedir bilmez. Kural tanımaz. Planları ve tuzaklarıyla ünlüdür, insan o tuzaklara nasıl düştüğünü genelde anlamaz."

"Onu epey yakından tanıyor gibisiniz. Yoksa bu Pelin sayesinde mi?"

"Geçmişe dayalı iş birliklerimiz oldu Tekin'le. Onu iyi tanırım, evet. Sizin de onun yanında yıprananlardan olmanızı istemem." Sessiz kaldığımı, ona dikkatle baktığımı gördüğü anda toparlamaya çalıştı. "Biz Ruslar biraz filtresiz konuşuruz. Kelimelerimle sizi incitmemişimdir umarım."

"Kelimeler..." dedim başımı dikleştirerek. Bakışlarım kısa bir anlığına, biraz ileride durup öfkesini gizlemeye dahi tenezzül etmeyen adama değdi. Hemen çektim. "Öyle kolay

incitmezler beni, merak etmeyin," diye yanıtladım onu. Hiç ara vermeden sözlerime devam ettim. "Endişeniz için teşekkürler. Ama bizim aramızda," dedim çenemi gururla havaya dikerek. "Sandığınız gibi bir şey yok."

Lazarenko'nun dudakları çapkın bir edayla kıvrıldı. Başka kadınlar için bu gülüş belki etkileyiciydi ama bende hiçbir kıvılcım yaratmamıştı. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Neden?" diye sordum. Duyacaklarımı elbette öngörebiliyordum.

"Yalnızca çiçek göndermekle kalmak istemiyorum çünkü," dedi imayla. Neden bilmiyorum, bakışlarına kısacık bir an bir soğukluk çöker gibi oldu ama hızla silindi. "Sizi yakından tanımak isterim. Bunun için dört gözle bekliyordum bu akşamı..."

Tek kaşım hafifçe kalktı. "Burası birini yakından tanımak için uygun bir ortam değil."

Müzik iyice yükselirken, Lazarenko'nun dudaklarına tehlikeli bir gülüş yerleşti. "O uygun ortamı yaratmayı çok isterim, Hazel."

Omuzlarımı hafifçe geriye çekerek aramızdaki mesafeyi arttırmaya çalıştım. Aksi hâlde rahatsızlığım dışarıdan belli olmasın diye harcadığım ekstra çaba yetersiz kalacaktı. "Evimi nasıl buldunuz?" diye sordum kendimi tutamadan.

"Çok zor olmadı," dedi keskin bakışı yüzümde gezinirken. "Bir şeyi öğrenmeyi gerçekten istediğimde, amaca ulaşmak için yapamayacağım şey yoktur."

İrkilmemek için zor durdum. Neyden bahsediyordu? Konumuz hâlâ çiçekler ve evim miydi? Yoksa büyükelçi olayını mı ima etmeye çalışıyordu? Artık hissettiğim tek duygu rahatsızlık değildi, işin içine korku da karışmıştı. Lazarenko'nun bir şeylerden haberdar olma ihtimali var mıydı?

Dansı da sohbeti de yarıda kesmek istedim ama mümkün değildi. "Siz de bazı konularda Tekin'den farklı değilsiniz o hâlde," dediğim anda ise kulaklığımda duyduğum ses imdadıma yetişti.

"Hadi bakalım! Dans bitti!" diye neredeyse tısladı Tekin. Ve eş zamanlı olarak iki tane adam seri adımlarla Lazarenko'nun yanına geldi. Lazarenko'nun korumaları oldukları, konuşmalarından belliydi.

Dışarıda bir sorun yaşadıklarını anlatmaya başladıkları anda, fırsattan istifade Lazarenko'dan uzaklaştım. Tekin de birkaç adımda yanımıza ulaşmıştı, dudaklarının kıyısında işgüzar bir tebessüm saklıydı. Kimse görmüyordu ama ben anlamıştım. Dışarıda her ne yaşıyorsa, sorumlusu Tekin'den başkası olamazdı.

Lazarenko benden özür dileyerek dışarı çıkması gerektiğini açıklamaya giriştiği sırada, ben pistten uzaklaşmadan Tekin beni hızla kollarına aldı. "Sorununu hallet, Lazarenko! Yoksa adamların diplomatik krize neden olacak!" dedi ve birkaç adımda bizi pistin daha uzak bir noktasına taşıdı. Beni kollarında, Lazarenko'ya arkamı dönecek şekilde çevirmeyi de aksatmamıştı.

Müzik ansızın değişmişti, etrafımızda dans eden başka çiftler de vardı. Yepyeni bir şarkının girişi duyulduğu anda ise kalbim göğüs kafesimde dörtlüla koşturmaya başladı. Üstelik etrafımızı saran kalabalığın, az önce Lazarenko ile olanın aksine bizi izlediklerini görmek, heyecanımı iyiden iyiye yükseltmeyi başarmıştı.

Kemanın iç gıcıklayan melodisinin ardından şarkının sözleri başladığında, Tekin'in hiddetle tutuşmuş bakışları benim gözlerimin tam içine odaklandı.

Biliyorsun her şey bitecek bir gün

Umut ve özlem hep boşuna

Biliyorsun her şey bitecek bir gün

Kalacağım bir başıma ♪♪

En sevdiğim şarkıcının, en sevdiğim şarkılarından biriydi bu. Oysa tıpkı Lazarenko'yla olduğu gibi, çalan müziğin tek bir detayına bile dikkat etmemem gerekiyordu. Her şey aynı olmalıydı, böyle farklı hissettirmesi haksızlıktı. Fakat içimdeki çalkantıları gizlemek benim için artık çocuk oyuncağıydı ve bunun tek yolu da hırçınlığıma sığınmaktı.

"Ne yaptın sen?" diye sordum Tekin'e, kızgın olmasına özen gösterdiğim bir tavırla. "Dışarıda ne oldu öyle?"

"Lazarenko'nun adamlarının başı birtakım belalara karıştı diyelim," diye yanıtladı beni. Yüzünde azıcık bile mahcubiyet ifadesi yoktu. "Medeniyetten yoksunlar herhâlde!" dedi alay eder gibi. "Başka konukların korumalarıyla kavga etmişler." Arsız arsız gülümsedi. "Allah'ın işi işte!"

"Yaa! Eminim öyledir," diye diklendim. "Eminim senin parmağın yoktur bunda."

Avuçlarının sıcaklığını, elbisemin ipek kumaşının üzerinden sanki tenimdeymiş gibi hissederken, hafifçe kıvranmamak için direndim. Herkes gibi dans etmiyordu benimle. İki eli de belimi sıkıca kavramıştı. Beni iyice, aramızdaki mesafe kapanıncaya kadar kendine yaslamıştı. Normalde bir elimi avucunun arasına alması gerekirken, benim boynunun iki yanında duran iki elimin tenine değmesine ramak kalmıştı.

"Olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Öylece izleyecek değildim," diye mırıldandı. Alev saçan bakışlarını gözlerime dikti. "Her defasında..." dedi dişlerinin arasından. "Söylediğim şeyin tam tersini yapmasan... Lazarenko'nun adamlarına da yazık olmazdı."

Gözlerim pişkinliği karşısında hayretle açıldı. "Ha ben suçluyum yani?"

"Suçlu değil inatçısın!" dedi.

"İnat ettirenler utansın!" diye yapıştırdım lafı.

"Ben miyim o?" diye sordu. Her şeye sebep olduktan sonra hâlâ ben miyim diye sorması bir yanıtı hak etmiyordu.

Cevap vermeyince belimdeki tutuşunun baskısını iyice arttırıp, beni biraz daha kendine yaklaştırdı. Nilüfer buğulu sesiyle söylemeye devam ederken, dudaklarımızın arasında tek nefeslik mesafe kalmıştı.

Kim bilir kimler tutacak ellerinden

Kimlere güleceksin gözlerinle

Kim bilir kimler tutacak ellerinden

Kimlere güleceksin gözlerinle ♪♪

Telaşla etrafıma bakındım. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım. Esmer teninden yükselen erkeksi koku burnuma dolmasın diye, nefesimi tuttuğumun farkına varamadım.

"Oradan ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye sordu. Tavrı rahattı ama kordan gözleri yüzümün her miliminde dolanıyordu.

"Fazla yakınsın..." diye yanıtladım bakışlarımı ondan kaçırarak.

"Yalnız değilsin demek ki," diye cevapladı beni. "Benim de kendi canıma kastım var."

İmalı sözleriyle yeniden istemsizce ona döndüm. Bana, dün arabada söylediğim sözleri hatırlatıyordu. "Canına kastetmek mi bu?"

"Ya ne?" diye sordu.

"Bir oyun belki..." dedim hiç düşünmeden.

"Seninle oyun oynamam," diye yanıtladı beni. Bu, yalandan başka bir şey değildi. "Ve sana hiç alakasız söylemlerde de bulunmam."

Kaşlarım anlamadığımı belli eder gibi çatıldı. "Ne gibi?"

"Meleksi güzellikmiş!" diye söylendi ağzının içinde. Gözlerinden alevler fışkırıyor, âdeta burnundan soluyordu. Ama belimdeki tutuşunu da gevşetmiyor, bir milim uzağa gitmeme izin vermiyordu. "Bir boktan anladığı yok sikik şerefsizin!"

"O ne demekmiş pardon?" diye diklendim. Bana meleksi bir güzelliğin yok demeye mi getiriyordu? *Çok biliyorsun sen!* diye geçirdim içimden. Omuzlarında duran ellerimi kaldırıp, tırnaklarımı boynuna batırma isteğimin önüne geçmek çok zordu.

"*Meleksi*, seni tanımlayacak bir kelime asla değil, Hazel."

"Beyimizin de benimle ilgili her konuda fikri var maşallah!" dedim ama tavrımı umursamazlık çizgisinde tutmayı beceremedim. "Daha düne kadar toy diyordun ya! Şimdi nasıl meleksilikten uzak olduk, onu anlamadım ben. Allah Allah ya!"

"Toyluğu neden negatif bir yerden aldığını anlamıyorum," dedi Tekin. Beni pistte hafifçe çevirdiği anda saçlarım ufacık savruldu. "Toy olmak kötü mü? Bir şansım olsaydı eğer... Bu dünyaya toy olmayı tercih ederdim."

"Ha sen pozitif anlamda mı söylemiştin onu?" dedim sanki yemiş gibi. "Ay pardon ya! Ben yanlış anlamışım." Daha fazla dayanamayıp sinirle ona baktım. "Yüzüme yüzüme, küçümseyerek toysun dedin, Tekin. Şimdi hiç kıvrırma."

"Ben kıvrırmam. Dümdüz söylerim. Ve seni asla, hiçbir konuda küçümsemedim."

"Öyle mi?" diye sordum. Hiç inanmamıştım. Kıvrırmıyordu belki ama manipüle etmekte de üstüne yoktu.

"Aynen öyle."

"O zaman sen söyle..." dedim ona meydan okur gibi. "Beni hangi kelimenin tanımlayacağını..."

Bir an bile tereddüt etmeden, kendine düşünme imkânı tanımadan, tek nefeste "Fırtına..." diye yanıtladı. Gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmamıştı. "Sen ancak bir fırtına olarak tanımlanabilirsin." Dudaklarıma baktı. Belimdeki ellerinden biri, sırtımda hafifçe yukarı çıkarak yalnızca saatler önce dokunduğu tenime uzandı. "Bir fırtına kadar hırçınsın çünkü!" diye fısıldadı. "O herife gülüp dururken, bana surat asmanın tek nedeni de bu hırçınlığın."

Yalnız bugün yalnız benim

Ellerimden tut gülüm

Yalnız bugün yalnız benim

Gözlerime gül bugün ♪♪

Kapılmanın sırası değildi ama onun kollarında huzursuz bir şekilde kıpırdanmadan durmak çok güçtü. *Ne kapılması!* diye itiraz ettim kendi kendime. Bunların tüm suçlusu hormonlardı. *Aynen!*

Bir kadın, bir amaç için bile olsa bir adamla bu kadar yan yana vakit geçirdiğinde, bir çekim hissetmesi kaçınılmazdı. Hele ki bu adam yakışıklıysa, çok güzel bakıyorsa, ufacık bir dokunuşla sizi sarsmayı başarıyorsa aksini düşünebilmek imkânsızdı. Ateş ile barutun kanıtıydı. Fakat ateş eninde

sonunda sönerdi, geriye yeniden tutuşması imkânsız küller bırakırdı. Benim de bu gece işittiklerimden sonra, aksi zaten olanaksızdı. Çoktan sönmüştü ateş. Ortada yanan hiçbir şey kalmamıştı. Üzerinde dumanı tüten tek şey benim öfkemdi, o da ne yaparsam yapayım azalmamıştı. Üstelik bu duygudan da rahatsız olmaya başlamıştım. Ona öfkelenmek de savunmasız hissetmeme yol açmıştı.

"*Sadece öfke mi? Yoksa kırgınlık mı?*" diye fısıldayan iç sesimi duymamaya çalıştım. İnsan yalnızca değer verdiklerine kırılırdı. Benim de Tekin'e kırılmam için bir sebebim bulunmuyordu. O zaman neden onun canını acıtmak istediğimi sorguladığımda ise ne yazık ki verecek tek bir cevabım bile yoktu.

Kendimden mi, yoksa ondan mı kaçtığımı bilmeden hafifçe geri adımladım. Zaten şarkı da çoktan yavaşlamış, son melodileri duyulmaya başlamıştı. *Fırtına* kelimesi zihnimin dört bir köşesinde cirit atarken Tekin'in belimi saran elleri çözülmüş, dansın bittiği gerçeği ikimizi birbirimizden uzaklaştırmıştı.

□

Nihayet dans pistinden ayrılıp yine cam kenarındaki yerimize geçtiğimiz anda, aklıma ansızın bambaşka bir şey geldi. "Kulaklıkları açmazlar, değil mi?" Dans boyunca kulaklıklardan ses gelmemesi, kapalı olduklarına kanaat getirmeme sebep olmuştu.

"Kapalı," dedi Tekin hiç duraksamadan. "Toplantıya kadar açılmayacak," diye de ekledi. "Rahatsız mı etti?" diye sordu hemen ardından.

"Yok," dedim hızlıca. "Benim sana bir şey sormam gerek sadece. Kulaklıkların açık olmasını o yüzden istemedim."

Kaşları çatıldı. Diğerlerinden gizlemek istediğime göre, mesele her neyse benim için önem taşıdığını muhtemelen anlamıştı. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Pelin..." dedim hiç beklemeden. Ama sesimi alçak tutmaya da özen gösterdim. "Bizim... Seninle olan anlaşmamızı biliyor mu?"

"Hayır," dedi ama çenesi gerilmişti. Uzun, güçlü parmaklarını sakallarına götürüp kaşıdı. "Bir şey mi söyledi sana?"

"Senin evinden çıkarken gördüm demiştin ya!"

"Evet?"

"İşte o zaman şey dedi... *Rahat olabilirsin, Tekin'le aranızdaki iş birliğinden haberim var. Tekin benden saklamaz böyle şeyleri...* Aynen böyle söyledi."

"Bilmesi imkânsız!" dedi Tekin ama onun da içine kurt düşmüş gibiydi. "Ayrıca o kim ki ondan böyle şeyleri saklamayacakmışım? Ya sabır!" diye tahammülsüz bir tavırla söylendi. "Lazarenko'nun bir iması oldu mu sana?" Etrafına bakındı. Çevremizde kimse olmadığından emin olunca sözlerini sürdürdü. "O olayla ilgili?"

"Hayır..." deyip kısa bir an düşündüm. "Evimi nasıl bulduğunu sordum sadece," dedim belki bunun önemli olabileceğini düşünerek. Çünkü o anda söylediklerinin altında yatan başka anlamlar olduğunu sezmiştim. "Bir şeyi gerçekten istediğinde, öğrenmek için yapamayacağım şey yoktur, gibi bir şey dedi. Bir şey ima eder gibiydi. Bilmiyorum. Belki ben çok paranoyak davranıyorum."

"İşte bu yüzden ondan uzak durmanı söylemiştim, Hazel," dedi ellerini saçlarının arasından geçirirken. Gazap çökmüştü gözlerine. Bir sorun olmadığına güvenmek istiyor ama yine de tedbir alacak gibi duruyordu.

Tam telefonunu cebinden çıkardığı sırada, ben de kokteyl masasının üzerinde duran çantama uzanıp kendi telefonumu elime aldım. Ekranına baktığımda, birkaç bildirime rastladım ama sonra bakacaktım.

Tekin'in yine o gün gördüğüme benzeyen, farklı bir haberleşme uygulamasına girdiğini fark edince merakım cezbedildi. Fakat ekrandaki çevrimdışı yazısına rastladığı anda, hamlesi ne yazık ki yarıda kesildi.

Bana döndü. "Halledeceğim," dedi güven vermek ister gibi.

"Acelesi yok," dedim.

"Acelesi var," dedi.

O sırada elimde tuttuğum telefondan mesaj sesi gelince, tamamen istem dışı parmaklarım mesajı ansızın açiverdi. Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum ama ekrandaki mesaj tıpkı o ilk gecede gibi, yan yana olmamızın da etkisiyle, çoktan hem benim hem de Tekin'in gözlerinin önüne serilmişti.

Mesaj bu kez annemdendi. Ama ne yazık ki içeriği çok benzerdi.

Gönderen: Anneciğim

Mesaj: Senin Serdar, babanla konuşmaya İstanbul'a geldi. Şu anda çalışma odasındalar. Haberin var mı? Yoksa senden habersiz, seninle ilgili babanla konuşmaya mı çalışacak?

Ekrandan başımı kaldırıp Tekin'e baktım. Bakışları hiddetle kısılmış, çenesi sertleşmiş, kendi telefonunu tutan ellerini ise avuçlarındaki cihazı neredeyse kıracak kadar sıkıyordu.

Konu Lazarenko'yla ilgili değildi oysa, beni uzak tutması gereken kimse yoktu. Aynı tavrı Serdar için de mi söz konusuydu? Bu tepkilerin gerçek olmama ihtimali, içimde bir yerlere asla inandırıcı gelmiyordu. Ama içimdeki o aptal yer sussa iyi olurdu. Kulağımla duyduklarımın inanacaktım elbette, beni ikna edecek tek gerçek buydu.

"Benim bir annemle konuşmam gerek," dedim hiçbir şey söylemesine olanak tanımadan. Hızlı adımlarla ondan uzaklaştım. Kulaklığı açmayacağına güvenmekten başka şansım yoktu, o anda mutlaka annemden detayları almalıyım.

Salonun dış terasa açılan kapılarından çıktım. Terasın üstü kapalıydı, hava fazlasıyla soğumuştur ama neyse ki yağmur damlaları terasın zeminine düşmediğinden yerler kuruydu. Rehberimden annemi bulup hızla aradım, nihayet birkaç çalışta açılan telefon bana çok sevdiğim o sesi ulaştırdı.

"Anneciğim?" dedim onun *A/o* deyişini duyar duymaz.

"Nihayet hatırlayabildiniz annenizi, küçük hanım! Meğer beni araman için palavralar sıkmam gerekiyormuş."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Attığın mesaj yalan mıydı yani?"
Bıkkın bir nefes aldım. "İnanamıyorum sana, anne!"

"Yooo! Yalan değildi. Serdar gerçekten buradaydı. Az önce gitti."

Sanırım gerçekten palavra olmasını tercih ederdim. İşittiklerim sinirlenmeme sebep olmaktan başla işe yaramamıştı. Kendimi engelleyemeden trabzanlarını sıktım. "Gerçekten babamla benimle ilgili mi konuştu?" dedim bunun düşüncesine bile tahammül edemeyerek. "Ayrıldık biz ya!" diye bağırdım. Ardından sesimin fazla yüksek çıktığını düşünüp alçalttım. "Böyle saçmalık olur mu?"

"Eeee! Hayatına saçma sapan insanları sokarsan, hayatın böyle saçmalıklarla dolar, kızım. Ben sana demiştim. Sen kim, Serdar kim, Allah aşkına?"

"Anneciğim, sırası mı şimdi bu eleştirilerinin?" Etrafıma bakındım. Tekin'in salonda, onu bıraktığım yerde viskisini yudumladığını görünce rahat bir nefes aldım. "Ben dışarıdayım, bakanlığın daveti var. Eğer Serdar bu konu için gelmediyse sonra konuşalım."

"Sırası!" diye cevapladı beni sinirle. "Her ne işin varsa, hepsini bırakıp benimle konuşacaksın, Hazel Hanım. Annenim ben senin. Getirtme beni oraya, yolmayayım saçını başını!"

"Cin kaçmış senin içine!" dedim şaşkın bir tavırla. "Kocan mı yüz vermedi? Sosyal medyada tasarımlarına kötü bir eleştiri mi geldi? Nedir yani? Gelmişsin bana sarıyorsun ya? Oğlunu ara, ona bağır!"

"Ulaşabilsem, ben biliyorum ona da yapacağımı! Şu an elimin altında sen varsın." Derin bir nefes aldı. "Ne zaman ayrıldın o sünepeden?" diye sordu.

"Anne!" diye mırıldandım uyarıcı bir tonda. "Niye sünepe diyorsun ya?"

"Sünepeye sünepe denir? Ya ne diyecektim başka?" Bir an düşündü. "Gerçiiii..." dedi uzatarak. "Sünepe... ama çakal bir sünepe. Şirkete talip olmuş sırtını dayadığı dayıcığıyla birlikte."

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla.

"Baban..." dedi annem. "Bir süredir şirkete ortak arıyordu."

Kaşlarımla endişeyle çatıldı. "Neden? Kötü mü gidiyor ki işler?"

"Hayır. Sorun o değil. Finansal olarak bir sıkıntı yok. Uğraşmak istemiyor artık sadece." Hemen peşinden sinirle söylendi. "Valla ben de istemiyorum. Sürekli Atina'ya gidip geliyor. Kaç yaşına geldi. Yetsin artık yani!"

"Eee?" dedim devam etmesini ister gibi. "Ortak arıyordu dedin. Sonra?"

"Sonra... Tamamen devretmeye karar verdi. *Yayanla* da herhâlde atışmışlar."

"Aaa? N'olmuş ki? Sormadın mı?"

"Tabii ki sormadım," diye yükseldi. "O kadının içinde olduğu hiçbir şeyle ilgilenmediğimi bilmiyormuş gibi, sen de Hazel." Tepkisini frenleyip devam etti. "Neyse... dediğim gibi. Tamamen devretmeye karar verdi. Ama daha kimseye de söylememişti. Bir *yayan* biliyordu yani. Serdar sünepesinin nasıl haberi oldu, bilmiyorum. Gerçi baban *Sektörde hiçbir şey gizli kalmıyor, bir şekilde çalınmıştır kulağına*, dedi ama bilemiyorum."

İyice kafam karışmış ama içime de hiç hoşuma gitmeyen bir kuşku tohumu atılmıştı. "Serdar'ın dayısı mı almak istiyormuş yani?" diye sordum. Acaba bu dayısının mı, yoksa Serdar'ın mı amacıydı?

"Evet."

"Babam ne diyor bu işe?"

Annem dayanamayıp kıkırdadı. "Ay! Zerre hoşlanmadı. Züppe züppe konuştu, içine Hazar kaçmış gibiydi." Bir an düşündü. "Ya da Hazar babana çekmiş şu durumda. Aman neyse... *Bu ne cüret! O sonradan görme embesile şirket mi satacağım bir de!* dedi dayısı için. Si'li so'lu küfürler de vardı arada da onları es geçiyorum. En son o kadar küfürü Hazar'dan duymuştum."

Kısa bir an bakışlarım Tekin'e değdi. Acaba annem onun küfürlerini duysa ne düşünürdü? *Ne münasebet canım!* diye

geçirdim içimden. Annemin Tekin'le tanışmasının hiçbir imkânı yoktu.

Düşüncelerimin bambaşka noktalara kaydığını hissedince yeniden konuya döndüm. "Öyle bir niyeti yok yani babamın?"

"Tabii ki yok!" diye yanıtladı annem beni.

"Ben Hazar'la bir konuşayım ister misin?" diye sordum.

Hazar, Yunanistan'daki şirketi hiçbir şekilde devralmak istememişti. Annemin de payının olduğu, dayılarım tarafından yönetilen büyük aile şirketinin başına geçmeyi tercih etmiş, Yunan tarafımızla arasına keskin ve aşılmaz bir çizgi çekmişti. Bunun babamı üzdüğünü biliyordum ama Hazar bir kez bilendi mi, onun fikrini değiştirebilmek pek mümkün değildi.

"Yok yok. Hiç açma konuyu. Üsteleme de. Baskı hissetmesini istemiyorum." Korumacı bir tavır takındı annem. "İstemiyor işte, Hazel. Suçlayabilir misin onu?"

"Hayır, suçlamıyorum elbette ama böyle de babam kötü hissetmeyecek mi kendini?"

"Hiç kötü falan hissettiği yok valla. Zırt pırt Atina'ya gitmeyeceği için çok mutlu. Bir sürü seyahat planı yapmaya başladı. Bıktı adam artık, bıktı."

"Yani... Bence de dinlenmeli artık," diyerek hak verdim. "Sevindim açıkçası. Umarım içine sinen birilerine devreder de sonradan pişman olmaz."

"Acelesi yok. Zaten şimdilerde herhâlde detaylı bir finansal rapor hazırlanıyor. Bakalım, göreceğiz neler olacağını."

"Tamam, anneciğim," dedim konuşmayı bitirmeye çalışarak. Tekin'in yanına bir çiftin geldiğini fark etmiştim. "Ben Serdar'ın niyetini öğreneceğim."

"Öğrenip ne yapacaksın, Hazel?" dedi annem uyarıcı bir tonda. "Tamam ayrılmışsın, bitmiş, gitmiş işte. Oh mis! Hiç kurcalama."

"Merak ettim," dedim kaşlarımı çatarak. "Hem benden habersiz böyle bir şeye kalkışması da hoşuma gitmedi. Ne bu böyle arkadan iş çevirir gibi?"

"İyi!" dedi annem. "Ne desem dinlemeyeceksin zaten." Hemen ardından sözlerini sürdürdü. "Tia'nın düğün tarihi netleşti. Yunanistan'da olacak. Davetiyeyi getirdi geçen gün. Sana da atarım fotoğrafını, o sana ayrıca yazacaktı gerçi."

Yazmış olabilirdi. Son zamanlarda hayatımdaki hiçbir şeye yetişemiyordum ki. "Olur," dedim. "Ama tarihe bağlı. Katılabilir miyim, emin değilim."

"Bakarsın programına," dedi annem anlayışla. "Katılırsan çok sevinir tabii."

"Elimden geleni yapacağım," deyip hemen peşinden telefonu kapatma yoluna girdim. "Öpüyorum seni, anneciğim. Ararım yine, olur mu?"

"Kendine dikkat et," dedi cıvıltısı düşmüş bir sesle. Bizi özlediğini gizlemekte pek iyi değildi. Ama toparlaması da uzun sürmedi. "Fotoğrafını at! Elbiseni merak ettim," diye de ekledi. *Mesleki deformasyon* diye geçirdim içimden. Ama ikiletmedim.

"Tamam, atarım. Sen de kendine dikkat et," dedikten hemen sonra telefonu kapattım. Aslında ben de onları özliyordum ama burada bir düzen kurmuştum kendime, artık annemle babamın kanatlarının altında yaşayamazdım.

İçeri dönmeden hemen önce, içimde filizlenen o kuşku dolu öfkeye engel olamadan Serdar'a Whatsapp'tan yazdım.

"Serdar, babamla görüşmeden önce sence de bana haber vermen gerekmiyor muydu?" diye sorup bir süre bekledim. Ama cevap gelmediğini görünce, ekranı kapatıp içeriye dönmek üzere salona yöneldim. Elbet çıkardı kokusu, şimdi onu bekleyemeyecektim.

Salonun, terasa çıktığım kapısının kapatıldığını gördüğümde, diğer tarafa ilerledim. Arka tarafta bir kapı daha vardı, içeri girdiğim anda gördüm ki Tekin aynı yerindeydi ama bu sefer arkası bana dönük kalmıştı.

Yaşları kendisine yakın bir çiftle samimi bir sohbet içerisindeydi. Geldiğimin farkında değildi. Yanlarına ulaşmama birkaç metre kalmışken, adımlarımın

yavaşlamasının tek nedeni ise kadının dudaklarından dökülenlerdi.

"Cemre de Ankara'da," dedi genç kadın gülümseyerek. "İş için dedi ama asıl amacı seninle konuşmak tabii. Biliyorsun, hâlâ kabullenemedi gibi."

Cemre kimdi? Ve neyi kabullenememişti?

Neden bilmem, duyduklarım hoşuma gitmemiştir. Ama yüzümdeki umursamazlık maskesinin sarsılmasına izin verecek değildim, attığım son birkaç adım sonrasında Tekin nihayet benim farkıma varabilmişti.

Az önce onlarla olan konuşmasına tezat, beni görünce kaşları çatıldı. Muhtemelen annemden gelen, Serdar'la ilgili mesajın etkisiydi bu ama bu oyunu devam ettirmesi anlamsızdı.

"Konuşabildin mi?" diye sordu. İçeriğini merak ettiği aşikârdı. Bu da gösteriyordu ki kulaklıkları açtırmamıştı.

"Evet, konuştum," dedikten sonra hiçbir detay vermeden, Tekin'in tam karşısındaki çifte döndüm. Bunun üzerine Tekin de ısrarcı olmadı.

"Tanıştırayım," dedi bir bana, bir de karşıımızdaki çifte bakarak. "Hazel..." deyip beni gösterdi. Ardından onlara dönerek "Doruk ve Gamze..." diye ekledi.

"Çok memnun oldum," dedim ikisiyle de tokalaşırken.

"Biz de çok memnun olduk, Hazel," diye yanıtladı beni her ikisi de.

"Doruk ve Gamze benim okuldan arkadaşlarım," diye devam etti Tekin.

İşittiklerim ansızın şaşkınlıkla kuşatılmama neden oldu. "Okuldan?" dedim devam etmesini bekleyerek. Fakat bana istediğimi vermemeye kararlıymışçasına pişkin pişkin sırıttı. Az önceki sinirini perdeleyen bu gülüş, onun hakkında sorular sormam gerektiğinin, aksi hâlde merakımı dolaylı yollardan gideremeyeceğimin kanıtıydı.

Neyse ki Gamze imdadıma yetişti de ben sormak zorunda kalmadım. "Evet," dedi Gamze gülümseyerek. "Stanford'dan sınıf arkadaşınız."

"Stanford'dan..." dedim. Şaşkınlığımı çoktan bir kenara bırakmıştım, merakla devam etmesini bekliyordum.

"Aynen," dedi Doruk hemen. "Hep birlikte Elektrik Mühendisliği Bölümü'nde okuyorduk Stanford'da. Üç yıl kadar hiç ayrılmadık."

"Neden üç yıl?" diye sordum kendimi tutamadan.

Bu kez beni yanıtlayan Tekin oldu. "Ben mezun olmadım çünkü. Son yıl okulu bıraktım."

Bu sözler, az önceki merakımın üzerine bir yenisini ekledi. Son yıla kadar gelip neden bitirmemişti? Sormak istedim ama bir şeyler beni engelledi. "Anladım," dedikten sonra, az önce çalışma odasında olanlar aklıma geldi. Priz ile uğraşırken, çarpılırsan sana yardım etmem deyişimi anımsamak yerin dibine girmeme neden oldu. Her ne kadar tamamlamamış olsa da mühendisti, söylediklerim çok komik durmuştu. "Sen de Hazar gibi okulu bitirmeyenlerdensin demek," dedim konuyu dağıtmaya çalışarak.

"Hazar?" dedi Gamze. Gözlerine merak yerleşmişti. Kötü birine benzemiyordu, aksine samimi bir tavı ve içten bir gülümsemesi vardı.

Benim tavırlarım ise genelde bir ayna gibiydi. Karşımdakinden ne görürsem, aynısını yansıtmak kişiliğimin belki de en önemli parçalarından biriydi. Zaten bu da onu aynı samimiyetle yanıtlamamın tek nedeniydi. "Hazar ikizim," dedim gülümseyerek. "O da hâlâ mezun olmadı."

"Siz?" dedi Gamze, Tekin ve bana bakarak. "Nereden tanışıyorsunuz?"

Tekin'in yanıtlamasına fırsat vermeden atıldım. "Komşuyuz," dedim. Tekin kendini tutamadan güldü. "Ne?" dedim ona dönerek. "Komşu değil miyiz?"

"Öyleyiz."

"Nasıl yani?" dedi Doruk. "Senin evinin çevresi ormanlık arazi. Nasıl komşu oldunuz?"

Tekin'in buna vereceği yanıtı ben de merak ediyordum. Ama "Uzun hikâye!" deyişini beklemiyordum.

Bu cevaptan hoşlanmayarak sözlerimi sürdürdüm. "Tekin, ikizim Hazar ile tanışıyor. Bir konuda yardıma ihtiyacım olunca, Hazar da ne yazık ki buralarda olmayınca, imdadıma Tekin yetişti diyelim." Derin bir nefes alıp Tekin'in gözlerine baktım. "Kısa süreli bir komşuluk yani," dedim vereceği tepkiyi görmek ister gibi.

Gözleri kısıldı. Tek kaşı hafifçe havaya kalktı. "Kısa süreli?" diye mırıldandı. Ama benden başka bir şey duyamadı.

Gamze oluşan gergin havayı anlamış gibi gülümseyerek araya girdi. O andan sonrası benimle ilgili sorduğu sorularla geçti. Çok içten bir kadındı. Benimle ilgili duyduklarından sonra, ben de ona sorular sormaya başladım. Öğrendiğime göre Doruk ile birkaç yıldır evliydim ve küçük bir de kızları vardı. Şu anda kaldıkları otelde, bakıcısıyla birlikteydi ve yine öğrendiğime göre üç yaşındaki bu küçük kız Tekin'e âşıktı. Her yaş grubundan hayran kitlesi olması şaşırtıcı değildi elbette, adamda şeytan tüyü vardı.

Tekin'in bir süre sohbetten uzaklaşıp birileriyle yazıştığını gördüğüm anda, meşhur toplantının yaklaştığına dair bir önseziye kapıldım. Fakat Gamze ile Doruk'tan gizlemek isteyebileceğini düşünerek, hiçbir soru sormadım.

Tam o anda Gamze, "Ay Hazel!" diye cıvıladı. "Bizim şurada bir fotoğrafımızı çekebilir misin? Kırk yılda bir kaçabildik baş başa, kıyafetim boşa gitmesin."

Gülümsedim tepkisine. "Tabii ki," deyip bana vereceği telefonunu bekledim. Ama Gamze yeniden lafa girdi.

Arka masalardan birini işaret etti. "Diğer masada kaldı bizim telefonlar," deyip Tekin'e döndü. "Tekin, senin telefonunla çekelim mi? Sen bana gönderirsin."

Tekin hiçbir şey söylemeden telefonunu bana uzattı. Gamze ve Doruk camın önüne, şık manzarayı arkalarına alarak geçtiklerinde Tekin'in telefonunun kamerasını açtım. Birbirlerine sevgiyle bakan çiftin birkaç poz fotoğrafını çektikten sonra, kontrol etmesi için telefonu Gamze'ye uzattım.

"Beğenmezsen çekerim yine," dedim gülümseyerek.

"Harika çıkmış," dedi Gamze, Doruk onun alına küçük bir öpücük bırakırken. Pozların tamamından memnun kalınca ben de yeniden yerime geçtim.

Tekin yanımdaydı, viskisini yudumluyordu. Fakat Gamze'nin sıradaki sözleriyle dudaklarına götürdüğü kadehi tutan eli yarı yolda öylece durdu.

"Siz de şöyle geçin de ben de sizi çekeyim," dedi Gamze heyecanla.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Kalbim ufacık tekler gibi olsa da "Yok, ne gerek var," diye devam ettim.

"Kıyafetin harika! Bir fotoğrafla ölümsüzleşmezse yazık olur," dedi Gamze.

"Hadi hadi!" diye onayladı karısını Doruk.

Tüm bu olanlar âdeta bir komplo gibiydi. Tekin'e baktım, kor bakışları üzerimde dolaşıyordu. Bir istek görmeye çalıştım o alev gözlerinde fakat o çoktan yanıma doğru yaklaşmıştı, Gamze'nin teklifini tek hareketiyle onaylıyordu.

"Çek hadi," dedi elindeki kadehi masaya bıraktıktan hemen sonra. Elini belime attığında hayretle ona baktım ama o hiç umursamadan karşıya bakıyordu.

"Bu nereden çıktı şimdi?" diye sordum şoka girmiş gibi. Başını soluna çevirdi, gözleri gözlerime değdi; dudaklarının köşesi hafifçe kıvrılmıştı, çenesindeki o minicik çukur böyle yakından daha da belirgindi. Terlediğini hissettiğim avuçlarımı kırmızı elbisemin kumaşıyla serinletmeye çalıştım ama nafileydi.

Boğuk, boğazının derinlerinden gelen sesiyle, "İstemiyor musun?" diye sorduğunda nefesim neredeyse boğazımda düğümlendi.

"Yani... istememek değil de..." dedim ne diyeceğimi, nasıl kıştıracağımı bilemeden. Allah kahretsin ki istiyordum. Hem de çok! Ama istemeyi istemiyordum. İşittiklerimden sonra bunu gururuma yediremiyor, dudaklarından çıkan o gizli kapaklı sözlerden sonra Tekin'in ne yapmaya çalıştığını da anlamıyordum. En kötüsü de hesap soramamaktı! Bağıra çağıra neden söyledin onları demek, öfke biriktirdiğim

yumruklarımı göğsüne indirmek istiyordum ama ne yazık ki duyduklarımı belli etmemem gerekiyordu. Hesap sormanın yaratacağı belli belirsiz tatmin duygusunun, zedelenen gururuma zerre iyi gelmeyeceğini çok iyi biliyordum. *"Kastettiğim o değildi,"* demesine katlanamazdım. Avutulmayı kendime asla yakıştıramazdım. O yüzden de susacak, dik duracak ve zamanı geldiğinde içimdeki o öfkeden beslenen hissi serbest bırakacaktım.

"O zaman gülümse," dedi gözleri yüzümün her miliminde dolanırken. "Gerçi... Sen bana gülmeyi pek tercih etmiyorsun."

"Güldürdün de gülmedik sanki!" dedim başımı hırçın bir şekilde havaya dikip, kızgın bakışlarımı yüzünden ayırmadan.

"Ha şöyle!" diye mırıldandı. Dudaklarının kenarında biraz küstah ama çokça çapkın bir kıvrım vardı. "Gülüştün güzel... İnkâr etmeyeceğim. Ama bu hırçın hâlin... Sanırım yalnızca bana özel."

Çılgınca atan, iyice rayından çıkmış kalbimi dizginlemeye çalıştım. Ona olan öfkemi taze tutmak için işittiklerimi yeniden ve yeniden anımsadım. Neyse ki faydası olmuştu, çarçabuk toparladım. "Neden acaba? Sürekli tepemin tasını attırdığın için olabilir mi?"

"Bu benim zorlanan sabrımın yanında hiçbir şey. İnan bana," dedi gülerek. Ardından Gamze'ye döndü. "Hadi, çekiyor musun?" diyerek benim olası sorularımın önünü de kapattı.

"Çektim bile!" diye cıvıladı Gamze. Poz verdiğimiz anları da kadraja aldıktan hemen sonra, ben anneme verdiğim sözü tutmak üzere, elindeki telefonun Tekin'e ait olduğunu tamamen unutarak hafifçe öne adımladım. Tam "Beni de çeker misin?" diyecekken, Doruk ile Gamze'nin masasından onlara seslendiler. Telefonlarının çaldığını söyleyince, Gamze ve Doruk telefonu Tekin'e teslim edip "Hemen geliyoruz," dediler.

Ben öylece kalakalınca, bu elbette Tekin'in dikkatinden kaçmadı. "Ne isteyecektin?" diye sordu bana ama bunu söylememe imkân yoktu.

"Önemli bir şey değildi," dedim mırın kırın ederek.

"Ona bırak da ben karar vereyim, Hazel," dedi. *Öküz!* Kibarlığı yalnızca birkaç saniye sürüyordu.

"Annem kıyafetimi merak etti de. Ona göstermek için bir poz isteyecektim. Geline çeker Gamze artık," dedim.

"Geç!" diye buyurdu. "Ben çekeyim."

"Yok ya! Gerek yok. Çeker Gamze," diye itiraz ettim. Tekin'e poz vermeyi istemiyordum.

"Vakit geçiyor, toplantı başlayacak birazdan," diye uyardı beni. Gamze ile Doruk'un olduğu yere baktım, hararetli bir şekilde telefonda konuşuyorlardı.

"İyi tamam," dedim mecbur kalarak. Elbisemin yırtmacını düzelttim ve çok fazla uzatmadan birkaç fotoğrafımı çekmesine izin verdiğim anda, yanaklarımı ısıttığını hissettiğim kızarıklığı yok saymaya çalıştım.

Tekin bir şeyler söyleyecek gibi bana baktı, dudakları aralandı ama ne yazık ki başlamadan yarım kaldı. Telefon ekranına bakıp sıkıntılı bir nefes aldı. "On dakikaya toplanıyorlar," deyişinin hemen ardından benim için stresli dakikalar başlamıştı.

□

Hızlı adımlarla, salonun biraz ilerisindeki lavaboya doğru ilerledim. Gold varaklarla çevrili beyaz kapının önüne ulaştığımda hiç beklemeden açtım. Tam içeri adım atacaktım ki zaten bekleyen üç kişi olduğunu gördüm. O kalabalıkta beklemek zor geldiğinden, yalnızca personelin kullanmasına izin verilen arka lavaboya yürüdüm. Bu sırada elimdeki çantamı açmıştım, içinde kapı kartımı arıyordum.

O lavaboyu kart olmadan açmam imkânsızdı. Bu sırada Kıvılcım'ın bakışlarının üzerimde olduğunu fark edince, neden bilmiyorum ama içimi hafif bir rahatlık sardı. Nerede olacağımı gösteren küçük bir baş hareketi yaptım ona, o da bana gülümseyişini gizleyerek göz kırptı.

Tekin, henüz toplantıya girmemişti. Lavaboya gitmem gerektiğini söyleyince acele etmemi tembihlemiş, ben salona dönmeden toplantıya dahil olmayacağını altını çizmişti.

Nihayet kilidi olmayan, üzerinde yalnızca kart okutucusu bulunan kapının önünde duraksadım. Yeşil yuvarlağı görür görmez içerisinin boş olmasının rahatlığıyla hızla kartı okuttum. Ve hiç beklemeden içeri daldım.

Boş bulmayı umduğum lavabonun içinde gördüğüm iki adamla ise olduğum yerde öylece kalakaldım.

İkisi de tanıdıktı. Birinin bakışları tedirgindi, diğerrinin ise tavrından tahammülsüzlük akıyordu.

"Senin ne işin var burada, Hazel?" dedi tahammülsüz olan. Benim dudaklarım gözlerimle paralel bir şaşkınlıkla açılmışken, bana hesap sorma haddini kendinde bulabilmesi şaşılasıydı. Oysa bu soruyu benim ona sormam normal olardı.

Kapı otomatik olarak kapanıp kilitlenince, zihnimden geçen tüm ihtimalleri tek bir cümle ile özetledim. "Sen... Tekin'den bir şey mi gizliyorsun?" dedim karşımdaki kişiye. Tepeden tırnağa hissettiğim şaşkınlığın tek sebebi, biraz ötemde duran Cesur'dan başkası değildi.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi Cesur, bana doğru tehditkâr bir adım atarken.

"Bu ne o zaman?" diye sordum diğer adama bakarak. Onu da tanıyordum. Hem günler önce bir karaoke barda hem de bu akşam gizli bir şekilde dolaşmaya çalıştığı köşkte gördüğüm Barmen'di bu. İkisinin birbirini tanıyor olması yeterince şok ediciyken, Barmen'i benim de tanıdığımı belli etmemem gerektiği ise aklımdan çıkmıyordu.

Cesur, Barmen'e kısa bir bakış attı. Barmen beni şüpheyile kısa bir süre süzdükten hemen sonra, tuvalete girdi ve tuvalet kapısının arkasındaki özel olduğunu o an anladığım bölmeden hızla dışarı fırladı.

"Nereye gidiyor?" diye atıldım öne doğru. Ama kimse oralı olmadı. Tam tuvaletin önüne ulaştığım anda Cesur'un pençe

gibi eli, ince bileğime ansızın yapıştı.

"N'apıyorsun sen, Hazel?" diye tısladı dişlerinin arasından.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diye bağırdım kendimi tutamadan.

Kapıya tedirgin bir bakış attıktan hemen sonra, bileğimden elini çekti ve işaret parmağını uyarır gibi üzerime doğrulttu. "Sus!" diye uyardı ama onu dinlemedim.

"Ne susacağım ya? N'apıyorsun burada böyle gizli kapaklı? Ne konuşuyordun o adamla? Tekin'in haberi var mı bundan?" diye telaş yüklü sorularımı art arda sıraladım. Normalde şüphe duymaz, sorgulamazdım ama o andaki hislerimin tek nedeni onu Barmen'le görmüş olmamdı. Barmen'in görevinin bu geceki olası bir suikast girişimini engellemek olduğunu sanıyordum oysa. Fakat bir yandan içime *Ya olay tam tersiyse?* diye düşünmeme neden olacak bir kuşku tohumu bırakılmıştı.

Cesur'un dudakları küstah bir tavırla kıvrıldı. Küçümser bir şekilde yüzüme bakıp, "Ben Tekin'den habersiz adım atmam!" diye yanıtladı.

"Bana hiç öyle gelmedi!" dedim duruşumu dikleştirerek. Yalan söylediği apaçık ortadayken bunu yememi bekleyemezdi. "Bildiğim kadarıyla senin köşkün içinde değil, dışında beklemen gerekiyordu."

"Allah Allah!" dedi. "Şimdi de emir vermeye mi başladın?"

"Hayır!" diye diklendim. "Ama emir aldığın kişiye gördüklerinizi söyleyeceğimden şüphelen olmasın."

"Hadi! Durma!" diye gaza getirmeye çalıştı beni. "Hemen git yetiştir Tekin'e. Yetiştir ki bir kez daha bütün planı senin yüzünden altüst olsun!"

Kaşları çatıldı. "O ne demek?"

"Arhavi'ye geldiğin andan beri bütün planları sikip attın demek!"

"Düzgün konuş benimle, Cesur! Haddini bil!"

"Doğruları duymak hoşuna gitmedi mi? Eh, biraz daha dinleyeceksin o zaman! Şu anda söyleyeceğin tek bir negatif şeyle, Tekin'in o toplantıda elde edeceklerine engel

olabilirsin." Öfkeyle soludu. "Hadi! Durma! Hemen koş git. Anlat Tekin'e. Cesur'u bir adamla gördüm, senden gizli bir şeyler çeviriyordu de! Sonra hoop! Tekin toplantıyı iptal etsin. Aylarca katılmak için uğraştığı toplantıyı..." Gözlerinde yalnızca hiddet vardı. "Sence o boşluğa Tekin'den başkalarını almaları ne kadar sürelerini alır? Ben söyleyeyim sana! Hiç. Gece bitmeden zihinlerinde çoktan başka birini yerleştirmiş olurlar. Biz de işte..." Elini salladı alay eder gibi. "Böyle seni koruyacağız diye heba oluruz buralarda. Aman Hazel Hanım'ın kılına zarar gelmesin!"

Beni manipüle ettiğinin apaçık farkındaydım ama maalesef söyleyecek tek bir söz bile bulamadım. Tekin'e gördüklerimi söylersem neler olacağını bilmiyordum ama risk alacak mıydım?

Ben Cesur'a cevap veremedim lavabonun kapısının çalınması ve işittiğim sesle durduğum yerde korkuyla sıçradım. Fakat bununla da bitmemişti. Asıl şoku Cesur'un omuzlarımdan canımı acıtan bir şekilde tutuşu ve beni önünden çekişi ile yaşadım.

"İki seçeneğin var," diye fısıldadı Cesur. "Ya bütün planları dağıtır, altüst edersin." Tuvalet kapısına doğru ilerledi. Sesi hâlâ fısıltı şeklindeydi. "Ya da o muhteşem yeteneğinle rol kesersin."

Uzunca bir süre yanıt alamayınca, "Hazel!" diye bağırdı Tekin dışarıdan. Ahşap kapıya yumruğunu geçirdiği, çıkan gürültü nedeniyle aşikârdı. Bakışlarım Cesur'un üzerindeydi. Gözlerindeki ifade tehditkâr, alaycı ve ürkütücü bir şekilde tehlikeliydi. Daha önce bir kez bile dikkatimi çekmemiş o gizli bölmeden dışarı çıkışını izlerken, kalbim neredeyse göğüs kafesimi delmek üzereydi. "Hazel! Aç şu kapıyı! Kıracağım yoksa!"

Dudaklarımı tedirginlikle ısırıp bir çare aradım. Ne yapacaktım? Gördüklerimi Tekin'e anlatmayı göze alacak mıydım? Ya toplantıyı iptal ederse? Onun için önemliydi bu toplantı ve onu engelleyen kişi olma ihtimalini göze alamazdım.

Kapı son hız bir çarpma sesiyle sarsıldığında bulunduğum yerde sıçradım. Kapıyı kırmaya çalıştığını anladığım anda telaşa, kilitli kapıyı açtım.

Ben kapıyı açar açmaz içeri daldı. "İyi misin?" diye sordu beni gördüğünde.

Ne diyeceğimi bilemeden öylece yüzüne baktığımı görünce, yalnızca saniyeler önce öfke taşıyan bakışları bu kez endişeyle doldu.

"Hazel! Bir şey söylesene!"

Dudaklarımı araladım ama kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmadı. Tekin iyiden iyiye telaşlanmış olacak ki beni orada bırakıp lavabonun içini kolaçan etmeye başladı. Fakat o gizli bölme tuvaletin içeri açılan kapısının duvara yaslanan kısmında kalıyordu, dolayısıyla dikkatini bile çekmemesi olağandı.

"Birisi bir şey mi yaptı?" diye sordu yeniden yanıma gelirken. Bir elini belime sardı, diğeriyle çenemden tutup yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Hazel!" dedi boğuk sesiyle. "Arabaları hazırlatıyorum. Hemen gidiyoruz," dedi belimdeki elini koluma sararken.

Tepkisi tam da Cesur'un tahmin ettiği gibi olunca korkuyla eline yapıştım. *Planları dağıt, altüst et*, diyen sese, Tekin'in dakikalar önce beni bir *fırtına* olarak tanımlayan sözleri karıştı. "Gerek yok!" dedim ama sesim boğazımdan nefes nefese çıktı. "Tuvaletten çıkarken..." diyerek aklıma gelen ilk bahaneye sarıldım. "Ayağımı burktum sadece," dedim sol bacağımı tutarak. Derin bir nefes aldım. Allak bullaktım. "Biraz fazla acıdı, tepki veremedim bir süre."

Keskin, içimi okumaya çalışan bakışlarını üzerimde dolaştırdıktan bir süre sonra omuzlarımdan tuttu ve geniş lavabodaki dinlenme koltuğuna oturttu. Burası tek kişilik, özel tuvaletlerdendi, ihtiyaç duyulabilecek her şey düşünülmüştü.

Koltuğa oturduğumda önce elimde sıkı sıkı tuttuğum çantamı alıp kenara koydu, ardından hafifçe dizlerinin üzerine çöktü. Ne yapmayı hedeflediğini anlamaya

çalıştığım sırada gelen hamlesiyle ise nefesim boğazıma dizilerek kocaman bir düğüm oluşturdu.

Elini sol ayak bileğime uzattı. Bileğimi saran kırmızı ayakkabımın saten bağlarını çözmeden tenime dokundu ve "Burası mı?" diye fısıldadı.

"Toplantıya geç kalacaksın," dedim ama bana aldırmadı. Bakışlarım dizimdeki geçmişten kalan yara izine değdiği anda, Tekin'in yolda gelirken söyledikleri peşi sıra zihnimde sıralandı. *Çok fazla insan eklendi işin içine*, demişti Tekin. Benim derdim gerçekten bir yük, bir ayak bağı mıydı? Arhavi'ye gidişimle neleri altüst ettiğimi bilmiyordum ama şüphem yoktu ki sorsam da anlatmayacaktı. Üstelik... Cesur'un dışa vurduğu sözlerinin, belki de Tekin'in beni kırmamak için söylemeyi tercih etmedikleriyle benzer olma ihtimali de vardı.

Fırtına üzerinize doğru eserse yalnızca etrafı yıkmak, savurmak, dağıtmakla kalmaz; sizi gitmeyi planladığınız yoldan da alıkoyardı. Belki de şu durumda pek de seçenek yoktu, yapılacak şey belliydi, fırtınanın yönünün değişmesine ihtiyaç vardı.

□

Ay orada biter mi yaaaa? Daha Tekin BURKULAN BİLEĞİMİZİ OVACAkti! □ Neyse gelecek bölüm ordan devam edecek artık. Ve gelecek bölüm... Üffff diyorum sadece... □

Bir küçük *Fırtınam* meselesi... □ Beni tanıyanlar bilir, erkek karakterlerimin, kadın karakterlere mutlaka özel bir hitap şekilleri olur. İşte Arhavili'de de bunun ilkinin temelini bu bölümde atmış bulunuyoruz. (2 hitap şeklimiz olacak, evet.)

Tekin, Hazel'e *Fırtınam* diyecek...□ *Felaketi* ve *Hasreti* olacak mı? Göreceğiz. □ Sevişmelerin yetmeyeceğinde ise herhâlde hemfikiriz. □ (Burada hemen Levent Yüksel'den Medcezir açalım.)

Arkadaşlar bu davet, öyle şeylere gebe olacak ki hikâyemizde... ☐ Her bir detayı, gelecekte bir noktayı besliyor. ☐ Hadi bakalım biraz daha düğümleyelim hikâyeyi... ☐ Sonra bu düğümleri açarken, yerlerine yenileri eklenecek elbette. Yolculuğumuz uzun... ☐♀

Hazel'in geçmişi ve hayatıyla ilgili de detaylar öğrenmeye başladık. Ama ilerleyen bölümlerde buraları iyice açacağız.

Pelin o kadar da önemli değil demiştim. ☐ Cemre geldi... ya da düştü, her neyse. ☐ Henüz yalnızca ismini gördük ama Hazel ve Tekin'in öyleeeee muhteşem sahnelerine hizmet edecek ki hikâyenin gidişatında... Okumanız için deliriyorum, heyecandan ÖLÜYORUMMMM... ☐ Veee elbette Serdar... O da aynı şekilde... Kıskançlık sahneleri kalp biz... ☐ Ve bu, hikâyemizin olmazsa olmazı... 😊 karakterler birbirini tanıyıp güvendidikçe bile değişmeyeceğinin garantisini verebilirim. ☐

Pelin elbette hikâyeden çıkmıyor. Bambaşka konularda başımıza bela olmaya devam edecek. 😊

Hazel ve Lazarenko dansı? Sizce Lazarenko büyükelçi olayını biliyor mu?☐

Hazel ve Tekin dansı? ☐

Dansımızda çalan şarkı? 😊

İlk fotoğrafımız? Sizce Tekin fotoları Hazel'e yollar mı?☐

Arkadaşlar Tekin elektrikçi çıktı! ☐

Cesur ve Barmen ne alaka? Neler oluyor sizce? 😊

Cesur'un Hazel'e söyledikleri? ☐

Teorilerinizi buraya bırakır mısınız?

Yıldıza bastıysak görüşmek üzere... ☐

Hepinizi seviyorum ve kocaman öpüyorum. ☐

Bölümün en başındaki 250K Çekilişi duyurusunu okumayı atlamayın dostlarım. ☐

Bölüm duyuruları ve her türlü haber için beni aşağıdaki sosyal medya hesaplarından takip edebilirsiniz;

Instagram: @ arhaviliofficial

Instagram: @ burcubuyukyildizz

Twitter: @ burcubykyldz

Twitter: @ arhavaliserisi

Tiktok: @ burcubuyukyildiz

Tiktok: @ arhaviliofficial

11. BÖLÜM

Buraya bölümü okuduğumuz tarihi yazalım mı? □

Arhavili'yi sevdiğinizi verdiğiniz yıldızlar ve yorumlarınızla gösterebilirsiniz. Bu benim yazmaktaki en büyük motivasyonum. Önceki bölümlere de yıldızımızı bırakmadıysak bırakalım mı? □

10. bölümdeki çekilişimiz burada da devam ediyor. En güzel, anlamlı yorumu yapan 3 kişiye, Amazondan 300'er TL'lik hediye çeki hediye edeceğim. Ne kadar çok satır yorumu, o kadar şans ☺□

Aramıza yeni yol arkadaşları katılıyor, görüyorum. Hepinize hoş geldiniz diyor ve bölümle baş başa bırakıyorum. □

Hepinizi çok seviyorum Arhavili ailem. □ Keyifli okumalar... □

□

11. BÖLÜM

♪♪ Bölüm şarkısı:

Eleni Vitali ~ Ena Himoniatiko Proi

Leman Sam ~ Yârim

□

Bir pusulaya ihtiyaç duyduğum, doğru yönün ne olduğunu sorguladığım, onu nasıl bulacağıma dair bir çare aradığım saniyeler, Tekin'in sert ve uzun parmakları ayak bileğimdeyken geçip gitti. Yüzlerce mi... yoksa yalnızca tek bir saniye miydi? Zihnim zaman algısını büsbütün yitirmişti.

Verdiği nefes, yırtmacımdan görünen bacağıma çarpınca tenimdeki ürpertiye bastırmak istedim ama bu, ne yazık ki mümkün değildi. Bir eliyle tuttuğu ayak bileğimi bırakmadan, diğer eliyle dizimdeki küçük yara izine

dokunduğunda ise beni yeniden asıl meseleyle karşı karşıya getirmişti.

Tekin'in arabadaki gerçek mi, yoksa kandırmaca mı olduğuna kendimi ikna edemediğim hâlleri...

Kısacık bir an da olsa tenime dokunan alevden elleri...

Gecenin gri gölgelerinin arasında, gizemli bir adamla konuşurken dile getirdikleri...

Cesur'un buram buram manipölasyon kokan ama ne yazık ki henüz ortaya dökme riskini alamadığım sözleri...

Ve aklımı yeni yeni kurcalamaya başlayan, Cesur'un ima ettiği şekilde Tekin'in benim derdimi kendine yük edinme ihtimali...

Hepsi ama hepsi bir olmuş, benimle çetin bir savaşa girişmişti. Fakat öyle bir savaştı ki bu, cepheler iyiden iyiye silikleşmişti.

Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu kestiremiyordum bir türlü. Kadınlık gururumu sarstığından şüphe duymadığım o sözleri sorgulamamın benim için asla oluru yoktu. Ancak neden bilmiyorum ama bir şeyler beni Cesur'un davranışını ifşa etmekten de alıkoyuyordu.

Yine de... En azından toplantı bitene kadar zaman vermiştim kendime. Böyle bir konuyu Tekin'den saklayamayacağımı, içimdeki gururu incinmiş o kadın bile çok iyi biliyordu.

Benim meselem değildi neticede. Eve düşen yıldırım misali anılacak olsam da önemi yoktu. Bu gece ve sonrasında ilgili birçok plan yaptığına artık emin olduğum Tekin, kendinden gizlenen, o planları altüst edecek bir şey varsa, bunu bilmeyi hak ediyordu.

Sesimi zar zor bulabildiğimde, "Tekin, toplantın var," diye hatırlattım yeniden. Ama yine oralı olmadı.

"Beklesinler," diye yanıtladı.

Fırtına olmamaya âdeta yemin etmişim ama içimde bir yerler bunun imkânsız olduğunun farkındaydı. Üstelik... Bileğimdeki dikkat dağıtıcı parmaklar, bir şeyi daha idrak etmemi sağlamıştı. Dans ederken düşündüklerim başlı

başına hatalıydı. Ateş ve barut değildik biz, *ateş ve fırtına* sanırım çok daha anlamlıydı.

Kor alevlerin üzerine doğru sert bir fırtına eserse bu onu söndürmez, aksine tüm şiddetiyle daha da harlardı. Belki de bu, ufacık bir dokunuşa kapılmamaya ant içmişken, şimdi bileğime değen parmakların tenimi ürpertmesinin tek açıklamasıydı.

Elbette ben bunu öylece kabullenecek, tek bir dokunuşla erimeyi kendime yedirecek biri değildim; canımı dişime takarak reddetmeye devam edecektim. Hatta reddettiğimi de reddedecek ve hiçbir şey olmamış gibi davranmayı sürdürecektim. O yüzden hızla silkelendim ve en büyük kalkanımın, hırçınlığımın ardına gizlendim.

"N'apıyorsun?" dedim Tekin'in parmakları, ince ayak bileğimde dokunduğu yerde ateşten izler bırakırken. Uzun tırnaklarım oturduğum koltuğun kumaşına saplansa da hislerimi asla belli etmedim.

"Bileğini ovuyorum," dedi arsız arsız. Parmakları hafifçe tenimi ovuşturdu. Ortada burkulan bir bilek yokken, rol yapmaya çalışmak çok zordu. "Burktum dedin ya," diye devam ettiğinde role girerek yüzümü hafifçe buruşturdum. Sanki acıyan kısıma denk gelmiş gibi bir tepkiydi bu ve ben günün sonunda palavralarım yüzünden başıma bir iş açılmamasını umuyordum.

"Niye?" dedim ona sahte bir merakla bakarak. "Doktor musun sen?"

"Değilim." Pis pis sırtarak yüzüme baktı. "Ama ilkyardım bilgim iyidir."

Bu bilgiyi kimlerin üzerinde test ettiği sorusu yüzüme ansızın çarptı. Hiç sarsılmadım tabii. Bu artık benim ilgi alanımın dışındaydı. Kendisini çok hazırcevap sanması ise inadımı kamçılıyordu. Ama karşısında ben vardım. Bu konuda benimle yarışabilmesinin imkânı yoktu.

"Hadi ya!" dedim alay eden bir tonda. "O eğitimi Pelin'le aynı yerden aldıysan, çok da güvenmemek lazım." Ellерinin

zerindeki h  l   kızarıkl  ğını koruyan yaralara pıt pıt dokundum. "Bak, senin ellerin h  l   iyile  medi."

"Pelin nereden aldı bilmem. Hiç ilgiltenmiyorum," dedi tok bir sesle. "Ama ben oldukça özel bir yerde almıştım. Çok uzak bir geçmişte."

S yledikleriyle bir an merakım cezbedilince, hemen dikkat kesildim. "Hmmm. Nereden?"

Tek ka ı, duda ının kenarıyla e  zamanlı olarak havalandı. "Merak mı ettin?"

"Nesini merak edeceğim canım?" dedim çenemi dikle tirerek. " ylesine sordum. Konuyu sen açtın. Ben  yle çok da meraklı biri de ilimdir zaten," diye salladım. Yemi  miydi, bilmiyordum ama çok da umursamadım.

"Ben merak ediyorum ama," dedi dümdüz bir sesle. Az önce arsızlıkla dolu bakı larına, ansızın tekinsiz bir öfke yerle mi ti.

Neyi kastetti ini, bu ani değişimin nedenini anlayamad ım için sormadan edemedim.

"Neyi?"

"O Serkan dallamasının, İstanbul'a kadar gidip babanla ne konu tu unu!"

"Serdar!" diye düzelttim onu hemen.

Ben  yle deyince çenesi kasıldı, bir elinin ba parma ı ve i aretparma ıyla burun kemerini sıktı, boynunu bir sa a bir sola yatırdı. Ve en nihayetinde "Her ne sikse!" diye yanıtladı.

Bir an kendimi tutamadan elimi ağzına yumuşak bir şekilde vurur gibi dokundurdum. " ffff! Ne pis a zın var ya!" dedim kınar gibi. Fakat yapt ım hareketin ne denli hatalı olduğunu ancak az önce dudaklarına dokunan elimi sıkıca tuttu unda kavrayabildim.

" yledir," dedi bununla övünür gibi. " ok pistir. Be enemedin mi?"

Elim h  l   onun kısıkcındaydı ve parmaklarımı dudaklarından uzakla tırmayı bile denememi ti. O konu tuk a parmaklarımın dudaklarına de mesi içimi gıcıklsa da gururum ve inadım her şeye baskın geldi.

"Hem de hiç!" diyerek dikleştim. Oturduğum yerde kıpırdanmamak için güçbela duruyordum ama kendimi dizginlemeyi bildim. "Zerre kadar bile! Hiç hoşlanmam böyle kabalıklardan!"

Külliyen yalandı bu. Böyle kaba adamların arasında büyümüşüm. Bu elbette gurur duyulacak bir şey değildi ama en azından kulağa yapmacık nezaketlerden daha samimi geliyordu.

"Kötü oldu bu," dedi dudakları arsız bir tebessümle kıvrılırken. Diliyle çok kısacık dudaklarını yaladı. "Ağzımın başka yetenekleri de vardır hâlbuki."

Dilinin ıslaklığı, hâlâ dudaklarından uzaklaştırmama izin vermediği parmaklarıma değince, "Bana ne canım!" dedim. Elimi onun tutuşundan, tıpkı ateşe dokunmuşum gibi hızla çektim. Dokunduğum ateş hem işittiklerimin hem de o küçücük ıslak temasın etkisiyle yanaklarımı ısıtmıştı ama lafı çarçabuk değıştirmeyi de ihmal etmedim. "Hem... Telefonuma program yerleştirmediniz mi?" Gözlerimi onunkilerden kaçırarak alaycılığıma sığındım. "Takip ediyorsundur sen kesin annemle konuştuklarımı."

"Telefonunu keyfi olarak dinlemiyorum, Hazel," dedi Tekin tavizsiz bir tavırla. Garip bir şekilde az önceki arsız modu etkisini hızla yitirmişti. Ben elimi çektiğim için miydi? "Beni ilgilendiren bir durum varsa... Ve bu doğrudan ya da dolaylı olarak senin güvenliğinle alakalıysa... Bana söyleyeceğini varsayıyorum." Kaşları çatıldı. "O herifin senin için herhangi bir tehdit oluşturmadığı kanıtlanmadı henüz."

Ben ve benim güvenliğim... Her seferinde konu dönüp dolaşıp buraya geliyordu. Ve bunun bana en ufak temasının olduğu anlarda konuşulması ise aklımı bulandırıyordu. Üstelik hemen peşinden takip eden, birilerinden uzak durmamı emreden o sözler, kendimi kötü hissettiriyordu. Fakat bu kez dudakları kıvrılan bendim, Tekin'in beni bu şekilde dokunuşlarla manipüle edemeyeceğini artık anlaması gerekiyordu.

"Oluşturduğu da kanıtlanmadı. Hem... Serdar benim için ne tehdit oluşturabilir ki?" dedim gözlerimi kırıştıtararak. "Onun amacı... Hiç de senin sandığın gibi bir şey değil. Hedefi çok başka."

Tekin tehditkâr bir tavırla üzerime doğru eğildi. Şimdi iki avucu da arkamdaki duvara yaslanmış hâldeydi. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Hazel?" dedi. Sesi daha önce Serdar'dan bahsettiği anlara tezat olarak, buzdan değil âdeta alevlendi. Üzerine basa basa, "O herifin..." diye devam etti. "Amacını da hedefini de sikerler!"

"Allah Allah!" dedim bu tehditten zerre etkilenmeden. "Kim yapacakmış?"

"Ben tabii ki!"

"Hiç de bir şey yapamazsın," dedim ona meydan okur gibi.

"İzle ve gör!" diye yanıtladı beni. Tehdidinin üzerini kapatmaya bile gerek görmemişti. "Bak bakalım, neler yapıyormuşum."

"Korkmam mı gerekiyor bundan?" diye diklenmeye devam ettim.

"Hayır," dedi Tekin tek solukta. "Sen ayrıldığın bir adam için... Neden korkasın ki? Serdar senin hiçbir şeyin değil. Öyle değil mi?"

Teyit mi bekliyordu benden? Çok beklerdi.

"Yani..." diye mırın kırın ettim. "Bilemedim. Ne derler, bilirsin. Bazı şeyler yarım kalınca..."

"Yook! Yanlışın var senin," diyerek lafı ağzıma tıkadı. Çoktan diz çöktüğü yerden ayaklanmış, elini saçlarının arasına atarak simsiyah tutamları bastıramadığı bir öfkeyle avuçlamıştı. "Tamamlandı o!" Boynundaki damarlar belirginleşmiş, hatta aynı kalınlıktaki damarlar gerdiği ellerinin üzerinde de nehre benzeyen yollar yaratmıştı. Tek bir söz daha söylememe izin vermeden, "Hadi! Kapattık bu konuyu! Serkan, Serdar, Salih, Selim... Her ne sikimse.... Bitti, gitti! Ama dur sen!" dedi söylenmeye devam ederek. "Öyle bir kanıt bulacağım ki onunla ilgili..."

Arkasından gelip gelmediğimden emin dahi olmadan kapıyı açtı. Ben de çantamı alarak oturduğum yerden kalktım.

Bir an kapıya doğru hızlanır gibi olsam da bilek burkma yalanım aklıma gelince yavaşladım. Bu akşam annemden duyduklarım Serdar'la ilgili bir kanıt değildi belki ama babamın şirketini devralmak istemesi yeterince kuşkulandırmıştı.

Bunu Tekin'le toplantıdan sonra konuşmayı bir kenara yazarak ilerledim. Koridorda bacağını sinirle kıpırdatarak beklediğini gördüğümde ise gülüşümü dizginlemeyi denedim. Yüzümdeki ısınmadan hâlâ kurtulamamıştım ama neyse ki Tekin öyle sinirliydi ki bunu kolayca gizleyebilmişim.

"*Delir!*" dedim içimden... Ama neye delirdiğini ne yazık ki henüz kesin olarak belirleyememiştim. O gizemli adamla konuşmasında duyduklarıma göre kıskançlıktan olamazdı. Ama o zaman sebep neydi? İşte bu ne yazık ki benim için soru işaretinden ibaretti. Bana olan davranışlarıyla o adama söyledikleri büyük bir çelişki içindeydi ve bulunduğumuz şartlarda benim için eylemler değil kelimeler önemliydi.

Özel lavabonun bulunduğu koridorda, Tekin'in yanına ulaşip daha fazla konuşmadan önüne geçtiğim sırada kolumdaki tutuş, adımlarımın duraksamasına neden oldu.

Geriye döndüm, ona baktım fakat o bana değil elindeki telefonun ekranına bakıyordu. Kısa bir an dikkatini ekrandan çekti, etrafını süzdü, bir şey söylemesini bekledim ama karşılaştığım şey elime tutuşturulan telefon oldu. Bakışlarım ışığı hâlâ yanan ekrana sabitlendiğinde, Tekin'in sessizliği seçme nedeni tüm açıklığıyla karşımda duruyordu.

Arhavi'deki o gecede gördüğüm ancak daha önce kullandığım hiçbir platforma benzetemediğim mesajlaşma ekranının mobil versiyonuydu bu. Yine isimler yerine harfler vardı ve mesajlaşmalar konuyla ilgili hiçbir renk vermiyordu.

F harfi o gecede de Tekin'i temsil ettiğine göre, bu kez mesajlaştığı *K* kod adlı kişinin kim olduğu elbette benim için

merak konusuydu. Ancak asıl şaşkınlık verici kısım mesajlaşmanın içeriği idi, Tekin'in hızla aksiyon aldığını gösteriyordu.

F: *"Davetten sonra Pelin'i al!"*

K: *"Anlamadım?"*

F: *"Nesini anlamadın? Dört kelime, her şey çok açık."*

K: *"Pelin zaten diğer bağlantının sorumluluğu çünkü! Bir de Pelin mi çıkardın başıma? Hoşlanmıyorum ondan."*

F: *"Duygularınla ilgilenmiyorum. Pelin'in ne bildiği ve bildiklerini nereden öğrendiğiyle ilgileniyorum şu anda. Tabii Lazarenko'ya ne anlattığı en önemli konu. Haber verirsin."*

Mesajları okur okumaz aslında tam Tekin'e bakacaktım ama parmağım bir anda ekranı aşağı sürükledi. Yalnızca birkaç santimdi. Fakat Tekin'in aynı kişiyle bir önceki yazışmasını ortaya sermişti.

İlk mesaj K'dendi, yaklaşık bir buçuk-iki saat kadar önce gönderilmişti.

K: *"Nihayet amina koyayım! Nihayet söyledin. Yeminle ben rahatladım."*

Muhtemelen bu mesaj Tekin'e ben Lazarenko ile rahatsız edici bir dansın ortasında iken iletilmişti fakat görünen o ki Tekin hemen cevap vermemişti. Çünkü onun yanıtı yaklaşık bir saat önceydi ve bu da Gamze ve Doruk'la sohbet ettiğimiz anlara denk geliyordu.

F: *"Çok kafa sikiyorsun, uçan kuş!"*

K: *"Tamam, patron! Sen emredene kadar dilim mühürlü!"*

F: *"Fazla beklemeye niyetim yok."*

F: *"Söylediklerimi unutma!"*

F: *"Ekibi derhal gönder!"*

Ben okuduklarımın altındaki gizli anlamı kavramaya çalışırken, Tekin benim önceki mesajlaşmaları okuduğumu fark etti ve telefonu elimden hızla çekip aldı.

"Meraklı değilim diyorsun bir de!" dedi ama ona baktığımda kızmamıştı.

"Değilim zaten," diye inkâr ettim. "Öyle elim kaydı, boş bulundum."

"Aynen!" dedi *yemedim* der gibi. Hemen sonra uzatmadan lafı bambaşka bir noktaya getirdi. "Fotoğrafları istiyor musun?"

Saçımı kendini beğenmiş bir edayla geriye savurdum. Kaşlarım kalktı, çenem havaya dikildi. En nihayetinde sanki neyden bahsettiğini hiç anlamamış gibi konuştum. "Hangi fotoğrafları?" derken onunla ilgili hiçbir şeyi önemseymiş gibi davranarak kendimce bir savunma kalkanı oluştuyordum.

Güldü. Dudaklarını kıvıran ufak tebessüm, birkaç saniyenin ardından benim ukalalığımı bastıracak derecede küstah bir gülüşe dönüştü. *Köpek!* Bu gülüşün ona çok yakıştığını adı gibi biliyordu. Benim fikrim değildi tabii bu. Bazı genel geçer kurallar vardı hayatta ve siz benzer düşüncede olmasanız da ne yazık ki kabullenmeniz gerekiyordu. Yoksa benim asla ve kat'a Tekin'in gülüşünü beğenmem gibi bir durum yoktu.

"Hangi fotoğraflar olduğunu çok iyi biliyorsun, Hazel."

"Yooo," diye inkâr ettim çabucak. "Hiç de bilmiyorum." Bana *Uzatma istersen!* der gibi bakınca, daha fazla bu oyunu sürdüremedim. "He Gamze'nin çektiklerini diyorsun sen!" dedim sanki jetonum yeni düşmüş gibi. Burun kıvırdım hemen ardından. O fotoğrafları görmek için deliriyordum ama bozuntuya vermemeye kararlıydım. "Yani..." diye devam ettim. Sesimde *olsa da olur olmasa da* gibi bir ton vardı. "Sen bilirsin." Aklıma gelenlerle dudaklarım sinsî bir şekilde kıvrıldı. "Benim tek olan fotoğraflarımı atabilirsin."

Tek kaşını kaldırdı. "Diğerlerini istemiyorsun yani?"

Omzumu silktim nazlı bir edayla. İstiyordum ama burnum yere düşse eğilip alacak değildim. "Sen bilirsin, fark etmez."

Koridordan çıkıp salona ulaştığımız sırada bana yanıt verecekti ama önümüze çıkan silüetle ikimiz de yavaşlamak zorunda kaldık. Pelin pişkin sırtışıyla tam karşımızdaydı.

"Tekin?" dedi soru sorar gibi. "Toplantı başlamadı mı?"

"Başlamıştır," dedi Tekin pervasız bir tavırla. "Seni gördüğüm iyi oldu."

Tekin öyle deyince hem ben hem de Pelin aynı anda ona baktık. Pelin'in yüzünde cilveli bir zafer ifadesi varken, benimkindede gizlemeye çalıştığım bir şaşkınlık vardı.

"Neden ki?" dedi Pelin.

"Çıkışta," diye yanıtladı Tekin. "Çocuklar alacak seni?"

"Öyle mi?" Saçını geriye bana attığı küstah bakışla aynı anda attı. "Görüşecek miyiz yoksa davetten sonra?"

"Hayır," diye cevapladı onu Tekin tek solukta. "Çocuklarla görüşeceksin." Burnunu çekti. "Hatta bundan sonra tüm görüşmelerini ve raporlamalarını, onlar üzerinden yürüteceksin."

Pelin bir an panikler gibi kıpırdandı. Az önce bana gereksizce attığı zafer bakışlarının yerinde, artık yalnızca soru işaretleri saklıydı. "Neden? Bir şey mi oldu?"

Tekin "Ben öyle uygun gördüm," diyerek kestirip attı. Ardından bana bakıp salonu işaret edince peşine takıldım. Pelin iyi bir insan değildi ve onun düştüğü durum zerre kadar umurumda olmazdı.

Saniyeler sonra, salona girmeden Tekin bana döndü. "Ben giriyorum toplantıya," dedi.

Başımı salladım. "Ben de buralarda takılırım."

"Kıvılcım'ın görüş açısından ayrılma," dedi.

Etrafıma bakındım. Kokteyl masalarından birinin başında Gamze tek başına dikiliyordu. "Gamze'nin yanında olurum," diye yanıtladım. Hemen peşinden aklıma gelen şeyi dillendirmeden duramadım. "Dönüşte..." diye mırıldandım. "Cihan'la ya da diğerleriyle dönmese de olur mu?"

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Omzumu silktim. "Sıkıldım bu gece bu ortamdan artık. Başka bir sebebi yok."

Neyse ki fazla üstelemeden, "Söylerim çocuklara, getirirler arabayı," dedi. Ve "Görüşürüz," diye ekledikten hemen sonra benim nerede olduğunu bilmediğim toplantı salonuna doğru ilerledi. Bu yolda ona, Güngör Bey'in asistanlarından biri eşlik etmişti.

□

En nihayetinde, yalnızca dakikalar önce terk ettiğim kokteyl masasına yaklaştığımda Gamze orada bekliyor, elindeki şampanya kadehinden küçük yudumlar alıyordu.

Beni görür görmez gülümsedi. "Tekin toplantıya girdi galiba?" dedi soru sorar gibi ama sanırım cevaptan çok da bihaber değildi.

Ne kadar detay bildiğini kestiremediğimden yanıt vermemeyi seçtim. Bunun üzerine yüzü ansızın düşünce, sessiz kaldığım için sandım ancak durum bambaşkaydı.

Elini hafifçe yanağıma koydu. "Ateşin mi var senin?" diye sordu endişeyle karışık. "Yüzün kızarmış."

O âna kadar farkında değildim fakat o öyle deyince, daha çok kızarır gibi oldum. Kulaklıkların hâlâ kapalı olmasına şükür mü etmeliydim, bilmiyordum. Ama hem Tekin'le lavaboda konuştuklarımızı hem de bunu kimsenin duymamış olmasından içten içe memnundum.

"Ha yok!" dedim kıvırmaya çalışarak. "Başka bir lavaboya gitmek zorunda kaldım da. Orası da çok sıcaktı." Elimi yüzüme doğru bir yelpaze gibi salladım. "Bastı yani anlayacağın," dedim ellerimin yarattığı cılız rüzgârın faydalı olacağını umarak. Oysa elmacık kemiklerimi saran ateşin farkındaydım.

"İyi bari," dedi Gamze. "Hasta olma da."

"Doruk yok mu?" diye sordum konuyu hızla değiştirme çabasına girişerek.

"Uzun zamandır işle ilgili görüşmek istediği birini gördü. Onunla sohbet ediyordu." Etrafına bakındı. "Buralardadır, gelir şimdi."

"Ne iş yapıyordu?" diye sordum tanımak ister gibi.

"Birlikte yapıyoruz aslında," dedi Gamze. "Tekin'le birlikte..."

Kısa bir an şaşırır gibi olsam da hızlı toparladım. Arhavi'ye gitmeden önce, Tekin'e ulaşmak istediğim günlerde hakkında araştırma yapmaya çalışmışım. Fakat bu araştırma sırasında karşıma çıkan tek şey, Amerika merkezli, Ankara'da da ofisi bulunan bir şirketin en büyük sermaye

ortaklığı ve yönetim kurulu üyeliğinden ibaretti. Elias'tan o dönemde öğrendiğime göre burada bir asistanı da vardı. Hatta o asistan beni bir türlü Tekin'le konuşturmamıştı.

"Öyle mi?" diye sordum Gamze'ye hitaben. "Bilmiyordum."

"Hı hı. Genelde niş elektronik ürünler, projeler, bazen de yazılımlar satın alıyoruz. İşin oluşturma değil de fikirleri ya da ürünleri satın alıp büyütme tarafıyla ilgileniyoruz daha çok." Çok açık olmadığını anlamıştı ki konuşmayı genişletmeye çalıştı. "Aslında şöyle..." dedi derin bir nefes alıp. "Biz mezun olmadan önce, Tekin okulu bıraktığında yani, San Francisco'da bir şirket kurdu. Silikon Vadisi'nde... Doruk'la benim ailelerimizin maddi durumu iyi olsa da orada bir şirket açacak kadar değildi. Öyle bir risk alamazdık yani. Tekin'in ise maddi engeli yoktu. O yüzden bize bir teklifle geldi. Şirketi açacak, yalnızca sermaye ortağı ve yönetim kurulu üyesi olarak yer alacaktı. Biz de onun için şirketi büyütecek, onun ilgi alanına giren ürün, fikir, yazılım her neyse, onları satın almaya, geliştirmeye, büyütmeye odaklanacaktık. Öyle de oldu." Hafifçe gülümsedi. "Teknolojiyi genelde o takip eder. İlgisini çeken yeni bir şey varsa ya bir benzeriyle ya da daha gelişmişiyile ilgilenir. Şimdilerde de var öyle bir projesi mesela. Bir yazılımın peşinde."

Kaşları hayretle kalktı. İlgilendiği bir yazılımdan bahsetmesi, zihnimin tüm hızıyla çalışmasına yol açmıştı. Tekin daha bu akşam Camal Hossam cinayetine adı karışan casus yazılımdan bahsetmişti. Onu satın alamayacağına göre, bir benzerini, belki de daha iyisini aradığı belliydi.

"Anladım," dedim renk vermemeye çalışarak. "Sık görüşüyorsunuz o hâlde."

"Pek sayılmaz," dedi Gamze. "En son 10 Nisan'da, Tekin'in doğum gününde görüşmüştük. Biz San Francisco'da olduğumuzdan çok sık bir araya gelemiyoruz."

Demek Tekin'in doğum günü 10 Nisan'dı...

Gamze sözlerine devam etti. "Bir de Doruk ve ben ikinci bir şirket daha açtık. Tekin de sağ olsun epey destek oldu

bize. Bu gece de buraya bu yüzden geldik. Genelde kamudan ihaleler almaya odaklıyız."

"Harikaymış. Hayırlı olsun," diye yanıtladım. Teknoloji çok yakın ya da bilgili olduğum bir alan değildi ama Gamze'yle sohbet etmek güzeldi. Ilımlı ve sıcak bir havası vardı. Tam konuşmaya, daha doğrusu sorularıma devam edecekken, yanıma yaklaşan kişiyle anın neşesi hızla etkisini yitirdi. Pelin gelmişti. Üstelik yapmacık neşesi de onunla birlikteydi.

"Gamzeciğim!" dedi Pelin. Gamze'ye doğru yaklaştı, sarılacak gibi öne çıktı ama Gamze'den bir hamle göremeyince tıpış tıpış geri çekilmek zorunda kaldı. Yüzündeki gülüş de aynı şekilde azalmıştı. "Seni görmek ne güzel!" diye devam etti.

"Yaa! Öyle mi, Pelin?" dedi Gamze. Pelin'den hoşlanmadığını fazlasıyla hissettiriyordu. Nezaketen "Nasılsın?" diye sorması belki de bu yüzdenydi.

"İyiyim, canım. Nasıl olayım. İş güç!" Bana kısa bir bakış attıktan sonra dudakları yeniden eski neşesine kavuştu. "Cemre de buralardaymış. Aldım haberlerini," dedi. Bunu muhtemelen beni sinir etmek için söylemişti ama bende mimik oynamadığını görünce hızını arttırdı. "Tekin'le görüşecek sanırım. Ay, hadi bakalım!"

"Haberim yok!" diyerek kısa bir yanıt verdi Gamze. Nitekim saniyeler içinde Pelin'in adının seslenilmesiyle eziyetimiz de sonlandı.

Pelin yanımdan "Gitmem gerek, sonra görüşürüz," diyerek ayrılır ayrılmaz, Gamze sinirle, "Geri zekâlı!" diye mırıldandı. Ardından derin bir nefes alıp bana döndü. "Hazel... Kusura bakma. Benim senden haberim yoktu. Yoksa asla Cemre'den bahsetmezdim, yanlış anlama beni lütfen."

"Anlamadım?" dedim duygularımı belli etmemeye çalışarak. "Neden yanlış anlayayım?"

"İşte..." dedi Gamze. Mahcuptu sesi. "Tekin ve senin..."

"Tekin ve benim aramda senin sandığın gibi bir şey yok. Yanlış anlamış olmalısın. Bahsettiğin kişi de..." dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Tekin'in eski sevgilisi sanırım." Hiç

merak etmiyormuş, tüm detayları bilmek için yanıp tutuşmuyormuş gibi soğukkanlılıkla devam ettim. "Görüşmek istiyorsa görüşür. Beni ilgilendirmiyor inan."

Gamze bir an anlamaya çalışır gibi bana baktı. Fakat sonra ne gördü ya da ne kanıya vardı bilinmez sözü ele aldı.

"Tekin'in Cemre ile görüşmek gibi bir amacı da isteği de yok. Uzun zaman önce bitti ilişkileri. Bunu kabullenmek istememesi Cemre'nin problemi. Sana söylediğim gibi, Tekin'in peşinde olduğu bir yazılım var. Daha doğrusu o yazılımın benzerini ya da daha iyisini yaptıracak işinin ehli bir yazılımcı arayışında. Henüz birini bulabilmiş değiliz. Cemre de Silikon Vadisi'nde bir şirketin pazarlama yöneticisi. Muhtemelen birini önermeye geldi. Tabii bu işin bahanesi."

"Anladım," dedim başımı sallayarak. Duyduklarım hiç hoşuma gitmemişti ama hoşuma gitmemesi benim için artık daha rahatsız ediciydi. "Tekin'in işle ilgili isteğini gerçekleştirip bir şans yakalayacak yani."

"Öyle bir şansı yok. Eminim buna."

"Onların özeli tabii. Bizi ilgilendirmez," diye kestirip attım. Tam o sırada telefonuma gelen mesajla odağım dağıldı. Mesaj Tekin'dendi. Toplantı hâlâ başlamamış mıydı?

Tekin: *"Gamze ile Doruk gittiler mi?"*

Hazel: *"Hayır. Burada Gamze. Sohbet ediyoruz."*

Tekin: *"Ne hakkında?"*

Hazel: *"Senin dedikodunu yapıyoruz."*

Tekin: *"Öyle mi?"*

Tekin: *"Bana da sorabilirdin."*

Hazel: *"Neyi?"*

Tekin: *"Hakkımda merak ettiklerini."*

Dayanamayıp dudaklarımı ısırdım. Benim onu merak etmemi mi istiyordu, anlamamıştım.

Hazel: *"Lavaboda da söylediğim gibi... Ben hiç meraklı biri değilimdir. Gamze'ye de ben sormadım ayrıca. O kendi anlatıyor. Ne iş yaptığınızı falan. Bir yazılımcı peşindeymişsin. Ondan bahsediyor. Herhâlde şu ne idiği"*

belirsiz yeni ahbaplarının yazılımının benzerini yaptıracaksın. O bir şey demedi ama ben öyle anladım yani."

Tekin: *"Parçaları birleştirmek çok vaktini almamış anlaşılan."*

Hazel: *"Eh! Ne diyebilirim? Bu konuda iyiyim. Mesela şimdi yeni ilgi alanım K ve onunla yazıştıklarının ne anlama geldiği oldu. Ama onları da çözerim."*

Tekin: *"İmkânsız!"*

Nedense bunu yazarken ukala ukala güldüğüne emindim.

Hazel: *"Pis pis sırttın değil mi bunu yazarken?"*

Tekin: *"Kesinlikle!"*

Hazel: *"O zaman emoji kullansana! İfadesiz ifadesiz yazıyorsun."*

Tekin: *"Sence emoji kullanan bir adam gibi mi duruyorum, Hazel? Ben yazışmaktan bile hoşlanmam ayrıca."*

"Hoşlanmazsan hoşlanma!" diye geçirdim içimden. Fakat ben yanıt veremediğim ikinci bir mesaj ve art arda yollanan fotoğraf kareleri ekranıma düştü.

Tekin: *"Sen meraklı bir kadın değilsin ama... Al bakalım. Fotoğrafların."*

Tekin: *"Diğerlerinden de beni kesip kullanırsın belki."*

Hazel: *"Aynen. Öyle yaparım."*

Tam fotoğrafları tek tek incelemeye başlamışken telefonumun ekranının üst kısmından bir eposta bildirimi geldi. Bu sırada Doruk gelmişti, Gamze onunla sohbet hâlindeydi.

Fotoğraflara bu kadar dikkatli baktığım anlaşılmasın diye hemen kapattım. Epostanın Semra Hoca'dan geldiğini görür görmez hiç bekletmeden açtım. Tezimle ilgili bir konuydu muhtemelen ama yine de okumayı sonraya bırakmadım.

Hazelciğim,

Tezin için uygun olacağını düşündüğüm birkaç kaynak var. Fakat ne yazık ki kolay bulunabilen, internette kopyası olan kaynaklar değil. Ankara'daki bir sahafta bulabileceksin yalnızca. Sahafın sahibi bir arkadaşımın arkadaşı. Kendisine

telefon numaranı verdim, seni hangi gün gidebileceğin ile ilgili bilgilendirmek için mutlaka arayacak.

Önümüzdeki iki hafta boyunca derslerimiz online yürütülecek. Sınıfa da gerekli bilgilendirme yapıldı. Bu süreçte tezinle ilgili danışmak istediğin bir konu olursa, görüntülü görüşebilir ya da yazışabiliriz. Hızlıca çalışmalarına başlamanı istiyorum. Böylece döndüğümde üzerinden geçebiliriz.

Sahaf seninle iletişime geçtiğinde beni de bilgilendir lütfen.

İyi çalışmalar.

Prof. Dr. Semra Özata

Cevap yazmayı sakın bir âna ertelemeye karar vererek Gamze ile Doruk'a dönmüştüm ki telefonum çalmaya başladı. Saçma sapan bir trafik oluşmuştu telefonumda ama ekranda yanıp sönen *Elias* ismini görmezden gelmem imkânsızdı.

"Efendim, Elias?" diye yanıtladım. Salondaki kısık müzik hâlâ devam ediyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Yok, Hazel Abla," dedi Elias sakın bir sesle. "Şu barda çalışan arkadaşın vardı ya?"

Bir an bar kelimesini duyduğum anda aklıma Barmen gelince panikledim. Ama elbette Elias'ın ondan bahsetmediğinin bilincine varınca rahat bir nefes çektim. "Ömer'i mi diyorsun?" diye sordum. Onu bir kez arayıp ulaşamamış, sonra yüz yüze özür dilemenin daha anlamlı olacağını düşünerek ziyaretimi davetten sonraya planlamıştım.

"Evet. Ömer. O uğradı da... Haber vereyim dedim."

"Uğradı mı?"

"Evet. Seni merak etmiş. Daha önce de bir kere uğramıştı bu hafta ama ben evin önünde adamlar var diye oraya yaklaştırmamıştım. Sana söylemeyi de atlamışım. Kusura bakma."

"Of Elias!" dedim sitemle. Adama ikinci kez çok ayıp olmuştu. Ama Elias'ın suçu yoktu, benim ona tembihlemem gerekiyordu. Fakat benim de kafam ne yazık ki son günlerde birçok şeyle meşguldü. "Tamam, ben ararım," dedim mecburen. "Başka bir şey var mıydı?"

"Patron adamlarını birkaç güne göndereceğini söyledi bugün," dedi Elias. Sonra hemen devam etti. "Seni aramış mıydı?"

Hayır, babam beni elbette aramamıştı. Paniklememeye çalışarak derin bir soluk aldım. Bazı şeylerden kaçış yoktu, daha fazla direnmem anlamsızdı. "Hayır, aramadı. Ama şaşırmadım. Tamam, Elias. Teşekkür ederim."

"Şey..." dedi. "Ne zaman gelecektin sen?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladım. "Henüz bitmedi davet. Sen bekleme beni. Git evine istersen."

"Tamam, abla. Görüşürüz o zaman," dedikten saniyeler sonra telefonu kapattı.

Kısacık anda, aklımdan tonla düşünce geçti. En baskını ise bunu Tekin'e söyleyerek onun nabzını ölçmekti. Kendime bu fikri fazlaca değerlendirme, sonucunda da vazgeçme fırsatı tanımadan hemen WhatsApp'ı açtım, Tekin'in ekranına girdim ve Elias'tan duyduklarımı hızla yazdım.

Hazel: *"Kesinleşmiş. Babam adamlarını birkaç güne gönderiyormuş."*

Cevap çok bekletmeden geldi.

Tekin: *"Öyle mi?"*

Hazel: *"Evet."*

Bu kez beni yanıtsız bırakınca, olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Bu durum işine gelmiş olabilir miydi? Bir sürü dert vardı başında ve belki de benim sorumluluğumu üzerinden atmanın en iyisi olacağına inanıyordu. Birkaç saniye daha hiçbir cevap gelmeyince dayanamayıp yeniden yazdım.

Hazel: *"Onlarla devam ederim artık herhâlde. Sen de kendi işlerinle daha rahat meşgul olursun böylece."*

I ih! Yok! Tık yoktu! Mesajlarımın hepsi mavi tik olmuştu ama tek kelimelik bile cevap gelmiyordu. Bu durum iyiden iyiye huzurumu kaçırdı gibi olsa da Gamze ile Doruk'un ses tonlarının değişmesiyle benim de odağım onlara döndü. O sırada içim içimi yiyordu ve bunu çaktırmamaya çalışmak çok güçtü.

Gamze'nin telefonla hararetli bir görüşme yaptığını görünce benim de kaşlarım çatıldı. Nitekim görüşme birkaç saniye içinde sonlanmış, ikisinin de bakışları bana odaklanmıştı. "Bakıcı aradı," dedi Gamze telaşlı bir tonda. "Ateşi çıkmış Bade'nin." Bade muhtemelen kızları olmalıydı.

"Aaa!" dedim ben de gerçek bir üzüntüyle. "Ne olacak peki? Gidin hemen!"

"Sen yalnız kalacaksın," dedi Doruk.

"N'olacak canım!" dedim onları yatıştırma isteğiyle. "Gidin, kızınızla ilgilenin. Zaten çok uzun sürmez toplantı. Ben beklerim Tekin'i."

Doruk bir an tereddüt etse de karısının paniğine kayıtsız kalamadı ve yalnızca dakikalar içinde her şeylerini toparlayarak, Tekin'e söylememi isteyerek salondan ayrıldılar.

Bense bu sırada daha korunaklı bir alandaki kokteyl masasının boşaldığını görünce, o tarafa doğru yöneldim. Adımlarımı hızlandırdığım sırada, salonun terasa açılan kuytu köşedeki kapılarından biri çekti dikkatimi. Perdenin oynadığını fark edip yeniden telefonuma bakacakken, bir şeyler beni frenledi.

Ansızın hayal mi, yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadığım bir şey gördüm. Tek bir hareket... *Bum!* Geçmiş kapısının tam eşiğinde duruyordum.

Yalnızca ensesini görebildiğim bir adam başını hafifçe sağa yatırdı. İki elinde tenini örten deri eldivenler, başında ise bir beysbol şapkası vardı. Terasa adım atar atmaz yere tükürdüğünü gördüğüm anda, elim istemsizce bulanana midemi yatıştırmak ister gibi karnıma uzandı. Bu harekete daha önce de şahit olmuştum, tıpatıp aynısıydı.

Açık kapıdan bir rüzgâr esti üzerime doğru. Burnuma çok uzaklardaki açık denizin tuzlu kokusu doldu. Tıpkı o geceki gibi buzdan bir ürperti kapladı tüm vücudumu ve bunun bu gece Tekin bana bir nefes kadar yakinken hissettiğim ürpertiyle en ufak bir benzerliği yoktu.

Yüzünü göremediğim o adamın yürüyüşü dikkatimi çekince, ansızın kaşlarım çatıldı. Tek ayağı aksıyordu. Ve muhtemelen bunun sorumlusu, haftalar önce, açık denizin tam ortasındaki o yük gemisinde, benim tuttuğum silahtan çıkan kurşundu. Sahiden o muydu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğu kafama dank ettiği anda ayaklarım istemsizce ileri doğru atıldı. Sık hissettiğim bir duygu değildi korku ama o anda tüm ruhumu kısıvrak yakalamıştı.

Sağduyum beni tamamen terk edip giderken, kendimi terasa açılan kapının eşiğinde buldum. Ankara'nın karanlık gecesi çok soğuktu ama yarattığı ürpertiye adrenalinin ateşi de karışıyordu.

Gözlerim hızla terası taradı ama ne yazık ki az önceki silüetten eser yoktu. Elimde sıkı sıkı tuttuğum telefonda bir mesaj sesi geldiğini duyar duymaz Tekin olduğunu sandım ama ne yazık ki karşımda bambaşka bir manzara duruyordu.

Bir WhatsApp mesajıydı bu. Rehberimde kayıtlı olmayan ama zihnimin karanlık dehlizlerine kazınmış bir numaradan geliyordu. Açmakla açmamak arasında gidip geldim fakat az önce gördüğümü sandığım kişinin tam da üzerine bu mesajın gelmesi tesadüflere çok da yer bırakmıyordu.

Bir saniye daha düşünmeden mesajı hızla açtım. Yine haftalar önceki tehditlerini sürdüren bir şeyler yazdığını sanmıştım ama karşımda dört adet fotoğraf vardı. Dakikalar önce Tekin'den gelen fotoğraflarla tek ortak noktası ise elbisemin rengi olan kırmızıydı.

Bu kez gelen fotoğraflarda, yerde yatan yaşlı, göbekli bir adam vardı. Adamın vücudu, yüzü, yattığı beton zemin... Her yer kıpkırmızı kanla kaplıydı. Adamın üstü çıplaktı ve teninin neredeyse her miliminde bıçak izleri vardı. Bu yavaş yavaş,

acı çeke çeke öldüğünün kanıtı mıydı? Kimdi bu? Tanımıyordum. Ama yanıt çok geçmeden tarafıma ulaştı.

"İvan Mladenov'la tanışmış mıydın?" yazmıştı ilk mesajında. Gönderen kişi beni haftalarca tehdit eden, büyükelçinin ölümünden sorumlu o kişiydi. "Sence bu gördüklerin, kimin eseri?" diye de devam etmişti.

Teras kapısının pervazına destek almak ister gibi tutundum. Ekrandaki fotoğraflara daha fazla bakmayı reddederek konuşma ekranını kapatsam da telefonumun çalmasıyla anlamıştım ki bundan ne yazık ki kurtulamayacaktım.

"Ne istiyorsun?" diye açtım telefonu. Sesim de ellerim, hatta tüm bedenim gibi titriyordu ama aldırmadım. Ondan ve tehditlerinden bıkmıştım. Üstelik artık Tekin vardı, her ne olursa olsun, neyle tehdit edilirim edileyim korkmayacaktım.

"Almışsın mesajımı..." dedi o mekanik sesiyle.

Bu aramanın, kulaklıkların kapalı olduğu âna denk gelmesi muhtemelen benim talihsizliğimdi. Fakat bir yandan da toplantıyı riske atmamış olmak iyi gelmişti. Bu kalabalık salonda, Kıvılcım buralarda bir yerlerdeyken bana kimsenin bir şey yapamayacağından emindim. O yüzden soğukkanlılığımı bir zırh gibi giyinerek, hiç düşünmeden, "Aldım," diye yanıt verdim. "Mesaj atacağına, yüzünü gösterseydin keşke." Ona diklendikçe kendimi daha iyi hissediyordum. "Ama pardon! Sen beni ararken bile sesini değiştiriyorsun. Gerçekten bu kadar cesaretsiz misin?"

"Ah! Fark ettin beni demek! Tahmin etmiştim," dedi alay edercesine. Bu leş tavrı gemide yaptıklarının bir eşiydi. "Zeki bir kadınsın sen! Ama denize düşen yılanı sarılır sözünü benimseyeceğini düşünmemiştim hiç. Bu çok talihsiz oldu senin için, Hazel! Oysa günler önce kimseden yardım almaman konusunda seni uyarmıştım."

"Tehditlerin bende hiçbir etki yaratmıyor, inan bana! Elinden geleni ardına koyma!"

"Merak etme! Tehditler gerçeğe dönünce, üzerinde inanılmaz etkiler yaratmış olacağım." Sinir bozucu bir şekilde güldü. "O silahı balistikten çalmanız büyük hataydı. Ama ne yapalım... Bunun elbette bir bedeli olacak." Kulağıma vızıltıya benzeyen bir ses doldu. "Terasa çıkmak üzeresin, görüyorum," dediğinde panikle etrafıma bakındım ama kimse yoktu. "Çok yakında, Hazel... Yeniden görüşeceğiz. Bu seferki senin istediğin şekilde... Yüz yüze olacak. Ama şimdilik..." deyip sözlerini sürdürdü. "Mektubumla yetinmen gerekecek. Görüşeceğiz âna kadar..."

Yukarıdan, tam gözlerimin önüne doğru uçan drone'u gördüğüm anda istemsizce geriye doğru adımladım. Drone'un pervanelerinden birinden düşen şeyi ise asla beklemiyordum. Dörde katlanmış gibi görünen beyaz kâğıt, topuklu ayakkabılarımla tam ucuna düşmüştü, öylece duruyordu. Rüzgâr onu yerinden oynatır gibi olunca, kimse görmeden eğilip aldım. Ellerim titriyordu ama aldırmadım. Hışımla kâğıdı açtım ve o lanet cümleleri ortaya çıkardım.

"Duydum ki Tekin Bey'in içeride sergileyeceği bazı şovlar varmış. Bir tanesini, daha doğrusu en önemlisini, ne yazık ki gerçekleştiremeyecek.

İstediğin her yardımda, tıpkı bu gece verdiğin zarar gibi zarar vereceksin ona, Hazel.

Ayrıca... Sana gönderdiğim fotoğraflara çok iyi bak. Onların hepsi Tekin'in eseri. Güvendiğin, yardım istediğin o adam... Amaçları uğruna bunları yapabilecek biri.

Seni son kez uyarıyorum. O dosyayı bana teslim et! Ve yol yakınken kurtar kendini."

Az önce onunla telefonla konuştuğum sırada hissettiğim kendine güven duygusu hızla yerin dibini boylarken dudaklarımı ısırdım. Sözde neyle tehdit edilirim edileyim, yanımda Tekin olacağı için korkmayacaktım. Ama Tekin'in planları ve hedeflerinin gerçekleşmemesiyle tehdit

edilebileceğimi algılayamamıştım. Ben şimdi ne yapacaktım?

Henüz ne elimdeki kâğıtta yazanların anlamını çözmüş ne de telefon ekranımda az önce gördüğüm fotoğrafların etkisinden sıyrılabilmişken, yanıma telaşla yaklaşan kadınla nereden geldiğimi şaşırdım.

"Hazelciğim," dedi Nilgün Hanım yüzünde biraz tedirgin ama daha çok plancı bir ifadeyle. "Bizi bekliyorlar toplantı salonunda."

"Neden?" diye sordum. Ama içten içe bundan Tekin'in haberinin olmadığını tahmin edebiliyordum. Bakışlarım etrafta Kivılcım'ı arasa da ne yazık ki göremiyordum.

İtiraz ederek dikkat çekmek istemediğim için, telefonumun ekranını açtım ve Tekin'e göndermek üzere bir mesaj yazdım. Odağını dağıtmak istemediğim için gönder tuşuna basmadan, öylece Nilgün'ün adımlarını takip ettim. Neredeyse kör bakışlarla uzun bir koridordan geçtim. Bu sırada zihnimi ne yazık ki gördüğüm fotoğraflara ve okuduğum o nota teslim etmişim.

Bir yanımda fotoğraflardaki adamın iğrenç bir yaratık olduğunu bana durmadan hatırlatırken, diğer yanımda birini infaz etmenin daha temiz yolları da olabileceğini savunuyordu. Elbette Tekin patrondur ve bu onun eseri değildir ama yine de o görüntüden haberdar olduğunu bilmek bile gerektiğinde ne kadar acımasız olabileceğini gösteriyordu.

Bir de avucumun içinde sıkı sıkıya tuttuğum o küçük kâğıt parçası vardı tenimi yakan. Hiçbir şeyi saklama niyetinde değildim ama planlarının benim yüzümden altüst olduğunu ya da olmasına ramak kaldığını Tekin'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Fırtına gibisin, demişti bana... Bunun doğruluğu, omuzlarıma taşması benim için zor bir yük bindiriyordu. Üstelik... Kabullenmesi çok güçtü ama elimdeki tüy hafifliğindeki kâğıtta yazanların doğuracağı sonuç, beni gördüğüm fotoğraflardaki dehşetten daha çok korkutuyordu.

Nilgün Bıçakçı, dar bir koridorda önümden yürürken, etrafı bile inceleyebilecek durumda değildim. Ortadan kaybolduğumu anlamış olmalıydılar ki kulağımdaki minik kulaklıktan cızırtılar işitilmişti. Fakat henüz oradan herhangi birinin sesini duymadan geniş bir kapının önünde durmuş, kapı açılır açılmaz ise seri adımlarla içeri girmiştik. Bense eşzamanlı olarak elimde buruşturduğum kâğıdı çoktan çantama atabilmiştim.

İçeri adım atar atmaz tüm başlar bize döndü. Güngör Bıçakçı tekli koltuklardan birinde oturuyordu. Yüzündeki gergin ifade, karısının yanında beni görünce sakinler gibi olsa da benim bakışımı fark ettiği anda hızla toparlandı.

Lazarenko geniş odanın Fransız stili camının önündeydi, elinde bir votka kadehi tutuyordu. Duruşu dik ama yüzü ifadesizdi, biz gelene kadar neler konuşulduğuna dair herhangi bir ipucu vermiyordu.

Fransız, yuvarlak orta sehpanın en yakınındaki ikili koltuğa oturmuştu. Ara ara tam karşıdaki büyük televizyon ekranına bakıyor, bir yandan da Tekin'i kesiyordu.

Tekin ise neredeyse başköşe denecek bir koltuğa kurulmuştu. Bir elinde -işaret parmağı ile başparmağı arasında- kahverengi bir puro tutuyor; puronun ucunda tıpkı gözleri gibi kor rengi bir ateş yanıyordu. Diğer elindeki kristal viski kadehini ise benim odaya girdiğimi gördüğü an önündeki sehpayı bırakmıştı. Ayağa kalkışı içerideki herkesin dikkatini fazlasıyla çekmiş gibi görünüyordu.

Bir şey sormamasını ya da söylememesini dileyerek yüzüme güçlü bir ifade oturttum. O berbat fotoğraflara ev sahipliği yapan telefonumu kavrayan elimi gizlemeye çalışsam da titriyordu. Toplantının bir an önce bitmesini dilerken, o mesajla kâğıdı Tekin'e göstermek, Cesur'la olanları ise tüm gerçekliğiyle anlatmaktan başka bir hedefim yoktu. *Birkaç saat daha...* diye telkin etmeye çalıştım kendimi. Bu lanet gecenin bitmesine çok az kalmıştı ve yalnızca birazcık daha sabretmem gerekiyordu.

Bizim içeride oluşumuz çok olağanmış gibi kimse tarafından tepki görmedi. Nilgün hiçbir şey olmamışçasına kocasının yakınına geçmişti. Bense Tekin'le karşı karşıyaydım ve az önce kalktığı koltuğun hemen yanındaki koltuğu bana gösterince oraya yerleşmiştim. Tekin ise yeniden koltuğuna oturmuştu ve nedense bu, odanın içinde gerçek bir hakimiyet gibi hissedilmışti.

"Herkes burada olduğuna göre," dedi ekrandaki adamlardan biri. İngiliz olandı bu muhtemelen, aksanından belliydi. Zoom üzerinden kurulan bağlantıdaki fotoğrafının altında David yazıyordu. "Devam edebiliriz sanırım."

"Aslında," dedi Güngör oturduğu yerde hafifçe hareketlenirken. "Bir görüntülü bağlantımız daha olacak."

"yle mi?" dedi Lazarenko apaçık görülen bir heyecanla. "Patronun sonunda yüzünü göstermeye mi karar verdi yoksa?"

"Hayır," dedi Güngör. "Patronumla aramızdaki iletişimi sağlayan kişi... Kendisinin sağ kolu..."

"Patronunuzun yüzünü siz de daha önce hiç görmediniz sanırım," dedi Tekin. Ses tonu soru sorar gibi olsa da muhtemelen yanıtta emindi. Nitekim Güngör Bey'in rahatsızlığı hafif tombul suratının her miliminde belirmişti.

Neredeyse tüm duvarı kaplayan ekran aniden e bölündü ve görünen yüzler ikiden e ıktı. İngiliz ile Amerikalının yanında, şimdi bir adam daha yerini almıştı. Bağlandığı yer bir ofis gibiydi ama elbette bu dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi.

"İyi akşamlar," diye seslendi. İngilizcesinde hafif bir aksan seziliyordu. "Ben Arhan Aziz," dediğinde ise bu tescillenmiş oldu. Adam Türk't. Bu, Güngör'n asıl patronunun da Türk olduğu anlamına mı geliyordu? "Biraz geç kaldım, kusura bakmayın lütfen. Hepinizi gördüğüme sevindim." Tekin'e hitaben sözlerini sürdürdü. "Tekin Bey'i aramızda gördüğüme ise ayrıca çok mutlu olduğumu söylemeliyim."

"Henüz aranızda değilim," dedi Tekin. Tavrı *Bu karar yalnızca bana ait!* der gibiydi. "Sizinle tanışıyor muyuz?"

diye sormadan da geçmedi.

"Hayır," dedi Arhan Aziz. "İlk kez karşı karşıya geliyoruz. Ama ben uzun zamandır aramızda olmanızı istiyordum." Lazarenko'ya çevirdi dikkatini. "Lazarenko'nun sizinle bağlantıya geçmesini de ben sağlamıştım."

Lazarenko'nun kaşları çatıldı. Anlaşılan bundan kendisi de pek haberdar sayılmazdı.

"İsmimi nereden duymuştunuz?" diye sordu Tekin rahat bir tavırla.

"Çeçenler..." dedi Arhan Aziz. "Bozboran diyorlar size. Onlarla sağlam bir iş birliğiniz var."

"Doğru," dedi Tekin dudaklarında çarpık bir gülüşle. "Sizin ve Rus dostlarınızın aksine!"

"Kesinlikle! Onlarla iletişim kurmayı çok denedik. Fakat ne yazık ki başarılı olduğumuz söylenemez. Sizin hem onlar hem de bizim güç sağlamak istediğimiz bölgelerdeki gücünüzden haberdar olunca, aramızda olmanızı çok istedik."

"İstediniz?"

"Ben ve patronum..."

Fransız, Tekin'i öven bu sohbetten sıkılmış olmalı ki hemen söze karıştı. "Artık asıl konumuza dönebilir miyiz?" diye sordu. Soru orta yere atılmış olsa da muhatabı Tekin gibi duruyordu.

"Asıl konunuz ne?" dedi Tekin. Yüz ifadesi tehditkâr, ses tonu ise karanlıktı.

"Mladenov'un..." dedi Fransız sözün nihayet ona gelmesinden duyduğu memnuniyetle. "Ölümünün arkasında senin olduğun söyleniyor." Ya da bu memnuniyet, bu soruyu Tekin'e yönelttiği için de olabilirdi. Benim hislerim ise memnuniyetin tam tersiydi. Mladenov ismini duyduğum anda tırnaklarım elimde sıkı sıkı tuttuğum çantamın saten kumaşına geçmişti.

"Öyle mi?" diye sordu Tekin.

Bir an suskunluk olunca İngiliz lafa karıştı. "Bir açıklama yapmayacak mısın?" diye sordu.

Tekin'in tek kaşı küstah bir tavırla havalandı, dudakları ise sağa doğru aynı ukalalıkla kıvrıldı.

"Açıklama?" dedi alay eder gibi. "Size bir açıklama borcum olduğunu sanmıyorum." Purosundan bir nefes çektikten sonra dumanı ağır ağır üfledi. Fransız'a döndü. "Ama çok merak ediyorsan eğer, Matthias..." diye devam etti. "Mladenov'dan pek hazzetmezdim."

"Her hazzetmediğin adamın akıbeti Mladenov gibi olacaksa, biz de risk altındayız demektir. Bize de bayıldığını sanmıyorum çünkü." Matthias kırışmış sakallarını hafifçe kaşıdı. "Ölmek istemem açıkçası."

"Kazık çakacak, amına koyayım!" diye terslendi Yaman. Bu onun sesini, dakikalar sonra kulağımda ilk duyuşumdu. Normal zamanda bu söz beni güldürürdü. Fakat tüm sinirlerim yay gibi gerilmişti, o anda herhangi bir şeye gülebilmem çok güçtü.

Görüntüyle bağlananlardan bir diğeri devam etti konuşmaya. Muhtemelen Amerikalı olandı, onun görüntüsünün altında ise Matt ismi vardı. "Kendine yer açmak için mi Mladenov'un infazına karar verdin?" diye sordu.

Bunu duyan Tekin'in bakışları ansızın sertleşti. Bir elinde tuttuğu kristal viski kadehini sert bir şekilde önündeki sehpaye bıraktı, parmaklarının arasındaki puroyu ise küllüğe aynı sertlikle söndürdü. Oturduğu yerden ayaklanırken, Cesur'un da kulaklıkta sesi duyuldu. "Çıkacak mı? Hay sikeyim!"

Odanın konuşma dili ansızın Türkçeye dönünce, hepsi oturdukları yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Hiç birbirimizi kandırmayalım," dedi Tekin Türkçe konuşmaya başlayarak. "Hepiniz dilimizi gayet akıcı bir şekilde konuşuyorsunuz. Bu coğrafyada bu kadar plan yaptığınıza göre, bu işi şova çevirmeniz gereksiz." Az önceki o puro içen centilmenden, hızla gerçek Tekin hâline büründü ve cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına götürdü. "Şimdiye dek," dedi sigarasını yaktıktan hemen sonra.

"Hiçbir konuda kendime yer açmam gerekmedi. Hele birilerini ortadan kaldırarak, asla!" Tek elini pantolonunun ceplerine sokup rahat bir tavırla konuşmayı sürdürdü. Öylece duruşuyla bile etrafına müthiş bir özgüven saçıyordu. Geniş omuzlarının gölgesi ortadaki sehpaye düşmüştü, sert bakışlarında işittiği ithamdan hoşlanmadığını gösteren bir öfke fokurduyordu. "Aylarca bana ulaşmaya çalışan..." dedi Lazarenko'ya bakarak. "Sizdiniz. İçinizden biriydi. Üstelik az önce öğrendiğimize göre, bunun için yine içinizden bir başkası epey bir çabalamış. Şimdi kalkıp ben sizin peşinizdeymişim gibi davranmanızı hiç tavsiye etmem."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Fransız. Saatler önce, salonda Tekin'e coşkuyla yaklaşması anlaşılan sahteydi. Tekin'den hoşlanmadığı her zerresinden belli oluyordu. Fakat belli ki söz sahibi olan o değildi; çünkü sözünü diğerlerine geçirebilecek olsa çoktan bir şeyleri veto edecekmiş gibi duruyordu.

Tekin'in dudakları küstah, ona çok yakışan bir gülüşle kıvrıldı. Gücünün farkındaydı ve o an anlıyordum ki bu, diğerlerini somut olarak hissedilebilir derecede geriyordu. Korkuyorlardı Tekin'den. Sebebini kestiremediğim bir şekilde diken üstündeydiler ve bunun kaynağının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. O kâğıtta yazanlarla mı alakalıydı bu?

"Seni tehdit edersem, Mathias," dedi Tekin, buram buram güç tüten bir tonda. "Bunu mutlaka hissedersin. Hayatının her alanında!"

Fransız'ın gerginliği iyiden iyiye artmıştı. "Bu birliğin kuralları vardır, Tekin. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Tekin elindeki sigaradan sert bir nefes çektikten sonra, az önce kalktığı koltuğa yeniden oturdu. Sigarası bir elindeydi, diğer eli ise bir bacağının üzerine rahat bir tavırla attığı bacağına duruyordu. Bana bakmadığı hâlde nerede durduğumun farkındaydı ve keskin gözleri odanın dört bir yanını hafızasına alıyordu. O ana kadar sergilediği, Tekin'le çelişen o yapay anlayış hızla etkisini yitirmişti; nihayet özüne döndüğü duruşundan hissediliyordu.

"Aynen!" dedi alay eder gibi. "Duymuştum." Bakışlarını tek tek, toplantıya yeni katılan kişi de dahil olmak üzere hepsinin üzerinde dolaştırdı. "Kurallarınız varmış." Dalga geçer gibi sırttı. "Kurallar benim pek sikimde olmaz!" Lazarenko'ya baktıktan sonra omuzlarını gerdi. "Örgütünüzde," dedi üzerine basa basa, az önceki *birlik* lafına ithafen. "Birbirinize ve sınırlarınıza karşı hoşgörü en önemli şartmış. Ben kendi çizgilerimden başka bir sik tanımam!" Mathias'a baktı gülerek. "Birbirinizi tehdit de etmezmişsiniz. Bak işte bu konuda hemfikiriz, Mathias. Çünkü ben tehditlerin arkasına sığınmam." Hafifçe güldü. "Tehdit sizi yaşanacaklara hazırlar," dedi iş bilir bir tavırla. "Bense hazırlıksız yakalamayı severim." Telefonunu eline aldı. "Ve çizgilerim aşıldığında, bunu karşılıksız bırakmam."

O anda, Lazarenko'nun dans sırasında Tekin'le ilgili söyledikleri zihninde yankılandı.

"Affetmek nedir bilmez. Kural tanımaz. Planları ve tuzaklarıyla ünlüdür, insan o tuzaklara nasıl düştüğünü genelde anlamaz."

Tüm bu sözlerin kanıtı gibiydi Tekin'in tavrı ve Lazarenko'nun oturduğu yerde gergin bir şekilde dikleşmesine neden olmuştu. "Bu ne demek?" diye sordu Lazarenko.

Tekin, Lazarenko'ya bakmadan Amerikalıya döndü. "Kobani'den (Ayn al-Arab) Türkiye'ye silah yüklü tırlar geçecekmiş bu gece." Tek kaşını sahte bir şaşkınlıkla kaldırdı. "Senin kontrolünde?" Güldü. "David... Bu imkânsız!" dedi alay eder gibi sarkastik bir tonda. "Çünkü Suriye'den Türkiye'ye haberim olmadan bir kuşun kanadı bile düşemez, o bölgenin tüm kontrolü bende." Kolundaki şık saate baktı. "Arayın adamlarınızı," dedi yeniden Amerikalıya hitaben. "Teyit etsinler," diye devam etti. Kendinden son derece emindi. "Tırlarınız, benim adamlarımın elinde."

Odada deli dehşet bir sessizlik oldu. Amerikalının önce beti benzi atmış, ardından neredeyse öfkesinden patlayacak kadar kızarmıştı. Fakat hezimetini belli etmemek için

duygularını dışa vurmamaya çalıştığı sıkıldığı çenesinden, panik gezinen bakışlarından ve diğerlerinden destek bekleyen duruşundan aşikârdı. Ancak beklediği olmadı, odadaki herkes sessiz kaldı. Çünkü Tekin'in elindeki tek koz bu değildi, belli ki dahası vardı. Fakat benim merak ettiğim, hangisinin başarısızlıkla sonuçlanacağıydı.

Herkes suspus olmuş, odadan tek çıt çıkmıyorken Tekin'in telefonu çaldı. Açmasını beklememiştım ama anlaşılan bu da şovun bir parçasıydı.

"Evet!" dedi taviz vermeyen tonda. "Güzel. Sadece Karaçi Limanı'nda mı?" diye sordu. Ben hiçbir şey anlamamıştım ama anlaşılan İngiliz'in bir fikri vardı. "İran üzerinden bir de ikinci bir sevkiyat... Harika!" dedi Tekin bastırmaya gerek dahi duymadığı bir zafer ifadesiyle. "Boşaltıyorlar mı yani gemiyi şu an?" Bir an duraksadı. "İran yolundaki? Yağmalandı! Ne güzel haberler veriyorsun amına koyayım! Keyfimi yerine getirdin," dedi her kiminle konuşuyorsa. "Tamam, hadi kapat." Alay edercesine etrafına baktı. "Ağaç oldu insanlar burada bak. Müjdeyi vereyim de sevinsinler."

"Tohumlar ekildi," dedi Yaman gülerek. "Bu herifler güce o kadar tapıyorlar ki bu gösteriden sonra Tekin'in üyeliğine red oyu vermeleri imkânsız!"

Demek tüm bunların tek amacı karşı tarafın elini kolunu bağlamaktı...

Tekin telefonu kapatır kapatmaz, büyük bir zafer hissiyle arkasına yaslandı. Odadaki herkes sanki anlaşılmış bir sessizlik içindeydi, bir sonraki hamleyi bekliyordu. "Bu başlangıçtı," dedi Tekin. Hafifçe öne eğilip kollarını bacaklarına dayadı. "Şimdi gelelim asıl meseleye..."

Bakışları Güngör'e döndüğünde, adamın gerildiği bir metre öteden bile belliydi. "Güngör Bey..." dedi hiç de güven vermeyen bir gülümsemeyle. "Benim bu örgütün içinde olmamı istemeyenlerin başındaydı. Fakat son zamanlarda kendisinin fikrinin değişmek üzere olduğunu kabullenemeyenler olmuş," dedi. Soru sorar gibiydi ama elbette cevabı biliyordu. Sahiden de Güngör Tekin'le olan,

benim de günler önce şahit olduğum görüşmesinde ikna olmak üzere gibi görünüyordu. "Güngör Bey'in en başındaki gibi veto vermesini isteyen biri..." Fransız'a döndü. "Mathias..." Burnunu çekti. "Anlaşılan Mathias, Güngör Bey'in düşüncesinin bu şekilde kalmasını garanti altına almak için kendi içinde birtakım operasyonlara girişmiş. Komik tabii! Daha bir önceki vukuatında o meşhur yazılımı epey konuşulmuştu." Yeniden arkasına yaslandı. "Gazetecilerle bir husumeti var herhâlde kendisinin! Şimdiki hedefi de Türk bir gazeteci. Akif Kandemir..." Bu ismi duyduğu anda Güngör Bey'in rengi attı. "Akif Bey'in elinde, kapsamlı bir yolsuzluk dosyası bulunuyor. En baştaki isimlerden biri de... Güngör Bıçakçı..."

"Mümkün değil bu!" dedi Güngör ama kimse ona aldırmadı.

"Mathias da Akif Kandemir'i aradan çıkararak dosyaya ulaşmaya çalışmış. Böylece Güngör Bey'in kontrolünü eline almayı amaçlamış."

"Doğru mu bu?" diye sordu Güngör, Mathias'a bakarak. Ama kendisine yanıt verilmedi.

"Şimdi Mathias'ın fedaileri, Akif Kandemir'i bulmuşlar. Öldürmek üzereler." İçeride uğultular başladı. Tekin yeniden telefonunun ekranını açtı. "Hatta bakayım!" dedi ama tahminimden daha uzun süre duraksadı. Kaşları çatılır gibi olsa da hızlı toparladı. Bu sırada hem odadaki uğultular artmış hem de kulaklıklardan Cesur ile Yaman'ın telaşlı sesi duyulmaya başlamıştı.

"Akif Kandemir bulduğumuz yerde yok," dedi Yaman. "Mathias'ın adamları almış olabilir."

"Tekin!" dedi Cesur. Sesi telaşlıydı. "Bir çözüm düşün!"

Anlaşılan Akif Kandemir'i Tekin'in adamları ele geçirecekken, bu mümkün olmamıştı. Bu muhtemelen çantamdaki notta yazan, gerçekleşmeyecek olan plandı. Tırnaklarımla çantamın kumaşını kazımaya, istemsizce dudağımı ısırmaya başladım. Tekin'in güç gösterisi en zirveye ulaşabilecekken, ne yazık ki yarım kalmıştı.

Aynı anlarda, Tekin telefonundan hızlı hızlı bir şeyler yapmaya çalıştı. Ve Yaman'ın "Siktir! Ne alaka?" deyiş i kulağıma dolduğ unda merakla oturduğ um yerde kıpırdandım.

"Arhan Aziz'den bir mesaj gelmiş Tekin'e," dedi Yaman. O muhtemelen kulaklıklara erişimi olan Kıvılcım'ı bilgilendiriyordu ama böylece ben de her şeyi öğreniyordum. *"Akif Kandemir ve dosyası benim elimde. Lütfen toplantıdan sonra benimle özel olarak görüşmeyi kabul edin, ikisi de sizin olsun."*

Yaman mesajı okuduğ unda, benim bakışlarım Tekin'in üzerindeydi. Vereceğ i cevap, gecenin üzerinde kurduğ u hakimiyetin seyrini değ işt irecekti. Ya kabul ederek o hakimiyeti sağlamlayacak ya da reddederek diğ erlerine anlık bir rahatlama bahş edecekti. Anlaşılan Tekin çok fazla düşünmeye niyetli değ ildi.

"Evet," dedi dudakları hafifçe kıvrılırken. Ama nedense durumdan memnun olmadığı sıktığı çenesinden belliydi. Arhan Aziz'e koz vermiş olmayı yediremiyordu muhtemelen ve bunun benim yüzümden gerçekleştiğ ini bilmek içimi ezici bir huzursuzlukla çevreliyordu. "Akif Kandemir..." dedi hafifçe öksürüp sesini tazelerken. "Benim elimde."

Ekranını diğ erlerine doğ rultup, yaş lı adamın bir arabanın içinde, yanında başka adamlarla olan bir fotoğ rafını gösterdi. Nitekim Mathias da haberi almış olmalıydı, elindeki telefondan hararetli bir yazışmaya girişmişti.

"Tüm bunları... Ne zaman planladın?" dedi Lazarenko. Memnuniyetsizliğ i sesinin her zerresindeydi.

"İlk ikisi çok zor değ ildi," dedi Tekin. "Ama sonuncusu için çok uzun zamandır uğ raşıyorum."

Kısa bir an bana baktı. Arhavi'de kendi planı olduğ undan ama başarılı olup olmayacağını bilmediğ inden bahsetmişti. Hâlâ kafamda eksikler olsa da parçalar ş imdi yerine oturur gibiydi.

"Artık..." dedi Arhan Aziz lafa karışarak. "Güngör'ün fikrinin de sanırım bir önemi kalmadı." Bakışları sertleşmişti. "Zaten

patronun düşüncesi de Tekin'in aramızda olması yönündeydi."

"Neyse," dedi Tekin kestirip atar gibi. "Oylamanızı bensiz yaparsınız. Ben de aranıza katılıp katılmayacağım ile ilgili kararımı size bildiririm." Bana baktı. "Artık her şeyi konuştuğumuza göre..." diyerek oturduğu yerden ayaklandı. Ben de onun hareketini tekrarlayınca, Amerikalı'nın sesleri tarafımıza ulaştı.

"Biz orada olmasak da bir şampanya patlatın bari," dedi Amerikalı. "Tekin'in başarısını kutlamış kadar olalım."

Az önce Tekin tarafından hezimete uğrayan o değildi sanki. Yaman gerçekten de haklıydı, bu adamlar bir güç seviciydi. Güngör ise Lazarenko'nun eşliğiyle, az önce yaşananların etkisini üzerinden atamadan şampanya ile uğraşmaya girişmişti.

O sırada büyük odanın teras kapıları açıldı. Gecenin buzdan serinliği içeri dolarken, Tekin benim yanımdaydı. "Üşüdün mü?" diye sordu ama başımı iki yana salladım. Bir an önce gitmekten başka bir isteğim yoktu.

Teras kapısının eşigindeyken, Lazarenko yanımıza geldi. "Tekin!" dedi. Ses tonu sanki birbirlerinden çok hoşlanıyorlarmış gibi sakindi. "Şu büyükelçi cinayetini konuşamadık seninle."

"Gündem yoğundu. Konuşuruz," diyerek geçiştirdi Tekin.

"Aslında pek de konuşacak bir şey kalmadı gibi. Dava için Rusya'dan bir heyet geliyor," dedi Lazarenko. "Epey kalabalık. Türkiye'den de bir avukat bu heyete danışmanlık verecek. Buradaki Rus işadamları tarafından önerildi ismi." Boynunu ovuşturdu. "Belki tanıyorsundur."

"Kim?" diye sordu Tekin.

"Serdar Akdağ..."

İsmi duyduğum anda ne yazık ki tepkimi engelleyemedim. O ana kadar Lazarenko'ya odaklamadığım bakışlarım, ansızın yaşadığım şokun etkisiyle ona çevrildi. Nitekim o da tepkimden anlamış, Tekin'in yanıt vermesini bile beklemeden sözlerine devam etmişti.

"Anlaşılan Hazel Hanım tanıyor," dedi. Bakışlarında kısacık bir an zaferi andıran bir ışık yanıp sönse de hızla etkisini yitirdi.

Önce inkâr etmek aklımdan geçse de bu anlamsızdı. Maalesef verdiğim tepki yüzünden her şey apaçık ortadaydı. "Tanıyorum, evet," dedim hızla kabul ederek. Tekin'in sıkılan çenesinden ise kendisinin hoşlanmadığı biri olduğu anlaşılmıştı.

"İyi bir avukat mıdır?" diye sordu Lazarenko.

"Uzmanlık alanım hukuk değil," diye yanıtladım bir an bile düşünmeden. "O yüzden bu alandaki birini değerlendirecek yetkinliğim yok. O kadar önerildiyse, herhâlde öyledir."

"Çok yakın tanı mıyorsunuz şu durumda," diye ısrarcı oldu Lazarenko.

"Ne yapacaksın?" dedi Tekin tahammülsüz bir sesle. "Tanımış tanımamış, bu senin için neyi değiştirecek?"

"Bir şeyi değiştirmeyecek elbette. Bizim heyet bildiği şekilde çalışmaya devam edecek."

"Eeee? O zaman? Hazel'in söyleyeceklerinin de senin için bir önemi yok o hâlde!"

O âna kadar sessizliğini koruyan Mathias Langlois ansızın lafa karıştı. Sanki bir şey yakalamış gibi kurnazdı bakışları. "Tekin, Hazel Hanım konusunda biraz tahammülsüz anlaşılan," dedi pis bir gülüşle. Aklınca az önceki yenilgisinin intikamındaydı. "Oysa biz yakın zamanda birlikte bizi ağırlarsınız diye düşünmüştük."

Amerikalı bulunduğu soyut kareden hemen lafa atıldı. Kendisi burada değildi ama her konuda eli kolu vardı. "Evet," diye devam etti. "Bir sonraki, senin de bildiğin toplantımıza henüz vakit var. Sen aramıza katılmadan önce, bizi evinde ağırlamanı isteriz."

"Eğer aranıza katılmaya karar verirsem ağırlarım," dedi Tekin.

"Hangi evinde?" diye sordu İngiliz.

"Burada. Ankara'da."

"Biz Arhavi'deki evini düşünmüştük," diye devam etti Amerikalı. "Ve elbette, Hazel Hanım'ın da orada olmasını çok isteriz."

"Hazel'in orada işi yok!" dedi Tekin. Fakat eşzamanlı olarak kulaklıklardan Cesur'un sesi geldi.

"Tekin!"

Tekin hiç umursamadan devam etti. "Çok misafir olmak istiyorsanız ben ağırlarım."

Cesur susunca bu kez Yaman'ın sesi duyuldu kulaklıklarda. "Bu hiç iyi olmadı," derken sanki adamlardan gelecek bir sonraki hamleyi çok iyi biliyordu.

"Anlaşılan," dedi Güngör Bey pişkin pişkin sırtarak. Görünen o ki tüm güç Tekin'e geçince korkmuştu ama yine de bir yerlerden bir koz yakalamaya çalışıyordu. "Hazel, Tekin'in zaafı. Zaten Nilgün'den de almıştım haberini ama... İnanmamıştım."

Çalışma odasında numaradan basılmamızdan söz ediyordu. Yalnızca yakalanmamak uğruna gözler önüne serdiğimiz o kare, şimdi bir silahın namlusu gibi Tekin'e dönmüştü; benim üzerimden verilen gözdağıyla uğraşmak zorunda kalıyordu.

Lafa girerek *Sorun değil. Ben de katılabilirim!* demek üzere ağzımı açmıştım ki Tekin'in uyarı dolu bakışıyla susmak zorunda kaldım. Ağzından tek kelime çıkmamıştı ama ben mesajı çok iyi almıştım. Oysa sadece planlarının benim yüzümden herhangi bir şekilde altüst olmasını engellemeyi amaçlamıştım.

"Bunu öğrendiğimiz iyi oldu," dedi ansızın Fransız. Fakat bu ne yazık ki hayatının hatası oldu. Davete silahsız katılma şartı vardı fakat anlaşılan bu Tekin için herhangi bir sorun teşkil etmiyordu. Fransız'ın yakasına yapıştı ve bir eliyle boynundan tutup başını köşkün tam karşısındaki ağaçlık alana çevirmesini sağladı. Her şey odanın hemen önündeki terasta gerçekleşiyordu.

"Şuraya iyi bak!" diye tısladı Tekin dişlerinin arasından. "Ne görüyorsun?"

"Hi-hiçbir şey!" diye fısıldadı Fransız.

"Eğitimsizsin çünkü. Eğer bu örgüt için yeterli donanımın olsaydı, orada bir keskin nişancı ordusunun konumlandığını çok iyi bilirdin."

"Ke-keskin nişancı mı?"

"Aynen!" dedi Tekin tek solukta. "Keskin nişancı!" Bahsettiği adamlardan yalnızca biri çok kısacık bir an kocaman ağaçların arasından sıyrılıp elinde silahıyla kendini belli ettiğinde dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Fakat Tekin durmadı. Anlaşılan Fransız, akşamın başından beri uğraşarak nihayet damarına basmıştı. "Bir daha!" dedi Tekin delibozuk bir öfkeyle. "Beni, yanımdaki kadın üzerinden tehdit etmeye kalkarsan... Seninle birlikte bütün ailenin Tekin Bozboran'la tanışmasını sağlarım." Fransız cevap vermeyince adamı sarstı. "Duydun mu beni?"

Lazarenko Tekin'in omzuna dokundu. "Duydu bence!" dedi sanki her şeyi kendisi başlatmamış gibi.

Fakat Tekin henüz adamın yakasından ellerini çekemedi. Güngör Bey yanıma geldi, elinde bir şampanya şişesi tutuyordu. Ve zaten her ne oluyorsa, o andan sonra oldu.

"Bu gece gereksiz düşmanlıklar doğmasına izin vermeyelim," dedi Lazarenko. Ortamı yumuşatmaya, Tekin'i karşısına almamaya çalışıyordu.

Fransız nihayet Tekin'in ellerinden kurtuldu. Öksürerek bir köşeye ilerledi. Ekrandaki üç kişi hâlâ bağlantılarını sonlandırmamışlardı, olan biteni izlemekle meşgullerdi.

Bense bir an önce her şeyin bitmesini ve çekip gitmeyi umuyordum içten içe. Fakat o anda yaşananlar, insanın ne istediğine dikkat etmesi gerektiğinin kanıtı gibiydi.

Tekin'in adamlarının konumlandığı yerin tam tersinden bir adamın fırlayışı, aynı saniyelerde gerçekleşti. Adamın elinde bir silah vardı, hemen yan yana olduğum Güngör Bıçakçı'ya doğrultulmuştu.

Korumalardan biri, "Dikkat edin!" diye bağırdı.

Tekin ise adamı gördüğü anda, "Hazel!" diye kükreyip üzerime kapandı fakat ne yazık ki olan Güngör Bey'e oldu.

Silahın namlusundan kurtulan tek kurşun, Güngör Bıçakçı'nın omzunu sıyırıp geçtiğinde adamın ağzından acı dolu bir inleme çıktı. Görünen o ki dedem bahsettiği saldırıyı engellemeyi başaramamıştı. Fakat bu olayın hemen yanı başımda gerçekleşme ihtimali benim de tahminlerimin dışındaydı.

Herkesin korumaları doluşmuştu terasa, içlerinden biri silahlı adamı yaka paça zapt etmeye çalışıyordu. Nilgün Hanım ise kocasının yanı başındaydı, ismini sayıklayıp duruyordu.

O sırada Tekin, "İyi misin?" diye sordu.

Değildim. Âdeta şoka girmiş gibiydim ama sersem gibi yalnızca başımı sallayabildim.

Vücudumun titrediğini anladığı için olsa gerek, seri bir hareketle üzerindeki smokinin ceketini çıkardı ve hızla omuzlarıma attı. Elimden tutup, binaya yeniden girmemize gerek kalmadan bizi arabalara götürecek teras merdivenlerine ilerletti. Tekin'in adamlarının bir kısmı bizim etrafımızı sarmış, bir kısmı da arabaları çalışır hâle getirmişlerdi.

Koşar adımlarla Tekin'in kendi arabasına, gri Aston Martin'e yanaştık. Binmek üzereyken yanıma telaşla Cesur geldi.

"Tekin bu arabayla gidemezsiniz, saçmalama!" dedi. Tekin'in yararını düşündüğünün o anda farkına varmıştım ama üslubu o denli yanıltıcı ki yine geri tepmişti.

"Sana mı soracağım ne yapacağımı?" diye sordu Tekin. "Çekil!" deyip Cesur'u uzaklaştırdı.

Beni yolcu koltuğuna oturttu ve yalnızca saniyeler sonra şoför koltuğunda yerini aldı. Kucağımdaki küçük çantama sıkı sıkı sarılmışken, az önce yaşadığım şokun yarattığı titreme artmıştı.

Tekin motoru çalıştırıp araba tüm hızıyla kilometreleri yutmaya başladığında, önümüzde Tekin'in konvoyunun bir kısmı, arkamızda ise kalanı vardı ve bizi neredeyse ablukaya almışlardı.

Tekin bir kez daha, "İyi misin?" diye sordu.

Derin nefeslerle kendimi sakinleştirmeye çalışmam biraz işe yarar gibi olunca, sözcükler nihayet dudaklarımdan kurtuldu.

"İyiyim," dedim neredeyse soluk soluğa. "Güngör Bey miydi hedefteki?"

"Umarım öyledir," dedi Tekin hiç tereddüt etmeden. Bakışları bir yolda, bir benim üzerimdeydi. Fakat o, şoku çabuk atlatmıştı. Beş ya da on dakika yol gidip benim evime neredeyse yaklaştığımız sırada, arabanın ön paneline koyduğu telefonundan Cihan'ı arayışı fazlasıyla hızlı gerçekleşmişti.

Birkaç çalışta Cihan telefonu açtığında, Tekin'in dudaklarından hiç beklemediğim bir isim firar etti. "Serdar Akdağ ile ilgili araştırma ne alemde?"

Gözlerim şokla açılmışken, dikkatim yalnızca işittiklerimdeydi.

Cihan, "Devam ediyor, abi. Başka bir isteğin mi var?"

"Evet," dedi Tekin tek solukta. "Adresini bulun! Derhâl!"

Tekin telefonu kapatır kapatmaz ben panikle ona döndüm. "Saçmalama!" dedim içimi kaplayan bir korkuyla. "Ne yapacaksın Serdar'ı?" derken titreyen ellerimi, bacaklarımı örten kumaşa gömdüm.

"Eğer senin başına gelenlerde başından beri parmağı varsa..." dedi Tekin delirmiş gibi. "Hiç acımam! Sağ bırakmam o herifi!"

O anda deli gibi korktum. Serdar için değildi korkum ama birilerinin benim yüzümden can yakmasını ya da benim uğruma canının yanmasını istemiyordum. Üstelik... Tekin'in zaafı olarak anılmak da hoşuma gitmemişti ve aramızda sandıkları gibi bir şey yokken böyle görülmeyi de reddediyordum. Başka şartlarda olsak bu hoşuma gider, hatta gururumu okşardı belki ama o anda bunun yalnızca Tekin'e zarar vereceğini öngörebiliyordum.

"Zaaflar... Bir erkeği yücelttiği gibi, ona diz çöktürebilir de!" demişti babam bir keresinde. Bizim durumumuzda ben

yalnızca Tekin'in hedeflerini bozuyordum. İstemiyordum bunu ve Tekin'in de bunu fark edebilmesi için ne gerekirse yapacağımı biliyordum.

"Zaafınmışım gibi görüyorlar beni!" diye bağırdım daha fazla dayanamayarak. "Fikrimi sordun mu bana? Ben kimsenin zaafı falan olmak istiyor muyum acaba?"

"Bu konuda ne istediğinle değil, hayatta olmanla ilgileniyorum, Hazel!"

Duyduklarımın âdeta burnumdan soludum. "Oldu olacak elinde hiçbir kanıtın yokken öldür Serdar'ı!" dedim dişlerimin arasından. "Hatta Mladenov üzerinde denediğin o yaratıcı teknikleri denersin!"

Sözler ağızımdan çıktığı anda geri almak istedim ama imkânsızdı. O fotoğrafları gördüğümü belli etmenin daha uygunsuz bir ânı olamazdı. Nitekim söylediklerim Tekin'in dikkatinden de kaçmamış olacak ki son hızıyla giden arabanın aniden frenine bastı. Lastiklerin asfaltta çıkardığı ses gecenin sessizliğini yırtarken, benim dudaklarımdan da ani duruşumuzun etkisiyle küçük bir çığlık fırladı. Tekin'in bakışlarındaysa yalnızca öfkeyle tutuşan alevler vardı.

"Anlamadım?" diye tısladı. "Sen... Mladenov'un ne şekilde öldüğünü nereden biliyorsun?" Saniyeler boyu sessiz olmama katlanamamış olmalı ki neredeyse kükreyerek sorusunu tekrarladı. "Sana soruyorum, Hazel! Nereden biliyorsun?"

"Gördüm çünkü!" diye bağırdım daha fazla dayanamadan. "Fotoğraflarını gördüm!"

"Nerede gördün?" dedi sesini hiç alçaltmadan. Cevap sürem uzadığı anda ise elini bana uzattı ve "Telefonunu ver!" diye hırladı.

"Hayır," dedim ama beni dinlememeye kararlıydı.

"Telefonunu ver dedim, Hazel!" İnat etmeye devam edince kendi telefonuna sarıldı. "Beni illaki telefonuna gizlice bakmaya zorlayacaksın, değil mi?" dedi. Sesi sabırsız, tekinsiz ve ürkütücü bir karanlıkla kaplıydı. Ancak ne yazık ki tehdidiyle direncimi sonlandırmayı da başarmıştı.

"Tamam, al!" diye başırıp çantamdan hışımla telefonumu çıkardım. Galerimdeki fotoğrafları bulur bulmaz telefonumu avucuna bıraktım. Saniyelik bir bakış attıktan sonra telefonumda bir şeyler yaptı ve ben engel olamadan fotoğrafların kaynağına, yani WhatsApp yazışmasına ulaştı.

"Seni tehdit eden herif mi gönderdi bunları?" diye sordu. Sözler dişlerinin arasından cehennemi andıran bir sesle çıkmıştı.

"Evet," diye yanıtladım.

"Ne zaman oldu bu?"

"Toplantıya senin yanına gelmeden hemen önce!"

Gözlerini tahammülsüzce kapatıp açtı. "Taksit taksit anlatma şunu, Hazel!"

"nce onu gördüğümü sandım," dedim çarçabuk. "Salonda... Tam peşinden gidecekken telefonuma mesajla bu fotoğraflar geldi. Sonra ben daha onları sindiremeden aradı."

"Ve sen bunları bana şimdi mi anlatıyorsun?" dedi dizginsiz bir hiddetle.

"Toplantıdaydın!" diye cevapladım onu. "Ya ne yapsaydım?"

"Sikerim toplantısını! O herif salonda elini kolunu sallayarak gezmış, sen kalkmış bana toplantı diyorsun!" Elini saçlarının arasına daldırıp çekiştirdi. "Delireceğim ya! Delirteceksin beni!"

"Delirmişsin zaten. Serdar'ın böyle ustaca bir planı yapabileceğine inanmandan belli!"

"Sence masum mu?" diye bağırdı elini direksiyona geçirerek. "Atina'da başına gelmeyen kalmıyor. Orada olduğunu bilenlerden biri Serdar! Büyükelçi cinayeti araştırılıyor, Rus hkmetine buradan bir avukat yardım ediyor. Kim? Serdar? Masum mu bu herif sence? Bu denk gelişlerin hepsi bir tesadüf m?"

"Masum olduğunu iddia etmiyorum," diye bağırdım. "Ama bu kadar akıllı değil, anlıyor musun? Bunca kötülük, inanılmaz kurnaz bir zekâ gerektiriyor."

"İyi!" dedi Tekin bir nebze bile sakinleşmeden. "Ben de sana o herifin nasıl bir çakal olduğunu kanıtlayacağım işte!"

"Hangi yolla?" diye sordum. "Konuşarak değil herhâlde!"

"Ne sanıyordun, Hazel?" diye kükredi. Bu seferki az öncekilerden farklıydı, bakışlarına kaynağını kestiremediğim bir gazap yerleşmişti. "Benim nasıl bir adam olduğumu sanıyordun? Çocuk oyunu mu bu? Arhavi'ye geldiğinde bilmiyor muydun neye bulaştığını? Seni başındaki beladan illegal yollarla kurtarmam için gelmedin mi bana? Şimdi kalkmış benim yöntemlerimi mi sorguluyorsun?"

"Biliyordum," dedim. Sesimin tonu biraz düşmüştü ama öfkem kaybolmamıştı. "Ama o seni tanımadan önceydi. Şimdiyse..."

"Beni zaten tanı mıyorsun!" diye çarptı gerçeği suratıma. "Benimle ilgili hiçbir halt bildiğin yok!"

Evimin iki yüz metre kadar yakınında olduğumuzu fark ettiğim an söyledikleriyle tepem attı. "Doğru! Bilmiyormuşum," diye bağırdım. "Ben sandım ki-" dedim ama sözlerime devam etmeyecektim. Bir an bile düşünmeden arabanın kapısını açıp dışarı fırladım.

Omzumda onun ceketini, elimde telefonumla çantam, elbisemin kumaşı bacaklarıma dolana dolana yürümeye çalıştım. Sertçe kapanan araba kapısını işittiğim anda ise peşimden geldiğini anladım.

"Sen ne sandın?" diye bağırdı arkamdan neredeyse koşar adımlarla yaklaştığını duyduğumda. Kolumu tutan elle ise saçlarım rüzgârda savrularak ona doğru dönmek zorunda kaldım.

Hareket anıydı. Bu şekilde olması, muhtemelen kimse tarafından öngörülemezdi. Fakat hızlı dönüşümün, bir de üzerine ayağımdaki yüksek topukluların etkisiyle yüzlerimiz öyle yakın bir şekilde karşı karşıya geldi ki aradaki mesafeden bir nefes bile geçemezdi. Üstelik... Burunlarımızla dudaklarımızın belki bir saliselik kısacık bir zaman diliminde birbirine sürttüğünü hissetmek, ikimizi de neredeyse uçurumun kıyısına itmişti.

Tekin, uçurumun kenarından, "Siktir!" diye h rlayarak kurtulabilmişti. Benimse tüm vücudum artık so ukla alakası olmayan bir sebepten titrese de h r nli ım yerli yerindeydi. Ufacık bir adım geriledim. Bunu sezmiş olmalı ki "Ne sandın?" dedi. Birkaç saniye önce sesine sinen hiddet, kısa bir an yatışmış gibiydi.

Bir sıcak çatışmaydı o anda aramızdaki. Belki de bir savaştı. Benimse aklımda iki şey vardı. Birisi az önce yaşanan o küçük temas, di eriyse Tekin'in hayatında meydana gelebilecek fırtınalardı.

"Barbarın tekisin!" diye cevap verdim anın büyüsünden sıyrılmaya çalışarak. "Hiçbir şey sandı ım yok! Oldu mu?"

"Söz konusu sensen, benden sakın nazik davranmamı bekleme!" Eli hâlâ bile imdeyken, beni biraz daha kendine çekti. "Ayrıca... Sen de hiçbir söz dinlemeyen, inat ının birisin!" dedi dişlerinin arasından.

" yleyim, evet!" diye diklendim. "Babamın adamlarıyla devam edeceğim," diye de inat ettim.

"Sikerler! Buna izin verecek değilim!" Yüzüme doğru e ildi. "Ben sana... Arhavi'deki otelde, benden söz vermemi isterken, ne cevap vermiştim?"

"Bir söz verdiysen tutarsın," dediğim anda o da devamını getirdi.

"Bir kez söz verdiysem, kimseyi yarı yolda bırakmam! Bu barbarın böyle prensipleri var! Kabullensen iyi olur!"

Bile imi onun tutuşundan sıyrıp hışımla çantamı açtım. "İyi! Al işte! Bak!" dedim içindeki buruşmuş k  ıdı ortaya çıkarırken. Beyaz k  ıdı sinirle onun avucuna bıraktım. "Benim de tek derdim bu k  ıtta yazanlar!" diye ba ırdım. "Bu söz dinlemeyen inat ının da bu k  ıtta yazanlar gibi korkuları var. Sen de bunu kabullensen iyi olur!"

Kısa bir süre k  ıtta yazanları okuduktan sonra, kaşları çatıldı, çenesi kasıldı, kor bakışları ise neredeyse cehennem ateşi gibi harlandı. "İyi!" diye kükredi  det . "Bu sikti imin k  ıdında yazanların yanlış olduğunu kanıtlayayım o zaman sana!"

Bir sıcak çatışmaydı o anda aramızdaki. Belki de bir savaşı. Üstelik ikimiz de aynı cephede savaşıyorduk, yalnızca amaçlarımız farklıydı.

Ben bir şey söyleyemeden çatışma arkamızdan gelen sesle kesildi. "Hazel!" diye seslendi biri. Benim için tanıdık seslerden biriydi ve o anda Tekin'le aramızdaki hiddet tüten gerilim için âdeta bir ateşkeşti.

Başımı çevirdim hızla. Evimin kapısının önüne baktım. İnce bir silüet, elinde bavuluyla oradaydı. "Lila?" diye fısıldadıktan hemen sonra, Tekin'e döndüm. Bir şey söylemesini, hatta gitmemesini diliyordum ama içten içe onun daima kendi yolundan ilerleyeceğini de biliyordum. Üstelik... İkimizin de kâğıtta yazan apayrı satırlardan bahsettiğimizin farkında değildim henüz. Anlayacaktım elbette ama o anda aklım yalnızca benim yüzümden planlarının, hedeflerinin zarar görmemesine odaklıyken, arabasına hışımla binip evin önünden gazı kökleyerek geçişini alıngan bir öfkeyle izliyordum.

□□□

Eveeeet... Bir sürü gizem eklendi ve hepsi de gelecek bölümlere hizmet ediyor. Dolayısıyla kafanızda oluşan soru işaretlerinin hepsi benim tarafımda cevaplı. Siz yalnızca arkanıza yaslanın... □

Bölümdeki her bir sahneyle ilgili buraya yazabilirsiniz... □

Bu bölümün ışığında, gelecek bölümlerle ilgili yeni teorilerinizi duymayı isterim. □

Hem bu bölümde hem de önceki bölümlerde yıldıza bastıysak, yeni bölümde görüşmek üzere. □ Hepinizi kocaman öpüyorum. □

Instagram ve Twitter'da aktifim. Sosyal medya hesaplarımı takip edebilirsiniz. □

Instagram: @ burcubuyukyildizz

Twitter: @ burcubykyldz

Tiktok: @ burcubuyukyildiz

Instagram: @ arhaviliofficial

Twitter: @ arhavailiserisi
Tiktok: @ arhaviliofficial

12. BÖLÜM

Buraya bölümü okuduğumuz tarihi yazalım mı? □

Canım Arhavili ailem, biz geldik. □ Siz bu bölümü okumayı bitirdiğinizde, muhtemelen gece yarısından sonraki 2-3 saat içinde 13. Bölüm de gelmiş olacak. Bildirimlerinizi kontrol etmeyi unutmayın. □ Wattpad'de sorun olduğu söylendi, unarım yoktur. Buraya yorum bırakarak test edebiliriz□

Desteyiniz en büyük motivasyonum. Bu yüzden sizden ricam, eğer severek okuyorsanız tüm bölümlerden oylarınızı ve bolca satır yorumlarınızı esirgememeniz... □ Emin olun, hepsi beni çok çok mutlu ediyor. □ Ve ayrıca bize Instagram, Tiktok ve Twitter paylaşımlarınızla destek olabilirsiniz. Hepsinde #Arhavili etiketini takip ediyorum. □

Hepinizi çok seviyorum. Yorumlarda buluşalım. □ Keyifli okumalar... □

□

12. BÖLÜM

♪♪ Bölüm Şarkıları:

Tarkan ~ Vazgeçemem

□

06 TKN 68 plakalı gri Aston Martin'in ışıkları, önümdeki ağaçlı yolun sonunda ansızın kayboldu. Zihnim o anda ne ayağımı yere sinirle vurduğumu fark ediyor ne de bana doğru yaklaşan adım seslerini duyuyordu.

Gözlerim tüm görüntüleri usul usul geri sardı ve en nihayetinde az önce aracın hareketlendiği noktada durdu.

Hafızamda daha geri gitmeye cesaretim yoktu; çünkü dudaklarım yalnızca ani bir hareketten doğan o belli belirsiz

sürtünmenin etkisiyle hâlâ yanıyordu.

Duruşumu dikleştirdim; çünkü göğsüme küskün bir ağırlık çökmüştü.

Dudaklarımı sertçe ısırdım; çünkü beni dinlemeyen bir adamın ardından endişe olduğunu kabullenemediğim bir hisle bakarken, kalbim düzensiz bir ritimde atıyordu.

Tüm o yakınlığımıza rağmen nasıl kolayca toparlanıp gidebildiğini düşünmekse, yeniden öfkemi kuşanmama neden oluyordu.

Dişlediğim dudaklarımı serbest bırakıp, kulağımdaki beni rahatsız eden kulaklığı fırlatıp yere attım. "Seni düşünende kabahat zaten! Öküz!" diye söylendiğim sırada, kolumdaki dokunuş beni hazırlıksız yakalayıp sıçrattı. Aynı saniyelerde bakışlarım, az önce tozu dumana katarak önümden geçen arabanın, asfaltta bıraktığı izlerden güçlükle ayrıldı. Fakat aklım için aynı şeyi söylemek zordu, sanki Tekin'in arabasında kilitli kalmıştı. İçimden bir ses "Sadece aklın mı?" diye fısıldadı ama neyse ki onu yok sayacak iradem vardı. Lila'nın evin önünden yanıma kadar gelişini dahi fark etmeyişimin başka nedeni olmasa da inkâra sığınmak şimdilik daha kolaydı.

"İyi misin?" diye sordu Lila. Gözlerinde dikkat, merak ve bir parça da endişe vardı.

Derin bir nefes alarak, "İyiyim," diye yanıtladım. Henüz az önce yaşananların etkisinden kurtulamamıştım ama yine de gülümsemeye çalıştım. "Sen nereden çıktın böyle?" diye mırıldandım nihayet silkelenip ona sımsıkı sarılırken. Bu sırada evin önüne çıkan adamları görmüş, aralarında Cihan'ın da olduğunu son anda algılamıştım.

"Dayanamadım, geldim," dedi Lila zarif kolları beni sararken. "Merak ettim seni. Gözümle görmek istedim."

Olduğumuz yerde hafifçe sallanarak sarıldıktan saniyeler sonra birbirimizden uzaklaştık. Ben "Neden daha önce haber vermedin geleceğini?" diye sorarken, onun dikkatli bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

"Önemli bir geceydi senin için. Erken bitirmeni istemedim. Elias'ı aradım beni havaalanından alması için," dedi. "Sağ olsun, gelip aldı. Sen gelmeden hemen önce gitti. Adamlar nasılsa kapıda diye..."

Elias'ın evi yakındı. Fakat zaten çok genç, Tekin'in korumalarıyla kıyaslandığında da fazlaca çelimsizdi. Buralarda durmasının anlamı yoktu. Ama emindim ki anlaştığımız gibi, babama bilmesini istediğimiz şekilde rapor geçecekti.

Gerçi hissediyordum, bu yalanların da sonu yaklaşıyordu. Babamın adamları birkaç güne burada olurdu. O zaman ne yapacağımı bilmiyorum, Tekin'in varlığını nasıl açıklayacağımı kestiremiyordum. Artık her bir palavram boynuma dolanıyor, onlar hiçbir şekilde zarar görüp üzülmesinler diye giriştiğim bu macera gitgide boyumu aşıyordu.

"Elias o yüzden mi sordu ne zaman döneceğimi?" diye sordum. Fakat o beni onaylamak için başını salladığı sırada, Cihan'ın kulağındaki, muhtemelen Tekin'den emirler aldığı telefonu kapatıp yanımıza gelmesiyle konuşmamız yarım kaldı. Aynı anda caddede gürültülü bir motor sesi yükseldi fakat ben arkamı dönüp bakamadan Cihan konuştu.

"Hazel Hanım," dedi Cihan. "Bir isteğiniz olursa ben buradayım."

"Sağ ol, Cihan," deyip elbisemin eteklerini topladığım sırada, hemen ileriden tüm hızıyla bize yaklaşan arabayı gördüm. Plakasına baktım, oydu. Kaşlarım çatılırken, "Tekin geri geliyor," dedim engel olamadığım bir telaşla.

Lila'ya döndüğümde bana başını salladı. "Ben geçiyorum eve," dedi anlayışlı bir tavırla. "Belli ki zor bir gece oldu. Halledin siz konu her neyse."

"Tamam," deyip elimdeki, ev anahtarımın da içinde bulunduğu çantamla telefonumu Lila'ya verdim. Cihan Lila'nın bavuluna hızlıca atılıp eline aldığı anda ise gri Aston Martin sert bir fren yaparak tam önümde durdu.

Lila ile Cihan eve doğru ilerlerken, Tekin motoru çalışır hâlde bırakarak araçtan bir fırtına gibi indi. Neden geri

dönmüştü, bilmiyordum ama içimde bir yerler garip bir şekilde heyecanla hareketlendi. Belli etmedim tabii! Dinlemeden, arkasına bile bakmadan gidişi yeterince sinirlendirmişti beni. Fakat inkâr etmem imkânsızdı ki az önceki o küskün ağırlık göğsümü ansızın terk etmişti.

Kollarımı göğsümde bağlayıp duruşumu dikleştirdim. Bana doğru yürürken kaşları çatıktı, anlaşılan o ki az önceki sinirini atması o kadar kolay olmayacaktı.

"Bir şey mi oldu?" dedim dayanamadan. Sesim soğuktu ama içimde kabullenemediğim bir şeyler kaynıyordu. Onun bakışları da benim içimdeki sıcaklıktan farksızdı, alevden bir kamçı gibi üzerimde gezinerek değdiği yeri sanki yakıyordu.

Üzerimdeki cekete -onun ceketine- hafifçe sarındığım sırada bana iyice yaklaştı. Geniş omuzlarının gölgesi, tepemizdeki sokak lambasının etkisiyle üzerime düşerek beni âdeta çepeçevre sardı.

"Nilgün seni toplantıya ne diyerek çağırdı?" diye sordu ansızın. Duymayı beklediğim şey bu değildi. Henüz dakikalar önce Serdar üzerinden gelişen tartışmamızın peşine bu alakasız gelmişti.

Bakışlarımı ondan ayırmadan kısa bir an düşündüm. "Senin çağırdığını söyledi," dedim.

"Ve sen de öylece onu takip mi ettin?" diye sordu dişlerinin arasından. Sinirlendiği, sıkıldığı çenesinden apaçık belliydi.

"Evet," dedim ben de aynı şiddette bir sinirle. "Ama öyle sandığın gibi fütursuzca yapmadım bunu. Önlemimi almıştım."

"Öyle mi?" dedi bir elini cebine sokarak. Diğerini hafif bir alayla kıvrılan dudağına götürdü, başparmağını dudağına sürterek kaşıdı. "Merak ettim, nasıl bir önlem almıştın?"

Akılınca benimle alay ediyordu. Bu dünyaya dair tecrübesiz oluşumu yine tek fırsatında önüme seriyordu.

"Mesaj yazmıştım sana!" dedim dudaklarımı sinirle ısırarak. Şimdi düşününce, ne kadar da etkisiz bir önlemdi

bu! "Göndermeden öylece açık bekliyordu ekranda. Senin yanına götürmeseydi beni, hemen gönderecektim."

Dudaklarımı dişleye dişleye bakışlarımı ondan kaçırdım. Saniyeler geçti, bir şeyler söylemesini bekledim ama tek kelime duyamadım. En sonunda dayanamayıp yüzüne baktım. İfadesinde bir yerlerde, görmek istemediğim o küçümseyici tavrı aradım ama bulamadım. Aksine gördüklerimle dilim damağım kurur gibi olunca etkilenmemeye, etrafıma bir kalkan örmeye çalıştım.

Çok zordu. Hatta imkânsıza yakındı bu.

Bana bakıyordu. Gözleri milim milim yüzümde geziniyor; gözlerim, yanaklarım, saçlarım her bakışından nasibini alıyordu. Fakat o bakışların dudaklarımda bir duraksayışı vardı ki dakikalar öncesini bana hatırlatıyor ve daha fazlasını istememe neden oluyordu.

"NE? Ne münasebet?" dedim içimden kendi kendime. Böyle bir şey elbette ki istemiyordum. Yalnızca düşüncesiyle bile yanaklarımın ısındığını fark edince karanlıkta oluşumuza şükrettim. Ve hepsini zihnimden kovarak kendime çekidüzen vermeyi denedim.

"Eee?" dedim dayanamayarak. "Yöntemlerimi küçümsemeyecek misin?"

"Hayır," dedi hiç duraksamadan. "Seni asla küçümsemem. Bunu söylemiştim."

"Hııı tabii!" diye yükseldim. "Beğenmedin belli. İçinden dalga geçiyorsundur. Tek bir mesajla başıma gelebilme ihtimali olan bir tehlikeyi engellemeyi düşünmem komik geliyordur sana." Hızımı alamamış gibi saydırdıkça saydırdım. "Bana da öğret o zaman," dedim kendimi tutamadan. "Böyle dalga geçeceğine, öğret de bileyim."

Çenemi tutamayıp söylediklerim hoşuna gitmiş gibi baktı yüzüme. "Neyi?" diye sordu.

"Kendimi korumayı," dedim büyüsünden kaçmaya çalışır gibi. Ona hâlâ deli gibi kızgın olmam gerekiyordu. Fakat hissettiklerim âdeta bir rollercoaster gibiydi, hızına yetişilmiyordu. "Ne bileyim işte! Filmlerde falan öyle oluyor

ya..." Duraksadım. "Silah kullanmayı mesela," dedim ama bunda çok da kötü sayılmazdım.

"Öyle tabii! Tehditçinin ayağını aksak bırakmışsın," diye fısıldadı iç sesim ama bunu hızla yok saydım.

Bir an bile düşünmeden, "Gerek yok," deyişle çarçabuk âna döndüm. "Sen eline silah almayacaksın."

"O niyeymiş?" dedim. "Beceremez miyim?"

"Senin üstesinden gelemeyeceğin bir şey olduğunu düşünmüyorum, Hazel," dedi. Kaşları çatık, tavrı sertti. Yine sesinde bir emir tınısı, bir başına buyrukluğa, aksini kabul etmeyeceğini belli eden bir hava hakimdi. "Ama eline silah almayacaksın. Bu konuda kararım kesin."

"Allah Allah!" derken benimse tavrım asiydi. Benimle böyle konuştuğunda ortaya çıkan o inatçı yanımda, yine kontrolü ele almak üzereydi. "Bak, ben böyle sebep belirtmediğin kurallara hiç dayanmam. Hemen çığnemek isterim."

"Bilmez miyim?" dedi. Ses tonundan belli olduğu üzere bundan hiç hoşnut değildi. Ama sonraki sözleri, sanki değişmesi imkânsız bir gerçeği haykırır gibiydi. "Sebep mi istiyorsun?" diye sordu bana. "Ben varım çünkü. Ben canımı ortaya koymuşken, başka bir şeye ihtiyacın yok. Ne bir silaha... Ne de bir insana..."

İçimde ufacık bir yer vardı. İkna edilmeyi istiyor, *sen fırtına değilsin, ona zarar vermezsin* diye fısıldıyordu. Ve Tekin bu ses tonuyla, bu şekilde kendinden emin konuştukça ikna edilmek isteyen o yanımda durmadan kendini hatırlatıyordu.

"Bu sebebin aklıma yatması mı gerekiyor?" diye sordum.

"Yatmadı mı?"

"Yani... Bilemiyorum. Zaten babamın adamları gelecek demiştim," dedim. Dakikalar önceki konuşmamızı ona hatırlatmak ve nabzını ölçmek istemiştim. "Onlarla devam ederim büyük ihtimalle."

Alev alevdi bakışları. İçlerinde hükmedici bir öfke saklıydı. "Ben de sana sikerler demiştim!" diye tısladı. "Öyle bir şey asla olmayacak."

Bu tavrı hoşuma gitmişti ama yine de "İçinde bulunduğum durumu babamdan başka türlü saklayamam," diye karşıladım sözlerini.

"Biz de saklamayız o zaman," dedi. Tereddütsüzdü sesi.

"Nasıl yapacaktınız bunu?"

"Bir yolunu bulurum," dedi Tekin.

"Vazgeçmeyeceksin yani?" dedim. Sesimi sanki bundan çok da memnun değilmişim gibi bir tonda tutmaya çalıştım ama beceremedim. İçimdeki kıpırtının yansıması sesime de vurmuştu sanki, istesem de gizleyemedim.

"Vazgeçmeyeceğim," dedi ansızın. "Hâlâ anlayamadın mı bunu?" Bakışları dudaklarıma indi. Bir hatırlatıcı, bir akıl çelici gibiydi ifadesi. Yine dakikalar önceki o tek, ufacık teması aklımın tam orta yerine yerleştirmişti. Onun da aklında mıydı? O da daha fazlasını istemiş miydi?

"*Sen istedin yani?*" diye fısıldadı yeni yeni tanımaya başladığım o kadın yanımin sesi. Allah kahretsin ki bu konuda inkâra sığınmak gereksizdi. Ama neyse ki içimdeki çalkantıları gizlemek artık benim için bebek işiydi.

"İyi! Sen bilirsin," dedim.

Ben tepkimin dozunu düşürünce o da "Hem..." diye devam etti.

"Hem ne?"

"Bu gece gördüğün herkes şüpheli listemde yerini almışken, asla vazgeçemem."

Kaşları çatıldı. "O ne demek?"

"Nilgün neden çağırdı seni o toplantıya?" dedi. Sanki bu bir soru değil de tahmin yürütmem için söylenmiş bir cümleydi.

Omzumu silktim. "Ne bileyim? Düşünecek fırsat olmadı ki."

"O toplantıda yerin yoktu, Hazel. Dış dünyadan biri... Neden kendini ifşalamaktan deli gibi korkan o kadar adamın içine sokulsun?" Sakallarını hafifçe kaşıdı. Çatık kaşlarının altındaki bakışları hafifçe dalmıştı ama beyninin tüm hızıyla çalıştığı aşikârdı. "Bir şey var," dedi hemen ardından.

"Gözümün önünde sanki. Henüz göremiyorum ama... Elbet bulurum."

Kafam karışmıştı. "Nilgün belli bir kasıtle mı soktu yani beni toplantıya?"

"Elbette. Başta sebebinin seni zaafım olarak hepsinin önüne sürmek olduğunu düşündüm. Yansıtmaya çalıştıkları da buydu zaten," dedi Tekin. "Ama şimdi şu verdiğin not... Kafamı karıştırdı."

"Tükürükçü Tehditçi'nin notu mu?"

"Ne?" dedi Tekin şaşkın bir tavırla.

"Tükürükçü Tehditçi..." diye yineledim. "Ben taktım bu ismi. Konuşurken ara ara tükürüyor." Midem bulanınca yüzümü buruşturdum. "İğrenç birisi."

"Görüntüsüne dair ne biliyoruz?" dedi Tekin bu kez.

"Hiçbir şey," dedim dürüstçe. "Yüzünü hiç görmedim. Maskeliydi. Bu gece de yalnızca arkadan gördüm," diye devam ettim. "Uzun boylu. Pek cüsseli değil."

"Başka?" dedi devam etmemi ister gibi. "Dikkatini çeken başka bir şey?"

Güçlkle yutkundum. "Şey..." dedim kendimi ele vermemeye çalışarak. "Bir bacağı aksıyor yürürken."

Bu herhâlde Tekin'in çok da işine yarayan bir bilgi değildi. "Sesi peki?" dedi.

"Telefonla aradığında kendi sesini kullanmıyor zaten. Duyduğum ses hep mekanik."

İşittikleri yetmemişti ve hoşuna gitmeyen bir şeyler var gibiydi. Kısa bir süre düşündü ve en sonunda, "Ben tesadüflere inanmam, Hazel!" dedi. "Tıpkı Serdar şerefsizi konusunda tesadüflere inanmadığım gibi!"

Gözlerimi devirdim. "Serdar onu bu kadar yücelttiğini bilseydi, eminim gururdan omuzları kabarırdı," dedim alay eder gibi.

"Kabartacağım ben onun omuzlarını," dedi dişlerinin arasından öfkeyle. "Elime onunla ilgili kanıtları bir toplayayım, ecdadını sikeceğim onun. O zaman ikna

olursun." Ağzının içinde homurdandı. "Bu ara toplayacak çok kanıt, seni ikna edecek çok konu olacak anlaşılan."

Son söylediğini anlamamıştım ama zihnim aşırı doluydu, takılamadım. "O kadar eminsin yani bir şey bulabileceğinden?" diye sordum.

"Eminim," dedi. "Bu dünyanın içinde hiçbir şey tesadüf olamayacak kadar planlıdır." Kaşlarını sertçe çattı. "Hadi Serdar'ı geç!" dedi hiddetle. "Herkes aynı anda, aynı yerde! Ne tesadüf ki seni tehdit eden adam, benim gazeteci Akif Kandemir'le iletişime geçtiğimi ve onu ele geçirmemin başarısızlıkla sonuçlanacağını önceden biliyor." Gözlerine ansızın gazap çöktü. Güçlkle yutkundu. Bana baktı önce, sonra bakışlarını kaçırdı ama yine dayanamayıp gözlerini gözlerime odakladı. "Ve yine ne tesadüf ki," dedi boğuk sesiyle. "Mladenov'un ölümüyle ilgili fotoğraflara ulaşmış ve tüm detaylara da hâkim."

O fotoğrafları hatırlayınca bir an tüylerim ürperdi. Güç almak ister gibi omuzlarımdaki cekete sarındım iyice. Bu onun da dikkatinden kaçmamıştı ama anlam veremediğim garip bir ifade de kor gözlerinde yer edinmişti.

"Yani sen şimdi böyle söyleyince..." dedim dalgın dalgın. "Bana da pek tesadüf gibi gelmedi. Ama tahmin yürütemeyecek kadar da karışığım."

"Biliyorum," dedi. Kısa bir an da olsa yumuşamış gibiydi. "Emin ol, ben de henüz tüm ipuçlarını birbirine bağlamış değilim. Ama halledeceğim." Kolundaki şık saate baktı. "Gitmem lazım," diye belirtti.

"Nereye gideceksin?"

"Henüz belirsiz," diye geçiştirdi beni. "Birkaç alternatif var. Bir sıraya koyacağız bakalım."

"Serdar'ın peşine düşmeyeceksin herhâlde?"

"*Haksız mı?*" diye fısıldadı zihnimin mantıklı yanı.

Değildi. Farkındaydım; Serdar, isminin yanına şüphe çeken çok fazla madde ekletmişti. Fakat Tekin bundan daha önemli işlerle meşguldü ve zaten benim de en büyük çekincem bir mecburiyet, bir yük olarak görülmekti.

"Serdar'ın peşine düşmeme gerek yok," dedi çatık kaşlarının altından attığı sert bakışla. "Serdar beni atlatabilecek biri değil. İstedğim an onu elimle koymuş gibi bulurum zaten." Hemen ardından kendini dizginlemeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Görüşmem gereken başkaları var."

"Tamam," dedim. Zaten başka ne diyebilirdim? Yorgun görünüyordu ama her şey neredeyse kördüğüm hâlindeyken elimden de bir şey gelmezdi. "Lila geldi," diye devam ettim.

"Gördüm. Ne kadarını biliyor olanların?" diye sordu.

"Benimle ilgili olanları biliyor sadece o. Bu geceki adamları falan anlatmam. Merak etme."

"Aksini düşünmemiştim." Arabasına baktı. "Gidiyorum," dedi yeniden.

"Git," dedim ama sonra omzumdaki ceket aklıma geldi. "Aaa! Bir dakika!" Ceketini omzumdan çıkardım. "Ceketini al."

"Kalsın," dedi.

"Yok. Ben eve giriyorum zaten."

Ceketini elimden aldı, işaret parmağını yakasına geçirdi ve ceketini rahat bir tavırla omzuna attı. "Bir şey isterseniz, Cihan'a söylersin," dedi.

"Tamam," dedim başımı sallayarak.

"Görüşürüz," deyip başka bir şey söylemeden arabasına yöneldi. Arkasından seslenmek, dikkatli olmasını söylemek istedim ama kelimeler bir türlü dilimden dökülmedi. Ona kızgın olmam, o gizemli adamla konuştuklarına bilenmem, kinlenmem gerekmez miydi? Kızgındım gerçi. Ama kabul etmesi zor bir şekilde asıl kırgınlığım bana ağır gelendi.

Arabasına binmek üzereyken duraksadı, işaret parmağı yardımıyla omzunda taşıdığı ceketini indirdi, hızlı bir hareketle üzerine giydi. Tam o anda ceketin yakasını kokladığını görünce yüreğim ağzıma geldi. Sadece koklamakla da kalmamıştı, resmen soluklanmış gibiydi. Benim kokum muydu içine çektiği? Ceketine sinmiş miydi?

Bir an elim ayağım birbirine dolaşır gibi olunca daha fazla bekleyemedim orada. Adımlarım eve doğru hızlandı. Ben

bahçeden içeri girdiğimde Tekin de gazı kökleyip uzaklaşmıştı. Eve ulaştığım sırada aklımda aramızdaki bu savaşı andıran çekişme, göğsümde ise medceziri andıran dengesiz duygular vardı.

□

Eve girdiğimde Lila çoktan üzerindeki kabandan kurtulmuş, hatta çay suyunu bile koymuştu. Hiç beklemeden, az önce dışarıda yaşadığım o fırtınalı çalkantıyı geride bırakmaya çalışarak arkadaşıma sarıldım.

"Canım..." dedim. "İyi ki geldin. Çok özlemiştim."

"Ben de özledim, Heyzim!" * Gülerek sokuldu bana. Bu kızı çok seviyordum. "Çok uzun kalamayacağım ama," diye sözlerini sürdürdü. "Dönüş biletim pazartesi sabahına."

"Neden o kadar kısa?" diye hayıflandım.

"Ben bir garip köleyim. Ay pardon, stajyer hekimim, canım. Maalesef ancak bu kadar boşluk yaratabildim."

Ayağımdaki topukluları hızlı hamlelerle çözüp çıkardım. "Şu elbiseden kurtulayım da bir şeyler hazırlayalım," dedim Lila'ya.

"Babaannem bir sürü börek çörek gönderdi." Ocağı işaret etti. "Çay da koydum."

"Tamam. Ben üzerimi değiştireyim o zaman."

"Ay dur dur!" dedi telaşla. "Önce bir fotoğrafını çekeyim. Dudakları sinsi bir şekilde kıvrıldı. "Naz'a göndeririz."

Hâline dayanamayıp güldüm. "Var fotoğrafım, merak etme," dedim bu gece çekilenleri kastederek.

"Uuu! Heyecanlandım. Hadi, soyunup dökünelim o zaman."

Bavulunu aldı ve birlikte merdivenleri tırmanmaya başladık. Kızlar buraya geldiklerinde, her ne kadar evin içinde misafir odaları olsa da daima benim giyinme odamı kullanırdık.

Yatak odama girdiğimizde ben çoktan elbisemin fermuarına uzanmıştım. Fakat ne yazık ki onu tek başıma açamayacağımın da farkındaydım.

Giyinme odama adım attığımızda, "Fermuarımı açsana," dedim Lila'ya. Lila hiç ikiletmeden birkaç hamlede açtığında, aklım gecenin başında arabada yaşananlarla dolup taştı. Fakat kendime bunu düşünme fırsatı vermeden hemen silkelenip toparlandım. Hiç sırası değildi, şimdi yeniden o ânın yarattığı hislerle kuşatılamazdım. "Ben önce bir duşa girsem aslında," dedim bir şeylerden kaçarcasına. Suyun beni içimdeki bu hislerden de arındıracağına inanmıştım.

"İyi hadi gir sen," dedi Lila bavulundan çıkardığı krem rengi taytla, onun takımı olan crop atleti giyerken. "Ben de o sırada yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Elbisemin göğsünü düşmesin diye sıkıca tuttum. "Sen de girersin duşa istersen."

"Yatmadan önce girerim ben artık."

"Tamam," deyip banyoya yöneldim. "Ayaklarım ölmüş, bitmiş," dedim isyanla. "Çok rahatsızmış ayakkabılar. Elbiseye uysun diye işkence çektim resmen."

"Olsun değmiş," dedi Lila. Kendisi muhtemelen aramızdaki en kokoş ve renkli olanımızdı, o yüzden ondan farklı bir yanıt beklenmezdi. "Taş gibi olmuşsun," dedikten hemen sonra ekledi. "Dur ama bu konuyu aşağıda konuşacağız," dedi *boyunun ölçüsünü alacağım* der gibi. Kurtuluşumun olmayacağını bildiğimden hiç sesimi çıkarmadım. Onu geride bırakıp banyoya girerken, içeride arabada olanları düşünmemeye kararlıyım.

□

Verdiğim kararları uygulamakta çok da başarılı olamadığım, suyun altında geçirdiğim dakikalar boyu bu gece yaşananları düşünmemden belliydi. Neyse ki Lila da neden kırklanır gibi dakikalarca yıkandığımı merak etmemiştir.

Saçlarımı kuruttuktan sonra, üzerime lacivert renkte crop ve tayt takımı giyip aşağı indiğimde Lila çoktan yiyecek bir şeyler hazırlamıştı. Hatta benim bilgisayarımı açarak Naz'ı Facetime ile aramış, sohbete bile başlamıştı.

"Heh!" dedi Lila beni görür görmez. "Gündemimiz de geldi!"

"Nazo'm!" dedim masadaki bilgisayarın ekranına bir öpücük atarken. "Keşke sen de burada olsaydın."

"Offf! Keşke! Çok istedim şu anda!" Sarı saçlarını tepesinde dağınık bir topuzla topladı. "Ama sınavım var ya! Milim kımıldayamam."

"Ay ben size ne diyeceğim?" dedi Lila masaya geçerken. "Hava alanında aşırı uyuz olduğumuz birini gördüm. Tahmin edin bakalım kim?"

Naz dayanamayıp kıkırdadı. "Aşkım, bizim uyuz olduğumuz o kadar çok insan var ki. Liste uzun. Nasıl tahmin edelim?"

"Doğru diyorsun," dedi Lila. "Bizim de sınavımız buymuş. N'apalım? Herkes bizim kadar sevilesi olamaz."

Bu sefer dayanamayıp kıkırdayan ben oldum. "Eee? Kimi gördün? Merak ettim."

"Özge'yi!" diye yanıtladı pat diye. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı.

"lyyyyyy!" diye yükseldi Naz. "O seni gördü mü?"

"Görmez mi?" dedi Lila. "Ne kurnazdır o, bilmiyor musun?"

"Yarın boktan Instagram sayfası *HighSocietyMag*'da seni paylaşırsa şaşırmam," dedi Naz.

"Hiç şüphem yok," dedim ben de. "Takıntılı manyak."

Bahsettiğimiz Özge benim üniversiteden eski bir sınıf arkadaşımdı. Uzun bir süre yakındık ama sonra uzaklaşmıştık. O günden beridir de beni ve çevremi kendine takıntı hâline getirmiş, seneler önce Instagram'da açtığı magazin sayfasında defalarca haberimi yapmıştı.

Dakikalar boyu hep birlikte sohbet edip bir şeyler atıştırdık. Hatta Naz bile bize eşlik etmek için kendine yiyecek bir şeyler hazırladı. Lila buraya gelişini nasıl planladığından, Naz ne zaman Türkiye'ye gelmeyi düşündüğünden söz ettiği sırada son lokmamı da yutup arkama yaslandım.

"Çok yedik," dedim karnımı tutarak. Lila ve ekrandaki Naz da aynısını yaptı. Onların aksine, benim göbeğimde piercing vardı; isyankâr ergenliğimden kalmaydı. Bana ne söylenirse inadına tam tersini yaptığım o dönemlerin hatırlatıcısıydı. Son zamanlarda Artık kaç yaşına geldim, çıkarttırsam mı? diye geçiriyordum içimden. Ama yine son zamanlarda inat uğruna yaptıklarımı düşününce, aslında karakterim pek de değişime uğramamıştı. "Şu piercingi çıkarttıracağım ben galiba ya," dedim kararsız bir şekilde.

"Neden? Rahatsız mı ediyor?" diye sordu Naz.

"Yani..." dedim kararsızca. "Çok küçük zaten, öyle ağır acı falan yapmıyor ama... Ne bileyim?"

"Ha Karadenizli adama piercing uymaz diye düşünüyorsun o zaman sen," dedi Lila alay edercesine.

"Eyvaaahh! Kaçın kaçın!" diye bağırdım.

Cevap vermeden çarçabuk mutfağa tüyecektim ama gitmeme izin vermeden kolumdan tuttu.

"Dur bakalım! Nereye kaçıyorsun? Dökül her şeyi," dedi bakışlarımda yanıt ararken. Genelde birbirimizin ruh hâlini bir çırpıda anlardık. "Bir şeyler olmuş bu gece, belli." Gözleri kocaman açıldı. "Hihhhhh! Öpüştünüz mü yoksa?" diye sorup hemen ardından ekrandaki Naz'a baktı. "Naz! Sen de bir şey söylesene!"

"Ay hayır!" diye çıktım. "Ne öpüşmesi? Öpüşme falan yok." İkisi de O zaman ne var? der gibi tek kaşlarını kaldırdılar. "Tamam, anlatacağım. O kadar çok şey oldu ki bölünmesini istemiyorum. Önce halletmem gereken bir şey var."

Masada duran telefonumun saatine baktım. Gece yarısını geçmişti, unutmadan aklımdaki şeyi yapmalıyım. Ama önce, bu telefondan kurtulacaktım.

Dış kapının girişindeki dresuara doğru ilerleyip çekmecesini açtım. Çekmecedeki Hazar'ın bir süre önce benim için sipariş ettiği, kutusu açılmamış telefon vardı. Kargosu ulaşmadan Arhavi'ye gitmek zorunda kaldığım için var olan telefonumu ona aktarma fırsatı bulamamıştım.

Kutuyu açıp yepyeni telefonu çıkardım. Telefonuma her ne program yüklendiyse, buna da aktarılması riskini alamayacağım için yalnızca fotoğraflarımı icloud'dan indirmiş, kalan tüm uygulamaları ise manuel olarak yeniden yüklemeye başlamıştım. İşimi görecektik kadarını hallettiğimde Lila'ya baktım. O da güzel bir müzik açmıştı, yaptığı çayı yudumlayarak Naz'la sohbet ediyordu.

Önce hızla dedemin numarasını buldum rehberden. Merak içimde sıkışmıştı, hesabımı sormazsam uyuyamazdım. Sözde bu gece Güngör için planlanan olası suikast önlenenecekti fakat dedem Adem Poyrazoğlu her ne işler çeviriyorsa bunu önlemekte yetersiz kalmıştı.

Telefonu neredeyse otomatik mesaj sesini duyana kadar çaldırdım. Ama ne yazık ki yanıt yoktu. Hayal kırıklığıyla yüzüm düşse de kızların sohbete devam etmesini fırsat bilip aklımdaki diğer şeyi yaptım.

"Ömer'i aramam gerek," diye seslendim kızlara. Ettiğim ayıbı onlar da biliyorlardı.

Lila merakla bana baktı. "Geç olmadı mı?"

"Barda çalışıyorlar ya. Oradadır şimdi. Onun için geç değil yani."

Bu sefer de rehberden Ömer'i bulup aradım. Birkaç çalıştan sonra açılan telefon bana Ömer'in donuk sesini taşımıştı.

"Efendim?"

"Ömer, selam!" dedim mahcup bir şekilde. "Eve uğramışsın ama Elias bana söylemeyi unutmuş. Şimdi haberim oldu. Kusura bakma lütfen." Etraftan müzik sesleri gelince bir duraksadım. "Müsait değil miydin?" diye sordum. Telefonu açtığına göre molada falan olduğunu sanmıştım.

"Birazdan sahneye çıkacağız, Hazel," dedi tahammülsüz bir tonda. "Keman akordu yapıyorum. Müsait değilim." O zaman neden açmıştı? "Daha sonra arar mısın?" Bir an durdu. "Unutmazsan tabii."

Laf sokuyordu bana. Ama haklıydı. Çocuğu Arhavi'ye kadar çağırıp, sonra orada unutarak fazlasıyla ayıp etmişim zaten.

Altan almaktan başka bir şey yapamazdım.

"Yarın barda olacaksan uğrayayım yanına," dedim son çare.

"Sen bilirsin," dedikten sonra gürültüler arttı. "Sonra görüşürüz."

Ben "Görüşürüz," diye yanıtlar yanıtlamaz telefonu kapattı. Bunun etkisiyle asılan yüzümü henüz düzeltemeden telefonum yeniden çalmaya başladı. Ekranda Hazar'ın ismini gördüğüm anda, hiç düşünmeden parmağım açma tuşunda hafifçe kaydı.

Facetime'dan aradığı için birkaç saniye içinde ekranda Hazar'ın yüzü belirdi. "Hazar?" diye seslendim. Bu sırada Lila ve Naz da konuşmaya ara vermişlerdi. Naz hâlâ ekrandaydı ama herhâlde Hazar'ın aradığını duyar duymaz sessiz kalmayı seçmişlerdi.

"Ooooo Truvalı Helen! Nerelerdesin?" Kaliforniya'nın göz alıcı güneşinin altında parlayan koyu mavi gözlerini kıstı. "Evdeymişsin. Güzel," dedi tüm öküzlüğüyle. Simsiyah saçları dağılmış, birkaç tutamı alnına düşmüştü. Üzerinde beyaz keten bir gömlekle lacivert bir jean vardı. Deniz kenarındaydı, bir kafede oturuyordu. Uzun zamandır yalnızca telefonda konuştuğumuz için yüzünü görmek iyi gelmişti. Ama bunu belli etmedim tabii.

"Herhâlde evdeyim, Zadeğân!" ** dedim onun bana hitap ettiği isme sinirlendiğimi belli etmeden. "Nerede olacağım başka? Senin gibi Kaliforniyalarda sürtmüyoruz."

"Bak bak! Kültür mantarı! Hemen bir bakışta anladı nerede olduğumu." Gür saçlarını çapkın bir tavırla geriye attı, yanından geçen mini elbiseli kızlardan birini baştan ayağa süzdü. Gözlerimi devirdim. Hiç utanması yoktu. "N'apalım, kızım? Hayat bize güzel."

"Bir sene sonra İTÜ'den, *'Makine Mühendisliği Bölümü öğrencimiz Hazar Poyrazoğlu'nun okulumuzla ilişkisi kesilmiştir,'* belgesini aldığı anda da hayat sana güzel olur," dedim üniversitede altıncı senesinde oluşunu kastederek.

Bıkkın bir şekilde ofladı. "Çok uzun cümle kuruyorsun. Saniyesinde kafa açtın."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. O da bana aynı şekilde bir bakış attı. Küçükken de böyle yapardı. Ama o zaman alttan alan hep ben olurdum. Görünen o ki şimdilerde bu kalpsizin bana karşı birazcık da olsa yüreği yumuşamıştı. "Her şey yolunda mı?" diyerek ilk adımı attı.

"Yolunda," dedim hafifçe burnumu çekerek. Neden böyle duygulanmışım şimdi bu cehennem zebanisini görünce? "Özledin," diye fısıldadı iç sesim. İlk kez bu kadar uzak kalıyorduk birbirimizden, ne yazık ki bunu reddedemezdim. "Senin?"

"Benim de her şey yolunda."

"Ne zaman geliyorsun?"

Bakışlarını kaçırdı. "Biraz daha işim var."

"Ne bitmek bilmeyen işmiş bu ya?" diye patladım. "Ne yapıyorsun bunca zamandır orada?"

"Allah Allah!" diye üste çıktı. "İşimizde gücümüzdeyiz, kızım." Pis pis güldü. "Özledin mi yoksa beni? Oy abisini de özlermiş!"

"Ne abisi be? Üç dakika erken doğdun diye!" Çenemi hafifçe dikleştirdim. "Hem... Sen beni özlemedin mi?"

"Özlemişimdir belki biraz," dedi hödük.

"Doğum günümüze yetişir misin?" diye sordum dayanamayarak. Bana anlatmak istemediği şeyler vardı, bu gerçeği artık kavramıştım. Neler olduğunu deli gibi merak ediyordum ama ben de ondan tonla şey saklarken daha fazla hesap soramazdım. Yüz yüze konuşmalıydık. Çünkü yaptıklarımı öğrendiğinde köpüreceğinin çok net farkındaydım.

"Yetişmemem imkân dahilinde bile değil. Bilirsin."

"İyi bari," dedim rahatlayarak. İlk kez ayrı geçireceğimizden endişelenmişim. "Sevindim."

"Eeee? Ne yapıyorsun evde?" Bana anlamadığım garip bir bakış attı. "Elias'la çıkıyorsun değil mi dışarı?" diye sorduğunda, kısa bir an bir şey biliyor mu diye şüphey-

düştüm ama Hazar fevri ve sabırsızdı. Gerçekleri bilseydi asla kendini tutamaz, çoktan kapıma dayanırdı.

"Evet. Bir yere gittiğim yok zaten. Okul ve staj. O kadar." Telefonumun ekranını Lila'ya çevirdim. "Lila geldi. Onunla takılıyoruz."

"Ooooo! Bu ne ya? Neredeyse her ay gerçekleşen Şer İttifakı Tutulması mı?" Sırtışı genişledi. "Sarı belanız nerede? O yok mu?"

Telefonu masada duran bilgisayarına çevirdim. "O da online olarak aramızda," dedim gülererek.

"Aksini asla düşünmemiştim zaten." Kaşlarını çattı Naz'a. "Neredesin sen, sarı kafa?"

"New York'tayım tabii ki. Neden sordun?" dedi Naz.

"Bilmem. Uğrarım belki." Sinsi bir şekilde kirli sakallarını kaşdı Hazar. "Bu ihtimal seni biraz diken üstünde tutsun."

"Hiç çekemem seni," diye söylendi Naz. "Sakın kapımın önünden bile geçme. Kuzen falan dinlemem, abimin adamlarına engelleştiririm evime girişini."

Hazar sinsi sinsi sırıttı. "Abinin şu atlatmakta ustalaştığın adamlarından mı bahsediyorsun?"

"Hazar!" diye uyardı Naz onu. "İyi ki bir kaçırdım ağzımdan ya? Bak, bunu abime söylersen seni asla affetmem."

"Offf! Senin affın da çok umurumdaydı, Nazo!" Kendine bir sigara yaktı. Devamında bir şey söylemedi ama kimseye tek kelime anlatmayacağını Naz da farkındaydı. Tüm patavatsızlığına rağmen Hazar sağlam sır tutardı. Lila'ya döndü bu sefer. "Sen n'apıyorsun, doc? Okul nasıl? Köleliğe devam mı?"

"Maalesef. Pediyatri stajına başladım," dedi Lila bıkkın bir nefes alarak. Tıp Fakültesi'nde okuyordu. "Yani ölüm gibi bir şey ama kimse ölmüyor."

"Niye ya? Bebekler mebekler? Agucuk gugucuk?" diye dalga geçti Hazar.

"Hıııı tabii!" dedi Lila itiraz tonlamasıyla. "Bebekler ve çocuklar değil zaten sorun olan. Aileleri!"

Hazar oturduğu yerde hafifçe dikleşti, elindeki boşalmış kadehi karşısındaki birine uzattı ve bardağı dolu olarak geri aldı. "Sen yalnız değil misin?" dedim merakla.

Lila'yla ikimiz yan yana oturuyor, telefonun ekranından Hazar'a bakıyorduk. Fakat Hazar'ın telefonun ekranını ansızın döndürmesiyle hiç beklemediğimiz bir şey oldu.

"Yooo, yalnız değilim. Bro'm burada!" diyerek gösterdiği kişi tam karşımızda duruyordu. Bir diğer kuzenimiz Baran'dan başkası değildi bu.

"Yecüc ve Mecüc'ün ayrı olduklarını düşünmek hata olurdu zaten," dedim ikisinin yediklerinin içtiklerinin ayrı gitmeyişiyle dalga geçerek.

Baran rahat bir tavırla koltukta oturuyordu. Koyu renk saçları yine üç numaraydı, küpesi yine kulağındaydı, bir elinde sigara, diğerinde içki kadehi tutuyordu. Ayaklarını önündeki geniş sehpa uzattığı için siyah postalları görüş açımızdaydı, koyu gri tişörtünden kollarındaki dövmeleler belli oluyordu. Gözündeki güneş gözlüğü sayesinde ise nereye baktığı pek anlaşılmıyordu. Fakat Lila'nın hazırlıksız yakalanarak ekrandaki Baran'a bakakaldığı belliydi. Oysa birkaç saniye bile sürmemişti. Hızla yerinden kalkarak, "Ben bir kahve yapayım," demiş, ekranın görüş açısından hızla çekilmişti.

Hazar telefonu kendine çevirdiğinde, az önce esen soğuk rüzgârın şiddetini azaltmak için hemen atıldım. "İyi oldu aradığın," dedim Hazar'a. "Moralim düzeldi."

"Moralin mi bozuktu ki?" diye sordu Hazar.

"Ya Ömer'e ayıp etmiştim de biraz..." diye geveledim.

Tek kaşi merakla kalktı. "Hangi konuda?"

"Önemli değil," dedim. "Yani önemli de... Neyse işte. Haklı olarak soğuk davrandı şimdi bana."

"Ne dedi?"

"İşte konuşmak istemiştim. Kemanının akorduyla uğraşıyormuş, sonra arayacakmışım."

Hazar sigarasından derin bir nefes çektikten sonra cevabı yaptırdı. Ne yazık ki Ömer'den hazzetmiyordu. Zaten

düşününce, Hazar genel olarak yakınlarımız dışında insan sevmiyordu.

"Ben onun kemanının teline değen yayına sokayım! Bak bak triplere bak, amına koyayım!" diye söylendi. Gözlerimi devirdim. "Hayır, keman çalıyorsun da ne oluyor? Müslüm Gürses - Kısmetim Kapanmış introsunu mu çaldın, hayırdır yani?" Sinirle saçlarını geriye attı. "Sen de beni sinirlendirme, Hazel! Burnu sikinden büyük Ömer yarrak kafalısı için üzölmek de ne demek?"

"Öf tamam abart! Üzölmedim. Arkadaşım sonuçta."

"Sana âşık bir herifle, eğer sen de ona âşık değilsen arkadaş olmamalısın."

Böyle bilge bilge konuştuğı zaman onu boğasım geliyordu.

"Hangi çağın kanunu bu ya? Senin bir türlü çıkamadığın Orta Çağ'ın herhâlde. Çocuk böyle bir şeyi dile getirmedi bile ayrıca. Ne diyeceğim? Sen bana âşıksın gibi hissediyorum, o yüzden seninle arkadaş olamam mı? Daha ukala bir tavır olamaz yani," diye yanıtladım.

"Ben en azından Orta Çağ'dayım. Sen kendine Taş Devri'nden birini bul da o zaman göreyim seni." Tam cevap vermek için ağzımı açmışım ki tek kelime daha etmeme izin vermedi. "Neyse kapat, tamam," dedi ama Baran'ın ayaklandığını ekrandan gördüğüm için belli ki bu davranışı benimle ilgili değildi. "Hadi görüşürüz!" dedikten hemen sonra, yanıtlamamı bile beklemeden aramaya bir son verdi. Kim bilir neyin peşine düşeceklerdi?

Telefonu kapattıktan sonra yeni doldurduğu kahvesini yudumlayan Lila'ya baktım. Ardından bilgisayar ekranına döndüm. Naz elini dudaklarına kapatmıştı, gülüşünü zor tutuyordu.

Elimi salladım. "Tutma kendini, tutma!" dediğim anda Naz âdeta püskürdü.

"Burnu sikinden büyük nasıl bir küfür ya? Hahahahaha!"

Dayanamayıp kıkırdadım. "Hazar ve saçma sapan küfürleri işte!" dedim. "Salak ya!"

"Neyse..." dedi Naz, gülüşü hâlâ hafiflememişti. "Bu Tekin için geçerli değildir bence. Değil mi, Hazel?"

Bu sefer gülme sırası Lila'ya geçmişti. Üstelik onunki kıkırdama bile değildi, dudaklarından küçük bir kahkaha yükselmişti.

"Ben nereden bileyim?" dedim kızarıp bozarak. "El âlemin adamının..." Oturduğum yerde kıpırdandım. "...şeyini ya!"

"Arabası ne markaydı?" diye sordu Naz. Daldan dala atladığında bu kızın hızına yetişmek imkânsızdı. Şimdi araba ne alakaydı?

"Escalade..." dedim nedense Aston Martin'i hiçe sayarak. O dev gibi mağara adamı arabasını aslında içten içe seviyor olamazdım.

"Tamam! Tahmin yürütmek zor değil," dedi Naz çok iş bilirmiş gibi. "Şu yolladığın WhatsApp fotoğrafından gördüğüm kadarıyla, bir kere burnu... Bir Karadenizliye göre fazla düzgün." İşaret parmağını düşünür gibi çenesine koydu. "Bir de... Bilirsiniz işte. Hani şu..." dedi kaşlarını edepsiz edepsiz indirip kaldırarak. "Büyük arabalar ve erkekler arasındaki meşhur ilişkiyi... Ne kadar büyük araba... O kadar büyük..."

Lila'nın küçük kahkahası büyüdü, büyüdü, kocaman bir hâl aldı. Bense domates gibi kızarsam da ne yazık ki kendimi tutamadım. "İğrenç bir insansın!" dedim kahkahamı serbest bırakarak. "Yemin ediyorum, Hazar'ın dişi versiyonu olduğunu düşünüyorum bazen."

"Kan çekiyor, kan!" dedi Lila. Hemen ardından hızla gecenin kritiğinin yolunu açtı. "Eeee?" dedi Lila. "Anlat bakalım artık bu gece olanları. Çatladım meraktan."

"Hangi birinden başlayayım ki?" dedikten hemen sonra derin bir nefes alıp anlatmaya başladım. Arabada olanlar, davet, çalışma odası, gizlice duyduklarım, tehdit notu... Hepsi dilimden peşi sıra dökülünce resmen rahatladım. Fakat ikisinin de ilk dikkat ettiği şey tehdit mevzusuydu tabii. Az önceki neşeli duruşları bile değişmişti, tedirgin bakıyorlardı.

Oysa onlara ne bu gece tanıştığım o karanlık mafya konseyini ne de patlayan silahları anlatmıştım. Tehdit notunun Tekin'le ilgili olan kısmını ise kendime saklamıştım.

"Bok vardı geldin Ankara'ya!" dedi Lila sinirle.

"Başına gelmeyen kalmadı," diye onayladı Naz onu. Fakat benim de endişemi katladıklarını anlamış olacaklar ki Lila hemen usta bir manevrayla konuyu bambaşka bir noktaya taşıdı.

"Neyse... Tekin faktörü bir nebze hafifletiyor sana olan sinirimi."

"Allah Allah!" dedim ama bir yandan da ne düşündüğünü merak etmiştim. "Adamı görmedin bile," dedim ağzını arar gibi.

Koyu karamel rengi saçlarını savurdu. "Gönül gözümüz var çok şükür. İnsan sarrafıyım bebeğim ben. Bir bakışta şıp diye anlarım."

"O insan sarraflığın kendine de çalışıyor mu?" dedi Naz gülerek.

"Sus şimdi, karıştırma onu. Hem terzi kendi söküğünü dikemez." Lila bana döndü. "Ay ama ne boylu poslu adamdı!" dedi birkaç saniyeliğine de olsa dışarıda görüşünü kastederek. "Upuzun, devasa bir boy. Geniş omuzlar. Uçak pistini andıran bir sırt. Heybetli. Görkemli. Yemin ediyorum, tam senin kalemin ya!" Rahat bir tavırla koltukta bağdaş kurdu. "Nihayet seninle ilgili de durdu durdu turnayı gözünden vurdu diyebileceğiz."

"Başka kimin için dedik?" diye sordum.

"Henüz hiçbirimiz için maalesef," diye hayıflandı Lila. "İşte sen önümüzden yürü, kraliçe! Bizim de ayağımız alışsın."

"Geri zekâlı!" dedim gülerek. "Hem ne alakası var? Bizim yok öyle bir şeyimiz..." Bakışlarımı kaçırdım. "Aramızda yani. Yok öyle bir şey."

"Hııı aynen!" Lila'nın dudaklarına imalı bir gülüş yerleşti. "Bu gece için de hiç öyle özenmiyordun üstüne başına!"

"Aaa fotoğraf yok mu, Hazel?" diye sordu Naz.

Beni rahat bırakmayacaklarını bildiğimden, WhatsApp grubumuzdan bu geceki tüm fotoğrafları yolladım. Tek olduklarımın yanına, Tekin'le olanları da eklemeyi atlamadım. Ben bile inceleyememiştim henüz, neyse onlar kritik yaparken ben de iyice bir bakardım.

"Of Hazeeeeelll! Çok yakışmışsınız kızım, bu ne yaaa?" dedi Naz hevesle. "Yani ben ki esmer hiç sevmem, bilirsiniz. Ama yiğidi öldür, hakkını yeme. Adam cidden çok yakışıklı."

Ben yanıt vermeyince, Lila hemen atıldı. "Bizim kızımız da bir içim su valla," dedi fotoğraflara bakarken. "Böbreğine kadar açtığı yırtmaçla epey kaynar bir su olmuş gerçi."

"Ne var canım?" diye itiraz ettim. "Elime öyle... Bu elbise geldi. Bir daha nerede giyeceğim diye düşünüp giyiverdim işte. Elbiseye de anlam yükleyecek değiliz."

"Biz yüklemiyoruz ama o yüklemiştir belki," diye yanıtladı Naz. "Adamın akı uçmuştur, akı. Kimin olsa uçar tabii!"

"Kimin olsa uçar, evet. Öyle genel... Herhangi bir kadın da giyse bu elbiseyi, akıl uçurtur. Öyle bir elbise bu," dedim. Sözler ağzımdan bir çırpıda çıkıvermişti.

"He sen akı sadece sana ucsun istiyorsun?" diye sordu Lila.

"Ne alakası var! Bir şey istediğim yok benim," diye reddettim. "Hem... Bu kadar belanın içinde, sence buna vaktim mi var?"

"Saçma saçma konuşma, Hazel," dedi Naz. "Oldu. Başımız belada diye bütün hayatımızı da askıya alalım. Hoşlanıyorsan hoşlanıyorsundur. Bu ertelenecek bir şey mi?"

"Ne hoşlanması?" dedi Lila bilir kişi gibi. "Bana biraz aşk yoluna girilmiş gibi geldi." O bet sesiyle, *Şehirlere bombalar yağardı her gece, biz durmadan sevişirdik!* diye şarkı söylemeye başladı.

"Ne aşkı be? Ne aşkı?" dedim Pargalı İbrahim tonlamasıyla. "Âşık falan değilim. Beş günde aşk mı olur ayrıca? Saçmalamayın."

"İlk görüşte de olabilir. Neden olmasın?" dedi Lila. "Hem bence öylesi daha gerçekçi. Böyle şimşek gibi. Tutkulu."

Ateşli."

"Tutkulu, ateşli dedin, bak aklıma ne geldi?" dedim Lila'ya tripli bir ifadeyle. Hemen yerimden fırladım ve hızla merdivenleri tırmandım. Birkaç dakika sonra komodininin çekmecesinden malum erotik romanı almış, yeniden salona ulaşmıştım. "Senin oku oku diye başımın etini yediğin bu kitap yüzünden rezil kepaze oldum elin mafyasına." Geçen günkü görüntülü konuşmamızda onlara bu konudan bahsetmeyi atlamıştım.

Lila kitabı elimden aldı. "Uuuu... Güzel kitaptır bu." Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Nasıl rezil oldun?"

Hemen kitaptaki ilgili sayfayı açtım. "Şu sayfa yüzünden," dedim sinirle. "Bu sayfayı böyle çarşaf gibi açık bırakmışım. O da gördü." Silahı çekmeceye bırakırken gördüğü detayını atladım. Benim için daha fazla endişelenmelerini istemiyordum.

"E ayraç kullansaydın, canım," dedi Lila ukala ukala. Sonra sayfada yazanları okumaya koyuldu. Başını bir sağa bir sola eğdi. Düşünür gibi dudaklarını dişledi. "Yani..." dedi hemen sonrasında. "Anatomik olarak pek mümkün bir pozisyon değil tabii ama... İnsan kitaplarda böyle şeylerin imkânsızlığına bakmıyor pek. Seksiymiş. Unutmuşum ben bu Edward'la Veronica'yı. Bir ara re-read yapayım."

"Of ben ne diyorum, sen ne diyorsun Liloş?" diye söylendim.

"Ben senin ne dediğini çok iyi anladım, canım! Sen bu herif sana toy moy dedi diye bilendin. Sonra arabada yaşadıklarınızın üzerine bir de şu gizemli adamla konuştuklarını duydun. E zaten sonuçta sadece yardım istemek için gitmiştin adama. Şimdi hiç kapılmak falan istemiyorsun," diyerek durumu özetledi. Bu kadar basit değildi tabii. Ama yine de başımı sallayarak onay verdim.

"Neyse işte! Olaylar bunlar. Serdar'ın peşine de düşecek gibi," dedim. Bir esneme bastırdı ama uyumamın kolay olmayacağını bilincindeydim.

"Haksız sayılmaz. Düşün peşine. Biz hafife almışız o sümsüğü. Varsa bir falsosu, çıksın ortaya," dedi Lila. Aslında konuşacak çok şey vardı, sohbetlerimiz normalde bu kadarla kalmazdı. Her şey tüm inciği cıncığıyla masaya yatardı. Ama benim yorgun olduğum herhâlde ikisinin de dikkatinden kaçmamıştı. "Uyuyalım artık. Daha çok vakit var, konuşuruz," diye öneride bulundu Lila. Bunun üzerine Naz da saat farkımız dolayısıyla Facetime'ı kapatmak zorunda kaldı.

Lila'yla birlikte merdivenlerin altındaki kiler kısmından yorgan ve yastık çıkarırken, "Uyuyabilir miyim, bilmiyorum," diye itiraf ettim. "İki kadeh bir şey içseydik bari."

"Allah Allah! Alkolik misin sen?" diye kızdı. "Uyku ilacı almayı denesen daha akıllıca olmaz mı sence de?"

"Sevmiyorum ilaç içmeyi," diye mızızlandım. "Çok sersemleştirir şimdi o beni."

"Sigaraları püfür püfür içmekte sakınca görmüyorsun ama ilaç içmeye gelince mi bilinçli kesildin başıma!" diye tiradına başladı. "Hafif bir şey içersin, hiçbir şey olmaz," diyerek elindeki yorganı salondaki geniş koltuğa bıraktı. Ardından kapıya yürüdü. "Kapıdaki çocuklar eczaneye giderler, değil mi?"

"Yani... Giderler sanırım," dedim ben de onu takip ederken.

Lila hızlı adımlarla kapıya ulaşmıştı, Cihan zaten hemen bahçedeydi, kapının açıldığını gördüğü an elindeki sigarayı söndürüp hızla yanımıza ulaştı.

"Bir şey mi oldu, Hazel Hanım?" diye sordu.

Ben yanıt veremedim Lila girdi söze. "Eczaneden bir şey isteyecektik," dedi Lila. "Ben ilacın ismini yazsam, nöbetçi eczaneden bulabilir misiniz?"

"Tabii!" dedi Cihan. "Alır çocuklar hemen."

"Harika! Reçetesiz zaten," dedi Lila ve kapının yanındaki dresuarda duran küçük not kâğıdına hızlıca ilacın ismini karaladı. Kâğıdı Cihan'a verip teşekkür etti. Kapıyı kapatıp içeri geçtiğimizde ise masanın üzerinde duran bilgisayar

kucağına aldı. "Hadi," dedi. "Çıkalım odaya. İlaç gelince içersin hemen."

Hiç ikiletmedim. O kadar yorgundum ki bir an önce uzanmaktan başka bir isteğim yoktu. Elimde telefonumla Lila'nın peşinden yukarı çıktım. Onun elinde de yastıkla yedek yorgan vardı.

Dakikalar geçip gitti... Biz yatmaya hazırlandığımız sırada Cihan geri gelince, Lila ilacı almaya aşağı indi. Ben de bu arada dayanamayıp telefonumdan WhatsApp'a girdim. Tekin'le olan konuşmamızı açtım. En son bana gönderdiği fotoğraflar vardı ekranda. Bir süre onlara baktım. Sonra bir şey yazsam mı diye düşünmeye başladım.

Parmaklarım bir müddet gidip geldi klavyede. Ama kelimelerin bir türlü yan yana gelmelerini sağlayamadım. Fakat en sonunda endişemle merakım baskın gelince, zihnimdeki tek soruyu hızla yazıp yolladım.

Hazel: "Neredesin?"

Birkaç dakika cevap bekledim ama bir şey gelmedi. O sırada Lila dönmüş, elindeki minik ilacı bana koca bir bardak suyla içirmişti. En nihayetinde biz de yatağa geçip uzanmıştık. Benim elimde telefonum vardı. Lila ise bilgisayardan bir şeyler açmakla meşguldü.

"Biraz dizi açalım bari. Uykuya dalmana yardımcı olur," dedi. "Ne açsak?"

"Fark etmez," dedim.

"Aaaa!" dedi hemen sonra. Yan yana yastıklarda uzanıyorduk. "Buldum!" Dudakları şeytani bir gülüşle kıvrıldı. "*Buffy the Vampire Slayer* olsun."

Kaşlarım çatıldı. "Hiç çekemem şimdi vampir falan," dedim ama bu benim aslında en sevdiğim diziydi.

"Neden ya? Orada da erkeğimiz Angel, Buffy'den yüzlerce yaş büyük." Ben kaşlarımı çatarken o büyük bir keyifle kıkırdadı. Sinirim onun umurunda bile değildi. Yelloz! Böyle dalga geçmelere bayılırdı. Ama dur sen! dedim kendi kendime. Gün gelir, elbet devran dönerdi. "Ya da dur dur!" dedi. "Buldum. *Sex and the City!* Mr. Big'e de itiraz

etmezsin. Hoş... O da Carrie'den epeyce büyüktü." İyice arsızlığı eline almıştı, coştukça coşuyordu. "Aaaa vazgeçtim dur. Şeyi açacağım," diye yükseldi.

Daha fazla dayanamadım. Kafamı koyduğum yastığı hızla alıp yanımdaki arsız yellozun suratına bastırdım. "Boşuna dememişler," diye bağırdım. "*Düşman kör nişancıdır ama dost bilir nereden vuracağını*, diye!" Yastıkla saçlarını iyice dağıttım. "Yeter dalga geçtiğin! Boğacağım şimdi seni hee!"

"Ay tamam! Tamam! Nefes alamıyorum!" diye bağırdı palavracı oradan oraya çırpınırken.

Yastığı çekip yeniden kendimi yatağa bıraktım. Ama belli ki erken davranmıştım. "Grey's Anatomy'i açalım," diye bağırdı Lila. "Şey bölümü ama... Little Grey Lexie'nin kendisinden yaşça epey büyük McSteamy'miz Mark Sloan'un kapısında soyunarak '*Öğret bana!*' dediği kısmı."

Söylediklerini duyduğum an kıpkırmızı kesildim. Benim de kapıda Tekin'e öğret bana deyişim aklıma gelince ne yapacağımı bilemedim. Benimkinin içeriği bu değildi tabii ama yine de Lila'ya bundan bahsedemedim. "Pislikleşme," diyerek aklımdakileri gizlemeye çalıştım. "İyi ki bir anlattım yani neye sinirlendiğimi."

"E salaksın!" dedi tek nefeste. "Normalde zekâ fışkırıyor beyninden ama bir aptallaştın mı sen, n'oldu, ben anlamadım valla." Cevap vermeyince devam etti. "Kızım taş gibisin. Çıtırsın. Toy bulma meselesinin altında da başka bir şey var bence. Demişti dersin."

"Ne gibi?" dedim merakla. O an fark ettim ki ikna edilmeye ihtiyacım vardı.

Elini telefonuma attı, galerimi açtı. Tekin'le olan fotoğraflarımızdan bir tanesini açtı. Birbirimize baktığımız bir fotoğraftı. Tekin'in dudaklarında arsız ve çapkın bir kıvrım varken, benim kaşlarım çatıktı. Muhtemelen "*...bu hırçın hâlin... Sanırım yalnızca bana özel*," dediği anlarda kadraja alınmıştı.

"Sence bu bakış, normal bir bakış mı?" diye sordu Lila beni düşüncelerimden kopararak.

"Yani... Bilmem," diyerek omzumu silktim. "Bana normal geldi."

"Aklını kaybetmişsin sen bence. Anlama yetilerin sıfırlanmış," diye azarladı beni. "Bu bakış alev alev bir bakış." Parmağını yaladı. Komodine sürdü. "Heh, bak, buraya yazıyorum," dedi kocakarı edasıyla. "Ama inşallah yarın gelir Tekin de... Ben de sizi yan yana görüp karar veririm."

"Sen karar versen n'olacak?" dedim başımı gururla havaya dikerek. "Sanki ben ilgilenecek miyim?"

"E herhâlde süründüreceksin. O gizemli adama söylediklerinin bir intikamı olmalı elbet."

"Aynen öyle." Küçük bir esneme kaçtı dudaklarımdan. "Ben hiçbir konuda ilk adımı atmam. Biliyorsun."

"Biliyorum, canım. Nazından usandırırısın."

"Usanırsa usansın. Çok da umurumda!" dediğim sırada Lila bilgisayarı kenara bıraktı. Ben de yatağa iyice yerleştim. Uyku ilacı henüz bir etki göstermemişti, bakışlarım telefon ekranımın üzerindeydi. Hâlâ bir cevap gelmemişti. Fakat bunu aklımdan geçirişimden yalnızca saniyeler sonra telefon ekranıma bir mesaj düştü.

Kendime engel olamadan heyecanla yatakta doğrultum. "Tekin yazdı," dedim Lila'ya. Onun da dikkatli bakışlarıyla beni izlediğini biliyordum.

"*Neden uyku ilacı içtin?*" yazıyordu mesajda. Hiç beklemeden parmaklarımı klavyede gezdirip yanıtını gönderdim.

Hazel: "Yeni içtim daha. Hafif bir ilaçmış."

Tekin: "Etkisini göstermedi daha yani?"

Hazel: "Hayır. Neden ki?"

Telefonum ansızın çalmaya başladığında, "Hihhh! Görüntülü arıyor," diye bağırdım. Lila hemen yataktan kalktı. Herhâlde ona zaten her şeyi anlatacağımdan emin olduğu için beni yalnız bırakmaya kararlıydı.

"Aşağıdayım," diye fısıldadıktan sonra, ben telefonu saçlarımı düzelterip yanıtladığım sırada odadan çıktı.

Ekranda Tekin'in görüntüsü belirdiği anda az önceki heyecanlı hâlim hızla söndü. Bıkkın ve öfkeli bir tavırla yüzünü sıvazlıyordu. Nedenini bilmediğim bir şekilde allak bullak olmuş bir ifadesi vardı. "Bir şey mi oldu, Tekin?" diye sordum dayanamayarak. Uğursuz bir önsezi tüm vücudumu sarmıştı.

"Hazel?" dedi neredeyse gazap dolu bir sesle. "Şu dosya..." Derin bir nefes aldı. "Sende olduğunu iddia edip peşine düştükleri..."

"Evet," dedim ama kalbim göğüs kafesimden çıkmak istercesine bir hızla atmaya başlamıştı. "Ne olmuş ona?"

"O dosya gerçekten sende değil, değil mi?" diye sordu çarçabuk. Aramızda soğuk bir ekran vardı ama cehennem ateşi gibi yanan hiddetli gözleri tam gözlerimin içine bakıyordu.

"Bu... Ne biçim bir soru? Tabii ki bende değil." Kelimeler panikle dudaklarımdan çıkıyordu. "Öyle olsa neden tutayım elimde? Başıma gelmeyen kalmamışken üstelik."

Tekin etrafına bakındı. Nerede olduğu seçilmiyordu ama herhâlde bir arabanın yanındaydı. "Bu dosyanın peşinde..." dedi kendinden emin bir sesle. "Sadece seni tehdit eden adam olmayabilir gibi geliyor bana."

Duyduklarımın gözlerim kocaman açıldı. "O-o ne demek?"

"Birden fazla kişi ya da grup... Henüz bilmiyorum. Bir tahmin sadece!" Neredeyse çaresiz bir tavırla saçlarını çekiştirdi. "Biraz dışarı çıkabilir misin?"

"Dışarıda mısın sen?" diye sordum telaşla pencereye yaklaşacakken.

"Yok. Değilim," dedi. Sesindeki enerji neredeyse çekilmişti. "Oradaki korumaların ayrılmalarını istemiyorum. Arkadaşın orada."

Başımı salladım.

"Başka birini yollasam..." dedi.

"Olur," diye kabul ettim. "Bir yere mi gideceğiz?"

"Anlatacaklarım var," dedi Tekin. Anlaşılan görüntülü konuşmada anlatamayacağı kadar önemliydi.

Kalbim korkuyla göğüs kafesimde dört dönerken onayladım onu. "Tamam. Hazırlanayım ben," dedikten yalnızca saniyeler sonra ekran kapandı. Lila'ya haber veremediğim hemen giyinme odasına girip hızlıca giyindim. Üzerime siyah bir kot, krem rengi bir kazak geçirmiştım. Bej renkli kısa kabanımı ve siyah çapraz çantamı da alır almaz odadan çıktım.

Aşağıya indiğimde Lila mutfaktaydı, elinde bir fincan vardı, muhtemelen bitki çayıydı. Beni görür görmez fincanı ada tezgâha bıraktı, şimdi bakışlarında meraklı bir ifade vardı.

"Hayırdır?" diye sordu.

"Tekin çıkabilir misin dedi. Bir şey konuşması lazımmiş," diye yanıtladım onu.

"Kötü bir durum mu var?"

"Bilmiyorum ki. Anlamadım. Birini gönderecekmiş şimdi." Çantamı tezgâha bıraktım. "Diğer adamlar kapıda olacaklar. Korkmazsın değil mi, Liloş?"

"Korkmam tabii ki. Sen düşünme beni," dedi ama bu benim için imkânsızdı.

Neden bilmem, konuşmaya devam edemedim. İçim sıkılmıştı ve bunu nasıl değiştirebileceğimin bilincinde değildim. Fakat çantamın kordonuyla gergin bir şekilde oynadığım sırada Lila'nın dudaklarından dökülen sözcükler hareketimi engelledi.

"Değişiyorsun," dedi Lila. Tek kelimeyle sanki bir gerçeği dile getirmişti. "Normalde olsa... Bu geceden sonra çok başka davranırdın."

"Beş günde değişir mi insan?" diye sordum.

"Bir gecede bile değişirsin," dedi. Benden iki yaş küçüktü ama o anda sesine bilge bir ton hakimdi. "Sabah bir uyanırsın, bambaşka birisin."

"*Sana öyle mi olmuştı?*" diye sormak istedim ama yapamadım. Lila için dikenli tellerle çevrili bir yasak bölgeydi bu, önünde ise kocaman BARAN tabelası vardı. Arkadaşıma saygım sonsuzdu, canını yakacak bir şeyi asla yapmazdım.

Yanıt vermeyeceğimi anlayınca yanıma geldi, başını omzuma yasladı ve benimle birlikte öylece bekledi.

Söylediklerini, doğru olup olmadığını düşündüm kısa bir anlığına. *"İki kişiliğin karşılaşması, iki kimyasal maddenin bir araya gelmesi gibidir. Bir tepkime olursa, ikisi de dönüşür,"* diyordu Jung.

Bundan günler önce Arhavi'ye gittiğimde, karşısına çıkmak için canımı dişime taktığım adamın yalnızca ailemi kurtarmama yardım edecek bir aracı olduğunu sanıyordum. Karanlık, tekinsiz, mafyaya karışmış bir adamla bir araya geleceğimin elbette farkındaydım. Ama bu kor bakışlı yabancıнын üzerimde en ufak bir etki yaratacağını henüz bilmiyordum.

Kin tutan, kendisine yapılanı hiç unutmayan, affetme erdemine pek de sahip olmayan biriydim fakat onu tanıdığım andan beri bana yanlış görünen, kişiliğimle örtüşmeyen her davranışına bir kılıf arıyordum. Bu gece, o gizemli adamla hakkımda konuştuklarını duyduktan sonra her şeyi hiçe sayarak çekip giderdim önceden olsa. Ama ben kabul etmek istemesem de yalnızca, bir açıklaması var mı, bunu merak ediyordum. Birine yük, dert ya da kambur olacağımı anladığım anda arkama bile bakmadan uzaklaştırdım ben. Şimdiyse bu endişem karşısında kalbimi rahatlatacak bir karşılık görmeyi ama en çok da *Hayır, sen asla bir yük değilsin!* cümlesini işitmeyi diliyordum.

Dönüşmek miydi bu, bilmiyordum. Tepkime denilen şey tek taraflı gerçekleşir miydi, tahmin yürütemiyordum. Ama ne kadar inkâr edersem edeyim benzer bir değişimin, hatta çok daha fazlasının Tekin'de de gerçekleşmesini arzu ediyordum içten içe. Bunu bana gecenin başında aramıza karışmış o kıpkırmızı tutku dışında bir yolla belli etmesini ise her şeyden çok istiyordum.

□

Tekin'in yollayacağı adamı beklememin onuncu dakikasında telefonum çaldı. Önce Tekin olduğunu sandım ama baktığımda ekranımda Serdar'ın ismi vardı.

"Offff!" diye bağırdım bıkkınlıkla. Davet sırasında attığım mesaj için arıyor olmalıydı. Açmazsam birkaç kez daha arayabileceğini düşündüğümünden, Tekin'in adamı gelmeden bir an önce Serdar'la konuşup başımdan savmak istedim. Lila'nın da ifadesi bıkkındı, herkese Serdar'dan gına gelmişti.

"Efendim, Serdar?" diye yanıtladım telefonu. O dakikadan sonra onun söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Fakat kafam öyle meşguldü ki bu mümkün olmadı. Serdar dakikalar boyu babamın yanına neden bana haber vermeden gittiğini anlattı durdu. Ancak söylediği tek bir kelime bile benim için bir şey ifade etmiyordu. Tekin kadar ben de şüpheleniyordum artık Serdar'dan. Buna rağmen elbette ki bunu Serdar'a belli etmemem gerekiyordu.

Kapının çaldığını duyduğum anda, Lila'ya doğru yalnızca dudaklarımı oynatarak, sesim Serdar'a gitmeyecek şekilde konuştum. "Tekin'in yolladığı adamdır," dedim. Serdar'ın kimden bahsettiğimi sorgulamasını göze alamazdım.

Serdar karşı tarafta bir şeyler söyleyip, bahanelerine bahane katmayı sürdürürken kapıyı açtım. Karşımda bulmayı beklediğim kişi Cihan ya da bir başkasıydı. Fakat yanılmıştım. Tekin oradaydı. Adam göndereceğini söylemişti ama öylece kapımdaydı.

Bakışım yüzündeki ifadeye takıldı. Yüzü kaskatı, neredeyse gazap dolu ve görüntülü konuşmamızda da fark ettiğim üzere saatler önceki öfkesinden çok farklıydı. Bakışlarında ise kontrol etmekte zorlandığı bir şeyler saklıydı.

Kulağımda Serdar'ın sesini duyduğum anda telefonda kimin olduğunu ansızın hatırladım. Tekin'e baktım, önce çaresizce ne yapacağımı düşündüm, hemen sonra ise hiçbir şekilde kıvıramayacağımı anladım. "Serdar, ben seni sonra ararım," der demez, herhangi bir karşılık vermesini beklemeden telefonu yüzüne kapattım.

Tekin, Serdar ismini duyar duymaz bakışlarındaki kontrolü âdeta kaybetti. Kaşları gözlerini örtecek kadar çatıldı, çenesi kaskatı kesildi. Fakat Lila'nın arkamdaki varlığını fark etmiş

olmalı ki ansızın yüzünü mesken edinen bu hiddetli ifadesini maskeleydi.

Hızlıca Lila'yla tanıştı. Korkmamasını söyledi, kapıdaki adamların varlığını hatırlattı. Kısacık bir konuşmaydı zaten, ikisi de muhtemelen bundan bir şey anlamamıştı.

O sırada spor ayakkabımı giyip kısa kabanımı üzerime geçirdim. Hemen peşinden ise Lila'yı öpüp evden çıktım. Tekin adamların hepsine bir ton talimat verip kuş uçurtmamalarını emrettikten sonra arabaya ilerledik. Escalade'in arka koltuğuna oturduğum anda, Tekin de tam karşımda yerini aldı. Şoförü tanı mıyordum ama herhangi bir emir beklemeden çoktan arabayı çalıştırıp gaza basmıştı.

Merakımı birkaç saniye dahi dizginleyemeden zihnimdeki soru dudaklarımdan fırladı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum ama oralı olmadı. Kaşları çatıktı ve bunun sebebi şüpheyeye yer bırakmayacak kadar açıktı. Çünkü evin kapısını açıp karşımda onu gördüğüm ilk anda bakışlarında katıksız bir endişe vardı. Fakat Serdar'ın ismini duyduğu andan itibaren endişe geride bir yerlere saklanmış, yerini ise öfke almıştı.

"O herif mi aradı?" diye sordu benim soruma yanıt vermek yerine. Telefonu elindeydi, son model cihazı biraz daha sıkarsa kıracak gibiydi.

"Evet," dedim ama anlaşılan yanıtlım Tekin için yetersizdi.

"Sebep?"

Gözlerimi devirdim. "Davetteyken ben mesaj atmıştım. Onun için aramış."

Burnunu sinirle çekti, boynunu bir sağa bir sola eğdi. Ardından dayanamayıp elini ensesine götürdü. "Sen mesaj attın?" dedi. Sesinde bir soru tonlaması hakimdi. Yanıt vermeyişimin etkisiyle, "Sikeceğim o herifin ecdadını!" diye küfretti. "Bu gece odağım dağıldı ama dur sen! Döneceğim ben ona."

Ben bir şey söyleyemeden elinde tuttuğu telefonu ansızın çalmaya başlayınca ekrana baktı, gördüğü isim kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Efendim, Gamze?" diye yanıtladı.

Duyduğum isim benim de algılarımı açmıştı. "Bir şey mi oldu?"

"Yok yok," dedi Gamze. Sesi dışarıya kadar geliyordu. "Uyumuyorsundur diye düşündüm ama yanılmadım inşallah."

"Yok uyumuyordum. Hayırdır?"

"Ya Bade'nin ateşi çıkınca apar topar ayrılmak zorunda kaldık. Sinmedi içime, çok ayıp oldu Hazel'e. Sosyal medyadan da ekleşmemişiz. Sana soracaktım."

"Yanımda Hazel," dedi Tekin ansızın. Telefonu hoparlöre verdi. "Kendisine sor."

Bakışlarım Tekin'deyken konuşmaya başladım. "Merhaba, Gamze!"

"Merhaba, Hazel! Ya kusura bakma. Öyle apar topar çıktık."

"Hiç önemli değil. İyi mi Bade şimdi?"

"İyi iyi. Düştü ateşi. Biraz mızıldandı, uyudu."

"Çok sevindim."

"Tekin telefon numaranı yollasa bana senin için de sakıncası yoksa..."

"Tabii ki."

"Instagram kullanıyorsan oradan da takip edeyim seni."

"Kullanıyorum," dedim yüzümde hafif bir gülümsemeye. "Hazel Poyrazoğlu kullanıcı adım Dümdüz, birleşik."

"Bir saniye," dedi Gamze. O sırada Instagram'da beni arıyordu muhtemelen. Aradığını bulmuş olmalıydı ki "Heh! Hemen takip ettim," dedi. "Ne kadar çok takipçin varmış!"

Ben de telefonumu çıkarmıştım. Bildirimlerde Gamze'nin adını görür görmez geri takip ettim. "Ben de takip ettim seni. Numaranı Tekin'den alırım."

"Harika! Araşırız, yazışırız. Hatta biz gitmeden belki görüşürüz de uygun olursanız."

"Ne zaman dönüyorsunuz?" diye sordu Tekin.

"Uçağımız çarşamba."

"Zor. Arhavi'de olacağız büyük ihtimal," dedi. Bundan benim elbette haberim yoktu. "Bir dahaki gelişiniz yakın. O

zaman ayarlarınız bir şeyler."

"Anlaştık. Harika olur. Haberleşiriz o zaman," dedi Gamze coşkuyla. Tekin'in tavrına hiç de alınmış gibi değildi. Herhâlde iş için olabileceğini anlamıştı.

"Görüşürüz Hazel!" diye seslendi bana. "Çok öpüyorum."

Tekin gizliden hiddetli sesiyle "Kapat, Gamze!" dediği anda yanımızdan birbirinin benzeri simsiyah Escalade'ler hızla geçti. Arkamıza baktım, diğerleri de iyice yaklaşarak bizi çevrelemişlerdi.

Ben daha Gamze'yle vedalaşamadan ve ne olduğunu anlamadan şoför Tekin'e seslendi.

"Abi!" dedi sanki bir şey bekler gibi.

"Kim?" diye sordu Tekin telefonunu kapatırken. Tavrı soğukkanlıydı ama bakışlarında tekinsiz bir öfke ucu tutuşmuş kâğıt gibi alevlenmişti. Belli ki dizginlenemeyecekti.

"Mustafa!" diye yanıtladı onu şoför. "Yedi araç! Kendisinininki dahil."

Tekin burnundan öfkeli bir nefes çekti. Başını bir sağa, bir sola yatırdı; ardından dudaklarına tehlikeli bir gülüş yerleşti.

"Kaç saniye?" diye sorduğu anda, Tekin'in sorusuyla aynı anda şoförden de "Son 30!" bildirimi yükseldi.

"Yavaşla!" diye emretti Tekin. Gülüşü ansızın silindi, oturduğu koltukta tam ortada duran kolçağı hızla kaldırdı, içinden anlam veremediğim bir şey çıkardı ve bir an bile beklemeden bana doğru eğildi. O kadar hızlı ve ustaca hareket ediyordu ki ayak uydurmaktan başka seçenek söz konusu değildi.

Montumu hafifçe omzumdan sıyırdı, az önce açtığı kolçağın üzerinden çıkardığı şeyi gövdeme sardı. Onun özel yapım bir çelik yelek olduğu gerçeği dank eder etmez engel olamadığım bir panik de tüm bedenimi kapladı.

"Her ihtimale karşı!" dedi Tekin çelik yeleğin son dokunuşlarını yaparken. "Sakin korkma!"

"Korkmuyorum," dedim ama bu elbette düpedüz yalandı. Gözlerime baktı. Bakışlarımız buluştuğu anda boğazımı

yabancıısı olduğum korku dolu bir düğüm sardı.

"Korkma!" diye buyurdu bir kez daha. Ama ne yazık ki bu, irademin dışındaydı. Kocaman elleriyle hızla yüzümü kavradı. Birbirimize doğru iyice yaklaştığımız için aramızda kısacık, neredeyse nefeslik bir mesafe kalmıştı. Ve ansızın beklemediğim o hareketi yaparak, alnını alnıma yasladı, kısa bir süre soluklandı. "Hiçbir şey olmayacak! Ben varım yanında!" diye fısıldadı.

Başımı telaşla salladım. Dilim damağım kurumuş, verecek cevap bulamamıştım.

"Yalnızca konuşacağız," dedi Tekin bana garanti vermek ister gibi. Hafifçe uzaklaştı. "Her zamanki Mustafa! Kuru sıkı! Bir bok yapamaz."

"Kalabalık gelmiş ama!" dedim mahzun bir tonda.

"İsterse ordu taksın peşine!"

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?" diye sordum. Musti dengesiz bir embesildi, ona güvenilmeyeceğini Arhavi'de saçma sapan güç gösterisi yapmak ister gibi Tekin'in evinin önünde havaya ateş ettiğinde anlamıştım. Ne gereksiz ve korkakça bir hamleydi, şimdi düşününce aslında Tekin'den ödünün koptuğu aşikârdı. Ama yine de sağı solu belli olmazdı. "Nasıl güvenilebilirsin ki ona?"

"Ona güvendiğimi kim söyledi?" dedi Tekin. Az önce çelik yeleği çıkardığı kolçağın içinden bir silah çıkardı, beline taktı. "Ben kendime güveniyorum." Ardından aynı yerden çıkardığı ikinci ve daha farklı görünen bir başka silah için de aynı şeyi tekrarladı. Arabaları maşallah İsviçre çakısı gibiydi, önüme top tüfek de serse beni şaşırtamazdı.

O sırada telefonuna bir arama düşünce hızla açtı ama herhangi bir şey söylemedi.

"Beş dakikaya oradayız!" dedi tanımadığım bir ses. Belli ki Tekin'in beklediği bir şeydi. Nitekim hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı ve derin bir nefes aldı.

Araba çoktan durmuştu. Dışarıya kulak kabarttım. Herhangi bir silah sesi duyulmuyordu. Belki de Tekin'in çıkmasını bekliyorlardı, hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Fatih!" diye seslendi Tekin.

"Buyur abi," diye yanıtladı şoför. İsmi o anda öğrendiğim adam, Cihan gibi cüsseliydi.

"Hazel dışarı çıkmayacak!" diye emretti Tekin. "Bir aksilik olursa da hızla gaza basacaksın!"

Bakışlarım şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Ne?" dedim ama hiç oralı olmadı.

"Baş üstüne, abi!" dedi Fatih. Benim ne düşündüğümü kimse sormayacak mıydı?

"Ben burada kalmam," diye direttim. Tekin bu kez öfkeyle baktı. Aramızdaki her şey öyle değişken, öyle gelgitliydi ki az önceki yakınlığından eser kalmamıştı.

"Saçmalama, Hazel!" diye tısladı. "Burada kalacaksın." Ağzımı açıp tek kelime etmeme izin vermeden Fatih'e hitaben konuştu. "Kıyamet de kopsa bu kapı açılmayacak!" diye kükredi. Tavrından o anda ona karşı gelmemden, diretmemden hoşlanmadığı belliydi. Fakat benim zihnim ne yazık ki buna dikkat edememişti. Tek bir cümleyle tüm manzaram değişmişti.

Arabanın içinde değildim şimdi. Küçük bir odadaydım, takım elbiseli bir adam vardı odanın kapısının önünde, yüzü maskeliydi. "*Kıyamet de kopsa, bu kapı açılmayacak!*" diye seslendi. Demir kapıya eliyle vurdu ve saniyeler sonra kapı gıcırtilar çıkararak örtülmüş hâldeydi.

"Duydun mu, Fatih?" diye bağırdı Tekin. Bu bağıırışı, geçmişe uzanan ayaklarımı çekip alarak beni ansızın kendime getirdi.

Silkelen, diye fısıldadım içten içe kendime. Yeri değildi. Denizin ortasından çok uzaktaydım, kimse bana zarar veremezdi. Ama o anda... Üzerime bir kapının kilitlenmesine izin vermek benim için seçenek değildi.

"Duydum, abi!" dedi Fatih ve ansızın kapı açıldı, Tekin dışarı adımını attı. Yalnızca birkaç saniyem vardı. Bir an bile düşünmeden, kapı onun arkasından henüz kapanamadan hızla dışarı fırladım.

Ben dışarı fırlar fırlamaz artık her şey için çok geçti. Musti ve adamları tüm kalabalıklarıyla karşımıza serilmişlerdi.

"Hazel! Ah, Hazel!" diye tısladı Tekin dişlerinin arasından. Fakat kontrollüydü, dışarıya hiçbir şey belli etmemişti. Elimden tuttu, beni arkasına çekti. "Sakin arkamdan tek bir milim bile kıpırdama!" diye emretti. İşte bu sözünü dinlerdim. Kilit altında olmayışım bana yeterdi.

"Ooooo!" diye bağırdı Mıstık. Sesindeki pişkinlik yerli yerindeydi. "Gözümüz yollarda kaldı, Bozboran! Nerelerdesin?"

"Beni özlediğini bilseydim," diye bağırdı Tekin ona. "Seni evinden özel olarak aldırırdım, Musti."

"Evde değildim maalesef," diye yapmacık bir üzüntüyle yanıtladı Musti. "Kapıda kalırdın."

Tekin dizginlemeye çalıştığı sinirle güldü. "Ben kapıda kalmam. Seni girdiğin her delikten elimle koymuş gibi çıkarırım."

"Yok yaa! Kadir Abimin her mekânının adresi var mı sende?"

Tekin bir an duraksadı. Kimden bahsettiklerini bilmiyordum ama anlaşılan duyduğu isimden hiç hoşlanmamıştı. Fakat tereddüdü kimse anlamadan silindi, karşısındakini sözlerle bile yenilgiye uğratmakta ustaydı. "Kadir abin misafir ağırlayabiliyor mu ya? Yatak döşek yatıyor, kalkamıyor diye duyduk."

Mıstık ona cevap vermedi. Tekin'in arkasında beni görmüş olmalıydı ki öne doğru bir adım ilerledi. Tekin elini arkasından hiç ayırmadı, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Elimi ilk kez böyle tutuyordu. Sanırım bu "*Korkma!*" demektir. Gariptir ki korkmuyordum. O an anladım ki her şeye rağmen Tekin'in varlığı benim için güvencelerin en büyüğüydü. Kilitli bir kapının ardında, zırhlı bir aracın içinde değil, onun yanında olmak bana kendimi güvende hissettiriyordu.

"Bu geceki aksiyon son bulmuş anladığım kadarıyla," dedi Mıstık. "En ön sıradan izlemeyi çok isterdim, Tekin. Ama

malum! Konseye giriş biletimizi sen aldın elimizden."

"Sen mi girecektin amına koyayım?" diye hırladı âdeta Tekin. "Kadir'e mi güveniyordun?" Bu Kadir dedikleri kimdi? Beynim çorbaya dönmüştü.

"Kadir'e güvenmeyip ne yapacağım Tekin ya? Bak, parmağıyla koyduğu gibi buldu senin zaafını." Mıstık'ın bakışları ansızın beni buldu. Benim de tek bir kelimeyle dikkatim ona çevrilmişti. Beni mi kastediyordu? Hem... Zaaf meselesini o nereden biliyordu? "İyisinizdir inşallah, Hazel Hanım!" diye seslendi. "Çocuklara sadece korkutsanız yeter demiştik aslında ama! Biraz ipin ucunu kaçırmışlar." Pis pis sıırttı. "Kusura bakmayın. Çok korkutmamışızdır umarım sizi."

Neyden bahsettiğini asla anlamasam da altta kalacak değildim. Hiç kimse beni küçük göremezdi. "Tekin yanımdayken beni korkutabileceğinizi düşünmeniz çok komik, Mıstık Bey," diye yanıtladım onu. Sözlerim hedefi tam on ikiden vurmuş olmalıydı ki Mıstık'ın gülüşü kayboldu. Tekin'e döndü. Ben de Tekin'e baktığımda dudaklarının kıyısında duyduklarından memnun bir tebessüm oturuyordu.

"Tam kendine göre birini bulmuşsun," dedi Mıstık. "Tebrikler!"

"Sadede gel, lan sikik!" diye bağırdı Tekin. "Sabaha kadar seni mi bekleyeceğiz burada." Bana baktı. Hava soğuktu, üzerimde kısa ve ince bir kaban vardı. Çelik yelek dışarıdan görünmüyordu ama çok sıkıydı ve nefes almamı iyiden iyiye zorlaştırmıştı. "Hazel biraz daha burada senin yüzünden üşürse... Olacaklardan ben sorumlu değilim," diye uyardı Mıstık'ı.

"Ne diyeyim Kadir'e? Yedili'ye haberin ne zaman gelir?" diye sordu Mıstık. Konu o kadar hızlı değişiyordu ki yetişemiyordum. Ne haberiydi? Yedili neydi?

"Canım ne zaman isterse..." diye bildirdi Tekin.

Tam o anda, bulunduğumuz daracık caddenin iki yanındaki ormandan neredeyse bir ordu adam çıktı. Hepsi siyahlar içindeydi ve hepsi silahlıydı. Mıstık'ın adamları apar topar

silahlarına davranıp ateş moduna geçtikleri an, Tekin'in adamları da aynı şeyi tekrarladı. Tekin beni hızla arkasından çekti, arabaya yasladı ve üzerime eğildi. Tüm gövdeyi kendi gövdesiyle âdeta ablukaya almıştı; o anda bana kimsenin gözü değemez, tek bir şey bile dokunamazdı.

"Çelik yelek giydirdin ya zaten!" diye söylendim. Kendisini korusa olmaz mıydı?

"Tek kelime etme!" diye tısladı. "Bu yaptığının hesabını vereceksin."

Başımı dikleştirip ona baktım. "Çok korktum!" diye mırıldandım. Etrafımız kalabalıktı. Biraz ileride Tekin'in düşmanı sayılabilecek bir adam ve onun koruma ordusu vardı. Fakat bizim bakışlarımız neredeyse iç içeydi, dudaklarımızın arasında kısacık bir mesafe kalmıştı.

Bir eli kabanımın içinden belime uzandı, çelik yeleği buldu, hafifçe orada oyalandı. En sonunda ise iki avucu aynı anda soluğumu boğazıma dizerek, içimdeki kısa kazağın açıkta bıraktığı bel oyuntuma kapandı.

Ellerim tamamen iradem dışında göğsüne tırmandı. Hâlâ akşamki gömleği giyiyor olmasının etkisiyle sıcaklığını, kasılan kaslarını hissedebiliyordum; kalbinin atışı ise avucumun içine güm güm vuruyordu. İki eli de belimi öyle bir kavramıştı ki sımsıkı tutuşu kurtulmanın imkânsız olduğunu kanıtlıyordu. Soluklarımız çarpıyordu birbirine. Gözleri gözlerimde bir şeyler arıyor, ardından dudaklarıma inerek sanki aradığını orada bulacakmış gibi bakıyordu.

Belki de aradığını bulmuştu. Öpmeyi arzular gibi bakışının altında bu sebep mi yatıyordu? Ya da belki de... Ben o anda bunu öyle çok istiyor, o kadar delicesine hayal ediyordum ki düşe benzeyen bir sanrının içinde öylece savruluyordum. "*Ama hayır,*" diye fısıldadım içimden kendi kendime. Ona dair zihnimdeki tüm soru işaretleri yanıtlanmadan böyle bir isteğe teslim olamayacağımı biliyordum.

Tekin tam bir şeyler söylemek üzere dudaklarını aralamışken, birbirine geçen sık nefeslerimize aynı anda

duyulan kaba bir ses karıştı. Ne yazık ki bu, aramızdaki o yersiz, zamansız büyüğü de sonlandırmıştı.

"Zifozi!" *** diye bağırdı biri.

Tekin, önce derin bir nefes aldı, ardından dudaklarını yaladı, en son benden hafifçe uzaklaştı. "Geç kaldın!" diye yüksek sesle yanıtladı.

"Trafik vardı!" dedi adam ona cevaben, alaycı bir tavırla. Az önce ormanın içinden çıkan siyahlar içindeki adamlardan biriydi. En az Tekin kadar iriydi. Birkaç adımda yanımıza kadar gelmişti.

"Haydaaaa!" diye seslendi bir anda Mıstık. İlgi arsız bir adamdı. Dikkatler ondan başka bir şeye çevrilince hemen kendini ortaya atıyordu. "Vahşiler mağaralarından çıktılar mı?" Az önce ormanın içinden çıkan adamlardan mı söz ediyordu? Yoksa... Tekin'in bahsettiği, gelsinler diye emrettiği meşhur ekip miydi bu?

"Aynen!" dedi Tekin. "Böyle haber uçar o sikko Kadir abiciğine."

"Pardon!" diye devam etti Mıstık. "Asıl mağara adamının sen olduğunu hep unutuyorum be Tekin!" Bana döndü bir an. "Hazel Hanım da biliyor mu senin ne medeniyetsiz bir herif olduğunu! Belki yol yakınken kaçmak ister."

"Bir kez daha..." dedi Tekin hiddetinin buram buram hissedildiği sesiyle. Aynı anda Ekip'in tam teçhizat silahları Mıstık'a doğru havalandı. "Hazel'in adını anarsan... Buradan sağ çıkamayacaksın!"

Bu Mıstık'ı biraz olsun tedirgin etmiş olmalıydı çünkü yüzündeki o pişkin ifade nihayet silinir gibi olmuştu. "Haberini bekliyoruz, Tekin," dedi Mıstık. "Ve o ânâ kadar..." diye üzerine basa basa konuştu. "Dokunulmazlık devrede değil!"

Tekin'in tek cümleyle ansızın gözü döndü. Escalade'in kapısını hızla açtı. Ardından az önce yanımıza gelen siyahlı adamına baktı. Adam sanki bu gizli iletişimi hemen anlamıştı.

Dakikalar önce beline yerleştirdiği silahlardan birine uzandı, ışık hızıyla çıkardı ve hiç düşünmeden, neredeyse nişan almaya bile gerek duymadan Mıstık'a doğru ateş etti. O andan sonra birbiri ardına sıkılan silah sesleri etrafımızı çevrelemişti. Fakat ben abluka altındaydım ve bana herhangi bir şeyin ulaşması sanki her yönden engellenmişti.

Tekin neler olduğunu görmeme izin vermeden beni arabaya bindirdi, kendisi de kapının hemen önündeydi, bakışları ise biraz ileride, omzunu tutan Mıstık'ın üzerine sabitlenmişti. "Bir daha!" diye âdeta kükredi. "Beni bu konu üzerinden tehdit etmeye kalkarsan..." diye devam etti gazap tüten sesiyle. "Sana borcum olan o iki kurşunu ödeyeceğim!" Arhavi'deki konuşmadan söz ediyordu sanırım. O gece Mıstık'a günü geldiğinde onu iki kurşunla öldüreceğini söylemişti.

Arabaya geçer geçmez çatışma sesleri duyarım sandım ama devam etmedi. Anlaşılan Mıstık'ın adamları da kendisi gibiydi, horozlanmayı iyi biliyorlardı ama devamına gelince usta oldukları şey kuyruklarını kıstırarak çekip gitmekti.

Tekin siyahlı adama bir şeyler söyledikten sonra hızla arabaya bindi, her zamanki yerine geçti. şoförün de koltuğuna geçmesini bekledim ama beklediğim gerçekleşmedi. Escalade'in kapısı üzerimize kapanır kapanmaz, Tekin'in bakışları âdeta hedefine kilitlenen bir bomba gibi benim üzerime kilitlendi. Kaçacak yer aradım kendime ama ne yazık ki bu mümkün değildi. Bileğime uzandı ve hızla, beni kendisine, tam kucağına çekti.

"N'apıyorsun?" dedim şaşkınlıkla titreşen sesime engel olamadan. Yüzlerimiz arasındaki mesafe neredeyse yok gibiydi.

"Başa belasın!" diye tısladı dişlerinin arasından.

"Sensin asıl o!" diye yanıtladım onu. "Niye beni yalnız bırakıp inmeye kalkıyorsun ki?"

"Sana bir şey olmasına izin vermezdim. Fatih direksiyonda kalacaktı. Ters bir şey olduğu anda seni oradan çıkaracaktı."

"Ben onu mu diyorum?" dedim. Ben kucağındayken oturduğu yerde hafifçe kımıldandı. Önce sesim gitgide azaldı, ardından çatık kaşlarım bu hareketin etkisiyle gevşedi. Fakat bedenim için aynı şey söylenemezdi. "Adamlar gelecek şimdi," dedim ama bu sözlerimle hiç ilgilenmedi. Avuçlarım terlemişti, parmak uçlarıma yabancı olduğu bir sızı yerleşmişti. Ona dokunmak için miydi? Hayır... Hiç sırası değildi.

"Kıyamet de kopsa içeri ben emretmeden kimse gelemmez." Endişeme hitaben söyledikleri beni yeniden kendime getirmeye yetmişti.

"Az önce de Hazel çıkamaz demiştin. Ama çıktım," diye belirttim. Yaptığım şeyle elbette gurur duymuyordum ama o şekilde bekleyemezdim.

"Doğru. Senin kural tanımazlığını her defasında göz ardı ediyorum," dedi. "Hazel de kendini korumak ister diyorum." Gözleri gözlerimdeydi. Sıcaklığı, bedeninin heybeti, gücü ise âdeta tenimde, her yerimdeydi. "Lazarenko ile dans edecek kadar fevri davranmaz diye düşünüyorum mesela," dedi. Konu hangi ara Lazarenko'ya gelmişti? "Ya da dışarıda eli silahlı danganaklar varken dışarı çıkmak gibi bir hata yapmaz diye teselli ediyorum kendimi. Ama ne oluyor, biliyor musun?"

"Ne oluyormuş?" diye sordum. Sesim titremeden konuşmayı başarabilmiştim.

"Her seferinde sinirden beynim uyuşmuş şekilde buluyorum kendimi. Şu anda olduğu gibi."

"Allah Allah! Neyim ben? Emir erin mi?" diye diklendim. "Senin her buyruğunu koşulsuz şartsız dinleyeceğim fikrine nereden kapıldın acaba?"

Kısacık bir an duraksadı. Bakışları yüzümdeydi, kaşları çatıktı, çenesini neredeyse kıracak kadar kasmıştı. Önce gözlerini yumdu, içinden sabır çektiği aşikârdı. Fakat hemen peşinden kendini dizginlemeyi başaramamış olmalı ki görünmez bir zincir âdeta kırıldı. Eli saçlarımin arasına daldı, elleri sertti, dokunuşu hoyrattı ama garip bir şekilde tüm

bunlar bana rahatsızlık vermekten çok uzaktı. "Çok konuşuyorsun!" diye hırladı. Sözcükler dişlerinin arasından neredeyse bir ısıklık eşliğinde çıkmıştı.

Çenem onun tutuşu sayesinde hafifçe havalanmıştı. Ama bana boyun eğdiremezdi, bu imkânsızdı. "Sustur o zaman," diye yanıtladım. Ona karşı gelişim bu kez dudaklarının tehlikeli bir gülüşle kıvrılmasına sebep olmuştu.

"Ben sabırlı bir adam değilim, Hazel," diye fısıldadı. Arabanın içindeki hava ansızın kurşun kadar ağırlaşmıştı. "Ama seninle ilgili... Gerçekten sabrediyorum. Eğer susturursam..."

"Senden korkmuyorum," dedim. Her diklenişim onun için bir sabır testi gibiydi. Ama Tekin de anlayacaktı, beni hiçbir koşulda dizginleyemezdi.

"Susturma yöntemlerimin korkutucu olduğunu sanmıyorum," dedi. Söyledikleri kısacık bir an içinde kafama dank edince, tüm yüzüm âdeta kıpkırmızı kesildi. Tekinsizliği yetmemiş gibi bir de... Edepsizdi! Kaçar gibi karşı koltuğa attım kendimi. Dudaklarımı ısırduğım an Tekin de elleriyle yüzünü sıvazlayarak kendini sakinleştirmeyi denedi.

"Tek bir kanıt... Sakin... Az kaldı," diye mırıldandı. Neyden bahsettiğini anlamasam da sormadım. Ânın etkisinden henüz kurtulamamıştım. Kalbim göğsümün içinde neredeyse dört dönerken, az önceki yakınlığın kısılcacıyla ve kendimi her defasında daha fazlasını isterken bulduğum gerçeği arasında sıkışıp kalmıştım.

□□□

*** İngilizcede Hazel ismi Heyzıl şeklinde okunduğundan, Kızlar Hazel'e 'Heyz' diye hitap ediyorlar.**

**** Soylu kesim olarak adlandırılan Zadeğân; aynı zamanda argoda 'Şımarık, zengin çocuğu' anlamına gelmektedir.**

***** Zifozi; Lazcada 'Fırtına' anlamına gelmektedir.**

□□□

Instagram ve Twitter'da aktifim. Instagram'daki story ya da gönderi paylaşımlarınıza beni etiketleyebilirsiniz. Twitter'da ise #Arhavili etiketiyle paylaşımlarınızı bekliyorum. ☐ Bir de WhatsApp Kanalımız var. Linki profilimde mevcut ama ben yine de Instagram story'me bırakacağım. Bol bol spoilerlarımız oluyor. Katılın bence. ☐

Yıldıza basmayı lütfen unutmayın... ☐

Hepinizi kocaman öpüyorum. ☐

Beni şuralarda bulabilirsiniz;

Instagram: @ burcubuyukyildizz

Twitter: @ burcubykyldz

Tiktok: @ burcubuyukyildiz

Hazel'in bölüm stili ☐

13. BÖLÜM

Buraya bölümü okuduğumuz tarihi yazalım mı? □

Desteyiniz en büyük motivasyonum. Bu yüzden sizden ricam, eğer severek okuyorsanız tüm bölümlerden oylarınızı ve bolca satır yorumlarınızı esirgememeniz... □

Elimde hazırda bekleyen, 2 bölümümüz daha bulunuyor. Şimdiye kadarki en ateşli bölümlerimiz diyeyim hatta... Normalde önümüzdeki günlerde yayınlayacaktım fakat Wattpad'de süregelen, anlaşılamayan bir sorun var. Birçok insan ne uygulamaya girebiliyor ne de yorum yapabiliyor. O sebeple, sonraki bölümü yayınlamak için 12 ve 13. bölümlerdeki oy ve yorumların, 11. Bölüme yetişmesini bekleyeceğim bir kereye mahsus. (Biliyorsunuz, hiçbir şekilde oy yorum sınırımız yok normalde) O yüzden bölümü okuduğunuzu belli ederseniz beni çokook sevindirirsiniz. □ ve bu hafta boyu 12 ve 13. Bölümlere birkaç kez güncelleme gönderebilirim ki herkes tarafından görülebilsin. Bildirimler lütfen sizi şaşırtmasın. □

Hepinizi çok seviyorum. Yorumlarda buluşalım. Keyifli okumalar... □

□

13. BÖLÜM

♪♪ Bölüm Şarkıları:

Mustafa Yıldızdoğan ~ Saçların

Leman Sam ~ Kıyamam Sana

□

Dakikalar süren araba yolculuğu ikimizin sessizliğiyle geçip gitti. Tekin'in benimle bir şeyler konuşmak istediğini biliyordum ama henüz sıra gelmemişti. Yol boyu birileriyle yazışmış, yazıştıkça sinirlenmişti. Bir şey söylemese de yüzündeki ifadeden belliydi ve bu hâli ne yazık ki içimdeki merak tohumlarını iyiden iyiye yeşertmişti.

Onun asıl evine, o büyük malikâneye geldiğimizi anladığım anda oturduğum yerde dikleştim. Nihayet araba durduğunda önce Tekin indi, ardından bana elini uzatarak hafifçe dışarıya çekti.

Ankara'nın ayaza kesmiş gece soğuğu üzerimize vururken, önce Escalade'in, daha sonra ise kale gibi korunan malikanenin demir kapıları kapandı. Sessizlik içinde eve doğru yürüdük. Bakışlarım yine o eski, yanık tabelaya çarpsa da bu kez çok üzerinde duramadım.

Evin kapısının önüne henüz ulaşmadan, kapı adamlar tarafından açıldı. Hiçbir şey söylemeden eve girdiğimizde, içeride dışarıdaki soğuğa tezat bir sıcaklık vardı.

Etraf aydınlıktı, yürüdüğümüz koridor artık fazlaca tanıdıktı. Tekin'in çalışma odasının önüne geldiğimizde hemen odaya daldık. Üzerimdeki kısa kabani çıkardım. Çelik yelekten daha yolda kurtulmuştum. Tekin de elindeki ceketi koltuğun kenarına bıraktı. Tam neler olduğunu soracağım sırada, masanın üzerinde duran MacBook bilgisayar ansızın çalmaya başladı. Garip bir andı. Ama herhâlde bilgisayar, Tekin'in telefonuyla bağlantılı olmalıydı.

Tekin birkaç tuşa bastıktan hemen sonra, ekrana daha önce görmediğim bir adamın görüntüsü yansıdı. Küçük bir selamlaşma beklediysem de karşılaştığım şey Tekin'in öfkeli bir sesle konuya bodoslama dalışıydı.

"Konuştu mu?" diye sordu.

Karşı taraftaki adam her kimse, soru onun için fazlasıyla açık olmalıydı. "Doğruymuş!" dedi adam. Esmerdi, saçları neredeyse üç numara denecek kadar kısaydı, sakalları ise nispeten daha uzundu. Karanlık bir yerde yürüyerek konuşuyordu. Hızına bakılırsa da bir yerlere yetişmeye

alışıyor fakat bu sırada bile kapkara gözleri ekrandan ayrılmıyordu. "Kadir'in adamı..."

Tekin'in dudaklarında önce sinirli bir gülüş belirdi. Ardından gözlerini kapattı, derin nefesler alarak bariz bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Ama bu kadar değil," dedi diğer adam. Aynı anda Tekin'in gözleri ansızın açıldı. Bu, konuştuğu adamın devam etmesi için de bir işaret sayılırdı. "Telefonundan bir yazılım ıktı."

Tekin masasına doğru eğildi, iki elini de lacivert ahşabın üzerine ortama hükmeder gibi avuçları açık bir şekilde yasladı. "Ne yazılımı?" diye sordu. Kaşları neredeyse gözlerini örtecek kadar çatılmıştı.

"Hazel'in evine giren adamın telefonundan ıkanla aynı!"

Cümle adamın dudaklarından çıkar çıkmaz, Tekin masaya yasladığı avuçlarını hafifçe kaldırdı ve ardından inanılmaz bir gürültü çıkararak yeniden ahşaba vurdu.

"Ecdadını siktiğim! Orospu çocuğu!" diye âdeta kükredi.

ıkan gürültünün etkisiyle olduğum yerde sıçradım. Dudaklarımı ısırdığımın ise farkına varamadım. Çok sinirlenmişti fakat ben bahsettikleri şeyleri ne yazık ki kafamda bir sıraya koyamadım. Bir tek günler önce benim evime, serama giren, yakaladıkları o adamın telefonundan bir tür yazılım çıktığını anlamıştım.

Zihnim iyiden iyiye karışmış bir hldeyken, Tekin bu kez köşedeki çöp kutusuna bir tekme savurdu. Bir eli saçlarının arasındaydı, simsiyah telleri neredeyse koparacak kadar ekiştiriyordu.

"Soyunu sopunu sikeeğim onun!" diye devam ettiği sırada, bilgisayar ekranından diğer adamın sesi duyuldu.

"Sakin ol!"

"Sakin mi olayım? Ne sakini amına koyayım? Sakin makin olamam!" Sinirle yüzünü sıvazladı. "Asla adil dvşmeyeceğini tahmin etmeliydim. şerefsiz! Pezevengin evladı! Hazel'e uzanan elini kıracağım onun!"

"Bu kadar kısa sürede Hazel'i öğreneceğini ngremezdik," dedi adam. Fakat Tekin'i ikna etmek zordu.

"Daha o geceden barizdi gözümüzün önündeki şey, amına koyayım! Bir halt edemeyeceğini düşünerek fazla kibirlendik," diye söylendi Tekin. Hangi geceden bahsediyordu?

"Değildi, Tekin. Herif resmen inzivadaydı. Bilemezdik."

"Şüphelenmiştim." Tekin yumruğunu bir kez daha hafif bir şiddetle masaya vurdu. "Daha Arhavi'de, Musti yana yakıla silahların peşine düştüğünde şüphelenmiştim."

"Zaten Hazel'den de o bahsetmiş olmalı," diye onayladı adam Tekin'i.

Tekin ansızın yükseldi. "Başka kim olacak, amına koyayım? Ama anlaşılan bizim şu kaçan koruma... Neydi adı?"

"Ersin..."

"Ersin... Onu belli ki çok daha önce yerleştirmiş Kadir." Tekin sakallarını hafifçe kaşıdı. "Bir yol düşün. Kadir'in yanına birini yerleştirmeliyiz. Geldiğinde devam edelim," dedi. Öfkesini ansızın bir kafese kilitlemişti sanki. Fakat hiddeti bir aslan gibiydi, kafesin kapısını açtığı anda önüne çıkan kim varsa saldıracığı belliydi.

"Fedaisini ne yapalım?" diye sordu diğer adam.

Tekin'in bakışları ağır ağır ekrana döndü. Dudakları şeytani ve tehlikeli bir gülüşle kıvrıldı. Fakat o an anladım ki bu bir tebessüm değildi, acımasızca emrini verdiği bir infazdı.

"Adı üzerinde," dedi bir an bile düşünmeden. "Fedai... Kadir de feda etmeye dünden razıydı madem... İade-i ziyaret yapılsın. Hazel'in evine giren diğer adamlarla birlikte."

"Konuşmazlar mı diyorsun?"

"Bugüne kadar konuştular mı? Sen günlerdir sorgulamıyor musun diğer herifi?" Alay eder gibi güldü. "Eğitimli sanıyorduk o sikik herifi bir de. Kadir piyonları salmış. İkisinin de en ufak bir bilgisi yoktur." Kısa bir an düşündükten sonra bana döndü. Varlığını hem o an hatırlamış gibiydi hem de sanki başından beri dikkatini benden ayırmıyordu. Bakışları gözlerimdeydi. Tepkimi mi ölçmeye çalışıyordu? "Bitir işlerini!" dediği anda kordan bakışları benim koyu mavi gözlerimle buluştu. Belki bir

tereddüt arıyordu bakışlarımda. Ya da ufacık bir korku. Ama biliyordum, ikisi de yoktu. Tek bir kelimesi bile korkutmamıştı beni, bahsettiği adamların iyi amaçlara hizmet etmediğini bilmek için dâhi olmam gerekmiyordu.

Konuşmayı nihayet sonlandırdığında, benim bir açıklama beklediğimi anlamış gibi yüzüme baktı. Çünkü az önce bahsedilen isimlerin büyük çoğunluğu bana yabancıydı ve ne yazık ki zihnimde parçaları birleştirebilmem imkânsızdı. Benim evime girip serada ateş eden o adamın, Kadir isimli birinin adamı olduğunu anlamıştım yalnızca. Fakat diğer söylenenlerin hiçbiri kafamda yerli yerine oturmamıştı.

"Bu gece..." dedi Tekin. Anlaşılan konuya hemen girmeye kararlıydı. "Davette patlayan o silahın hedefinde Güngör yoktu."

Kaşlarım çatıldı. Bunu duymak, beklediğim son şeydi. "Kim vardı peki?" diye sorarken dikkatim yüzündeydi. Fakat bakışlarındaki kararlı ifade ansızın değişti. Az önce az da olsa sakinleşmiş, olan bitene hâkim gibi görünen gözleri, şimdi önüne çıkan her şeyi yakıp yıkacak kadar alevliydi. Ancak bir şey daha vardı bakışlarında. Sanki... beni incitmek istemez gibiydi. Bu gece kapıyı ilk açtığımda yüzünde gördüğüm allak bullak ifadenin bir benzeriydi. O an anlamıştım gerçeği. Nefesim ansızın boğazıma dizildi, elim istemsizce boynuma temas etti. "Ben miydim?" diye sordum ama sözler dudaklarımdan bilinçsizce kayıp gitti.

"Hazel!" diye uyardı beni. Benim bakışlarımsa neredeyse körleşmişti. "Korkmanı istemiyorum."

"Nasıl korkmayayım?" dedim zar zor. Çoktan yanıma gelmiş, beni kollarına çekmişti. Ansızın gerçekleşen bu sarılma, hazırlıksız yakaladı beni. Bir an gözlerim sizlar gibi oldu ama sırası değildi. Neler görüp geçirmiştım ben, bir silahın hedefinde olmak beni ürkütmemeliydi.

"Korkmayacaksın!" diye emretti. Fakat bu emir bana mıydı, yoksa kendine mi? "Sana söz veriyorum, bir daha tek bir kurşunun hedefinde bile olmayacaksın."

Dudaklarından çıkan her kelime hem bir tür gözdağı hem de sanki bir yemindi. Ama hayat karşısında önemsizdi. O da bir insandı ve beni koruyacağına dair söz verdirmiş olsam da yapabilecekleri elbette ki kısıtlıydı.

"Bu senin engelleyebileceğin bir şey olamaz her zaman," dedim kokusu burnuma dolarken. Beni nazikçe kendinden uzaklaştırıp camın önündeki geniş koltuğa oturttu.

"Bir söz verdim. Ve verdiğim sözleri ne pahasına olursa olsun tutacağımı söylemiştim," dedi. Tavizsiz, kendinden emin ve bana kendimi güvende hissettirmek ister gibiydi.

"Tekin..." dedim merakla gölgelenmiş bir endişeyle. "Az önce kimle konuştun, ne konuştun, hiçbir şey anlamadım. Artık lütfen anlatır mısın? Kafayı yiyeceğim yoksa düşünmekten."

Ben öyle deyince bir an emin olamadı. Anlaşılan beni daha da korkutmak istemiyordu ama birilerinin hedefindeysem her detayı bilmek hakkımdı.

"Kadir kim?" diye sordum. Bakışlarını benden kaçırdı.

"Şerefsizin biri!" diye tısladı. Ama bu gerçek bir bilgi değildi tabii, beni böyle oyalayamazdı.

"Tekin!" dedim uyarıcı bir tonda. "Bunu bilmek hakkım değil mi artık?"

Bıkkın bir nefes alıp camın önüne doğru yürüdü. "Kadir benim düşmanım diyebiliriz," dedi bakışları camdan dışarıda, bahçenin sarı ışıklarındayken. Devam etmesini beklediğim sırada, kapının tıklatılmasıyla ikimizin de dikkati o tarafa çevrildi. "Gel!" diye seslendi Tekin. Saniyeler içinde kapı açıldı ve az önce ekranda gördüğüm adam bulunduğumuz odaya girdi. "Işınlandın mı, n'aptın?" diye sordu Tekin.

"Bayağı yaklaşmıştım zaten," dedi adam. Bakışları benim üzerimdeydi. Tekin'in bizi tanıştırmasını bekledim ama adam çoktan benim yanıma yaklaşmıştı. Tekin bir şey söylemeden kendisini, "Ben Savaş Taragay," diyerek tanıtti.

"Memnun oldum. Hazel ben de," dedim hızlıca tokalaşarak.

"Şu okuduğun mesajlarda merak ettiğin," dedi Tekin dudaklarında minicik bir tebessümle. "K..."

"Öyle mi?" dedim Savaş'a dönerken. Henüz bu akşam, davette okuduğum Tekin ile K arasındaki mesajlaşmayı hatırladım. Acaba K neydi? Aşırı merak etmiştim ama elbette sormadım. Kafamın içinde yanında bolca soru işareti bulunan kelimeler ve cümleler vardı. En azından bir kısmı artık yanıtlansa fena olmayacaktı.

"Diğerleri gelmeyecek mi?" diye sordum Tekin'e hitaben.

"Hayır," dedi Tekin. "Yaman'ın işi var. Arhan Aziz'le yüz yüze görüşeceğim sabaha karşı. Fakat vakit kısıtlı. Helikopterle gideceğim. Onun hazırlığıyla ilgileniyor." Ardından Savaş'a baktı. "Cesur da önce Arhavi'ye gidecek, oradan Batum'a geçecek. Ama böyle bir plan olmasa da gelmez. Savaş burada diye..."

Savaş küçük bir homurtunun ardından rahat bir tavırla sandalyelerden birine oturdu. "O ekipten değilim, Hazel," dedi. Ardından Tekin'e döndü. "Ben Tekin için çalışırım. Ve bunu genelde tek başıma yaparım."

"Anladım," dedim. Ama çok da anlamamıştım. Tekin için ne yapıyordu mesela? Sesini çoktan tanımıştım. Hem günler önce bizi peşimizdeki arabalardan kurtaran hem de bu gece, kuytu köşelerde Tekin'in konuştuğu adamdı. Ve onun Tekin'e söylediklerini, bu gece kulaklıktan duyduklarını hatırladıkça utancım gitgide artmıştı.

Bir şeyleri bildiğimi belli etmemeye çalışmak çok zordu. Ustalaştığımı zannetsem de bazen tüm kontrol ellerimden kayabiliyordu. Fakat yeri değildi; rahat, pervasız, her zamanki Hazel olmam gerekiyordu.

"Savaş genelde görünmeyen tarafta çalışır," diye açıklamaya çalıştı Tekin. Sanki benim anlamadığımı, anlamadığım için de kendi kendime beyin fırtınası yaptığımı kavramıştı.

"Eeee son durum ne?" diye sordu Savaş, Tekin'e hitaben.

"Hazel, Kadir'in kim olduğunu merak ediyordu," dedi Tekin. Bakışları Savaş'taydı. Bir çeşit iletişim mi kuruyorlardı,

anlaması neredeyse imkânsızdı.

Savaş'ın tavrı rahattı. "Patron sensin," diye onayladı.

"Sen de risk alıyorsun," diye devam etti Tekin.

"Eeee yani?" dedi Savaş gülererek. "Öl de ölelim, reis!" Kollarını göğsünde bağladı. "Kanımızdan olmaya razıyız diyerek çıkmadık mı bu yola?" Kısa bir an bana baktı. "Hem... İşler karışıyor. Her şey birbirine bağlanıyor. Kadir, Hazel'i almış hedefine. Üstelik başka şüphelerimiz de var şimdi," dedi bir şeyler ima eder gibi. "Bilmek elbette hakkı."

"Doğru," dedi Tekin bir an beni süzerek. "Bilmek artık hakkı."

"Eeee?" dedim sabırsızca kıpırdanarak. "Hanginiz anlatacaksınız?"

"Savaş anlatsın," dedi Tekin. "O sever hikâye anlatmayı."

Bir hikâye mi vardı bunun ardında? Dakikalar önceki korkumun yerini ansızın saf bir merak, daha fazlasını öğrenme isteği almıştı.

"Estağfurullah patron!" dedi Savaş. "Sen varken benim ne haddime! Hem senin kelime dağarcığının benden daha geniş. Lütfen lütfen..."

"Ya sabır!" diye söylendi Tekin. "Bütün manyaklar benim başımda, amına koyayım."

İkisinin atışması karşısında şaşkınlık içindeydim. Bir ona bir diğerine dönüyordum.

"Sen de az manyak değilsin, abi," dedi Savaş. "Ondandır."

Derin bir nefes aldım. Bir an önce sadede gelebilirler miydi acaba? Daha fazla duramayacaktım. "Yani arkadaş mısınız, yoksa sen Tekin'in emrinde biri misin? Gerçekten beynimi sulandırdınız ya!" diye yükseldim ansızın.

"Savaş bu hayatta her şey için en çok güvendiğim insandır," dedi Tekin.

"Ben yalnızca Tekin'in emrinde çalışırım," dedi Savaş.

İkisinin de cümleleri eş zamanlı odada yankılandı.

"Gerçekten... Laflarınız da koordineli değil," diye söylendim." O sırada Tekin içecek bir şeyler hazırlamaya başlamıştı. Fakat onlarla sohbet etmek içimdeki tedirginliği

de süpürür gibi olmuştu. O yüzden ben de bunu sürdürdüm. "Neyse, kankasınız diye yorumladım. Ama ciddi artık meraktan çatlayacağım. Kadir kim? Evime giren adamla, bu geceyle ne ilgisi var? Anlatır mısınız?"

Tekin önüme dumanı üzerinde tüten bir çay fincanı bıraktı. O sırada Savaş da kendine çay alıp sandalyelerden birine kurulmuştu. Tekin'in hareketleri kendinden emindi, köşeden bir sandalye çekti, kendisi de oraya geçti.

"Kadir Mirza, Tekin'in bir numaralı rakibi diyebiliriz," dedi Savaş. Fakat ne yazık ki kitaba ortasından dalmış olmalıydı ki Tekin kontrolü ele aldı.

Derin bir nefes alan Tekin, tüm dikkatini benim üzerime çevirdi. "En başından başlayacağım, Hazel," dedi. "Ve yalnızca bilmen gerektiği kadarını anlatacağım sana."

"Tamam," diyerek başımla onayladım onu. Tüm bilgileri önüme sermesini beklemiyordum tabii. Çoğu şeyi kendine saklayacağının elbette farkındaydım.

Cebinden sigarasını çıkardı, bana tuttu. Kendi sigaramı yanıma almamıştım. Tekin'in de sigarası bana ağır geliyordu. Ama Yeşilaycı arkadaşım Lila'nın yanında ne yazık ki içemeyeceğim düşünülürse, uzunca bir süre şu andan başka seçeneğim yoktu.

Uzattığı sigaradan alıp yakmasını bekledikten sonra derin bir nefes çektim. Aynı şeyi Tekin de tekrarladı. Önce kendine bir sigara yaktı, ardından "Sana davette bahsetmiştim," diyerek anlatmaya başladı. "Suriye'de yeni yeni adı geçen bir örgüt var."

"Evet?"

"Bu örgütün Suriye, Afganistan ve Türkiye'de de bazı yapılanmaları olduğu düşünülüyor. Dolayısıyla Konsey'deki herkes bu örgüte silah, para ve her türlü mühimmat yardımını akıtma, bu yolla da buralardaki gücü ele geçirme derdinde." Sigarasından bir nefes çekip üfledi. "Ama bu örgüte mühimmat sevkiyatları yalnızca birkaç yolla gerçekleşiyor. Bunlardan henüz tek bildiğimiz yol Çeçenler. Diğer yolları kimsenin bilmediğine eminiz çünkü herkes

gözünü Çeçenlere dikmiş durumda." Sigarasının ucunda biriken külü küllüğe döktükten sonra diğer eliyle saçlarını karıştırdı. "Bu gece bir kısmıyla tanıştığın Uluslararası Konsey, uzun zaman önce örgütün adı yeni duyulmaya başladığında, Türkiye'de zamanında hüküm sürmüş bir mafya yapılanmasını da yeniden hortlatma derdine düştü."

Sigaramdan tek bir nefes aldıktan sonra küllüğe bıraktım ve oturduğum yerde ansızın dikleştım. "Nasıl bir mafya yapılanması?" diye sordum merakıma engel olamadan. İşte bu, tam da benim ilgi alanıma giriyordu.

"Türkiye'nin yedi bölgesinden sorumlu yedi adam. Bir lider, altı üye," diye lafa karıştı Savaş.

Beynim tüm hızıyla çalışmaya başlamıştı. "Musti'nin Yedili diye bahsettiği onlar mı?"

"Evet," diye yanıtladı Tekin beni. Bu sırada dikkatimi takdir eder gibi baktı. "Kılıç Yedilisi diyorlar kendilerine," dedi küfreder gibi.

"Kılıç Yedilisi mi?" dedim bir an şaşırarak. Hemen peşinden ise ne yazık ki frenleyemediğim sözler dudaklarımdan çıktı. "N'apıyorlar, tarot mu bakıyorlar?"

Tekin bir an bunu beklemiyormuş gibi duraksadı. Savaş ise çoktan gülmeye başlamıştı.

"Pardon," dedim ama Tekin'in yüzünde ufacık bir tebessüm bile oluşmadı. Minicik bir *icebreaker* maksatlı espri yapmaya çalışmışım ama Tekin Bozboran ne yazık ki nemrut bir adamdı. Ben de korkularımı, endişelerimi bu şekilde bastırıyordum canım. Beni birazcık anlayamaz mıydı? "Kılıç Yedilisi tarotta her türlü düzenbazlığın, hilenin, ihanetin simgesidir de. Ondan şey etmişim," diye açıkladım.

Nihayet Tekin Beyciğimiz biraz da olsa gülümser gibi oldu. "Yok," dedi hemen ardından. "O sadece tatsız bir tesadüf. Dümdüz mafya bunlar. Tarotmuş, iskambilmiş, metaformuş... Yok öyle şeyler."

"Yani... Güzel olurmuş aslında. Neyse... Eee liderleri kim peki?" diye sordum. "Kadir dediğiniz adam mı?"

"Hayır," dedi Tekin tek solukta. Bakışları benim üzerimdeydi. Sigarasından son ve en derin nefesini çekti. Küllüğe birkaç hamlede söndürdü ve beni şaşırtacak sözleri söyledi. "Artık benim."

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Nasıl yani?"

Derin bir nefes aldı. Kafasında bana anlatabileceği kadarını filtrelemeyi sürdürdüğü belliydi çünkü tüm cümlelerini seçerek söylediği apaçıktı. "Kılıç Yedilisi'nin geçmişinden gelen bir kuralı vardır ve bu kural nettir," dedi. "Türkiye'den Uluslararası Konsey'e giren kişi, Yedili'nin de lideridir."

"Yani..." diye mırıldandım bir an düşünerek. "Bu geceden itibaren sensin."

Uluslararası Konsey, bu gece davetteki toplantıda bulunan adamlardı. Hepsinin bir gündemi, bir planı olduğu zaten açıktı. Fakat buradaki bambaşka, daha lokal bir yapılanma tarafından istihbarat ihtiyaçlarının beslendiği benim bile beklentimin dışındaydı.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Tekin. Fakat kafamdaki eksik parçalardan birkaçını daha tamamlamaya kararlıydı. "Yedili'nin yeniden faaliyete geçeceği belli olduğunda, üyelerden kimse liderliği istemedi. Bir Kadir bir de ben vardık o koltuğu isteyen."

"Uzun zamandır da bunun için savaşıyorlar. Yani Konsey'e girmek için," diye ek bir açıklamada bulundu Savaş.

"Husumetiniz bundan mı kaynaklı?" diye sordum Tekin'e. "Kadir denen adamlar?"

"Öyle de denebilir," derken sandalyesinden kalktı ve benim oturduğum geniş koltuğun diğer köşesine rahatça yerleşti. "Birkaç sene önce Çeçenlerin lideri değişti," diye devam etti Tekin. "Bu değişim öncesi Kadir'in Çeçenlerle arasından su sızmiyordu. Ama Çeçen Liderinin değiştiği dönemde, Kadir'e bir suikast düzenlendi. Uzunca bir süre komadaydı."

"Ve bunu Tekin'den biliyor; çünkü Tekin yeni Çeçen lideriyle müthiş bir ilişki geliştirdi kendine," dedi Savaş.

"Geri zekâlı!" diye tısladı Tekin. "Beni de kendi gibi sanıyor." Sakallarını hafifçe kaşıdı. "Sanki benim Çeçen lideriyle ilişki geliştirmek için onun yokluğuna ihtiyacım vardı, amına koyayım!"

"Bir kaostan kim avantaj sağlıyorsa," dedi Savaş. "Sorumlusu da odur."

"Sorumlu olsaydım kabul edebilirdim bunu," dedi Tekin. "Ama Kadir'in tek düşmanı eminim ben değilimdir." Kısa bir süre düşündükten sonra toparlandı. "Neyse... Konumuza dönelim."

Tam o sırada kapı çalınınca, Tekin kendine sabır diler gibi bıkkın bir nefes aldı. "Gel!" diye seslendi ve saniyeler sonra bu akşam ilk kez gördüğüm o adam içeri daldı. Musti adamlarıyla önümüzü kestiğinde, karanlık ormanın içinden bir orduyla çıkan o adamdı.

"Helikopter hazır," dedi adam.

"Gel, Sedat," diye yanıtladı onu Tekin. O öyle deyince, isminin Sedat olduğunu aklıma yazdığım adam bize doğru yaklaştı. "Helikopter beklesin biraz," diye devam etti.

"Ben de geleyim seninle," dedi Sedat. "Yedili'ye haber gidecekse bu gece, İstanbul'a yalnız gitme."

"Gerek yok," dedi Tekin. "Sen Savaş'la Hazel'in evinin orada olacaksın. Yiğit bekliyor beni İstanbul'da. Sıkıntı yok."

Yiğit ismini duyunca Sedat'ın gergin ifadesinde bir yumuşama olmadı. Ama buna rağmen, "Sen ne emredersen!" diye yanıtladı. "O zaman ben önden gidiyorum Hazel Hanım'ın evine. Bir çevirelim etrafı çocuklarla."

"Eyvallah," dedi Tekin. Ve saniyeler sonra Sedat odadan çıktı. Hemen bana döndü. "Sedat, sana bahsettiğim şu ekibin başı," diye bilgilendirdi beni. "Evde rahat olun. Kuş uçurtmazlar."

Başımı salladım. Aksini düşünmemiştim. Onun kendi yokluğunda da her şeyi ayarlayacağından emindim.

"Evet, nerede kalmıştık?" diye yeniden az önceki konumuza döndü. Burun kemerini hafifçe sıktı. "Kadir o zamandan beri inzivada," dedi Tekin. "Ortalıkta

görünmüyordu. Fakat başlarda yeni Çeçen lideriyle ilişki geliştirmeye başladığına dair haber almıştık. Konseyden birileri onu destekliyorlardı ama Çeçenleri müttefik olarak yanına katamadığı sürece de Kadir bir işlerine yaramazdı."

"Ve Kadir başarılı olamadı anladığım kadarıyla," dedim.

"Hayır. Çeçenler benimle anlaştılar," diye yanıtladı beni. "Sonra kısa bir süre önce... Musti'nin Çeçenlerle bir silah sevkiyatı yapmak istediği çalındı kulağımıza. O sıra Kadir iyiden iyiye geri çekilmiş gibiydi ve paralelde Lazarenko'nun da Çeçenlerle çalışmak istediğini biliyorduk."

Kısa süreliğine zihnimdeki bilgileri taradım. "Bu gece davette bahsettiğin konu mu bu?" diye sordum. "Musti'nin Mladenov'un adamı olduğundan söz etmiştin. Mladenov aracılığıyla, Lazarenko adına bir sevkiyat gerçekleştirmek istediğinden..."

Tekin bir kez daha onu dikkatle dinlemiş olmamdan memnun olmuş bir şekilde baktı. "Aynen öyle," dedi. "Sen Arhavi'deyken engellediğimiz sevkiyatın, Lazarenko'ya ait olabileceğinden şüpheleniyorduk," diye belirtti bu gece de söylediği gibi. Dişlerini sıktı. Şimdi ifadesi ne yazık ki fazlasıyla tatsızdı. "Ama görünen o ki Kadir Mirza'ya aitmiş."

"Silahlarını geri mi istiyor yani?" diye sordum. "Bunun için benim evime neden adam soksun ki?"

"Hem silahlarını hem de Tekin'in Çeçenlerle arasını bozmayı istiyor," diye yanıtladı Savaş oturduğu yerden. "Sen Arhavi'ye geldiğin gece," diye devam etti. "Ben İstanbul'daydım. Tekin senin evinin kontrol edilmesini, güvenli olduğundan emin olmamızı emretti. Ben de Ankara'daki adamlardan birkaçını görevlendirdim bunun için." Yüz ifadesi mahcuptu ama biliyordum ki bu olan bitende onlar suçlu değildi. "Ersin dediğimiz herif," diye sözlerini sürdürdü. "Görevlendirdiklerimden biriydi. Elimizden kaçtı biliyorsun ki. Kadir'in adamı olduğu bariz şu durumda. Çünkü serada sana ateş eden Kadir'in adamı çıktı. Kimseye görünmeden evin içinde saklanabildiğine göre, sorumlusu da elimizden kaçan Ersin'den başkası olamaz."

"Peki bu gece Güngör Bıçakçı'yı yaralayan adam?" diye sordum. Bakışlarım Tekin'e döndü. "Tekin o silahın hedefinde benim olduğumu söyledi. O da mı Kadir'in adamı?"

"Doğru. Musti de bu akşam onu kastediyordu zaten," dedi Tekin. "Adamlara sadece korkutun dedik falan diyerek."

"Ama neden? Benimle ne alakaları var ki?" diye sordum. Anlattıkları şeyler zihnimde yerli yerine oturmuştu, evet ama bunu kendimle ilişkilendiremiyordum.

"Bir kural daha var," dedi Tekin. "Yedili'nin içinde."

"Ne kuralı?" Bikkın bir şekilde ofladım. "Ne çok kuralları varmış bunların da? Nerede yazıyor bunlar ayrıca? Bir yerlerde Kılıç Yedilisi Handbook falan mı var?"

Şakam bu sefer güldürmemiştii çünkü Tekin'in yüzünde tek bir mimik değişmemiştii. Bakışlarına ansızın bir endişenin gölgesi sinmiş fakat bu gölge geldiği gibi hızla silinmişti.

"Dokunulmazlık kuralı," dedi Tekin tek solukta. Bu ne demekti bilmiyordum? Kimi dokunulmaz yapıyorlardı? "Lider zaten doğal olarak dokunulmaz olur," diye mırıldandı. "Fakat bu dokunulmazlık çemberine birini dahil etmek istiyorsa - ailesi olabilir bu- masadaki herkesi ihya etmek zorundadır. Bir tür rüşvet gibi düşün. Zamanında Yedili'yi kuran adamın, Yedili içindeki üyelerden kendini korumaya almak için yarattığı bir kural." Derin bir nefes aldı. "Ben bu kuralı önemsemiyordum. Korumaya almak istediğim kimse yoktu. Dolayısıyla kimseye bu doğrultuda bir şey vermem de gerekmiyordu. Ama şimdi..."

"Ama şimdi?" diye sordum zar zor.

"Ama şimdi... Her şey değişti," diye tamamladı sözlerini. Bakışları kısa bir süre gözlerim ve saçlarım arasında gidip geldi. "O da bunun farkına vardı. Aklınca beni zorluyor."

"Nasıl?"

"Silahlarını istiyor. Arhavi'de bizim elimize geçen silahları. Tabii paralelde onun ciddi bir miktar para kaybetmesine neden olduğumuz için..." diye atıldı Savaş.

"Para istemez," dedi Tekin. "Amacı başka. O benim Çeçenlerle aramı bozma derdinde. O yüzden hem silahlarını

hem de o silahlara yeni bir sevkiyat yapmamı isteyecek benden. Ve bu sevkiyatı Çeçenlerle yapamam çünkü Çeçen lideri Kadir'den hazzetmiyor."

Düşmanını iyi tanımak belki de içinde bulunduğu bu ortamda Tekin için avantajdı. Ama yine de bu bahsettiği çok ciddi bir zarardı.

"Ve başka bir sevkiyat yöntemi bulman da Çeçenler tarafından iyi karşılanmayacak o zaman," dedim akıl yürüterek. Kadir'in amacı Tekin'in Çeçenlerle arasını bozmaksa formül basit görünüyordu.

"Aynen öyle," dedi Tekin.

Savaş'ın telefonu çalınca, konuşmamız ne yazık ki yarıda kesildi. Telefon ekranına baktı ve "Fazla vaktimiz yok. Ne yapalım?" dedi. Sorusunun muhatabı Tekin'den başkası değildi. "Konseyi bekletmek istiyordun biraz ama..."

"Önemli değil," dedi Tekin. "Haber ver Konsey'e hemen."

Savaş oturduğu yerden yavaşça ayaklandı. "Yedili peki?" dedi sorar gibi. "Hazel'le ikinizin sevgili olduğunuzu düşünüyorlar." Tam o sırada elimdeki çayı ağzıma götüreceksen, fincanı tutan elim kaskatı kesildi.

"Ne?" dedim ama Tekin bana bakmadan emirlerine devam etti.

Oturduğu koltuktan kalktı ve çalışma masasına doğru yürüdü. "Güzel," dedi. Güzel olan neydi? Bizi sevgili olarak bilmeleri mi? "Dokunulmazlık için de bunu bilmeleri yeterli. Ara Yedili'yi. Hazel'in çembere bu şekilde dahil olacağını söyle."

Kısacık bir an tüm bedenim hareket yeteneğini kaybetti sanki. Ağzımı açıp bir şey söylemek istedim ama ne yazık ki dudaklarımdan tek bir kelime bile dökülmedi. Bana bakmasını, benimle göz göze gelmesini ve fikrimi sormasını bekledim fakat görünen o ki hepsi boş bir beklentiydi. Tekin yine bildiğini okumuş, yalnızca beni korumayı önemseydiği için kalan her şeyi göz ardı etmişti.

Nihayet sesimi bulabildiğimde, oturduğum yerden ayaklanmam da aynı anda gerçekleşti. "Anlamadım?" dedim

duyduklarıma inanamaz gibi. Kalbim delicesine bir hızla atmaya başlamıştı, neredeyse göğüs kafesimden çıkmak üzereydi. Üstelik bu seferki yaşadığım şoktandı, ne yazık ki kaynağı heyecan değildi.

"Ben sizi yalnız bırakayım," dedi Savaş ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

"Doğru duydun," dedi Tekin. Nihayet benimle göz göze gelmeyi hatırlayabilmişti. Bakışlarında garip bir ifade varsa da tarafımdan önemsenmedi. "Dokunulmazlık için öyle bilmeleri gerekiyor."

"Saçmalama, Tekin! Daha neler?" dedim ama sesimi ne kadar güçlü tutmaya çalışsam da titremesini engelleyemedim.

"Sen saçmalama asıl, Hazel!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Seni tüm bu lanet heriflerden korumaya çalışıyorum. Görmüyor musun?"

"Bu şekilde mi? Böyle göstermelik bir oyun oynayarak mı?" Sesim iyice yükselmişti. Garip bir hayal kırıklığı ise kalbimin tam ortasına yerleşmişti. "Hem... Bana fikrimi sordun mu?"

Çenesini sıktı. Anlaşılan emirlerinin dinlenmesine öyle alışkındı ki itirazımdan hiç hoşlanmamıştı. "Söz konusu senin hayatın!" diye bağırdı bana. "Fikir soracak durumda mıyız sence? O kadar zamanımız var mı?"

Gözlerim ansızın cayır cayır yanar gibi oldu. Çok uzun zamandır ağlamamıştım ama o anda hissettiklerim neredeyse boğazımdan, gözlerimden, dudaklarımdan taşmak için fırsat kolluyordu. Öfke, hayal kırıklığı, kızgınlık, kırgınlık... Hepsi birbirine karışmıştı, duyguları birbirinden ayırt etmek benim içini gitgide zorlaşıyordu. Bahanem, bu saçmalığı istememe nedenim sadece onun hayatında zorluk çıkarmamak olmalıydı aslında. Ama kalbimde bir yer de delicesine sızlıyordu. Fakat hissettiklerimi asla belli edemezdim, bu felaketim olurdu.

"Dokunulmazlığa beni soktuğunda kaybedeceklerinin farkında mısın?" diye bağırdım ben de ona. Neyse ki hâlâ bir

yerlerde az da olsa gücüm kalmıştı, içimdeki o hırçın kız direnmeyi sürdürüyordu. "Çeçenlerle olan ilişkin mahvolacak. Yaptığın bunca plan!"

"Sikerler planı! Hepsini hallederim," diye yanıtladı. "Çemberde olmazsan her fırsatta sana dokunmaya çalışacak. Asla izin vermem buna!" Kendinden emin, her şeyin üstesinden gelebilecek gibiydi. Ama ben kabul edemezdim. Sebeplerini o an, orada düşünmeye ise asla hazır değildim.

"Ben kabul etmiyorum böyle bir şeyi!" diye diklendim ona. "Asla!"

"Hazel!" diye kükredi. "Bu konuda biraz olsun mantıklı davran!"

"Mantıklı..." Alay eder gibi güldüm. "Mantıklı davrandığım için kabul etmiyorum zaten," dedim ondan bir adım uzaklaşırken. Cevap vermesine dahi olanak tanımadan arkama döndüm. "Lavaboya girmem lazım," dedim içimdeki çalkantıları belli etmemeye çalışarak. "Sonra adamlarına beni evime götürmelerini söylersen sevinirim."

Onun tek kelime daha etmesine izin vermeden çalışma odasından çıktım. Dik durmaya, içimde taşmayı bekleyen o öfke ve hayal kırıklığı okyanusuna set çekmeye çalışarak koridorun sonundaki lavaboya girip kapıyı kapattım. Ne yapacağımı bilemez bir hâlde bir ileri yürüdüm, ardından hızla geriye geldim.

Elimi yüzüme kapatarak derin derin nefesler almaya çalıştım. Ne yapacaktım? Gözlerimi nihayet açıp bakışlarımı tam karşımdaki aynaya odakladım. Günler önce de bu aynanın karşısında durmuş, üzerime sinen o kâbusun izlerini silmeye çalışmıştım. Çünkü güçlü durmak, muhtaç görünmemek benim için her şey demekti, öylesi bir zayıflığın görülmesini olgunlukla karşılayamazdım.

Bir nefes daha çektim ciğerlerime. Şimdi de aynısını yapacaktım. Bu benim bildiğim, sağlamlığından emin olduğum, tutunabileceğim tek daldı. Hislerimi birbirinden

ayırmayı ise kendimle baş başa kalacağım zamana bırakacaktım.

Kendime sakinleşmek, hırçınlığımı, gururumu ve umursamazlığımı kuşanmak için verdiğim dakikalar hızla aktı. Hiç duraksamadan aynanın karşısına geçip musluğu açtım. Önce ellerimi yıkadım, hemen ardından tenime biraz olsun hayat verebilmek adına yüzümü, boynumu ıslattım. Saniyeler sonra yeniden az da olsa iyi hissetmenin verdiği rahatlıkla sarılmıştım.

Tam ellerimi, yüzümü, boynumu kurulayacakken sönen ışıklarla öylece kalakaldım. Önce sensörlü sandığım için ellerimi yukarı doğru oynattım. Ama işe yaramadı. Kapıyı açıp içeriği biraz olsun ışıkla doldurmayı denediğim anda ise koridordaki zifiri karanlıkla karşılaştım.

Kalbim ansızın göğüs kafesimin içinde koşturmaya başladı. Üstelik bu sefer sebebi ne yaşadığım şok ne de hissettiğim heyecandı. O anda hissettiklerimin kaynağı saf bir korkudan başka bir şey olamazdı. Koridorda adım sesleri duyduğum anda hızla lavabodan çıktım. "Tekin!" diye seslendim zar zor. Ama karşılığında cevap bulamadım. Oysa çalışma odası biraz ilerideydi, ben lavaboya gireli yalnızca birkaç dakika geçmişti, evin içinde yalnız olamazdım.

"Tekin!" diye bağırdım panikle karanlık koridorda az önce geldiğim yöne doğru koşarken. Peşimden bir sürtünme sesi duyar gibi oldum ama arkama bakmaya niyetim yoktu. Ev devasaydı, koridor uzundu. Nefesim neredeyse kesilene kadar koştum.

Nihayet geldiğim yere ulaşmamı sağlayacak köşeyi döndüğümde Tekin'in çalışma odasının kapısı ansızın açıldı. Tekin elinde silahıyla hızla dışarıya çıkmıştı.

"Hazel?" diye bağıırıp bana doğru adımladı. Korkuyla kesilmiş nefesim ciğerlerimden ansızın boşaldığı anda Tekin'in kolları beni yakaladı.

"Birisi var!" diye fısıldadım korkuyla, soluk soluğa. Kocaman elleriyle omuzlarımdan sımsıkı tuttu.

"Şşşt..." diye mırıldandı. "Kimse yok. Evde kim olabilir?"

Yüzüme bakmak için beni kendinden uzaklaştırır gibi oldu ama bacaklarımda güç kalmamıştı sanki. Kısacık bir an sendeledim. Hemen fark etti bunu ve bir an bile beklemeden beni tek hamlede kucağına aldı. Sol göğsüm yaşadığım paniğin etkisiyle yanarken ona iyice sokuldum. Birkaç adımda yeniden çalışma odasına soktu beni. Kucağında benimle birlikte çalışma masasına doğru ilerledi. Beni masanın üzerine oturttuğu anda kocaman elleri yüzümün etrafını apansız çevreledi.

"Offf! Çok korktum," dedim titreyen sesime engel olamadan. "Işıklar söndü birden. Koridora çıkınca adım sesleri duydum."

"Tamam. Geçti."

"Garipti ama adım sesleri. Böyle bir ayağını sürüyor gibi." Ellerimi göğsüne yasladığımın farkına varamadım. "O... O burada sandım."

"Kim?" diye sordu.

"O işte. Şu tehdit eden adam." Soluklarımı düzene sokmaya çalıştım. "Onun da... Bacağı aksıyor ya böyle."

"Tetiklendin bu gece onu görünce," dedi kendince bir açıklama yaparak. "Burada olamaz," derken tereddütsüzdü sesi. "Benim haberim olmadan kimse giremez buraya. Duyduğun kişi de Vasfi Abi'ydi. Helikopterin kalkış hazırlığı için söndürmüş olabilir elektriği. Önlem amaçlı." Kaşları çatıldı. "Benim evimde!" dedi üzerine basa basa. "Kim dokunabilir senin saçının teline?"

"Niye?" diye diklendim ansızın. "Evinde de mi dokunulmazlık kuralı geçerli?"

"Hazel!" diyerek uyardı beni. Sesinde buram buram bir tehditkârlık hakimdi. Korkmam, çekinmem mi gerekirdi? Hiç cevap vermedim ama ansızın bulunduğumuz pozisyon dank etti. Gözlerimi kırıştırdım. Elimi o ana kadar dokunduğumun farkına varamadığım göğsünden ateşe dokunmuş gibi çektim.

"Sen..." dedim bakışlarımı kaçırmaya çalışarak. Kaşlarım ansızın öfkeyle çatılmıştı. "Neden çıplaksın?"

"Çıplak değilim," dedi. Dudaklarında arsız bir kıvrım belirmişti. *Köpek!* Düpedüz çıplaktı. Üzerindeki gömleği çıkarmıştı. Göğsünde boğum boğum kaslar vardı, aynıları beline, kasıklarına doğru iniyordu. Gözlerimi kaçırdım. Ama çok zordu. Galip gelen merakımı bir yerlere saklama isteği baş gösteriyordu.

"Çıplaksın işte," dedim hırçın bir tavırla ondan uzaklaşırken. "Üzerinde hiçbir şey yok."

Ben öyle söyleyince o da sinirlenir gibi oldu. "Senin sesini duyana kadar üzerimi değiştirmekle meşguldüm çünkü," diye açıklama yaptı ama bundan hoşnut değildi. Biraz ilerideki, az önce benim de oturduğum koltuğu gösterdi. Üzeri kıyafet doluydu. Çalışma odasında da kıyafet mi tutuyordu? "Asıl... sen neden... ıslaksın?" diye sordu. Sorusu dudaklarının arasından gürültülü bir yutkunmayla eş zamanlı olarak kurtulmuştu. Kaşları alevden gözlerini örtecek kadar çatılmıştı, âdeta orada tüten dumanları hapsediyordu.

Ansızın göz göze geldik. Bir gök gürültüsünün sesi ya da sert bir şimşeğin izi gibi bir andı. İkimizin de bakışlarında birbirimize karşı hissettiğimiz hiddetin alevleri vardı.

Bakışlarım kirli sakalından, esmer boynundan güçbela ayrıldı. Tuttuğumun farkında olmadığım nefesim ise dudaklarımın arasından şiddetle çıktı. Yeniden bakışlarımı ona çevirdiğimde, çenesi kasılmış, gözleri bana, boynuma odaklanmıştı. O anda kaçmak istedim oradan. Fakat "Ben dışarıdayım," deyip beni oturttuğu masadan kalkmaya yeltendiğim anda iki bileğimi de sıkıca tutup engel oldu.

"Tekin!" dedim onu uyarır gibi.

"Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Neden kabul etmiyorsun?"

Hâlâ mı bu konuydu? "İstemiyorum çünkü."

"Bana verebileceğin tek mantıklı sebep bu mu?"

"Evet bu!" Ansızın aklıma gelen şeyle intikam alma duygum ayyuka tırmandı. "Hem..." dedim arsız bir tavırla. "Kismetimin kapanmasını istemiyorumdur belki. Olamaz mı?"

Ben öyle söyleyince bileklerimi tutan elleri can yakmasa da sıkılaştı. Beni kendine çekti ve bu çekişin etkisiyle hâlâ masanın üzerinde oturmaya devam ettiğim için bacaklarım istemsizce aralandı.

"O herif yüzünden mi?" diye tısladı. Serdar'dan bahsettiği aşikârdı. Onu kafasına bu kadar takmış olması garip ve anlamsızdı ama içimdeki intikamcı kadın bunu elbette sonuna kadar kullanacaktı.

"Neden olmasın?" dedim sinir bozucu bir tonda. "Unutamamışımdır belki. Olamaz mı?"

"Hazel!" diye hırladı dişlerinin arasından. "Beni çileden çıkarmak için yaptığını biliyorum. Ama sabrımın son noktasındayım. Daha fazla zorlama."

"Allah Allah! Nereden biliyorsun seni çileden çıkarmak için yaptığımı?" diye diklendim. "Her şey seninle ilgili mi?"

"Aksine. Her şey seninle ilgili," diye hırladı yüzüme yüzüme. "Sen kalbinde biri varken, başka bir adamın kollarında böyle titreyecek bir kadın değilsin."

Ne münasebet! Kollarında titrediğim falan yoktu. Bunu da nereden çıkarmıştı? "Sinirden o titreme!" diye inkâr ettim. Kendini de ne kadar çok önemsiyordu? "Başka bir şeyden değil."

Bir anda... Hiç beklemediğim bir şey oldu. Elini kaldırdı ve boynuma uzattı. Parmağı tenimden aşağıya doğru alevden bir yol çizer gibi olunca soluğum boğazıma dizildi, bacaklarım tamamen iradem dışında dudaklarımla benzer saniyelerde aralandı, bakışlarım ise elinin üzerine odaklandı. Elinin üzerindeki damarlar, asi bir nehir gibi tenime aktı. Ya da akan bambaşka, görünmez, yoğun ama iliklerime kadar hissedebildiğim bir şeydi; çünkü ismi dudaklarımdan neredeyse bir inleme gibi çıktı. "Tekin..." dedim ama durmadı.

"Bu da mı sinirden?" diye fısıldadı. Cevapsız kalışım işine gelmiş olmalı ki, "Boynunu ıslatmışsın," diyerek sözlerini tamamladı. Gözlerimi kapatmak istedim ama bu neredeyse imkansızdı. Öyle bir bakıyordu ki bana... iyiden iyiye bulanıklaşan zihnim tüm erkeksi gücüyle, aralanan bacaklarımın yarattığı boşluğa sokulduğunu önce algılayamadı. Algıladığında ise çok geç kalmıştı. Direnmek için çok geç...

Ancak tam o anda tüm hızıyla açılan kapı üzerimizde bir çığ etkisi yarattı. Oturduğum masadan hışımla inip toparlanmaya çalıştım ama ne yazık ki manzara gelen kişinin gözünden kaçmamıştı.

"Pardon!" dedi Savaş bizi gördüğü anda ansızın arkasını dönerken. Yüzüm kıpkırmızı kesildi. Bu gece Savaş'a daha kaç kez rezil olmam gerekecekti? Önce Güngör Bey'in çalışma odasında yaşananları duyması yetmemişti, şimdi de az önceki yakınlığa şahit olmuştu. Daha devamı gelecek miydi?

Tekin elini yüzüne götürdü, bıkkın bir şekilde sıvazladı. "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Her seferinde ben böylesine dağılırken o nasıl kolayca toparlanıyordu?

"Etkilenmiyor çünkü," diye fısıldadı iç sesim.

Doğruydu bu. Dakikalar önce önerdiği şey düşünülürse, anlaşılan o bu oyunu oynamakta bir sakınca görmüyordu. Mantığını, duygularını, hedeflerini birbirinden kolaylıkla ayırabiliyor, ânın büyüünden hızla sıyrılabilirdi. Ben de yapacaktım o hâlde! İçimdeki kırgınlığımı belli etmeyecek, inadıyla gururumu kuşanacaktım. Ama önerdiği şeyi asla ama asla kabul etmeye de kalkmayacaktım.

Ben düşüncelere daldığım sırada, "Esat Demirağ..." diye bilgi verdi Savaş. Hızla kendime geldim. Bir isim kutucuğu daha açılmıştı zihnimde. Acaba bu Esat denen adamı nereye yerleştirmeliydim?

"Aç!" dedi Tekin. O sırada çoktan gri boğazlı kazağını, onun üzerine de kalın, siyah renkteki kaşmir kabanını giymişti.

"Evet?" diye yanıtladı, telefonu hızla hoparlöre veren Savaş.

"Savaş! Tekin'le konuşmam lazım. Nasıl ulaşabilirim?" diye sordu karşıdaki adam.

Savaş'ın sorusu netti. "Sebep?"

"Kadir'le ilgili..."

"Yanımda Tekin. Ne söyleyeceksen söyle," diye devam etti Savaş.

"Duyuyor mu beni?" diye sordu Esat dedikleri adam.

En nihayetinde Tekin yanıt verdi. "Duyuyorum," dedi kollarını göğsünde bağlayıp masaya yaslanırken.

"Tekin! İyi akşamlar!"

"Selamı sabahı boş ver de sadede gel, Esat!" dedi Tekin. Sesinden buram buram hakimiyet seziliyordu. "Hayırdır?"

"Pek hayır değil." Esat'ın tavrı garip bir şekilde endişe doluydu. "Kadir bu gece iyice saçmalamış."

Savaş'la göz göze gelen Tekin, "Ne zaman haberin oldu?" diye sordu.

"Az önce."

Tekin duraksayınca adam ısrarla konuşmayı sürdürdü.

"Daha öncesinde haberim olsa sana mutlaka haber verirdim, Tekin."

"Eminim daha önce haberin olsun isterdin zaten Esat," dedi Tekin "Ne de olsa liderin hemen yanındaki koltuğu istersin sen."

Esat denen adam kısa bir an duraksadı. "Girdin mi konseye?" diye sordu. Bunu istiyor muydu, yoksa ihtimaliyle gerilmiş miydi, anlaşılmıyordu.

Tekin sanki ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Haberini alırsın, Esat," derken konuşma tarzı fazlasıyla tahammülsüzdü.

"Eyvallah! Sevindim. Kadir'in orada olmasını istemiyordum. Terör estirecekti Yedili'de!"

Tekin ansızın pis pis güldü. "Benim estirmeyeceğimi sana düşündüren ne?"

"Sen insafsız değilsindir."

"Hadi ya?" dedi Tekin alay eden bir tavırla. "Bu akşamdan sonra bu fikrinin nasıl deęiőeceęini görmek isterim, Esat."

"Doğruymuş o zaman," dedi Esat denen adam. Bu cümleyle Tekin'in duruşu değişti. "Kadir, sağmalıyor dediler içeriden. Tekin'in zaafını koymuş hedefine, onu bu şekilde kışkırtıyor, dediler." Tekin hiddet dolu bir ifadeyle bedeninin iki yanında yumruklarını sıktı. Bu dikkatimden kaęmamıőtı. Fakat benim gördüğümün farkına varınca ellerini cebine soktu ve az önceki rahat ifadesini kuőandı. Sessizlik sürünce adam devam eder gibi oldu. "Yardıma ihtiyacın varsa..."

"Senin yardımına benim neden ihtiyacım olsun, amına koyayım?" diye alayla güldü Tekin. "Sen kendine nasıl yardım edeceğinin yollarını ara bu saatten sonra."

"Ben kurallara uyarım, Tekin."

"Kurallar artık değişecek."

"Dokunulmazlık da mı?"

"Hayır. O değil."

"Benim bir ailem var, Tekin. Benim en çok ilgilendiğim kural bu." Esat anlaşılan Yedili'nin üyelerinden biriydi ve dokunulmazlık onun için çok şey ifade ediyordu. "Ben bu kuralı yok etmenden çekiniyordum en çok. Senden de senin koruma çemberine karşılık olarak kendi ailemin korunmasını talep edecektim. Parada pulda sevkiyatta gözüm yok."

Sevkiyat lafını duyunca Teki Savaş'a baktı. "Benim bir koruma  emberim olacağını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bu akşamdan duyduklarımdan sonra emin oldum, Tekin. Bu artık senin için de önemli."

"Beni çok iyi tanıdığını sanman çok komik be Esat!"

"Tanımak isterim," dedi adam Tekin'in her türlü küstah çıkışlarına itaat edercesine. "Emrindeyim. Ne zaman istersen. Bu gece dokunulmazlığın devam edeceğinden emin oldum sayende. Çünkü artık senin de çemberde tutmak istediğin biri var."

Tekin'in bakışları ansızın beni buldu. " yle mi?" diye sordu. Benden istediği yanıtı alamayıőının öfkesi âdeta gözlerinde tütüyordu.

"Tekin Bozboran'ın en kıymetlisiymiş dediler. Doğru değil mi?"

"Doğru," dedi Tekin. Gözleri gözlerimdeydi. Bakışlarımda bir şeyler arıyordu. Fakat öyle bir maskeleyiştim ki hislerimi herhangi bir şey bulabilmesi imkânsız görünüyordu. "Bana bir koz ver," diye devam etti. "Bana Kadir'le ilgili bir koz getir. Lider'in sağına otur. Aksi hâlde en kıymetlisine dokunulan Tekin Bozboran seni de listesine alacak, Esat. Hamlelerini ona göre yap. Eğer Kadir'in yanında olduğunu duyarsam..."

"Asla!" diye kesintisiz bir yanıt verdi Esat denen adam. Ama benim zihnim çoktan konuşmadan uzaklaşmıştı.

En... Bundan yıllar, yıllar önce öğrendiğim bir kavramdı. Henüz on iki yaşlarında küçük bir kızken, mutlu bir ailenin nasıl olduğunu artık tam anlamıyla kavradığım anlardan biriydi.

İstanbul'da, Vaniköy'deki boğaza nazır evimizin bahçesindeydik. Annem bir şeye kızmıştı ve babama kök söktürüyordu. Babamsa çapkın gülüşler atıyor, görünen o ki annemin gönlünü nasıl alacağını çok iyi biliyordu.

Kulağımda babamın yeni aldığı pembe walkman'im vardı. Eskisini çok uzun zaman önce kaybettiğim için yenisini istememekte direnmiştim aslında. Ancak babam müziği ne kadar sevdiğimi bildiğinden bu direncime daha fazla aldırış etmemeye karar vermişti. O anda yeni walkman'imın kulaklıkları kulağımda olsa da hangi şarkıyı dinleyeceğime karar veremediğimden bahçedeki tüm konuşmaları duyuyordum.

"Benim en'im sensin..." demişti babam annemi hızla kucağına çekerken. *"En sevdiğim, en kıymetlim, en sakındığım, en kıyamadığım... Her şeyin en'i sensin benim için. Hâlâ neyin savaşına giriyorsun benimle?"*

Mutfağın bahçeye açılan kapısından dışarıya Haris'in söylediği içli bir şarkı sızıyordu. Elimdeki walkman'in amacı o zamanlar sevmediğim bu fazla hisli şarkıları işitmeme engel olmaktı. Ama o an... Haris'in sesi, babamın anneme

söyledikleriyle aynı anda kulağıma dolarken, bir kadının bu kadar sevilmesinin nasıl bir duygu olduğu düşüncesi de bir kar suyu gibi aklıma sızmıştı. Güçlü bir adamın en sakındığı, en kıyamadığı, en sevdiği olmak... Kim bilir o kadını nasıl dokunulmaz yapardı?

Şimdiyse... Yıllar önce küçücük aklımı bulandıran sorunun cevabı tam karşımdaydı. Fakat kaynağı o günden çok uzaktaydı. Tekin Bozboran başına buyruk, dediğim dedik, kural tanımaz karakterine uygun bir seçenek sermişti önüme. Böylesine kutsal bir sorunun yanıtı, göstermelik planların içinde bulunamazdı.

□

Dakikalar geçip nihayet evden ayrıldığımızda, kapının önündeki Escalade'e doğru ilerledik. Ben yerime, sol taraftaki cam kenarına geçtim. Tekin bu kez karşıma oturmak yerine yanımda yerini aldı. Tam karşıımızda da Savaş vardı, benim yola onunla devam edeceğim açıktı.

Arabanın çalıştırılmasını beklediğimiz sırada, şoför koltuğunda ilk kez gördüğüm yaşlıca bir adam arkasına döndü ve Tekin'e işaret diliyle bir şeyler söylemeye başladı. Tekin'in yüzü ifadesiz ama yumuşak sayılırdı. O da birkaç işaret yaparak adamı yanıtladı. Hemen ardından bana dönen Tekin, "Senden özür diliyor," diye açıkladı.

"Neden?" dedim. Anlam verememiştim.

"Sen lavabodayken karanlıkta kalmana sebep olduğu için."

O an yaşlı adamla ilk kez göz göze geldim. *Jamais vu!* Ansızın irkilmişim. Anlam veremediğim bir şekilde bakışlarımı da ondan çekememiştim.

Saçları kırışmıştı, cılız, hatta sağlıksız bir yüzü vardı. Gözleri kahverengiydi ve bakışlarında garip, insanın içini acıtan bir ifade vardı. Fakat beni oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kıpırdatan asıl şey, direksiyonu tutan elinde gördüğüm yaraydı. Parmaklarından dirseğine kadar uzanan büyük bir yanık izi vardı. Yeni olmadığı belliydi çünkü rengi solmuş, hatta neredeyse ten rengi kadar açılmıştı.

"Kim?" diye sordum Tekin'e sessizce. Aynı anda arabanın müziği kısık bir sesle açıldı ve kulaklarıma ansızın ilk kez duyduğum bir şarkı çarptı.

"Vasfi Abi," diye yanıtladı beni Tekin. "Arhavi'de yaşıyor. Dedemin sağ kolu gibidir. Bir şeyler teslim etmek için gelmişti."

*Söküp atılmıyor, bende mi kusur?
Doğarken kök salmış öze saçların
Bir kara sevda ki ya büyü ya sır
Sığmıyor kaleme, söze saçların ♪♪*

Adam arabayı çoktan çalıştırmıştı ama sanki tüm dikkati şarkıdaydı. Bakışlarında can acıtan bir hüznün, sigarasını tutan yanık izleriyle kaplı ellerinde ise engelleyemediği bir titreme vardı.

*İpekten sırmadan tel tel yaratmış
Telini bir ömre bedel yaratmış
Sanki Vasfi için özel yaratmış
Dört mevsim bir başka taze saçların ♪♪*

İşittiğim müzik, yanık bir türküden farksızdı. Ya da belki de sevdiği kadına kavuşamamış bir adamın dudaklarından dökülen sancılı bir ağıttı. Az önce bakışlarını gördüğüm anda baştan ayağa tedirginlikle sarıldığım bu yaşlı adam, kısacık bir an merak uyandırmıştı içimde. Fakat kaynağı belirsiz tedirginliğim de hâlâ oradaydı.

Dakikalar süren sürüş sonrası geniş ve profesyonel bir şekilde aydınlatılmış bir piste vardık. Nihayet durduğumuzda Escalade'in kapıları açıldı. İleride pervanesi hafifçe hareketlenmeye başlamış bir helikopter vardı. Yaman'ı seçebildim zar zor. Yanındaki de helikopterin pilotu olmalıydı.

Üçümüz aşağı indiğimizde, piste başka bir Escalade daha yanaştı. Bu kez direksiyonda Fatih denen şoför vardı. "Savaş senin yandaki evde olacak," dedi Tekin ansızın. Sesi helikopterin gürültüsünü bastırmaya çalışırcasına yüksek çıkıyordu. "Telefon numaralarınızı..."

"Hallederiz," dedi hemen Savaş. "Merak etme." Kısa bir an duraksadıktan sonra sözlerini tamamladı. "Ben arabadayım."

"Eyvallah!" Yeniden bana bakan Tekin'in gözlerinde dakikalar önceki kızgınlığını perdeleyen bir endişe vardı. "Ben sabaha dönmüş olacağım."

"O kadar uzun mu sürecektir?" diye sordum kendimi tutamadan. Bu sırada Savaş çoktan Escalade'in yanına varmıştı.

"Sürecektir," dedi Tekin.

"Kimle gidiyorsun peki? Yaman da seninle geliyor mu?" diye sıraladım sorularımı. Fakat anlaşılan, "Nasıl güvenebiliyorsun ki Arhan Aziz'e?" derken sesimdeki telaşı saklayamadım.

"Sen benim için..." dedi Tekin. Az önceki endişesi hızla kaybolmuş, dudakları kıvrılmıştı. Pis pis gülüyordu. "Endişelendin mi?" diye sorarken sanki alacağı yanıttan emindi ve bundan müthiş bir zevk alıyordu. Çok beklerdi!

"Neden endişelenecekmişim canım?" dedim çenemi sinirle havaya dikerek. "Kendini koruyabilirsin."

"Seni de kendimi de..." dedi en ufak bir tereddüt bile taşımayan bir tonda. "Hiç şüpheden olmasın."

Bundan zaten şüphem yoktu. Benim derdim koruma şeklinden kaynaklanıyordu.

"Beni korumak için..." dedim gururumu bir giysi gibi üzerime giyerek. "Başka bir yol bulman gerekecek. Malum..." Dudaklarımı alaycı bir tavırla kıvırdım. "Olmayan bir şeyi varmış gibi düşünmelerini istemeyiz." Ben öyle söyleyince gözleri öfkeyle karardı. "Genç bir kadının sonuçta. Hayat insanın karşısına ne zaman ne çıkarır bilinmez," dedim onu daha da çok sinirlendirmek ister gibi.

Bana doğru bir adım attı ve upuzun boyuyla hükmeder gibi karşımda dikildi. Ayağımda ilk kez spor ayakkabıyla duruyordum onun yanında. Aramızdaki boy farkı iyice ortaya serilmişti. "Benim yoluma razı geleceksin, Hazel," dedi emreder gibi. Onu öfkeliendirmenin tek bir yolu varsa elbette kullanacaktım, düşüncesizce önüme koyduğu bu seçeneği içten içe yediremediğimi belli edecek değildim.

"Asla!" diye yanıtladığım anda helikopterin olduğu alandan Tekin'e seslenildi.

Saatine baktı. "Bu iş burada bitmedi. Döndüğümde konuşacağız," dedi. Çenesini yormaya devam edebilirdi. Fikrim değişmeyecekti.

Hiçbir şey söylemeden arkasına döndü ve hızlı adımlarla helikoptere doğru ilerledi. Helikopterin pervane hızı çoktan şiddetlenmişti. Helikoptere bindiğini, aracın havalandığını gördüğüm an duruşumu dikleştirerek arkama döndüm.

Bir an önce eve gitmek, içimdeki bu duygusal dehlizi yalnız başıma değerlendirmek, daha da önemlisi tüm geceyi baştan sonra düşünmek istiyordum. *"Az daha dayan kızım,"* dedim kendi kendime. Az kalmıştı.

Beni ileride bekleyen Escalade'e doğru hızlandırdım adımlarımı. Yalnızca saniyeler önce havalanan helikopterin yeniden piste indiği ise saçlarımı savuran pervanelerin tekrar yakınlaşması sebebiyle aşikârdı.

Neler olduğunu anlamak için arkama döndüm. Aynı saniyelerde Tekin'in helikopterden hışımla atladığını ve bana doğru yaklaştığını gördüm.

Yürüyüşü buraların sahibi olduğunu hatırlatırcasına güçlü ve dimdikti, yüz ifadesindeki sertlik bulunduğum yerden bile net bir şekilde seziliyordu. Kızgındı. Kor bakışlarından dumanlı alevler yükseliyordu. Teklifini kabul etmedim diye miydi bunca öfke? Sahi, ne olmasını bekliyordu?

Adımları iyiden iyiye hızlandı. Aramızda yalnızca birkaç metre kalmıştı. Ona yaklaşabilirdim ama kılımı bile kıpırdatmadım. Bunun yerine duruşumu dikleştirdim ve hayal kırıklığımı hissetmesin diye hızla hırçın gururumu kuşandım.

Öfkesinden kaynaklı olsa gerek, önümde öylece duracak, çatık kaşlarının altındaki bakışlarını üzerime dikecek sandım. Ama karşılaştığım şeye hazırlıksız yakalandım.

Bir adım kala eli bana doğru uzandı. Kolumu tuttu, beni kendine doğru çekti, diğer elini ise hışımla saçlarımın arasına daldırdı. Bir eli belimi bir daha hiç bırakmayacakmış

gibi sararken, helikopterin pervanelerinin savurduğu siyah saçlarım kocaman avucundaydı. Bir an... Çok kısa bir an beni öpecek, heyecandan öleceğim sandım. Bu delice, nefes aldirmayan, kontrolsüz arzu ne zaman kanıma karışmıştı? Üstelik... Daha dakikalar önce ondan işittiğim saçma sapan tekliften sonra, gururdan bu kadar mı uzaktı?

Dokunuşunda inciten hiçbir şey yoktu ama hükmedişi parmak uçlarından bile hissediliyordu. Başka şartlarda olsak hoşuma giderdi bu. Hoş, şimdi de gidiyordu ama gururum öyle baskındı ki bunu kabullenmeme bile izin vermiyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Fakat başımı kaldırıp ona bakmam hataydı. Dudaklarından sızan nefes benimkilere çarptı. Harlı bir alev gibiydi nefesi, tüm bedenimi bir ateş topunun içinde bırakmıştı. Bu beni bir an... Çok değil, kısacık bir an heyecanlandırdı.

"*Hayın* bir cevap olarak kabul etmiyorum," diye âdeta hırlarcasına yanıtladı beni. Gözleri yine gözlerimdeydi. Bu sefer bir cevap aramıyor, onun cevabını kabul etmekten başka şansım olmadığını kanıtlar gibi bakıyordu. Saçlarımın arasındaki eli, belimi saran avucu, bakışları, dudaklarından çıkan kelimeler vazgeçmeyeceğinin altını çiziyor, tüm varlığıyla üzerimde hakimiyet kuruyordu.

"Neden ben?" diye yükseldim dayanamadan. "Çembere alabileceğin bir deden var senin. Neden benimle uğraşıyorsun?"

"Yok!" diye âdeta kükredi. "O çembere sokmak istediğim senden başka kimse yok benim için. Bunu anlaman bu kadar mı zor?"

Sözleri az önceki inadımı, direncimi az da olsa törpüler gibi olunca gururum hızla kendini gösterdi. Yumuşamak benim için ihtimal dahilinde bile değildi. "Neden?" diye sorarken sesim onunki kadar olmasa da benzer bir şiddetteydi. "Başına neden bela alasın ki? Planların altüst olacak. Yol yakinken, kaç kurtar kendini."

"Artık çok geç, Hazel. Sana kıyamam," diye yanıtladı beni. Kaşları çatıktı, kastiği çenesini bir an bile yumuşatmamıştı.

Belimi tutuşu hâlâ sertti, parmakları kavradığı tenimden milim oynamamıştı. "Sayamadığım kadar çok namlunun ucundasın," dedikten hemen sonra ise sözlerini gözlerini gözlerimden bir saniye dahi ayırmadan tamamladı. "Her şeyi, tüm gücümü koyarım ortaya. Ama seni onların hedefinde, o cehennemin ortasında bırakmam."

□□□

Eveeeet... Gerçek düşman kilidini de açtığımıza göre... Asıl hikâyeye girebiliriz. □

Kadir Mirza? Ne düşünüyorsunuz? Nasıl biri sizce?

Kılıç Yedilisi? ✕

Konsey? □

Tekin ve Hazel'in bu gelgitli, hırçın, delice ilişkisi peki... Bayılıyorum onların bu hâllerini yazmaya... □□

Hazel Tekin'in önüne sunduğu seçenek karşısında delirdi. Sizce neler olacak?□

Sonraki iki bölümde sizleri feci ateşli sahneler bekliyor... Onlar da 12. ve 13. bölümlerin oy ve yorumları 11'e yaklaştığında gelecekler. Takipte kalınız... □

Instagram ve Twitter'da aktifim. Instagram'daki story ya da gönderi paylaşımlarınıza beni etiketleyebilirsiniz. Twitter'da ise #Arhavili etiketiyle paylaşımlarınızı bekliyorum. □ Bir de WhatsApp Kanalımız var. Linki profilimde mevcut ama ben yine de Instagram story'ye bırakacağım. Bol bol spoilerlarımız oluyor. Katılın bence. □

Yıldıza bastıysak yeni bölümde görüşmek üzere... □ Hepinizi kocaman öpüyorum. □

Beni şuralarda bulabilirsiniz;

Instagram: @ burcubuyukyildizz

Twitter: @ burcubykyldz

Tiktok: @ burcubuyukyildiz

Ve buyrunuz Konsey ve Kılıç Yedilisi ilişkisi... İsimler zamanla hikâyeye girecekler...
Bu görsel için @tugcetopcu'ya çok teşekkürler...